FATİH MURAT ARSAL

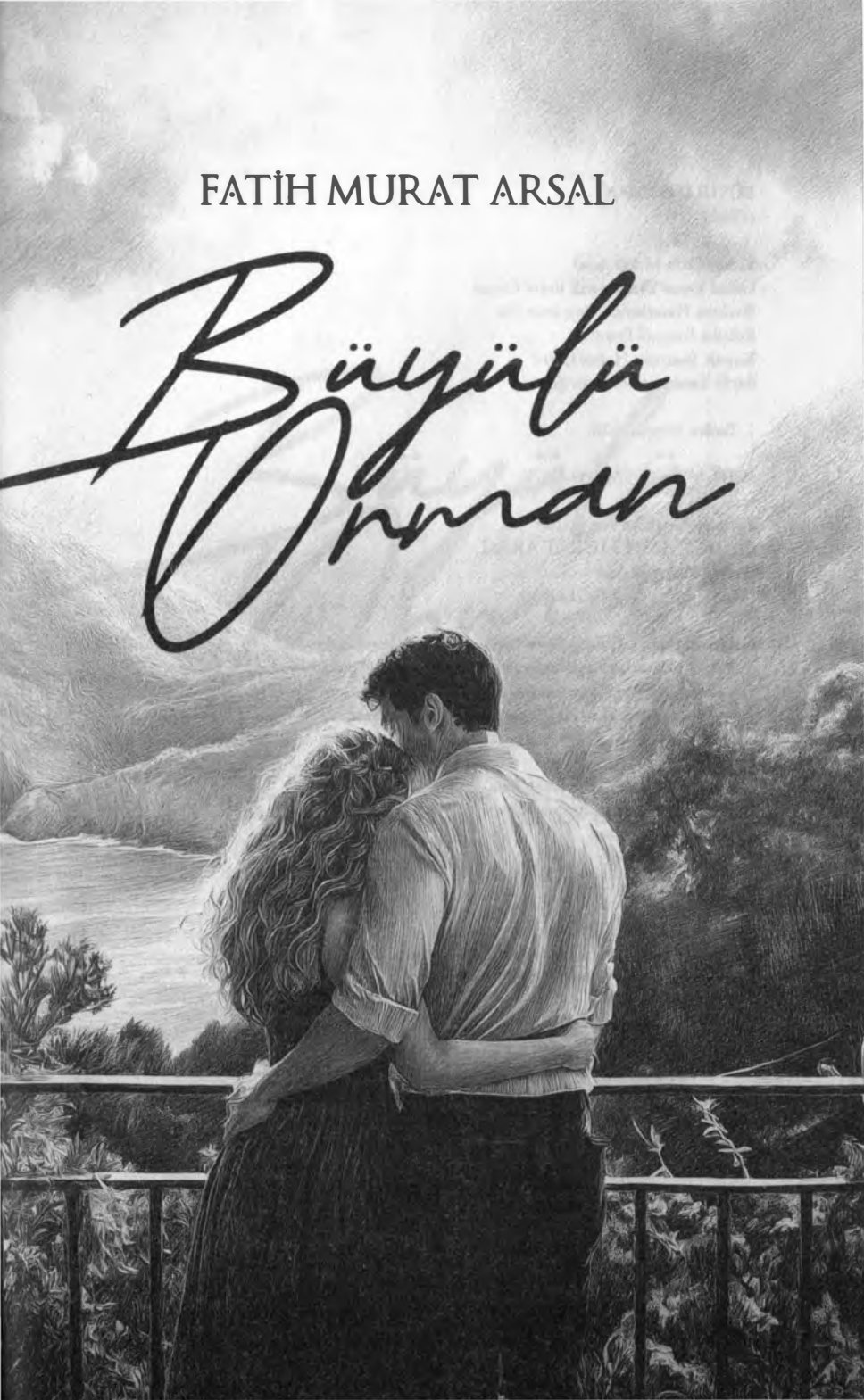
Büyülü Orman



EPHESUS

FATİH MURAT ARSAL

Büyülü Orman



BÜYÜLÜ ORMAN
(Ciltli)

Yazar: Fatih Murat Arsal
Genel Yayın Yönetmeni: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan : Beyzanur Şen
Editör: Esengül Ersoy
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Mayıs, 2026

ISBN: 978-625-5701-59-6

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2026, FATİH MURAT ARSAL
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitap bın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

DİKKAT! Bu eserde yetişkinlere yönelik yetişkin içerik barındıran sahneler bulunmaktadır. Bu nedenle eser küçük yaştaki okurlar için uygun değildir. Okuyucuların içerik hakkında bilgilendirilmesi amacıyla gerekli uyarı arka kapakta yer almaktadır. Kurgudaki karakter ve olaylar tamamen hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla herhangi bir bağlantısı bulunmamaktadır.

Büyülü Orman

FATİH MURAT ARSAL

EPHESUS

Bölüm 1

UNUTULAN GECE

Kapan'dan bir saat önce...

5 Temmuz Cumartesi, 06:11

Sessiz, sakin bir sabahtı. Güneş Antalya'nın güzel ilçesi Kemer'i kucaklamak üzereydi. Yaz mevsimine göre havalar normal sıcaklıkta geçiyordu. Arada sırada beliren hafif rüzgâr, yerel halkın ve turistlerin ferahlamasını sağlasa da aşırı nemin verdiği koyu bulutlar genellikle yağmura dönüşemiyordu. Evlerde ve otellerde klima kullanılması bir mecburiyet oluyordu.

Loş otel odasında da sıcaklığı yok eden otomatik bir klima vardı. İçerisi insanı üşütmeyecek bir serinlikteydi. Güneş ışınlarının çoğu kalın perdeler tarafından önleniyordu. Azıcık aralıktan sızan ışık ise hoş bir huzme bırakarak küçük bir alana yayılıyordu.

Büyük yatakta yatan adamı uyandıran ise ne bu tatlı serinlik ne de hafif ışıktı. Kahverengi gözleri yavaşça aralanmıştı. İlk düşündüğü şey kendisini neyin uyandırdığıydı. Odanın loşluğuna bakarak erken uyandığını anlamıştı. Sonra nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kendi evi ve kendi yatağı olmadığı kesindi. Aklı oldukça karışıktı. Gözlerini yeniden yumdu.

Neredeydi?

Ah! Tamam! Hafta sonu tatili için Kemer'e geldiğini hatırlamıştı. Burası kaldığı otel miydi acaba?

Yattığı yatakta hafifçe kıpırdandı. Garipti ama kendisini hâlâ yorgun hissediyordu. Çok uyku düşkünü olmadığı için böyle yorgun uyandığı

pek olmazdı. Başı taş gibi ağırırken ağzı da acı acıydı. Neler oluyordu? Hasta mı olacaktı?

Gözlerini usulca araladı. Hafifçe yutkunarak ağzındaki acılığı gidermeye çalıştı. Baş ağrısı ise gerçekten bıçak gibi batıyordu. Bu ağrıya uyanmış olabilirdi. Biraz daha uyusa mıydı? Bir yandan da önceki gece neler olduğunu hatırlamaya uğraşıyordu. Bir oteldeydi, bu kesindi ama kendi oteli miydi emin değildi.

Etrafındaki soğuk ve standart donanımı süzdü. Her yer duvar kâğıdıyla kaplıydı. Çok kaliteli olmasa da temizdi. Duvardaki ince televizyon küçük ekranlıydı. Gözlerini kapalı televizyondan kalın perdeli cama çevirdi. Sımsıkı çekili perdelerin arasından sızan minik ışık, dışarısının henüz yeni aydınlanmaya başladığını hissettiriyordu. Saat kaçtı acaba? Telefonunu nereye bırakmıştı peki?

Başını çevirip yandaki konsola baktı. İşte oradaydı. Cüzdanıyla birlikte yan yanaydı. Uzanıp eline aldı. Tek bir tıklamayla ekranda bir canlanma oldu. Üzerinde beliren saate baktı.

Of! Daha çok erkendi!

Gözleri loş ortama iyice alışmıştı. Dikkatle bakınca odanın bir kenarında otele ait tekerlekli servis masasını gördü. Üzerinde epeyce boşalmış rakı şişesi ve boş bira şişeleri duruyordu. Meyve ve çerez tabakları da vardı.

Bunlar kendi marifeti miydi?

Başını bu sefer yatağın diğer yanına çevirdi. Neden koca yatağın bir tarafında yatıyordu ki? Sonra hafifçe irkildi. Loş ışıkta daha iyi görebilmek için gözleri kısılmıştı.

Bu kadın da kimdi?

Göze hoş gelen o ışık huzmesi kadının vücuduna vuruyordu. Sırtı kendisine dönüktü. Uzun saçları yastığa dağılmıştı. Huzmenin etkisiyle altın ışıltılar saçarak parlıyordu. Sarı telleri oldukça kalın ve kıvırcığa yakındı. Üstü çıplaktı. Narin kemiklerine ve ince beline bakılırsa fiziğine dikkat eden birisi olmalıydı. Beyaz renkli küçük iç çamaşırı, seksi kalçasını kısmen kapatıyordu. Bir tanga kadar seksi olmasa da görüntü gerçekten çok dikkat çekiciydi. İnce örtü uzun bacaklarına dolanmıştı. Tek bir pürüz olmayan beyaz bacakları, bu turistik yerde güneşten hiç nasibini almamış gibiydi.

Kahretsin! Bu kadınla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Ne olmuştu gece?

Sonra yavaş yavaş hafızası canlandı. Antalya Havalimanı'nda kuzeni Cemal'le buluştuğunu hatırlamıştı. Birlikte eğlenmeye Kemer'e gelmişlerdi. Cemal kendileri için iki eskort kız ayarladığını söylemişti. Ya sonra? Kızlarla buluşmuşlar mıydı? Bu kadın onlardan birisi miydi?

Çok saçmaydı ama bunu bile hatırlayamıyordu. Gece olanları hatırlamayacak kadar çok içtiği kesindi. Büyük ihtimalle ağzındaki acılık da içkiden dolayıydı. Hatta o kadar çok içmiş olmalıydı ki şu an acilen tuvalete gitmesi gerektiğini de hissedebiliyordu. Kendisini uyandıran bu sıkıntı olmalıydı.

Bir de şu lanet baş ağrısı olmasaydı iyiydi!

Yatakta yavaşça doğrulup ayaklarını aşağıya sarkıttı. Bir iki saniye öylece durdu. Sonra uzanıp yorgunca yandaki düğmeye bastı. Odanın içi bir anda sarı bir ışıkla aydınlandı. Bu zayıf ışık bile yanan gözlerini acıtmıştı. Bakışları aşağıya, kendi vücuduna kaydı.

Yatakta yatan yarı çıplak kadını referans alınca, kendisinin de çırılçıplak olması onu şaşırtmamıştı. Gece onunla sevişmiş olmalıydı. Ne yazık ki olanları hiçbir şekilde hatırlamıyordu. Kadının yüzü bile aklında değildi.

Aptal! O kadar içecek ne vardı?

İkili koltuğun üzerinde birkaç kıyafet duruyordu. Kendi kot pantolonu ve beyaz gömleğini hemen tanımıştı. Ondan başka kadına ait kırmızı renkli bir gece kıyafeti gözüne ilişti. Hepsi güzelce katlanıp kenara konmuştu. Tertipli bir eskort kız olması komikti.

Zorlukla doğrulup ayağa kalktı. Yerler tamamen halı kaplıydı. Ayağına giyecek bir şey aradı. Sonra dolapta tek kullanımlık beyaz terlikleri buldu. Burası kendi oteli ve kendi odası değildi. Bu kesindi. Artık bazı şeyleri daha net hatırlamaya başlamıştı. Kuzeniyle Kemer'e gelir gelmez kalacakları otele gitmişler ve ardından çok oyalanmadan iki eskort kızla buluşmaya çıkmışlardı. Onları kuzeni Cemal ayarlamıştı. Yataktaki de onlardan biri olmalıydı.

Elini alnına atıp ovarak ağrısını gidermeye çalıştı.

Ayağına küçük gelen ince terliklerle odanın diğer tarafına yürüdü. Çok lüks olmasa da geniş ve temiz bir otel odasıydı. Kemer'deki otellerden biri olmalıydı. Banyosu da fena değildi. Duvar fayansları kaliteli,

duş kabininin içi tertemizdi. Koçaman lavabosunun üstünde yine kocaman bir ayna vardı. Kenarındaki rafta banyo malzemeleri duruyordu. Bir kadına ait olabilecek ufak tefek şeyleri gördü. Tarak, ruj, havlu kâğıt, diş fırçası ve macunu... Hepsi küçük, suni deri bir makyaj çantasının içindeydi.

Yataktaki kadının yüzünü yine hatırlamaya çalıştı ama boşunaydı. Kendisine kızdı. Ne vardı bu kadar içecek? Üstelik hâlâ başı ağrıyordu ve hâlâ pek bir şey hatırlamıyordu.

Neyse! Eninde sonunda hatırlardı.

Tuvalete gidip rahatladıktan sonra kendisini banyoya attı. Ilık ayarladığı duşun suyu yorgun bedenini biraz canlandırmıştı. Birkaç dakika gür bir şekilde akan suyun altında kendine gelmeye çalıştı. Sonra avucuna aldığı duş jeliyle bedenini sabunladı. Jelin ferahlatıcı kokusu ve suyun gevşetici etkisine rağmen ne yazık ki baş ağrısı sadece birazcık azalmıştı.

Durulandıktan sonra duş kabininden dışarıya çıktı. Askıdaki havlular daha önce kullanıldıklarını gösteriyordu. Güzelce asılmışlar ve kurumuşlardı. Demek gece banyo da yapmışlardı! Sevişmeden önce mi sevişikten sonra mı?

Beynini biraz zorlayınca gece banyoda çıplak bir kadınla olduğunu hatırladı. Zayıf bir hayal olsa da onun dik göğüslerini okşadığını, kadının da kendisine dokunduğunu hatırlıyordu.

Bir havluyla yavaşça kurulandı. Askıya asıp çıplak bir hâlde lavaboya yöneldi. Lavabonun kenarında cam bir kap vardı. İçinde otel müşterilerinin kullanması için bırakılan birkaç eşantiyon eşya duruyordu. Kulak çubuğu, makyaj temizleme pamuğu, vakumlu naylon poşetle kaplanmış bir diş fırçası ve diş macunu...

Memnuniyetle poşete uzandı. Kolayca yırtıp içindekileri inceledi. Fırça çok kaliteli değildi ama temiz ve kullanılabilir olduğu kesindi. Üzerine biraz macun sıkıp dişlerini fırçaladı. O rahatlatıcı mentol kokusu âdeta ruhunu sarmıştı. Ağzında ve dilinde hissettiği kuru acılık kısmen yok olmuştu. Uykusu da epeyce açılmıştı. Ağzını çalkalamak için öne eğildiğinde ise beyni gözlerinden çıkacak gibi oldu. Neredeyse inleyecekti. Aldığı ılık duş, hâlâ zonklayan gözlerine henüz tam etki etmemişti.

Bir dakika sonra biraz rahatlamış olarak odaya geri döndü. Gözleri yeniden yatağın üstündeki kadına çevrildi. Hâlâ yanlamasına yatıyordu. Zarif bir bedeni vardı. Uzun boylu olduğu, kıvrılmış bacaklarına rağmen

belli oluyordu. Gergin cildi oldukça çekiciydi. Bulunduğu açıdan göğüslerinin bir kısmını görebiliyordu.

Birkaç adımda yatağa yanaştı. Yüzünü görmeye çalıştı. Ancak gür sarı saçlar bunu engelliyordu. Görünüşe göre doğal sarışındı. Kalın teller yüzüne gözüne dağılmıştı.

Derin bir nefes aldı. Çırılçıplak bir hâlde gece olanları düşünüyordu. Saniyeler geçtikçe bazı şeyler belleğinde yavaşça canlanmaya başladı. Muzipçe gülen dolgun kırmızı dudaklar gözünün önünde belirginleşti. Kadının gri tonlu mavi gözleri olduğunu da hatırlamıştı.

Adı? Adı neydi?

O düşünürken, zayıf kadın kıpırdanıp yüzükoyun döndü. Üzerindeki örtü de iyice sıyrıldı. Genç adam neredeyse yutkunarak bu güzel manzarayı süzdü. Şimdi küçük iç çamaşırının sardığı beyaz kalçaları meydandaydı.

Sonra gece olanları düşünmeyi bıraktı. Her istekli erkek gibi kendisini olayların akışına bıraktı. Dizleri üzerinde yatağa çıktı. Kendisine engel olamadan bir elini uzattı. Kalçasının sıkı ve şahane dokusunu avucunda hissedince, bunun memnuniyetiyle hafifçe okşadı. Kıvrımları gergin ve teni de mükemmeldi. Avuçları kumaşın içine kadar kaymıştı.

İçinde gelişen hisse uyarak yavaşça uzandı. Dudaklarını kalçasının çekici dokusuna değdirdi. İç çamaşırını iyice aşağıya sıyırmıştı. Teni çok güzel kokuyordu. Gece seviştikten sonra kalkıp temizlenmiş olmalıydı. Kadının pürüzsüz teninde gezinen dudakları bir kelebek dokunuşuyla hareket ediyordu. Kalçalarının güzel kıvrımlarında milim milim gezinirken kumaşını iyice aşağıya çekiyor ve böylece bu güzellik karşısında heyecanı da gittikçe artıyordu.

Gece olanları henüz tam olarak hatırlamayabilirdi ama şimdi olacakları kesinlikle unutmayacaktı.

Kadını bacaklarından tutup nazikçe sırtüstü çevirdi. Bakışları uykulu yüzünde gezindi. Saçları yüzüne gözüne yayılsa da artık genç ve güzel bir kadın olduğunu görebiliyordu. O da gözlerini uykulu bir şekilde aralamıştı. Küçük eliyle gözünü ovuşturdu. Gece belli ki o da kendisi gibi içkiyi fazla kaçırmıştı. Ayılmakta zorluk çekermiş gibi görünüyordu.

Ah! Tamam! Sonunda onu hatırlamıştı.

Önceki gece olanların çoğu bir film şeridi gibi geçti gözünün önünden. Onunla eğlence mekânından ayrılışı, bu otele gelişi, birlikte duş alışları... Sonrası? Garipti ama gerisini hatırlamıyordu.

Önünde bu işte kaşarlanmış olgun birinden ziyade mavi gözleri pırıltılı, oldukça genç bir kadın yatıyordu. Ne kadar da güzeldi! Ne yazık ki para için bedenini satan kiralık biriydi.

Birkaç saniye, keyifle bu tazecik vücudu süzdü. Gergin çıplak göğüslerinden düz karnına, sonra daha da alta kayan bakışları hızla alevlendi. Beyaz iç çamaşırı epeyce sıyrılmıştı. Uzanıp iki yanından nazikçe tuttu ve kararlı bir şekilde aşağıya çekti. Uzun bacaklarından çıkarması zor olmamıştı. Ardından ince bacaklarını yavaşça tuttu. Hafif bir zorlamayla iki yana açtı. Meydana çıkan manzaraya aç gözlerle bakarken nefesi kesilmişti.

Sarışın güzellik sonunda iyice uyanmıştı. Karşısındaki adamın yanan bakışlarını görünce gerildi. Nereye baktığını anlaması çok uzun sürmedi. Ne yapacağını anlamakta ise biraz gecikmişti.

Genç adam hevesli bir şekilde dudaklarını açık bacaklarının arasına yönlendirdi. Doğru konuma erişmesi birkaç saniyesini almamıştı. Keyifle tenine dokundurdu. O tazecik kıvrımları dudaklarıyla nazikçe yokladı. Kalçaları gibi bu bölge de mis gibi kokuyordu. Kendine has kokusuna duş jelinin kokusu karışıyordu. Tabii ki pürüzsüz dokusundan diline gelen özel tadı hepsinden üstündü.

Kadın önce direnecek gibi oldu.

"Hayır, dur..." diyen sesi biraz tedirgin gibiydi. Ellerini genç adamın başına attı. Parmakları gür saçlarına gömüldü. "Dur lütfen!"

İnce parmaklarıyla, onun ateşli dudaklarının baskısını oradan uzaklaştırmaya çalıştı ama direnci yeterince güçlü değildi. Genç adam ısrarcıydı. Saniyeler sonra parmakları itmeyi bıraktı. O istekli dudakların arzulu inadına yenildi. Nefesi sıklaştı. Kasılmış bacakları usulca gevşedi.

Genç adam omuzlarına aldığı ince bacakları sımsıkı tutarken dudaklarını bir an bile oradan ayırmadı. O şahane kıvrımlarda dudaklarını ve dilini gezdirirken çekici kadının neden direndiğini anlamaya bile çalışmadı. İstekli bir şekilde öpüp emdiği kıvrımlar aklını başından almıştı. Sonunda onun direnmeyi bırakması da arzusunu artırmıştı. Üstelik artık küçük kıpırdanışlarla, hafif inlemelerle kendisini genç adamın dudaklarına doğru bastırıyordu.

Bu iyiydi!

Onun da zevk aldığını anlayan genç adam sabırla uğraştı. Birkaç dakika boyunca onun ürpermelerini hissederek her noktasına dudaklarının mührünü vurdu. Dili keşfedilmedik hiçbir yer bırakmamıştı.

"Ya... Yapma artık!" diye inledi kadın. Gözlerini yummuş, başını acı çeker gibi geriye atmıştı. Elleri hâlâ genç adamın gür saçlarındaydı. "Lütfen..." Dayanma gücünün son noktasına geldiği belliydi. Sesinde sanki gizli bir korku vardı.

Genç adam biraz daha devam edebilirdi. Yaptığı şeyi sevmişti fakat kendisi de epeyce gerilmişti. Bu güzel kadının ürpertilerini başka bir yöntemle sonlandırmak kendisine de iyi gelecekti. O derin hazzı birlikte paylaşmaları en doğrusu olurdu. Dudaklarını isteksizce geri çekti. Yavaşça doğruldu. İki yana açılmış bacaklarının arasına dizleri üzerinde iyice yanaştı.

Bu yaklaşım, kadının teslim olmuş gözlerinin aralanmasına sebep olmuştu. Bakışları karşılaştı bir an. Güzel kadın ne olacağının bilincinde, sessizce devam etmesini bekliyordu. Dik göğüsleri hızla kalkıp iniyordu. Kolları iki yana açılmıştı.

Genç adam elini aşağıya indirdi. Tüm vücudu gibi orası da gergindi. O kadar sertleşmişti ki âdeta acıyordu. Ucunu doğru noktaya konumlandırması ve nemlenmiş bir aralık bulması hiç zor olmadı. Kendisini sertçe öne bıraktı.

Belki de fazla sert olmuştu çünkü kadın kısa bir an için kasılmıştı. Dudaklarının arasından canının acıdığını belli edercesine küçük bir inleme çıktı. Mavi gözleri sımsıkı kapandı.

Genç adam o kısa anda biraz duraklamış olsa da özür dileyemeyecek kadar heyecanlanmıştı. Kalçasını bastırmaya devam ederek o yoğun sıcaklığa iyice yerleşti. Kıpırdamadan o sıcacık derinlikte durdu bir an. Genç kadının bedeni o birkaç saniyede gevşemişti. Açgözlü baskısından doğan acısı geçmiş olmalıydı. Bir daha acıtmamak için nazik olmaya karar verdi.

Hafifçe kalçasını kıpırdattı. Kadının yaşadığı zevk dolu gerilmeyi hissedince doğru yolda olduğunu anladı. Birkaç saniye sonra ince ayak bileklerini tutup kendi omuzlarına yasladı. Sımsıkı tutarken, kalçasını ikisine de zevk verecek şekilde hareket ettirmeye başladı.

Güzel kadın gözlerini yine yummuş, başını yana çevirmişti. Onun eskort kız olduğunu bilmese utandığını düşünürdü. Dupduru yüzünü görebiliyordu. Böyle bir güzellikle sevişmek kendisini şanslı hissettirmişti. İsteğini de arttırmıştı. Dakikalarca uğraştı. O dakikalar boyunca eşsiz bir keyfin içinde kendisini kaybetti. Tüm enerjisini kadının içine güçlü bir baskıyla aktarıyordu. Hiç acele etmeden bu güzelliğin ve keyfin tadını çıkarıyordu.

Genç kadının sarı saçları şimdi güzel yüzünden epeyce sıyrılmıştı. Yana dönük olan yüz profili çok güzeldi. Kapalı gözlerinin kirpikleri upuzundu. Burnu ve çenesi mükemmeldi. Vücuduna ise tek bir olumsuz kelime bile edemezdi.

Bir süre sonra hareketleri gittikçe hızlandı. Biraz da sertleşmişti. Elinde değildi. Aldığı haz patlama noktasına gelmişti. Neyse ki artık genç kadının canı acıyor gibi değildi. Aksine, yaşadığı zevki belli edercesine inliyordu. Baskısının yoğunluğu karşısında çekici dudakları aralanmıştı. Dik göğüsleri sert darbelerde bile salınmayacak kadar gergindi. İnlemeleri istemsizce kaçıran dolgun dudakları ise hayret verici derecede kırmızıydı. Bu inlemeler onun da zevk aldığını belli ediyordu. Bir erkek için bu kesik sesler ruh okşayıcıydı. Başarısının deliliydi.

Artık sona yaklaştığını hissedince kadının ince bacaklarını kendi iri vücudunun iki yanına çekti. Bedenini öne doğru bıraktı. Ellerini kadının zayıf vücudunun iki tarafına dayadı. Tamamen açılmış bacaklarının arasına tüm ağırlığını verdi. Bu hareketi bile altındaki kadının inlemesine sebep olmuştu. Hareketleri hızlanırken gerilmiş göğüsleri kendi göğsüne değiyordu. Kadının güzel yüzündeki haz dolu kasılmalar da kendi heyecanını artırıyordu. Aklı yeryüzündeki her şeyle bağlantıyı koparmıştı. Tüm düşüncesi kendi bedenini ve onunkini rahatlatmaktı.

Saniyeler sonra kendisini tutmayı bıraktı. Rahatlama zamanı gelmişti. Kadının elleri istemsizce kendi kollarına yapışmıştı. Sanki düşüyordu da tutunmak istiyormuş gibiydi. Sanki genç adamın hareketli bedenini kendi bacakları arasına daha da bastırmasını ister gibiydi. Genç adam belini iyice gerdi. Dolmuş bedenindeki tüm enerjiyi o çekici bedeninin derinliklerine sert baskılarla aktarırken korunmadıkları aklına bile gelmedi. Belki de bu kadın o yüzden baştan itiraz etmişti!

Ama bir eskort kızın böyle konularda hazırlıklı olması gerekmez miydi?

Durum her neyse, artık çok geçti.

Onun da minik inlemelerle ve kasılarak boşalması kendisi için önemli bir ödüldü. Çabasına değmişti. Rol yapmadığını anlayacak kadar tecrübeliydi.

Saniyeler sonra, artık rahatlamış olan vücudunu kadının üzerine bıraktı. Ağırlığıyla ezmemek için kollarından destek alıyordu. Göğsünün altındaki ılık, diri göğüsleri hissedebiliyordu. Hâlâ sert olan uçları âdeta tenine batıyordu. Dudakları birkaç saniye kadının beyaz boynunda gezindi. Gerçekten her yeri güzel kokuyordu. Bundan hoşlanmıştı.

"Kalk artık üstümden..." diyen pürüzsüz sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. Bu ahenkli sesi de hatırlamıştı.

"Rahatım böyle..." Dudakları hâlâ pürüzsüz boynunda dolaşıyordu.

"Ağırsın..."

Yüz beş kilo olduğuna göre ağır olmalıydı. Yavaşça doğrulurken hiç acele etmedi. Dudakları genç kadının boynundan göğüslerine, oradan sivri uçlarına kaymıştı. Onlarla biraz oyalandıktan sonra açık bacakları arasından sıyrılıp kendisini yana bıraktı.

Eskort kız hemen yana dönüp yataktan kalkmıştı. Onun çıplak bir şekilde banyoya gidişini izledi. Vücudunu gizlemek istermiş gibi hızla yürümüştü. Yine de tek gram yağ olmayan uzun vücudu, dik göğüsleri ve yuvarlak kalçaları genç adamın dikkatli bakışlarından kaçamamıştı.

Onun duş aldığını duydu. Yattığı yerden bir süre bu sesi dinledi. Garipti ama baş ağrısı geçmişti. Üstelik uzun zamandır hiçbir kadından almadığı kadar zevk almıştı ondan. Geceyi düşündü. Yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Onunla nasıl tanıştığını, otele nasıl geldiklerini ve adını...

Büyülü Orman...

Bölüm 2

BÜYÜLÜ ORMAN

Kapan'dan on üç saat önce...

4 Temmuz Cuma, 18:15

Genç adam kendisine gülümseyerek elini sallayan kuzeni Cemal'in yanına gitti. Antalya Uluslararası Havalimanı her zamanki gibi oldukça kalabalıktı. Birçok kişi binanın içinde ve dışında hareket hâlindeydi. Bir kısım da heyecanla yolcusunu bekliyordu. O kalabalıkta bile uzun boylu Cemal'i görmek kolay olmuştu. Açık mavi gömleği ve kot pantolonuyla şık ve yakışıklı görünüyordu.

"Levent Karacan! Hoş geldin kuzen!" dedi Cemal ona.

"Hoş bulduk!" dedi o da gülümseyerek. Birbirlerine sarıldılar. "Çok bekledin mi?"

"Sadece on dakika! Uçakların bu mevsimde rötar yapmasına alışkınım. Üstelik burası Antalya! O yüzden bilerek yavaş geldim. Uygulamadan takip ediyordum zaten."

"Akıllı adamsın."

"Tabii ki! Teknoloji benim işim." Uzanıp Levent'in elindeki valizi aldı. "Ver onu bana! Sen benim misafirimsin. İki gün boyunca kral gibi ağırlayacağım seni."

Birlikte yolcu çıkış kapısına yönelip havalimanı binasından ayrıldılar. Otopark hemen karşıdaydı zaten. Birkaç dakika sonra Cemal'in *Mercedes* arabasına binmiş, klimanın serinlettiği ortamda sıcak Antalya otoyoluna çıkmışlardı.

"İyi ki geldin!" dedi Cemal. Biraz çapkın bir şekilde gülümsüyordu. "Bayiler çoğunlukla erkek eleman göndermişler. Gelen kızların da cazibesi yok."

Levent burun kıvırdı. "Daha iyi... Ben bu hafta sonu dinlenmek istiyorum. Kadınla falan uğraşamam."

"O niye?"

"Daha yeni bir ilişki bitirdim. Ruhumu sıkacak bir başkasına ihtiyacım yok. Otelin barında bol küllü, bira göbekli, kıvrık bıyıklı erkek arkadaşlar edinip hayatın saçmalıklarını tartışacağım içkili bir ortam istiyorum. Kadın olmayıversin."

Cemal bu sözler üzerine güldü. "Üzgünüm kuzen! Keşke daha önce söyleseydin. Bu gece iki harika kadın ayarladım. Tüm gece bize eşlik edecekler. Hatta istersen sabaha kadar, her şeyleriyle hizmetimizde olacaklar." Sesinde özel bir vurgu vardı.

"İstemem..." dedi Levent inatla.

"Saçmalama ya! Dünyanın parasını verdim o kadınlara. Basit hayat kadınları değil onlar. Birinci sınıf hanımefendiler. İkisinin de çok güzel ve gerçek sarışın olduğunu öğrendim."

"İstemem dedim ya!" Levent yine burun kıvırmıştı. Gözlerini yan camdan dışarıya çevirdi. "İkisi de senin olsun."

"Ben grup seks sevmem."

"İstemiyorum!"

"Yahu kendine gel! Alt tarafı bir sevgiliden ayrıldın. Boşanmış, yuvanı dağıtmış değilsin."

Levent öylesine gülümsedi. "Bunun için üzüldüğümü mü sanıyorsun?" Bakışlarını yine Cemal'e çevirmişti. "En uzun ilişkim olabilir ama Selda'ya âşık falan değildim. Ayrılmayı da ben istedim. Yapış yapış olan ilişkileri sevmiyorum. Her saat aramamı bekleyen, aşırı ilgi isteyen kadınlar, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar sonunda sıkıcı oluyorlar."

Cemal başını salladı. "Doğru..." Kısa bir duraklamanın ardından devam etti. "Ama bizler onunla evleneceğini sanıyorduk. Dışarıdan bakınca öyle görünüyordu."

"Ben mi öyle görünüyordum?"

Cemal bir an için kaşlarını çatıp düşündü. "Hayır, Selda öyle görünmesini sağlıyordu."

"Boş ver artık. Bitti gitti işte. Rahatladım gerçekten. Bir daha bir kadınla ilişkiye girersem daha dikkatli olacağım. Beni boğmayacak bir kadın istiyorum."

"Var mı öyle biri?"

Levent hafifçe iç çekti. "Yok işte! Şimdilik bulamadım." Alayla gülümsedi. "Henüz doğmamış olabilir."

"Kadınlara tövbe edecek kadar yaşlı değilsin. Yirmi altı yaşındasın. Peki bu yaşa kadar kaç ilişkin oldu? Yaşının iki katı var mı?" Cemal'in sesi alaycıydı.

"Saçmalama! *Don Juan*[1] değilim ben."

"Yakışıklılıkta onu geçersin. Sen de doğru kadını bulamadıysan biz ne yapalım!"

"Tövbe etmiş falan değilim. Sadece her an yanımda beni darlayacak bir kadın olsun istemiyorum. Seks yaptıktan sonra el sıkışıp ayrılacağım kadınlarla birlikte olacağım artık. Evlenme hayalleri kurmayacak birileri olacak."

Cemal hemen atıldı. "Hah! İşte bu! Ben de aynısını söylüyorum. Bu gece çıkacağımız kadınlar da tam senin istediğin gibi. İki adet genç, sarışın güzelle nefis bir yemek yiyeceğiz. Gerçek sarışın demiş miydim? Sen istediğini seçersin. Beğenmezsen onunla yatmazsın da ama lütfen bu gece beni yalnız bırakma. Çok eğleneceğiz gerçekten..."

Levent sessiz kalıp gözlerini yine akan trafiğe çevirdi. Kuzenini kırmak istemiyordu ama bu günlerde gerçekten de bir kadını eğlendirecek ruh hâline sahip değildi.

Onun sessizliği Cemal için yeterliydi. Kuzeninin isteksiz de olsa kendisine katılacağını anlamıştı.

"Kadir amcam nasıl?"

Levent burun kıvırdı. "Nasıl olacak? Eskisi gibi işte. Bazen anneme ve Leyla'ya kan kustursa da o ikisi onun hakkından kolayca geliyor."

"Ya sen?"

"Ayrı eve taşınmam onun hızını kesmedi. Hep aynı şeyler. Bu ara bana takmış zaten. Serseri hayatımdan vazgeçip onun istediği gibi bir evlat

[1] *Don Juan:* Hikâyesi defalarca farklı yazarlar tarafından kaleme alınmış, efsanevi kurgusal karakter. Hayatını kadınları baştan çıkarmaya adayan İspanyol bir çapkındır kendisi.

olmalıymışım. Şirketin başına geçip sorumluluğumu bilmeliymişim. Ha! Bir de hemen evlenmeliymişim tabii! Torun zamanı geliyormuş."

"Ama onun Selda'yı hiç sevmediğini duydum."

Levent istemsizce gülümsedi. "Nefret ederdi. Arkadaşının kızı olmasına rağmen onunla çıkmamdan hoşlanmazdı. Biriyle evlenmemi çok istediği hâlde Selda söz konusu olduğunda bir kere bile evlilik lafını etmedi." Sesi alaycıydı.

"Neden nefret ediyordu ki?"

Levent yine burun kıvırdı. "Hiç bilmiyorum ama bu durum hoşuma gidiyordu. Belki de o yüzden Selda'yla o kadar uzun süre çıktım."

"Sevmemekte haklıymış demek ki! Ayrıldığınıza göre!" diye bir durum tespiti yaptı Cemal.

"Öyle!" diye isteksizce kabullendi Levent. "Ama ayrılalı daha bir hafta olmadı ki babam yine evlenme konusunda ısrarcılığa başladı. Evlenip durulmalı, şirketi olgunlukla idare etmeliymişim."

"Hızlı bir hayat yaşadığını sen de kabul et!" Cemal, amcasından yana gibiydi. "Üniversite okumak için yurt dışına gittin, fazladan bir iki yıl kaldın. Annen kalp krizi geçirmeseydi kalmaya da devam edecektin."

"Burada boğuluyorum!" dedi Levent. "Ülkeye döneli üç yıl oldu ama bana on yıllık iş yaptırdı. Bir sürü angarya işi üstüme yıktı."

"Sen onun prensisin. Koca bir şirketin vârisisin. Avukatlık eğitimini çok iyi aldığın da başardığın işlerden belli. Yönetimde olmayı hak ediyorsun."

"Şirketin sadece avukatı olarak kalmak daha çok işime geliyor. Onun kadar çalışıp hayatımı şirkete adamak istemiyorum. Kendime zaman ayırmak istiyorum."

"Kız kardeşin henüz çok küçük. Eninde sonunda her şey sana devrolacak. Bence sızlanmayı bırak da bu güzel emaneti hak etmeye bak."

"Haklısın ama ne kadar geç olursa o kadar iyi!" Genç adam yanlarından tehlikeli bir şekilde geçen motorlu kuryenin ardından öylesine baktı. "Neyse! Boş ver! Bu gece ayarladığın şu kadınları da unut. Gel gidelim bir bara takılalım. Sabaha kadar içer, para istemeyen organik kızlara takılırız."

"Olmaz!" diyerek reddetti Cemal. "Endişe etme, kendini bana bırak. Bu gece yanımızda iki şahane güzelle o istediğin bara gideceğiz ve çok eğleneceğiz."

Levent sesini çıkarmadı. Kuzeninin kararlı olduğu belliydi. Onu kırmak istemiyordu. Galiba çok sıkıcı bir gece geçirecekti.

Kemer yolunda havadan sudan konuştular. Turistik ilçeye girerken güneş batmak üzereydi. Bir saate kalmaz hava karanlık olurdu.

Levent'in babası Kadir Karacan, dişiyle tırnağıyla çalışmış, başarılı bir elektronik şirketi kurmuştu. İzmir'de kurduğu bu küçük şirket önceleri birkaç temel elektronik malzeme üretirken, bilgisayar sektörünün aşırı gelişmesiyle ürün portföyünü de geliştirmiş, inanılmaz bir hızla büyümüştü. Manisa'da açtığı devasa fabrikayla da büyümeye devam etmiş, ürettiği parçaları tüm illerde kendi bayileri aracılığıyla satmaya başlamıştı. Son üç yıldır da bayilere teşekkür anlamında hafta sonunu kapsayan bir tatil ve seminer programı sunuyordu. Bu sene şirket toplantısı Kemer'de olacaktı. Cuma gecesi gelen bayiler, pazartesi otelden ayrılacaklardı. Cumartesi ve pazar günleri onlar için özel eğlenceler tertiplenmişti. Gündüz bile özel faaliyetler olacaktı.

Organizasyonun yapılacağı otele sonunda vardılar. Kemer'deki en iyi otel olmasa da en egzotik konaklama yerlerinden biriydi. Klasik otellerden değildi burası. At çiftliği olarak anılan, denize birkaç kilometre mesafede sakin bir yerdi. Geniş ve yüksek ağaçlıklı bir alana yerleşmiş, modern bir tasarımı olduğu görülüyordu. Büyük arazisinin iki tarafına üç katlı otel binası ustaca inşa edilmişti. Binanın dış duvarları kesme taştan kaplanmıştı. Ağaçlıklı arazinin bir kenarında ise otele ait hizmet binaları yerleştirilmişti. Atların bulunduğu ahır, dalgıçlık eğitimi verilen malzemelerin tutulduğu baraka, çamaşırhane, malzeme odası, mutfak ve erzak deposu vardı burada. Geri kalan alanda kocaman bir havuz, açık bar, açık ve kapalı yemek yeme alanı yer alıyordu.

Araçtan indiklerinde onlara doğru uzun boylu bir adam yaklaştı. Neredeyse lacivert olan mavi gözleri kibar bir tebessümle doluydu.

"Hoş geldiniz," dedi elini uzatırken. Doğrudan Levent'e elini uzatmıştı. Cemal'i önceden tanıdığı belliydi. "Ben Salih..."

"Salih Bey, otelin sahibi..." diye açıkladı Cemal. "Levent Karacan, Kadir Bey'in oğlu."

Levent elini sıktığı adamın duruşundan, avucundaki güçten, bakışlarındaki lacivert rahatlıktan hoşlanmıştı. Otuzlarında gibi duruyordu. Boyu oldukça uzundu. Bol gömleği bile atletik vücudunu gizleyemiyordu. Esmer cildi siyah saçlarını daha da koyu gösteriyordu.

"Memnun oldum," dedi Levent. O da hafifçe gülümsemişti. "Oteliniz çok güzel."

"Teşekkür ederim."

"Tasarımcısı harika bir iş çıkarmış."

Gözleri etrafına kaymıştı ister istemez. Bol yeşillik ve temiz hava, Toros Dağları'nın eteğindeki bu otelde sarhoş edici bir etki bırakıyordu âdeta. Çiçeklerle dolu bahçenin önemli bir kısmı eğlence için ayrılmıştı. Ahşap oturma bankları, tenis masaları ve dev boyutlu plastik satranç taşlarıyla donatılmış geniş oyun alanı, hatta çocuklar için gösterişli bir park bile vardı. Güzel kokulu çiçekler ve yıllanmış ağaçlar bu alanların çevresini nazikçe sarıyordu.

Biraz ileride ata binilebilen çitli bir alan vardı. Orada akşam serinliğinde at üzerinde gezinen birkaç çocuk gördü. Görevli seyisler atları tutarak onları gezdiriyordu. Yetişkin birkaç müşteri de eğitmenlerin eşliğinde ata binmeyi öğreniyorlardı. Atların hepsi de güçlü ve sağlıklı safkan atlar gibi gözüküyordu.

"Ben tasarladım!" dedi Salih isimli karizmatik adam. Sesinde ne bir kibir ne de bir abartı vardı. "Beğenmenize sevindim. Sizi ve çalışanlarınızı hafta sonu memnun ederiz umarım."

Levent dikkatini yeniden karşısındaki uzun adama verdi. İlk kez, kendisi de uzun olduğu için memnun oldu. Böylesine gösterişli bir otel müdürüyle karşılaşmayı beklemiyordu.

"Öyle olacağına eminim."

"Odanız hazır. Çıkıp dinlenebilirsiniz. Yemek birazdan hazır olacak."

"Onun bu gece bana sözü var. Yemeği dışarıda yiyeceğiz!" diyerek araya girdi Cemal. Kahverengi gözlerindeki çapkınlığı Salih görmüştü. Bir şey demeden kibarca gülümsedi.

Bir çalışan, gelip genç adamın valizini aldı. Levent de odasını görmek ve elini yüzünü yıkamak için onun peşinden yürüdü. Cemal ve Salih arkasında, kendi aralarında muhabbete dalmıştı.

Otelde az kullanılan birkaç asansör vardı. Belli ki çoğu müşteri, binanın dışındaki çiçekli teraslardan aşağıya inen ince işçilikli merdivenleri kullanıyordu. Tatil köyünün öylesine güzel bir tasarımı vardı ki Levent kendisini farklı bir ülkede gibi hissetmişti. Daha önce gittiği yurt dışı seyahatlerinde bile böyle egzotik bir yer pek görmemişti.

Her katta, oda kapılarının önünden geçen upuzun, balkon şeklinde bir yürüme yolu vardı. Bu yürüme yolu özel parkelerle döşenmiş, açık havada dinlenmek isteyenler için şık koltuklar yerleştirilmişti. Büyük saksılarda yer alan tropik ağaçlar ortama değişik bir etki veriyordu. Tehlikeyi bertaraf eden güvenli korkulukları ise kaliteli oyma ahşaptan yapılmıştı. Üzerleri çeşit çeşit çiçeklerle sarılıp sarmalanmıştı.

İlk anda belli etmese de kalabalık bayi grubunu ağırlayacak kadar büyüktü. Otelin tamamı üç günlüğüne Karacan çalışanları için kapatılmıştı.

En üst kattaki kalacağı yere geldiklerinde genç adamı dağ manzaralı bir oda karşıladı. İki odalı lüks bir daireydi. Arka tarafta beş altı kişinin rahatça oturabileceği kadar geniş bir terası bulunuyordu.

Valizini dolabın yanına bırakan genç delikanlıya biraz para verip teşekkür etti. O gittikten sonra bakışları odada gezindi. Kocaman yatak çok cazip görünüyordu. Yorgundu ve imkânı olsa biraz uyumak isterdi. Cemal'in çabuk olması konusunda uyarısını hatırlayınca hevesi kursağında kaldı. Valizini açıp az miktardaki eşyalarını yerleştirdi. Yüzünü yıkamak üzere banyoya yöneldi. Burası da sade, temiz ve abartısızdı. Odanın içindeki her şey gibi banyo da otel müşterisini lükse boğmak yerine ferahlayıp dinlenmesini sağlayacak şekilde tasarlanmıştı.

Anahtar kartını alıp odasından dışarıya çıktı. Akşam yemeği için hareketlilik başlamıştı. Ülkenin her yerinden gelmiş bayiler vardı. Bazıları genç ve güzel kadınlardı. Kendisine bakan bu kadınlara çok dikkat etmeden iniş merdivenlerine yöneldi. Gerçekten de bir kadının ilgisini arzulamayacak kadar bıkmıştı.

"Nasıl?" diye sordu Cemal. Aşağıda artık tek başınaydı ve kuzeninin gelişini bekliyordu. "Burası çok güzel, değil mi? Odanı beğendin mi?"

"Fena değil!" dedi Levent ilgisizce. "Egzotik olsa da standart otel odalarından birisi işte."

"Zevksiz!" Cemal onun ruhsuzluğuna aldırmadan gülümsemişti. "Gidelim hadi! Kızlar beklemeye başlamıştır. Geç kaldık."

"Beklesinler biraz..."

"Güzel kızlar bekletilmez aslanım."

Cemal bahçe içindeki araç otoparkına yönelmişti bile. Levent de mecburen onu takip etti. Birkaç dakika sonra geldikleri ağaçlıklı yoldan Kemer'e doğru giden otoyola çıkmışlardı.

"Kızlar kim?" diye sordu Levent.

"Tanımıyorum. Buluşmayı ayarlayan adam, kızlardan birinin fotoğrafını attı az önce. Onları tanımamız için."

"Umduğun kadar güzel mi?"

"Fena... Baştan söyleyeyim, fotoğrafını gördüğüm kız benim."

"Telefonla mı ayarladın? Satıcıları artık ilan mı veriyorlar?"

"Yok canım!" Gözleri Levent'e çevrildi kısa bir süre için. "İki sene önce birlikte Antalya'ya gelmiştik, hatırlıyor musun? Mayıs ayıydı."

"Evet..."

"Sizi dolandıran bayinin haciz işlemleri vardı. Sen şirket avukatı olarak babanla gelmiştin. Ben de Bursa'dan yardıma gelmiştim."

"Hatırlıyorum dedim ya!" Sesi biraz donuklaşmıştı. "Sonu iyi bitmemişti."

"Evet, siz gittikten sonra adam tutuklu kaldığı cezaevinde intihar etti. O intihar edince epeyce olay oldu. Ben babanın isteği üzerine buraya geri döndüm. Olan bitenle ilgilendim. Mecburen birkaç gün kaldım. Tek başıma sıkıntıdan patlıyordum. O sırada barda bir adamla tanıştım. Laf lafı açarken, bana eşlik edebilecek bir kadın ayarlayabileceğini söyledi."

"Sonra?"

Cemal sırıttı. "Yalnız gelen turistlere eşlik eden çok kadın varmış böyle. Normalde sadece eskortluk ediyorlar ama ciddi bir paraya kıyarsan, başka eylemlere de seslerini çıkartmıyorlarmış." Sesinde muzip bir ifade vardı. "Pahalılar ama kesinlikle hak ediyorlar. Kadınla iki güzel gün geçirdim. Aynı senin istediğin gibiydi. Dertsiz tasasız bir beraberlikti. Söz yok, beklenti yok, bağlanmak yoktu. Ukraynalı bir güzeldi."

"Bunlar da mı yabancı?" Sarışın olmaları bu ihtimali güçlendiriyordu. "Kendi dilimde bile bir kadınla anlaşacak ruh hâlim yokken hem de!"

"Ben de bilmiyorum!" dedi Cemal. Sesi umursamazdı. "Belki göçmendirler. Bu bölgede çok var."

Levent başını salladı. "Antalya ne kadar da çok göç almış. Her yer Rus, Ukraynalı dolu. Şirketini haczettiğimiz adam da göçmen değil miydi? Adı da garipti. Ramiz gibi bir şeydi."

Cemal de bir an düşündü. "Ramzi!" dedi sonra kendisinden emin bir sesle.

Levent de hatırlamıştı. "Evet, Ramzi Stoyan." Sesi kuruydu. "Onun da sarışın bir karısı, çok zayıf bir kızı vardı."

Öndeki arabanın şoförü küçük bir çukurdan kaçınmak için gereksiz yere frene basınca Cemal de basmıştı. Hafifçe öne doğru savruldular. Emniyet kemeri onların iri cüssesini tutmayı başarmıştı. Cemal sinirli bir şekilde korna çaldı. Lüks aracı genç bir delikanlı sürüyordu. Hiç aldırmadan yoluna devam etti.

"Trafik günden güne daha da kötüleşiyor!" dedi Cemal. "Direksiyonun yerini bilen ehliyet alıyor." Gözleri önde gittikçe uzaklaşan diğer arabadaydı. Aracın genç sürücüsü bu sefer gereksiz yere hız limitinin üstüne çıkmıştı. Bu delikanlının ciddi bir kazaya karışması günlerle sınırlıydı.

Birkaç dakika sonra Kemer'in içine girmişlerdi. Oldukça kalabalıktı ve trafik de yoğundu. Cemal'in telefonu çaldı. Genç adam hemen açtı.

"Alo?" dedi. Dikkatle dinledi. "Tamam, bir iki dakikaya oradayız. Arabayı park edip geliyoruz." Telefonu kapattıktan sonra yan gözle kuzenine baktı. "Kızlar gelmiş. Geç kaldık."

Levent'in hiç ilgilenmediği açıktı. Gözleri ilgisizce dışarıdaki kalabalıktaydı. Cemal daha önceden yerini bildiği bir otoparka girdi. Parasını peşin ödeyip fişini aldıktan sonra eliyle işaret etti.

"Şu ilerideki restoranda buluşacağız."

Serin otomobilden sonra dışarısının yoğun sıcağı baş ağrıticıydı. Neyse ki bir dakikalık yürüyüşten sonra girdikleri restoran serindi. İçeride onları beyaz kıyafetli bir garson karşıladı. Nazikçe gülümsüyordu. Cemal yer ayırttıklarını söyleyince hemen isimlerinden hatırlayıp hanımefendilerin onlardan önce gelmiş olduklarını söyledi. Onları cam kenarında oturan iki genç kıza doğru yönlendirdi.

Levent birkaç adım geriden Cemal'i takip ediyordu. Kuzeninin zevkini bilirdi ama yine de kimlerle karşılaşacağı konusunda endişeleri vardı. Güzelliklerini şımarık tavırlarla sergileyen iki eskort olmamalarını umdu. Eski sevgilisi Selda, bu yüzden çok bıkkınlık vermişti.

Gözleri masanın çevresinde, rahat sandalyelerinde oturmuş iki genç kızda gezindi. Beklediğinden de güzellerdi. Üstelik yaşları kendi yaşlarına uygun olacak kadar gençlerdi. Onları gören kızlar gülümseyerek ayağa kalkmıştı.

"Sizi arayan bendim!" dedi biri elini uzatarak. Hoş bir şekilde gülümsüyordu. Göbeği açık ve hafif dekolteli mavi bir bluz tercih etmişti.

Altındaki beyaz şortla oldukça uyumluydu. Kısa sarı saçları ensesini zorlukla örtüyordu. "Asena ben..." diyerek kendisini tanıttı.

"Konuştuğunuz da bendim!" dedi Cemal gülümseyerek. Doğal olarak Asena'nın yanına yanaştı. "Cemal..." diyerek o da kendisini tanıttı. Böylesine güzel kızlar beklemediği için şaşkındı. Kendisine gönderilen fotoğraf bile pek gerçeği yansıtmamıştı.

"Memnun oldum."

"Ben de! Fotoğrafınızdan çok daha güzelsiniz."

Kız biraz mahcup bir edayla gülümsedi. "İltifatınıza teşekkür ederim."

"Kesinlikle iltifat değildi." Karşılıklı gülümsemeleri birkaç saniye sürdü. Sonra Cemal yalnız olmadıklarını hatırladı. "Ah! Tanıştırayım. Bu da kuzenim Levent..."

Genç adam da kendisine uzanan küçük ele doğru elini uzatmıştı. Güzel sarışının elini sıktıktan sonra mecburen diğer sarışın genç kıza döndü.

"Ben Arden..." diye tanıttı kız kendisini.

Bu genç kız da diğeri gibi tatlı bir gülümseyişle bakıyordu. Aynı yaşlarda gibiydiler. Zarif eli Levent'in elinde kısa bir süre için kayboldu. Kırmızı renkli tek parça bir elbise giymişti. Askılı elbise çıplak omuzlarını kısmen meydanda bırakırken, göğüs oluğunu ve incecik belini de kibarca ortaya çıkarmıştı. Eteği dizlerinin biraz üstünde bitiyor, yandaki yırtmacı beyaz bacaklarını hayal gücünü destekleyecek şekilde ortada bırakıyordu. Griye çalan mavi gözleri parlaktı. Sarı saçlarını elbisesinin renginde püsküllü bir tokayla tepesinde toplamıştı. Saçlarının sık dalgalı olduğu, asi tellerden belliydi. Neredeyse kıvırcıktı. Ağır olmayan, ince işçilikli bir makyaj yapmıştı. Kırmızı ruju dolgun dudaklarını belirgin bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

Kızların gözlerindeki ışık ve sevimli gülümsemeleri, genç adamı biraz rahatlatmıştı. İkisi de canlarını sıkacak şekilde şımarık veya hoppa görünmüyorlardı. Ayrıca kızların mesleği ne olursa olsun, başkaları tarafından fahişe gibi algılanmalarını sağlayacak frapan şeyler giymemiş olmaları hoşuna gitmişti. Gündelik duran kıyafetlerinin içinde, dikkat çekici ama normal genç kızlar gibiydiler. Bu turistik beldede eleştirel bakanlar için bile kötü bir izlenim uyandırmaları mümkün değildi.

Genç adam mecburen Arden'in yanındaki boş sandalyeye oturdu. Böylece kızları otomatik olarak paylaşmış oldular. İki kız da parlak

gözlerle bakıyordu. Belli ki konuşmayı onların başlatmalarını bekliyorlardı.

"Kusurumuza bakmayın. Çok bekletmedik umarım?" diye sordu Cemal.

Asena gülümsedi nazikçe. "Hayır, biz de yeni gelmiştik. Sizi aradığımda geleli henüz bir dakika olmamıştı."

"Güzel, bekletmek istemezdik ama Levent'in uçağı gecikti biraz. Malum, havalimanıyla Kemer'in arası da epeyce var."

"Doğru, inanın sorun değil. Biz erken gelip otelde dinlendik zaten."

"Yakında mı otel?"

"Evet, beş yüz metre kadar ileride." Asena'nın mavi gözleri, rahat bir sakinlikle oturan Levent'e kaydı. "Siz de mi elektronik işiyle uğraşıyorsunuz, Levent Bey?" diye sordu.

"Avukatım ben," dedi Levent fazla açıklamaya girişmeden.

"O hâlde başka bir iş için mi geldiniz? Cemal Bey bir şirket organizasyonu için burada olduğunu söylemişti sanki?"

"Öyle! Ben o şirketin avukatlarından biriyim."

Şirket sahibinin biricik oğlu olduğunu söyleyecek değildi. Gözleri yanındaki diğer sarışına çevrildi. Arden de onu süzüyordu. Aslında bilinen anlamda eskort veya telekız olamayacak kadar genç ve masum görünüyordu. Belki ikisi de üniversiteliydi. Başka şehirlerde okuyan genç kızların harçlıklarını çıkarmak için böyle işler yaptığını biliyordu. Zengin erkeklerin genç kızlara olan düşkünlüğünden faydalanıp iyi para kazandıklarını duymuştu.

Dikkatle kızı inceledi. Arden'in ışıltılı mavi bakışlarından, dolgun dudaklarından, sivri çenesinden hoşlanmıştı. İsmi de ilginçti. Bu kız onun dikkatini çekmişti. Bunu beklemiyordu. Gerçekten beklediğinden çok daha güzeldi. Cemal'in ısrar ettiği kadar vardı. Bedenini ve gençliğini erkeklere satarak hayatını kazanması üzüntü vericiydi. Midesinin hafif bir sıkıntıyla burulmasına şaşırmıştı. Bu kıza başka erkeklerin dokunmuş olması nedense canını sıkmıştı.

"Arden ne ismi? Göçmensiniz sanırım?" diye hafif bir merakla sordu. "Hiç duymamıştım daha önce."

Sarışın kız hemen gülümsedi. "Evet, göçmeniz." Yine de ne göçmeni olduğunu söylememişti.

"Anlamı ne?"

"Aslında pek çok dilde karşılığı var. Bazı dillerde *istekli olmak* demekmiş. İngilizcede *büyülü orman* gibi bir anlamı var. *Işıl ışıl olan ve parlayan* anlamına da geliyor. Annem çok kitap okurmuş. Kitaplardan birisinde denk gelmiş."

Levent başını salladı farkında olmadan. Gerçekten de kız ışıl ışıl bir yüze sahipti. "Çok doğru bir isim vermiş anneniz."

Bu iltifat Arden'i hiç şımartmamıştı. "Teşekkür ederim."

Genç adamın gözleri istemsizce onun dik göğüslerine kaydı. İnce kumaşlı elbisesinin üst kısmı, göğüs oluğunun çekici kıvrımlarını hafifçe meydana çıkarmıştı. Büyük göğüsleri yoktu ama çok dikkat çekici oldukları kesindi. Cildinde tek bir leke, tek bir ben bile görünmüyordu. Bu ince bedeni çekici bulduğunu hissedince huzursuzca dişlerini sıktı. "Ailen buraya geleli ne kadar olmuş?"

"Epeyce! Babam henüz çocukmuş."

"Seksenlerin sonu o zaman. Ya annen?" Levent, bir avukat alışkanlığıyla sorgulamaya başlamıştı.

"O da bir göçmen kızı."

"Baban tek çocuk mu?"

"Bir de benim annem var..." diye araya girdi Asena. Tatlı bir şekilde gülümsüyordu. "Onun babasıyla benim annem kardeş. Dayım yani. Biz de sizin gibi kuzeniz. İkimiz de Antalya doğumluyuz. Benim babam televizyonda sıkça gördüğü bir dansöze hayranmış. Annemle evlendikten sonra onun ismini bana vermiş."

Cemal hemen başını salladı. "Biliyorum o dansözü. Zamanında çok ünlüymüş. Bir zamanlar televizyonlarda dansöz ve arabesk modası varmış."

"Galiba o zamanlar insanları eğlendirmek için geniş vizyonlu eğlence programlarına ihtiyaç yokmuş. Az kanal olunca dansözlü şarkılı programlar yetiyormuş."

Konu hızla başka yöne kaymıştı. Arden gülümseyerek dinliyordu. Levent de susmuştu ama yanında oturan genç kızı izlemekten de geri kalmıyordu. Uzun zamandır bu kadar dikkatini çeken bir kadın olmamıştı.

Onlara biraz zaman veren orta yaşlı garson, dönüp dolaşıp yine yanlarına gelmişti. Siparişlerini sorup gülümseyen bir yüzle bekledi. Böylece konuşma ve ilk tanışma faslı kısa süreliğine son bulmuştu.

Siparişlerini verdikten sonra Levent yine yanındaki genç kıza döndü. Cemal ve Asena kendi aralarında sohbete dalmışlardı bile. Arden ise bir bardağa su koymuş, yudumlamak üzereydi. Bakışları genç kızın iri gözlerinde, uzun kirpiklerinde, saçlarından daha koyu olan kavisli kaşlarında gezindi.

Tüm geceyi bu çekici kızla geçirme düşüncesi artık pek itici gelmiyordu. Sokağa çıkıp saatlerce arasa daha güzelini bulamazdı. Makyaj güzeli bir sürü kadın tanımıştı. Arden onlardan da değildi. Onunla ilgili aklında bir sürü soru birikmişti. Hepsini sorup sormamak arasında kararsızdı. Güzel bile olsa ertesi sabah ayrılacağı bir kızla çok samimi olmak istemiyordu. Gece sevişip sabah ayrılacağı bir eskort kızı tanıyıp da ne yapacaktı ki?

Yine de gözlerini kısıp en önemli soruyu merakla sordu.

"*Kaç yaşındasın sen?*"

Bölüm 3

İLK PLAN

Kapan'dan otuz yedi saat önce...

3 Temmuz Perşembe, 18:20

Genç kız annesiyle kaldığı küçük daireye girdiğinde, onu karşılayan sıcağın dışarıdakinden hiçbir farkı yoktu. Antalya o gün yanıyordu gerçekten. Evlerinin içi de yanıyordu tabii. Ne bekliyordu ki? Çatı katı dairesinin doğru düzgün bir yalıtımı bile yoktu. Aslında tüm binanın yoktu. Eski yapı tüm gün güneş tarafından dövülüp duruyordu. Kliması olan daireler kısmen idare etse de kendi dairelerinde maalesef klima bulunmuyordu. Geçen ay bozulmuştu ve *tamiri imkânsız,* denmişti.

Tabii evde onu karşılayan başka sıcak bir şey daha vardı. *Annesi!*

Kapının açıldığını duyan Helin Hanım mutfaktan çıkarak yanına gelmişti. Yüzünde eksik olmayan o tebessümüyle, elinde soğuk olduğu belli olan bir limonata bardağı tutuyordu. Kızı kadar uzun değildi. Henüz kırkına bile gelmemişti. Fiziği ve cildi hâlâ pek çok genç kızla yarışırdı. Arden'e genetik olarak güzelliğini veren de oydu tabii ki!

"Al! Taze yaptım!" diyerek kızına uzattı. Bu kadar zorluğa ve sıkıntıya rağmen nasıl böyle gülümsüyordu anlayamıyordu.

Anahtarını girişteki plastikten, ucuz ama süslü askılığa takan genç kız uzanıp limonata bardağını aldı. Kocaman bir yudumla yarısını bitirdi.

"Oh! Yine harikasın Helin Hanım..." dedi rahatlamış bir sesle. "Çok sıcaktı." Uzanıp annesini yanağından öptü. "Sen işten erken gelmişsin?"

Annesi birkaç sokak ileride, doktor bir çiftin küçük çocuğuna bakıyordu.

"Sevim Hanım erken geldi. Karşılıklı kahve içtik. Sonra bana izin verdi. Çocuk da uyuyordu zaten."

"Sen de limonata yapmaya mı karar verdin?"

"Limonlar dolapta bozulacaklardı. Sanırım buzdolabı da gidici. Tekliyor. İyi soğutmuyor."

Genç kız elini yüzünü yıkayıp odaya geri döndüğünde annesinin vantilatörün karşısında oturduğunu gördü. Kadının mavi gözleri açık televizyondaydı.

"Haberi duydun mu?" dedi annesi biraz soluk bir sesle. Gülümsemesi yok olmuştu.

"Hayır! Ne oldu?" derken merakla ondan yana yürüdü.

"Babanın eski şirketi, Kemer'de iki günlük büyük bir faaliyet düzenleyecekmiş. Bayiler toplanıyormuş."

"Ya?"

"Biz de giderdik eskiden."

Genç kız annesinin yanına oturdu. Kıvır kıvır olan sarı saçlarını tepesinde dağınıkça toplamıştı. Birkaç asi perçem vantilatörün rüzgârıyla uçuşup duruyordu. Genellikle içleri gülümseyen ve annesine benzeyen mavi gözleri şimdi durgunca televizyona bakıyordu. Erkek bir spiker faaliyetin düzenleneceği tatil köyündeydi. Yapılan hazırlıklardan bahsederken bazen görüntüye şirketin İzmir'deki ana binası giriyordu. Birkaç kere de dev şirketin sahibi Kadir Bey görünmüştü. Tabii hepsi de eskiden çekilmiş, geçmişe ait görüntülerdi.

Genç kız sinirle ve öfkeyle dişlerini sıktı.

"Pislikler..." dedi donuk bir sesle. "Hemen dibimizde olmaları çok iğrenç." Uzanıp kumandayı aldı ve kanalı değiştirdi. "Hayatımızı mahvettikten sonra nasıl huzur içinde uyuyabiliyorlar ki? Nasıl yiyip içebiliyorlar?" Annesi sessizdi. Gözleri hâlâ ekrandaydı. Sanki kanalın değiştiğinin farkında değildi. "Tabii onların umurunda mı?" diye devam etti genç kız. "Bizim gibilerin farkında bile değillerdir. Neyse! Boş ver! Yemeğe yardım lazım mı? Ne yapalım?"

Kadın üzgünce iç çekti. Sonra kendisi toparladı. "Ben gelirken yarım kilo pirzola almıştım. Çabucak pişer."

"Anne ya! Niye masraf yaptın?" Sesinde yumuşak bir uyarı vardı. "Bu ay kiramızı bile zar zor ödeyeceğiz zaten."

"Ayda bir kere kendimizi şımartsak bir şey olmaz kızım."

"Öyle ama..." diyerek cansızca mırıldandı genç kız. Annesini üzmek de istemiyordu. "Ben iş buluncaya kadar daha dikkatli olmalıyız."

"Bırak şimdi işi! Senin üniversiteye odaklanman lazım. Ona dikkatini ver."

"Sonuçların açıklanmasına bir ay var," diye itiraz etti genç kız. "Kazanacağım da kesin değil."

"Kazanacaksın, biliyorum. O süre içinde dinlenirsin. Eğer kazanamazsan, o zaman bakarız duruma. İşin acelesi yok."

"*Part-time* işler yapabilirim. Bugün bir hamburgerciyle görüştüm. Deniz kenarında güzel bir yer ama verdiği para komedi. Asgari ücret bile değil." Genç kızın canı sıkkın gibiydi. "Bir de kuaför vardı. O daha faciaydı. Maaş ödemesi yapmayacakmış. İşi öğrenmek, benim kârım olacakmış, öyle dedi kadın. Bahşişlerle idare edecekmişim."

"Üniversite sınav sonucunu bekle dedim sana!" diye sabırla tekrarladı Helin Hanım.

"Kazansam ne olacak ki? Nasıl okuyacağım?" Burun kıvırdı. "Para yok, iş yok. Senin aldığın üç kuruş eve zor yetiyor. Babamdan kalan aylığın üzerinde haciz var. Elimize geçen de bu dandik evin kirasına gidiyor zaten."

"Pişşt! Kendine gel..." diye tatlı bir şekilde azarladı annesi onu. "Çok şükür başımızı sokacağımız bir evimiz var. Böyle *dandik* eve sahip olmayanlar da var. Üniversiteyi kazanırsan bakarız bir çaresine."

"Ben senin kadar iyimser değilim. Hacizle her şeyimizi aldılar ama hâlâ borcumuz var." Sesi hafif öfkeliydi. Hacizden sonraki aylarda öfkesi soğumamış olsa da duruma alışmıştı.

Annesi sessizce onu süzüyordu. Sonra aniden ayağa kalktı. Gülümsedi. " Gel hadi pirzolamızı pişirelim. Bugün canımızı hiçbir şey sıkmasın." Elini uzatmıştı. Anne kız el ele tutuştular. Birbirlerine benziyorlardı. Kızınınkinden bir ton daha koyu olan sarı saçları iri dalgalı ve biraz daha kısaydı. "Liseyi başarıyla bitiren kızımın üniversiteyi de başarıyla okuyacağına eminim. Buluruz bir çaresini. Önce şu guruldayan karnımızın derdini çözelim."

Annesi pirzolayı pişirirken genç kız da masayı hazırlamıştı. İkinci elden aldıkları masa en fazla dört kişiyi misafir edebilirdi. Mutfağı nefis bir koku sararken mütevazı masa da hazırlanmıştı. Domatesli çoban salata ve önceden pişirilmiş barbunya pilaki, etin yanına çok iyi gitmişti.

Yemekten sonra ikisinin keyfi yerine gelmişti. Genç kız koltukta oturan annesine çayını getirirken gözleri televizyonun yanındaki fotoğraf çerçevesine takıldı. Orada babası da vardı. Mutlu günlerden kalan güneşli bir güne ait özel bir anıydı. Gözlerini kaçırdı. Annesi çayını eline aldığı sırada kapı zili çaldı. Genç kız merakla annesine baktı. Yaz olduğu için hava geç kararıyor ve zaman hızla akıyordu. Gecenin onunda kim gelebilirdi ki?

"Haciz avukatlarının bu saatte geleceğini sanmam!" dedi genç kız annesini rahatlatan bir gülümsemeyle. "Zaten gelseler de alabilecekleri bir tek şu eski televizyon var."

Küçük dairelerinin dış kapısına gidip kontrollü bir şekilde açtı. Ardında tanıdık bir yüz gözünce kapıdaki zinciri çıkarıp geri çekildi.

"Asena!" dedi şaşkınca. "Kuzen?"

"Selam! Ne haber *Arden*?"

"İyilik de..." Gözleri kuzeninin üzerinde gezindi. İnce vücudunu dar bir kot ve siyah bir bluzla daha da gösterişli yapmıştı. Güzel yüzünü anlamlı bir ifadeye boğan kocaman mavi gözleri parlıyordu. "Hayırdır bu saatte?"

"Hayırlı zaten, merak etme!" Davet beklemeden ayakkabısını çıkarmaya başlamıştı bile. Onları dışarıda bırakıp içeriye girdi. Kapıyı da kendisi kapattı. Arkadan kendilerine bakan Helin Hanım'a gülümsedi. "Nasılsın yenge?"

"İyiyim Asena. Sen nasılsın?" Şaşırmışsa bile onun gelişine sevinmiş gibiydi.

Asena önce güzel yengesini öptü. Sonra aynı güzellikteki kuzenine sarıldı. Çocukluktan beri birbirlerine çok düşkünlerdi. Sıcak havaya rağmen güzel kokulu parfümü Asena üzerindeki etkisini hâlâ sürdürüyordu. Vantilatörün etkili olduğu tekli koltuğa bıraktı kendisini.

"Ay, çok sıcak!" dedi ama o kadar hayat dolu görünüyordu ki sanki sıcak ona hiç etki etmiyormuş gibiydi. Gözleri çay bardaklarında ve yanlarındaki birkaç bisküvide gezindi. "Çaya yetiştim mi?"

"Taze limonata da var!" dedi Arden.

"Olmaz! Kilo olmaya başladım. Şekerlidir o şimdi. Çay varsa alayım."

"Ben gidip koyayım!" deyip mutfağa yöneldi Helin Hanım.

O gidince Asena'nın gözleri hemen kuzenine çevrildi. Sesini alçalttı. "Kızım! Tüm akşam seni aradım. Telefonun neden çekmiyordu?"

"Yine bozuldu çünkü. Bazen çalışıyor bazen çalışmıyor. Şarjı da tutmuyor. Ben de artık kullanmamaya karar verdim. Zaten seninle annemden başka arayan yok. Sen niye arıyordun ki?"

"Sana bir iş buldum." Gözleri bir an için mutfak kapısına yöneldi. "Hızlıca söyleyeceğim. Annen gelmeden önce bana cevabını vermiş olmalısın. Onun yanında konuşamayız!" Sözcükler ağzından hızlı hızlı çıkmıştı.

Arden şaşkındı. "Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok. Sana bir iş buldum dedim ya!"

"Onu anladım da annem neden duymasın?"

"Duymasın işte! Şimdilik aramızda kalsın. Bu işin parası çok iyi. İkimiz bir gideceğiz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hani ben arada sırada parası iyi olan bir işe çıkıyorum ya? İşte o!"

Arden güldü. "Şu tanımadığın erkeklere eşlik etme meselesi mi?"

"Gülme hiç! Parası gerçekten çok doyurucu. Adamlar biraz yaşlı oluyor ama böylesi daha iyi. Seni gezdiriyorlar, yedirip içiriyorlar, bolca da para veriyorlar." Bir elini kaldırdı. Parmağındaki minik pırlantalı yüzüğü gösterdi. "Bak bunu son çıktığım adam almıştı. Çok ahım şahım bir şey olmasa da annenin altı aylık maaşına denk gelir."

Arden'in kaşları ilgiyle kalkmıştı. "Öyle mi? Hediye mi?"

"Tabii ki! İnan bana parasının hesabını bilmeyen bir sürü zengin manyak var."

"Şimdi de bize para harcamak isteyen iki manyak mı buldun?" diye alayla sordu Arden.

"Aynen öyle..."

"Sadece eşlik edelim diye mi?" Bakışları şüpheyle doluydu. Sonra yüzüğe kaydı. "Seks?"

Asena'nın gözleri bu özel kelimeyle birlikte yine mutfağa çevrildi. Yengesini göremese de henüz geri geliyor gibi değildi. İçeriden birtakım sesler duyuluyordu. Belli ki ona da bisküvili servis tabağı hazırlıyordu.

"Bazıları ufak tefek yakınlaşmalar istiyor ama her şey bizim elimizde. İstemezsek elimizi bile tutamazlar. Anlaşma böyle. Geceyi müşterisiyle yatakta geçiren bazı arkadaşlarım var. Seks olursa astronomik ücretler alıyorlarmış."

"İğrenç! Seks olmasa bile o iş saçma geliyor bana!"

"Öyle gelse de büyük para kazanacağız. Düşünsene! Bir tam gecede evinizin kirasını çıkartacaksın. Daha ne istiyorsun? Üzerine belki elinde paran da kalacak."

Arden istemese de duraklamıştı. "O kadar fazla mı?"

Asena sevimli bir şekilde sırıttı. "Kiranıza bağlı tabii ama epeyce yüklü olduğuna emin ol. Bu adamlar zengin!"

"Hakikaten saçmalık!"

"Bize işi ayarlayan adama da prim vereceğiz tabii. Çok zengin iki tip ayarladığı için mutluydu. Bir kişi daha lazımdı. Aklıma sen geldin. Yanıma vereceği kızı hiç sevmem de! Senin için ısrar ettim."

"Daha neler kuzen!"

"Bir gece yahu! Bazen de iki gece oluyor. Keşke iki gece olsa! Sonrasında bir ay rahat ederiz. Tüm yapacağın, adamın her saçma esprisine yalandan gülmek ve onu pohpohlamak. Zor değil. Bu benim beşinci işim olacak."

Arden dudaklarını büzdü. "Olmaz! Ben böyle bir şeyi yapamam. Para kazanacağım diye yaşlı bir adama yakınlık gösteremem."

"Ben sordum, bizimkiler yaşlı değillermiş. Senin ilgileneceğin tek bir adam sadece! Zaten dışarıda bir kafede veya markette çalışsan, seni insan yerine koymayacak bir sürü müşteriye hizmet edeceksin. Hem de mecburen gülümseyerek."

"Aynı şey değil!"

"Evet, bizimkisi daha da iyisi! Hem bu güzellikle kimse seni işe almaz. Başlarına dert olursun. Teklifimi kabul et hadi!"

"Kızım!" dedi Arden sabırla. "Gelmek istesem bile bu mümkün değil. Sana göre hava hoş. Sen yirmi iki yaşındasın! Ben resmî olarak on sekiz bile olmadım. Kim reşit olmayan bir kızla takılmak ister? Kimse başı derde girsin istemez."

"Ama?" Asena şaşkınca bakıyordu. "Ama beş ay önce on sekizine girdin sen!" dedi. Kuzeni saçmalıyormuş gibi konuşmuştu. "Beraber kutladık ya! Her 14 Şubat Sevgililer Günü'nde kutlamıyor muyuz kızım? Annem senin doğduğun günü çok net hatırlıyor. Amcam miras işleri için Bulgaristan'daymış o zaman! Doğumda yanınızda olamamış."

"Bu doğru da..." Sustu bir an. "Babam işleri halledemeyince geç gelmiş. Her şeyi satıp geri gelmesi zaman almış. Gelir gelmez de işe güce düşmüş. Beni nüfusa geç kaydettirmiş. Tam altı ay!"

Kuzeni şaşkın gözlerini kıstı. "Bunu bilmiyordum!"

"Resmî olarak bu ayın yirmi üçünde on sekiz olacağım."

Asena durup düşündü bir an. Gözlerini devirmesinden hesap yaptığı belliydi. "Bir ay bile yok. Yirmi gün! Hem yaşını bilmelerine ne gerek var?" Asena onu şöyle bir baştan aşağıya süzmüştü. "Boyun uzun, fiziğin mükemmel. Uygun bir makyajla benim yaşımda bile zannedilebilirsin."

"Kimliğim yalan söylemez. Ya bir polis çıkarsa karşımıza?"

"Saçmalama ya! Turistik bölgede ne polisi? Ne zaman gördün kimlik kontrolü yaptıklarını? Buralara on beş on altı yaşlarında bir sürü yabancı çift geliyor. Otellerde karı koca gibi yaşıyorlar."

O sırada Helin Hanım mutfaktan geri gelmişti. Elinde bir tepsi vardı. Üzerinde de dumanı tüten çay ve bir tabak bisküvi görünüyordu.

"Çay bu sıcakta bile soğumuş. Isınmasını bekledim!" diyerek gecikme sebebini söyledi.

Böylece konuşmaları sonlanmış oldu. Tabii Arden'in aklında bir sürü soru işaretiyle.

Asena bir saat kadar oturdu ama gözleri sık sık kuzenine kayıyordu. Ayağa kalkıp gitmeye hazırlandığında da anlamlı bir şekilde Arden'e bakmıştı.

Kapının önünde ayakkabılarını giyen Asena sahte bir şekilde irkildi. "Ay! Telefonumu koltukta unuttum!" dedi sıkıntıyla.

"Getireyim ben!" Helin Hanım geri dönüp oradan uzaklaştığında Asena da genç kıza doğru sokuldu.

"Kabul et lütfen! Çok eğleneceğiz inan ki! Yakışıklı olma ihtimalleri bile var."

Arden burun kıvırdı. "Yakışıklı adamların kiralık kadınlarla ne işi olur?"

"Öyle deme! Zamanı değerli olan iş adamları böyle anlık ilişkileri tercih ediyor. Belki hem yakışıklı hem de zengin kocalarımız olur."

"Üniversite okuyacağım ben. Evlenmek uzak bir hayal şimdilik."

"Kabul ediyor musun peki?"

"Tabii ki hayır!" dedi Arden inatla.

"Kazanacağın parayı düşün. Bir iki ay rahat edersiniz. Annenin telefonundan ara beni! Ama en geç sabah saat ona kadar ara veya mesaj at." Helin Hanım geri gelmişti. Asena bilerek koltukta bıraktığı telefonunu geri aldı. "Teşekkür ederim. Hadi görüşürüz."

O gittikten sonra anne kız yine oturma odasına döndüler. Birlikte ortalığı topladılar. Helin Hanım hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Arden çay bardaklarını ve tabakları yıkarken, aklı kuzeninin söylediklerindeydi. Düşününce, teklif ettiği işin mantıksız hiçbir yanı yoktu. Neticede bedenini satmıyordu. Yalnız başına olan bir adama birkaç saat eşlik edecekti. Belki sabaha kadar sürecek bir iş olacaktı ama o kadar para için katlanılabilir bir şeydi. Millet fabrikalarda veya otellerde üç kuruşa sabaha kadar mesai yapıyordu.

Peki ya adam kendisine sarkıntılık ederse? Arkadaşlıktan fazlasını isterse? İlkokulda kendisinden bir öpücük çalan o fırsatçı veletten başka kimseyle öpüşmemişti bile!

Annesinin telefonuna bir mesaj gelince dikkatini ona verdi. Kadın gelen mesajı okuyup iç çekti. Sonra kızına gösterdi.

"Ne oldu?" diye sordu Arden. Gözlerini kısıp mesajı okumaya çalıştı. Ardından kavisli kaşları hayretle kalktı. "Ne?" dedi şaşkınca. Sonra öfkelendi. "Ev sahibi kirayı iki misline mi çıkaracakmış?"

"Yarın arar konuşurum."

"Sözleşmenin bitmesine üç ay kala ya ödeyin ya çıkın diye mesaj atması çok iğrenç!" Gözleri öfkeden parlıyordu. "Ben konuşacağım kadınla! Yaptığı şey yasal değil."

"Yaşlı kadın! Seni dinlemez. Hem sen ağır konuşursun. Ben biraz daha usulüne uygun şekilde konuşup kirayı makul bir seviyeye çekerim. Olmadı... Olmadı çıkarız."

"Anne! Eşyamız az olsa da taşınma parası bir aylık kiramıza denk gelir. Bunu biliyorsun. Boya badana ekstra masrafları saymıyorum."

Kadın gülümsemeye çalıştı. Kızına moral vermeye çalışıyordu. "Yapacak bir şey yok. Hallederiz."

Genç kız gittikçe zora girdiklerinin farkındaydı. Annesi çalışıp didiniyor ama yine de yetmiyordu. Yatağına gittiğinde de aklı karışıktı. Bütün gece kuzeniyle olan konuşmasını düşündü. Uyumakta zorlanmıştı. Sabah kalktığında ise hâlâ düşünüyordu. Annesine kahvaltı hazırladı. Gözü sürekli onun telefonundaydı. Yine de kuzenini aramaya cesaret edemedi. Annesi hemen fark ederdi. Küçücük evdi. Her kelimeyi duyacağı da kesindi.

Annesi işe gittiğinde ortalığı toparladı. Bir süre oyalandı. Sonunda dayanamayıp bilgisayarına gitti. Neyse ki haciz esnasında bu laptop, okul

çantasının içindeydi. Onu görmemişlerdi. Babası ölmeden önce ona yaş günü hediyesi olarak almıştı. İnterneti için komşu kadının kablosuzunu kullanıyordu. O da yaşlı babasıyla birlikte yaşayan emekli bir öğretmendi. Genç kıza acıdığı için istediği gibi kullanmasını teklif etmiş, şifresini vermişti. Tabii Arden mecbur olmadıkça onların hattına bağlanmıyordu.

İnternete girip mesajlaşma uygulamasını açtı. Kuzeninin ismini bulup hızlıca mesaj yazdı. Kararından caymadan uygulamak en iyisiydi.

"*İş teklifini kabul ediyorum ama bir sıkıntı çıkarsa seni öldürürüm.*"

Mesajı atıp hemen yerinden kalktı. Yapılacak ufak tefek işleri halletti. Arada sırada geri gelip mesajlarına bakıyordu ama Asena'dan hiç ses seda yoktu. Bu saate kadar yatıyor muydu?

Garip bir ses duyunca laptopuna geri döndü. Kuzeni Asena onu görüntülü arıyordu. Kamera simgesine dokundu.

Asena kameradaki görüntüsüyle bile tazecik, oldukça güzel gözüküyordu. Üzerinde askılı bir ev bluzu vardı. Kısa sarı saçları biraz dağınık olsa da ona vahşi bir güzellik vermişti. Ancak yüzü biraz asıktı.

"Teklifini kabul ediyorum!" dedi doğrudan. "Bir sıkıntı çıkmayacağına eminsen tabii."

"*Birkaç sıkıntı çıktı bile!*" dedi Asena.

"Ne oldu?" İstemese de üzülmüştü. Galiba tatlı para fikrine hızla alışmıştı.

"*Boş ver.*"

"Söyle hadi!"

"*İşi ayarlayan adamla konuştum. Buluşacağımız adamların isimlerini verdi. Ben de internete girip haklarında araştırma yaptım. Sonuç olarak senin bu işi alman sakıncalı.*"

"Niye ki? Adam çok mu yaşlı? Sapık mı? Mafya babası falan mı?"

"*Daha kötü! Sebebini hayal bile edemezsin.*"

"Sen söyle bakalım."

"*Boş ver! Bu iş olmaz.*"

Arden hafif bir kızgınlıkla iç çekti. "Kuzen!" dedi uyarırcasına. "Beni ikna etmek için o kadar dil döktün. Şimdi de olmayacağını söylüyorsun. Tüm gece uyuyamadım zaten. Karar verinceye kadar akla karayı seçtim. Şimdi neden olmadığını bilmek hakkım değil mi?"

"*Başka bir iş ayarlarım sana birkaç güne...*"

"Asena!"

Karşısındaki güzel sarışın hafifçe iç çekti. "*Bilmesen daha iyi. Olacak iş değilmiş.*"

"Bilmek istiyorum."

Asena kısa bir an durakladı. Sonra öne eğdiği başını kaldırdı. "*Peki, öyle olsun...*" dedi isteksizce. Sonra yavaşça ekledi. "*Adamlardan birinin adı Levent Karacan...*" Anlaması için kısa bir an durakladı. "*Bu isim tanıdık geldi mi?*"

Arden irkilmişti. Gözleri irileşmişti. "Karacan mı?" Yutkundu hafifçe. "Kadir Karacan'ın, Karacan Holding'in veliahdı Levent Karacan mı? Hani avukat olan? İsim benzerliği falan yok değil mi?"

"*Aynen o!*"

"Babamı mahkemede suçlu buldurup hapse attıran avukat! Her şeyimize haciz getirten pislik!" Gözleri acı ve öfkeyle sulanmıştı. "Hayatımızı allak bullak eden adam!"

"*Evet, o! Anladığım kadarıyla bu hafta sonu Kemer'de bir şirket faaliyeti varmış. Ona gelmiş. Başarılı bayilerle iki gün geçireceklermiş.*"

Uzun bir sessizlik oldu. Arden ve Asena karşılıklı bakışıyorlardı.

"*Bu durumda buluşmayı iptal ettiğimizi haber vereceğim.*"

"Hayır, dur!" diye yavaşça mırıldandı Arden. Dalgın görünüyordu. Elini alnında gezdirdi. "Dur, düşünmem için bana biraz zaman ver."

"*Düşünecek ne var ki? Babanı mahveden adamla bir gece mi geçireceksin?*"

"Sus! Düşünüyorum hâlâ..."

Asena huzursuz görünüyordu. "*Aslında bir başka sıkıntı daha var! Teklif değişti.*"

"Nasıl değişti?"

"*Bayağı değişti işte! Bu benim için de kötü bir haber. Bir gece derken laf olsun diye gece dememiştim. Adamlar tüm gece birlikte olabilecekleri kadın istiyorlarmış. Yani işin içine seks de girdi.*"

Arden irkilmişti. "Hani öyle bir şey olmuyordu?"

"*Olmuyor demedim. Senin anlaşmana bağlı. Karşılıklı istenirse astronomik fiyatlara olabiliyor dedim. Bazı arkadaşlarımın yaptığını söyledim.*"

Arden yutkundu merakla. "Ya sen? Sen yaptın mı hiç?"

"*Saçmalama kızım. Yapmadım tabii.*"

"Doğruyu söyle!"

"*Ben...*"

"Doğru söyle kuzen!"

"*Peki tamam! Bir kere yapmaya niyetlenmiştim. Boşandıktan sonra ben de epey zor duruma düştüm. Para lazımdı. Genç, hoş bir adamdı. Fakat içkiye düşkündü. Sarhoş olup hiçbir şey beceremedi. Memelerimi bile okşayamadı.*"

"Asena!" diye uyardı Arden kocaman olmuş şaşkın gözlerle.

"*Sızıp kaldı. Sabah olunca da hiçbir şey hatırlamadı. Ben de yatmışız gibi davrandım. İyi seviştiğini söyleyip onu pohpohladım. Altımdaki arabayı almaya nasıl cesaret ettim sanıyorsun? Gecenin utancıyla bana ekstra bir çek yazdı. Peşinatının önemli bir kısmını o çek ödemiş oldu.*"

"Yani bu adamlar Karacan Holding'le ilişkili olmasaydı, biriyle yatmayı kabullenecek miydin? Çok mide bulandırıcı." Genç kızın sesi şaşkındı. Midesinin bulandığı da yüzündeki ifadeden belliydi.

"*Ne var kızım? Bir gecelik bir bulantı bu. İstemediğin bir kocayla olup, yıllarca süren, istemediğin bir seksi yapmak kadar zor değil. Beş bin dolar iyi para. Kabul etseydim bu gece elimize net geçen bu rakam olurdu. Her birimize tabii. O zengin züppeler için bu para hiçbir şey.*"

"Saçmalama ya! O paraya sokakta bir sürü kadın bulurlar. Yüz dolara sahilde müşteri bekleyen bir düzine kadın var. Biraz daha fazlasına, bizden bile sarışın Rus kadını bulabilirler."

"*Ama hiçbiri onlara bizim verdiğimiz hizmeti vermiyor. Biz bu adamları hoş tutuyoruz. Güzel vakit geçirmelerini sağlıyoruz. Tüm gece saçma esprilerine gülüyoruz. Üstelik genç ve güzeliz. O parayı hak ediyoruz.*" Durakladı bir an. "*Tabii bunları kendim için söylüyorum...*" dedi sıkıntılı bir sesle. "*Sen olmasaydın bu buluşma olabilirdi ama senin Levent denen adamla nahoş bir geçmişin varken tabii ki imkânsız. Ben de babanın hatırına yapamam zaten.*"

"Hâlâ tanımadığın bir adamla o işi yapabileceğini düşünemiyorum senin..." Şaşkınlığını atamamış gibiydi.

"*Çok takılma buna.*" Burun kıvırdı. "*Zaten öyle bir şeyi henüz kimseyle yapmış değilim. Bu teklifi reddedeceğim.*"

"Beş bin dolardan benim yüzümden mi vazgeçeceksin?"

"*Ramzi dayının da hatırı var.*"

Ağır bir sessizlik oldu. İkisinin de kafası karışık gibiydi. Saniyeler akıp gidiyordu.

"Aslında..." diye dalgınca mırıldandı Arden. "Seninle gelip o adamlarla buluşmak isterdim. Levent Karacan'ın suratına bakıp hayatımızı nasıl mahvettiğini haykırmak isterdim. Mahkemede buna imkânım olmadı. O avukat, kibriyle her şeyimizi aldı. Çevremize rezil etti. Babamı işsiz bıraktı. Hapishaneye attırıp orada intihar etmesine sebep oldu. Evsiz barksız kaldık. Okul değiştirmek zorunda kaldım. Üstelik dün gece bu saçma teklif aklımdayken hiç uyuyamadım. Bizi düşürdüğü bu rezil durum yüzünden, para karşılığı tanımadığım bir adamı eğlendirmeyi bile kabullendim. Hepsi de içinde bulunduğumuz çaresizlik yüzünden!"

"*Üzülme kuzen ya! Paraya ihtiyacınız varsa ben bir miktar borç verebilirim. Sen okulu bitirip para kazanınca ödersin.*"

"Daha üniversiteyi kazanacağım bile belli değil. Kazansam da onca yıl bekleyecek misin?"

"*Yıllar çabucak geçer.*"

"Üstüne beş bin dolar kaybedeceksin. Benim için de çok iyi bir para... Pek çok şekilde işimize yarar."

O susunca Asena şaşkınlıkla kuzenini süzmüştü. İri gözlerle bakıyordu. "*Arden?*" dedi şaşkınca. "*Sen ne dediğinin farkında mısın?*"

"Düşünüyorum sadece." Gözleri kuzeninin gözlerine kilitlenmişti. "Bakire olmam fiyatımı artırır mı?" Sesi hafifçe alaycıydı.

"*Saçmalıyorsun kızım. Düşündüğün şey her türlü imkânsız. Ve haklısın. Kâğıt üzerinde bile olsa henüz reşit bile değilsin. Senin için olmasa da o iki adamdan biri için suç olurdu.*"

Arden'in gözleri merakla doldu. "Öyle mi? Suç mu olurdu? Ama sen kendin söyledin, kim nereden bilecek ki?"

"*Unut bunu kuzen. Ben teklifi reddedeceğim. Zaten onlarla buluşsak bile senin Levent Karacan'la yatacağını sanmam. Diğerini tercih edeceksin hâliyle ve ben de senin hatırın için bile olsa o kötü kalpli avukat bozuntusuyla yatamam.*"

Arden kısa bir süre düşündü. Aklının tıkır tıkır çalıştığı belliydi. "Peki, ben Levent Karacan'ı seçsem... ve adam gecenin sonunda reşit olmayan biriyle beraber olduğunu anlarsa, sonra da bu öğrenilirse bir ceza alır mı?"

"*O kadarını bilmiyorum. Avukat değilim. Aklındaki her neyse olmayacak bir şey. Sen okuyacaksın kızım. Umuyorum ki hayalindeki gibi başarılı ve dürüst bir doktor olacaksın.*"

"Bunlar için de para lazım."

"*Bekâretini sadece bir kere satabilirsin. O da artık çok para etmiyor. Bugünlerde kızlar beğendiği her erkeğe kolayca verme eğilimindeler.*" Onu vazgeçirmeye çalıştığı belliydi. "*Çok istiyorsan sen de sevdiğin gence verirsin.*"

"Hangi genç? Daha kimseyle el ele bile tutuşmadım. Hem niye bedava olsun?" Arden belirsizce iç çekmişti. Sustu sonra. Suskunluğu birkaç saniye sürdü. "Hayat ne garip! Demek en büyük düşmanımla bir araya gelecektim! Demek her şey normal olsaydı Levent Karacan'la buluşacaktım! Komik değil mi? Sevişme kısmını unutursak bu kadarı bile büyük bir tesadüf. Tabii buna tesadüf deyip geçmek mi lazım, yoksa *kaderin önemli bir fırsatı* deyip üzerine eğilmek mi lazım? Bilemedim şimdi."

"*Her şey yolunda olsa bile onunla buluşamazdın güzelim. Buna izin vermezdim. Seks diyorum sana! Gece geri gelemeyeceğiz diyorum. Başka bir adam olsaydı bile bir şey değişmezdi. Sabaha kadar neler olacağını biliyor musun? Her şey muamma!*"

"Şiddet kullanmalarından falan mı bahsediyorsun?"

"*Hayır! Dayak pek olmaz ama...*"

"Ama ne?"

"*Mesela adam önce oral seks yapmanı isteyebilir. Mesela bunu yaparken çok istekliymişsin gibi davranman gerekebilir. Nereye boşalacağını da tahmin edersin.*" Yanakları kızarmıştı biraz.

Arden'in gözleri yeniden büyüdü. Onun da yanakları kızarmıştı. "Ay! Bu çok iğrenç!"

"*Aksine, bunlar normal şeyler! Arkadan yapmak isteyenlerin, yatağa bağlayıp tecavüz senaryosu yaşatmak isteyenlerin olduğunu da duymuştum.*"

"Yuh!"

"*Tabii! Kendisine kırbaçla vurulmasını isteyen, poposuna şaplak atılmasını isteyen adamları unutmamak lazım. Senin iç çamaşırlarını giymek bile isteyebilirler. Bir de şu seks oyuncakları var tabii. Neyse ki boşandığım sümsük kocam ne seksi severdi ne de böyle garip huyları vardı. Karşılıklı oral seksten nefret ederdi. Onu çıplak görmüşlüğüm bile yok.*"

"Konumuza geri dönelim..." dedi Arden utancını gizlemeye çalışarak. "Sen konuşurken aklıma çok güzel bir fikir geldi." Bakıştılar bir an. "Tabii yardımın lazım..."

"*Hangi konuda?*"

Arden hafifçe gülümsedi. Gözlerinde bir karara varmanın rahatlığı görünüyordu.

"Öncelikle annemi geceyi dışarıda geçireceğim konusunda ikna etmeliyiz. Sonra da beni yaşımdan biraz daha büyük gösterecek bir makyaja ve senin seksi kıyafetlerinden birine ihtiyacım var. Bir de senin komşun olan şu baygın bakışlı polis komiseri hayranın gerekiyor. Adam Kemer'de çalışmıyor muydu?"

"*Evet!*"

"Sanırım intikamımızı alabileceğim bir yol buldum!"

Bölüm 4

TAHMİNLER VE GERÇEKLER

Kapan'a on bir saat kala...

4 Temmuz Cuma, 21:17

"Kaç yaşındasın sen?"

Arden gülümsedi. Levent'in zeki bakışlı gözleri kendi üzerindeyken hata yapmamalıydı. Ona olan öfkesini belli etmemeliydi.

"Küçük mü gösteriyorum?" diyerek karşı saldırıya geçti. "Yoksa büyük mü?" Oturduğu yerde hafifçe dikelerek göğüslerini sadece Levent'in görebileceği şekilde belirginleştirdi. Onun dikkatini dağıtmak istemişti. "Sizce kaç yaşındayım?"

Gülümsemesindeki rahatlık genç adamı biraz normale döndürmüş gibiydi. Bu iyiydi. Nefret ettiği bu adamı şimdilik hoş tutmak ve bazı endişelerinden sıyrılmasını sağlamak zorundaydı. Hem kalkıp kimliğine bakacak değildi ya!

Ancak Levent'in, onun dik göğüslerine bakmaktansa doğuştan biçimli burnuna, dolgun kırmızı dudaklarına göz atması içini huzursuz etti. Adam belli ki yaşını tahmin etmeye çalışıyordu. Onun kimliğine bakmak istemeyeceğini umuyordu.

"Sen söyle!" dedi Levent sakince. "Ben tahminlerle uğraşmayı sevmem."

"Avukatlar tahminlere dayanarak davaları çözmezler mi?"

"Dizilerde, filmlerde olur onlar. Benim işim genellikle ortadaki gerçeklere dayanıyor."

"Kendinizce katı kurallarınız mı var?" Sesini yumuşatmak için elinden geleni yapmıştı. Bu yakışıklı şeytanın öylesine katı kuralları vardı ki babasına zerrece acımamıştı.

"Yanlış bir tahminde bulunmak istemem. Eğer şu güzel burnun ve çekici dudakların estetikse, kaşlarını kaldırtıp gözlerindeki kırışıklıklara botoks yaptırmışsan, benden bile büyük olabilirsin." Bunları söylerken ciddiydi. " Zaman o kadar değişti ki kadınların çoğu, yaşlarından oldukça genç gösteriyor. Fakat senin bakışlarının içinde on beş yaşındaki bir kızın enerjisi var."

Arden kıkırdadı. "Tüm tahminleriniz yanlış. Gerçekten de bu konuda iyi değilsiniz. Estetik nedir bilmem. Dişçimden başka hiçbir erkek vücuduma dokunmadı. Gördüğünüz her şey gerçek. Beğendiğinizi umarım."

Levent onun yüzünden hiç ayırmamıştı gözlerini. Arden'in gülümsemesine rağmen genç adam ciddi bir şekilde bakıyordu. Genç kızın pırıltılı mavi gözlerine bakarak çok da büyük olmadığını tahmin etmek zor değildi aslında.

Asena ise Cemal'le konuşurken bir yandan da onları dinliyordu. Sonra uygun ânı yakalayıp nazikçe araya girdi. "Arden'in annesi de çok genç gösterir. Onların ailede genetik bir şey.„

"Sen kaç yaşındasın peki?" diye sordu Cemal. Çok hayati bir konuyu merkezinden uzaklaştırdığının farkında değildi. " Umarım benden büyük değilsindir."

"Yirmi iki..." dedi Asena gülümseyerek. "Arden'le akrabayız ama bizim genlerde öyle mucizevi bir şey yok."

Cemal onun yaşı karşısında rahatlamış gibiydi. Arden'in kendi yaşını söylemediğine dikkat etmemişti. "Biz ikimiz de yirmi altı yaşındayız. Sizden çok büyük değiliz."

"Peki siz de hafta sonu için gelen bayilerden biri misiniz?" Soru doğrudan Cemal'e yöneltilmişti.

"Evet, biz şirketin en büyük bayilerinden biriyiz. Babam asker emeklisi. Yıllar önce emekli parasını şirkete yatırıp bayilik almış. Bursa'da faaliyet gösteriyoruz."

"Ne güzel!" dedi Asena takdir edici bir gülümsemeyle.

"Baba parası yemiyoruz tabii. Levent'le ikimiz sıkı çalışıp babalarımıza destek oluyoruz." Bilinçli olarak kuzeninin, şirket sahibinin oğlu

olduğundan bahsetmemişti. Kızların bunu bildiğinden de haberi yoktu elbette.

"Bu daha da güzel!" Asena'nın sesi saygı doluydu. Elini takdir edercesine Cemal'in koluna dokundurdu. Bu kısa temas genç adamın hoşuna gitmişti. Hafif bir gururla gülümsedi.

Ismarladıkları yemekleri yerlerken genellikle üçü konuşuyor, Levent canı isterse lafa giriyordu. Konular havadan sudan şeylerdi. Yakında ayrılacak çiftler olarak birbirleri hakkında çok şey öğrenmemeye çaba harcıyorlardı. Samimiyet belirli sınırlar içinde olacaktı.

Yemeklerin yanında birer kadeh şarap içmişlerdi. Arden ise ekşi elma suyu tercih etmişti.

"Alkolü pek sevmem. Genç görünümümü böyle koruyorum!" dedi Levent'e şakacı bir sesle. Daha önce hiç alkol almadığını söylemeye de gerek yoktu elbette. O esnada samimiyeti biraz artırmış, suskun adamın koluna o da hafifçe dokunmuştu. Tabii bu çok kısa bir andı. Hemen elini geri çekti. Öfke duyduğu, nefret ettiği bir adama yakınlaşmak hoşuna gitmese de mecburdu. Onun ilgisini çekmek zorundaydı.

Yemekten sonra sakin bir gece kulübüne gittiler. Canlı müzik eşliğinde zaman güzel geçiyordu. Gece yarısına yaklaşmıştı bile. Kocaman meyve tabağını, tazecik çerezlerini ve soğuk içeceklerini tükettiler. Arden onların koca bir şişe Türk rakısını içişlerine şahit oldu. Anasonlu kokusunu sevmediğini bahane ederek kendisi bira istemişti. En zararsız gözüken tek içki oydu. Daha önce hiç alkol almadığı için mümkün olduğunca yavaş yudumluyor ve yüzünü ekşitmemek için çok çaba harcıyordu.

Gece hızla ilerliyordu. Çevresinde oturdukları ahşap masanın üstü epeyce boşalmıştı. Getirilen midyeler ve kalamarlar yarılanmıştı. Meyvelerin bir kısmı duruyordu ama çerez tabağı yenilenmişti. Arden çok tok olduğunu söyleyip pek bir şey yemedi. Sadece buzun içine yatırılmış taze badem yemek çok hoşuna gitmişti. Biranın da pek o kadar masum bir içki olmadığını düşünüyordu. İçinde az miktarda alkol olsa da kafasını hafif bulandırmıştı.

Cemal ve Asena ise kendi aralarındaki muhabbeti ilerletmişlerdi. Birbirlerinden hoşlandıkları belliydi. Genç adamın her yaptığı espriye Asena içtenlikle gülüyordu. İkisi de biraz sarhoş olmuştu.

Sonunda güncel şarkılarla yapılan hızlı danslar, kısa bir molaya uğradı. Şimdi sahnede orta yaşlı bir erkeğin gitar çaldığı görülüyordu.

Pistte delice dans eden genç insanlar dinlenmek için masalarına geri çekildiler. Şarkıcının kalın sesiyle söylediği romantik şarkı, kulübün içini dolduruyordu. Artık pistte sadece birbirlerine sarılıp yavaşça dans eden birkaç çift kalmıştı.

"Dans edelim mi?" diye sordu aniden Arden. Bütün gece bir kere bile dans etmemişlerdi. Genç adamın durgun gözlerine gülümseyerek bakıyordu. Levent içtiği içkilere rağmen gayet iyi görünüyordu. Kendisi bile bitiremediği bir şişe bira yüzünden ilginç bir şekilde keyifliydi. Belki de düşmanını tuzağa çekmenin keyfiydi bu!

Levent derin kahverengi bakışlarını piste çevirdi. Bu konuda isteksizdi ancak genç kızın gözlerindeki pırıltıyı söndürmeyi nedense canı istemedi. Tatlı bakışları gerçekten etkileyiciydi. Başını eğdi. "Peki!"

Birlikte oturdukları deri koltuktan kalkıp masanın yanındaki dar alandan geçtiler. Piste doğru yöneldiler. Genç adam ayakta gezinen kalabalıktan genç kızı istemsizce korurken elini beline atmıştı. Gece boyunca ilk dokunuşuydu bu. Masanın arkasında yan yana otururken bile ne omuzları ne de bacakları birbirine değmişti. Genç adam bir ara elini koltuğun arkasına koymuştu. Eli Arden'in narin omuzlarına çok yakın olmasına rağmen Cemal'in Asena'ya yaptığı gibi sarılmamıştı.

Arden piste vardıklarında genç adama doğru döndü ve kendisini yavaşça kollarına bıraktı. İri eller ince beline kaydığında biraz daha sokuldu. Ellerini geniş omuzlarına koydu. Avucunun altındaki güçlü omuzlar beklediğinden daha diriydi. Zaten atletik bedeni, üstündeki bol gömlekten bile belliydi.

"Sandığımdan da uzunmuşsunuz!" dedi ona.

Başını geriye atmıştı. Levent sessizdi. İçtiği onca içkiye rağmen sarhoşluk belirtisi göstermemesi ilginçti. Hatta alkolün verebileceği gevşeme, çapkın bakışlar, dil sürçmesi gibi belirtiler henüz yoktu. Oysa kendisinin başı gerçekten dolanıyordu. Ayakta dans ederlerken biraz düzeleceğini umuyordu. Parmak uçlarını genç adamın omzunda hafifçe gezdirdi.

"Ve atletiksiniz. Avukatlar genellikle şişman olur sanıyordum."

"Çok avukat tanıdın mı?" Sesi meraklıydı. "Bu yaptığın iş sırasında yani."

"Siz ilksiniz!" dedi Arden. Kesinlikle yalan değildi.

"Ne kadar zamandır bu işi yapıyorsun?"

"Çok olmadı."

"Az önce bedenine dişçinden başkasının dokunmadığını söylemiştin..." diye bir soru soracakmış gibi konuştu Levent.

"Evet!"

"Ama bu gecenin sonunda benimle birlikte olacaksın. Cemal öyle anlaştığınızı söyledi."

Genç kız onun ne demek istediğini anlamıştı. "Evet ama anlaşmalar bozulabilir. Beni, sevişmeye değecek bir erkek olduğunuza ikna etmeniz lazım."

Sevimli gülümseyişine ek olarak güzel gözleri ışıl ışıldı. Bu şekilde gülümsemek için çok çaba harcamıştı. Yakışıklılığına kanmamalıydı. Bu erkeksi çehre, kötü kalbini gizleyen bir maskeydi sadece. Kendisi de maskesini takınmalıydı. İstemese de ona iyi davranmak zorundaydı.

"Öyle mi?" Bu durum genç adama ilginç gelmiş olmalıydı. "Peki seni nasıl ikna edeceğim?"

"Bilemem. Erkek olan sizsiniz. Tecrübeniz de benden fazladır eminim."

"Hâlâ sorumun cevabını alamadım. Dişçi meselesinden yola çıkarsak ve yaptığın işi göz önüne alırsak, vücuduna başka kimse dokunmamış olamaz, değil mi?"

Arden masumca dudak büktü. "Belki! Şimdilik bu durum sizin için sır kalsın. Hem ben o cümleyi kurarken aslında estetik operasyonları kastetmiştim. Gördüğünüz her şey bana ait. Gerçek bana! Burun doğuştan benim, dudaklarım da öyle. Dişlerimde dolgu bile yok. Yani dişçime çok iş düşmedi."

"Hımm... Demek öyle!" Gözleri genç kızın dik göğüslerine kaydı. Orijinal biçimli olmaları neredeyse imkânsız gibiydi. Onları birkaç saat içinde yakından görebileceği düşüncesi içini ani bir heyecanla doldurdu. "Her şeyinle orijinal olman gerçekten hoş bir şey."

Genç kız biraz çapkınca kaşlarını kaldırdı. "Peki benim?.. Benim ilkim olmak sizin hoşunuza gider miydi?"

Levent bir an durup düşündü. "Öyle olsaydın eminim Cemal'e daha pahalıya patlardın."

"Paramızı o mu ödüyor?"

"O benden zengin. Kazancım iyi ama neticede ben basit bir şirket avukatıyım. Ayrıca bugüne kadar seks için bir kadına hiç para ödemedim."

"Eminim ödememişsinizdir. Çok yakışıklı olduğunuz bir gerçek. Kadınlar kollarınıza atılıyordur." Bu konuda numara yapmıyordu. Levent Karacan, o güne kadar gördüğü en karizmatik adamdı. Suratsızlığı bile ona değişik bir hava veriyordu. Uzun boyu ve biçimli vücudu ise erkekte belirli bir kalıp arayan kadınlar için ölümcüldü.

"Sen de çok güzelsin. Değişik bir havan var. Erkekler sana verecekleri parayı hiç hesap etmiyordur."

Arden gülümsedi. "Parayı siz ödeseydiniz, hesap eder miydiniz?"

"Para için benimle birlikte olan bir kadın istemezdim doğrusu," diye mırıldandı Levent.

"Ben ilk mi olacağım?"

"Evet..." Burun kıvırdı. "Kendimi sana beğendirmek zorunda olmam işi zorlaştırabilir."

Genç kızın sağ eli aşağıya kaydı. Gömleğinin kenarından çıplak koluna indi. Parmak uçları kol kaslarına dokundu.

"Beğendirmeniz değil, ikna etmeniz gerektiğini söylemiştim," dedi yavaşça. Garipti ama o kaslara dokunmak çok keyifliydi. *Ah bu lanet alkol!* "Sizi beğenmeyecek kadın yoktur..." diye devam etti. "Ama galiba siz beni beğenmediniz?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Tüm gece bir kere bile yüzüme gülümsemediniz. Sanki zorla getirilmiş gibisiniz."

Genç adam bu mavi bakışların yoğunluğundan nedense rahatsız oldu. Daha önce hiçbir kadının bakışları kendisini bu kadar huzursuz hissettirmemişti. Sanki içini görüyor, tüm direncini almaya çalışıyordu.

"Burada olmayı istediğim söylenemez," dedi gözlerini kaçırarak. Bu küçük kadın kesinlikle tehlikeliydi. "Planlarım başkaydı."

"Ya ne yapmak isterdiniz?"

"Kuytu bir yerde oturup kafa dinlemek istiyorum. Hatta içkiyi sevmediğim hâlde sarhoş olana kadar içmek istiyorum."

"Neden?"

"Öyle işte!"

"Ruhunuz mu sıkkın?" Bunu gerçek bir merakla sormuştu. Nefret ettiği bu adamın aşırı durgun hâli nedense ilgilenmesine sebep olmuştu.

Levent yine ona baktı. Hâlâ aynı etkileyici mavi bakışlar vardı karşısında. "Kimin değil ki?"

"Kazancı iyi olan insanların dertleri olmadığını sanırdım." Levent cevap vermemişti. Genç kız aniden dansı kesti. Onun elini tuttu. Genç adamın kahverengi gözlerine bakarak uysal bir sesle konuştu. "Peki, hadi gidelim."

"Nereye?"

"Sarhoş olabileceğiniz sakin bir yere."

"Tek başıma olmayı kastetmiştim."

"Görev gereği sizinle olmak zorundayım. Ciddi bir paradan olmamı istemezsiniz değil mi?"

"Sevişecek miyiz?" Âdeta çocuksu bir merakla sormuştu.

"Olabilir..." Kocaman elinden çekiştirmek zor olsa da Levent ona uymuştu. Önden giden genç kız onun elini hiç bırakmadı. Masaya geldiklerinde, gülüşerek konuşan diğer ikiliye baktı. "Biz gidiyoruz!" dedi doğrudan Asena'ya.

"Nereye?"

"Yalnız kalacağımız bir yere..."

Genç kızın ses tonunu, Cemal çapkınlık olarak algılamıştı. Müşterisini memnun etmeye çalışan bir sarışın görüyordu karşısında.

"Tamam! Gidin bakalım!" dedi o da hafif çapkınca. İçki onu hepsinden fazla rahatlatmıştı. Bu ikilinin doğruca oteldeki odalarına gideceğini tahmin ediyordu. "Biz de çıkarız birazdan."

Arden yine Asena'ya dikti gözlerini. "Sabah erkenden bir yeri telefonla arayacaktın. Unutma sakın!"

Asena da epeyce çakırkeyifti. "Unutmam..." dedi kıkırdayarak.

Kulüpten çıkınca kulaklarına başka kulüplerden gelen sesler doldu. Gülüşen, konuşan insanlar her yerdeydi. Arden yeniden genç adamın elini tutmuştu. Sanki sevgilisi gibiydi. Onu belli bir yöne sürüklüyordu. İşin garibi, nefret ettiği bu adamın elini tutarken midesi hiç bulanmıyordu. Hiçbir şekilde sıkıntı, iğrenme hissetmiyordu.

"Nereye?" diye sordu Levent.

"Bu yönde gidersek size iki seçenek var!" dedi Arden tebessümle.

"Neymiş?"

"Birkaç bira alırız ve kumsala yöneliriz. Belki sakin bir yer buluruz. Tabii orada sevişmemiz biraz zor olur. Ben hem utangacımdır hem de rahatıma düşkünümdür. Daha da sakin bir yer isterseniz de..." Susup anlamlı bir şekilde baktı. "... Biraz ileride bizim otelimiz var. Üç yıldızlı

ama tam da istediğiniz gibi bir yer. Balkona çıkıp manzarayı izler, orada istediğiniz kadar keyif yaparsınız. Gerçekten sarhoş olacaksanız eğer sizi taşımam da gerekmez."

"Ben kolay sarhoş olmam!" dedi genç adam homurdanırcasına. "Laf olsun diye söylüyordum. Kafa dinlesem yeter."

"O zaman plaja mı gidelim?"

"Hayır, senin oteline gidelim. Ben bizimkinin yerini bile bilmiyorum. Zaten orada seninle görünmek de istemem."

Arden'in gülümsemesi azaldı biraz. "Benden utanır mısınız?"

"Otelde bir sürü tanıdık çıkar. Sabah annemle babam da gelecek. Bir hayat kadınıyla görülmem hoş olmaz."

Genç kız bu sefer yürümeyi bırakmıştı. Dönüp ona baktı. "Kalbimi kırıyorsunuz. Tam olarak o sıfatı taşıdığımı sanmıyorum."

Levent'in gözleri onun gri tonlu mavi gözlerinde takıldı bir an. "Sonuç aynı değil mi?" diye sordu biraz acımasızca. "Sonuçta para karşılığı yatağımı paylaşmayacak mısın?"

"Evet ama..."

"O zaman kelimelere çok takılma." Bakıştılar bir an. "Peki ben sarhoş olursam ve sana hiç dokunamazsam, paranı yine de alacak mısın?"

"Avukat olan sizsiniz. İtiraz hakkınız var."

Levent gece boyunca ilk kez gülümsedi. Gözleri yine genç kızın bakışlarına takılıp kalmıştı. "Belki de sarhoş olmayı boş verip tüm gece dikkatimi sadece sana vermeliyim. Peki, sevişme hakkımız kaç tane?"

Belli değildi ama Arden hafifçe irkilmiş ve kızarmıştı. Elbette gecenin sonunun nereye gittiğini biliyordu. Planlarının içinde mümkünse onunla sevişmek yoktu ama mecbur kalırsa geri adım da atmayacaktı. Onu tuzağa düşürmek için sevişmeleri gerekiyorsa... Adamın işini görmesine izin verecekti. Öfkesi ve nefreti o kadar fazlaydı. Başarı için fedakârlık yapmaya hazırdı. Midesi ne kadar bulanırsa bulansın, onun kendisiyle yakınlaşmasına izin verecekti.

Neyse ki hatırladığından bile yakışıklı bir adamdı ve yine neyse ki o kendisini hatırlamamıştı. İki sene önce onunla mahkemede karşılaştığında böyle yakışıklı olduğuna dikkat etmemişti. Böyle güzel koktuğunu da fark etmemişti. O zamanlar takım elbisesinin içinde saklı duran atletik bedeni, şimdiki gibi belli olmuyordu.

"Sadece bir dersem? Bu erkekler için yeterli değil mi?"

Bu sözler tecrübesizliğinin bir işareti olsa da Levent bir espri olarak algıladı. Gülümsedi yine. "Ben yirmi altı yaşında, cinselliğinin doruğunda bir adamım hanımefendi. Bir defanın yeteceğini sanmam. Uzun sürecek bir maratona hazırlanın."

"Beni korkutmayın Levent Bey!" dedi Arden gerçek bir ürpermeyle.

Cinsellik konusunda çok bilgisi yoktu ama çiftlerin genellikle bir kere seviştikten sonra duş alıp uyuduklarını duymuştu. Lise grubundaki kızların sohbetlerini dolduran şeyler ise çoğu zaman saçma sapan söylentiler oluyordu. Bazılarının tecrübesi ise oral seksten veya birleşme olmadan yapılan yakınlaşmalardan fazlası değildi.

"Güzel kadınsın..." dedi Levent onu süzerek. Bu sözleri belli ki içtendi. Güçlü görünen elini kaldırdı. Uzun parmakları, genç kızın saçlarını tepesinde düzgünce tutan kırmızı renkli tokasına dokundu.

"Ne yapıyorsunuz?" Bu temas Arden'i ürpertmişti.

"Güzelim saçlarını böyle hapsetmen doğru değil."

"Ama onları yapmak için yarım saat harcadık biz!" diye itiraz etti genç kız. Biraz endişelenmişti. Saçları serbest kalınca yaşını belli edebilirdi.

Levent topuzu tutan tokayı saçlarını koparmamaya özen göstererek çekti. Gür saçlar genç kızın omuzuna dökülüverdi. Çevrelerindeki hareketli kalabalığa hiç aldırmamıştı. Saçlarında kalan birkaç adet tel tokayı da çekip aldı. Sonra bizzat kendi parmaklarıyla gür telleri havalandırıp düzeltti. Sarı saçlar kıvır kıvır olmasına rağmen ipek gibi kaygandı. Kendi kendisine düzene girmişti.

Belirgin bir hayranlıkla o kalın telleri süzdü. "Hata yapmışsın. Böyle daha güzeller!"

Ve tabii görünümü de artık daha gençti. Yaşını büyük göstermek için kullandığı silahlardan biri yok olmuştu. Genç kız saçlarına dokunan parmaklardan kaçamadığı gibi içini ürpertmelerinden de hoşlanmamıştı.

Genç adamın uzattığı tokaları alıp küçük çantasına attı. Neyse ki geceydi ve geceleri bazı şeyler göz yanılgısına kurban olabiliyordu. Bazı ayrıntılar geriye giderken bazı ayrıntılar da öne çıkıyordu. Levent de çok dikkat etmemişti.

"Şimdi yüzünüze gözünüze değecekler..." diye söylendi.

Levent'in gözleri ise sarı saçlardan elbisesinin gizleyemediği iki çekici kabarıklığa kaymıştı. "Sevişirken mi?" diye çapkın bir tonla sordu.

"Aklınız onda mı sadece? Yürürken bile uçuşup duracaklar. Her türlü rahatsız edecekler sizi."

"Olsun! Böyle güzeller!"

Çantasını kapatan Arden, göğüslerinde gezinen bakışları yakalayınca huzursuz oldu. Kalbinin atışlarını artıran bir bakış olmuştu bu. Daha önce böyle hissettiği hiç olmamıştı.

"Bakmayın öyle!" dedi fısıltıyla. Boğazı kurumuştu. "Etrafta bir sürü insan var."

"Çekici bir kadına bakıyorum sadece. Kimse beni ayıplayamaz."

"Tüm gece beni hiç beğenmemiş gibi davrandınız."

"*Yanlış zamanda karşıma çıkan, büyülü ormana ait egzotik bir çiçeksin sen.* Güzel olduğunu kim bilir kaç erkek söylemiştir." Kısa bir an durakladı. "Vücudunun sıcaklığında huzuru bulan kim bilir kaç erkek olmuştur." Nedense bu düşünce genç adamı yine huzursuz etmişti. Bunları söylerken bile sesi keyifsizdi.

Arden bunu fark etmişti. "Bu sizi rahatsız mı ediyor?"

Genç adam ciddi gözlerle bakıyordu. "Etmemesi lazım ama... O kadar güzelsin, o kadar farklısın ki!" Sustu. Yanak kasları hafifçe dalgalandı. Dişlerini sıkmıştı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "İçimdeki bu hissin kıskançlık olma ihtimali çok yüksek. Çok saçma ama başka erkeklerin sana dokunmuş olması canımı sıkıyor."

Arden de birkaç saniye onun ciddi yüzüne baktı. Sonra o da ciddi bir sesle mırıldandı. "Siz sarhoş mu oldunuz yoksa?"

"Evet, büyük ihtimalle alkolden!" Kaşları iyice çatılmıştı. Yine de inatçıydı. "Çok erkek oldu mu?" diye inatla sordu.

"Bu biraz özel değil mi?" Levent kıpırdamadan onu süzüyordu. Sanki aklından geçenleri okumaya çalışıyordu. Arden sonunda hafif bir nefesle pes etti. "Peki, sorunuza cevap veriyorum sayın avukat bey!" dedi biraz homurdanırcasına. "Sandığınız kadar çok değil! Belki sandığınızdan bile azdır."

"Açıklayıcı bir cevap olmadı bu!" diye mırıldandı Levent.

"İdare edin! Alkolün etkisi geçip de ayılınca geçmişimdeki erkekleri hiç umursamayacaksınız!"

Eliyle saçlarını son bir kere düzeltti. Adamın sözleri sahte kimliğine rağmen onu huzursuz etmişti. Bir hayat kadını olarak görülmek temiz yürekli kişiliğini incitiyordu. Ona olan tepkisini artırmak; hayat kadını

olmadığını, saçlarına bile dokunan ilk erkeğin o olduğunu, ona ve ailesine dersini vermek için çok tehlikeli bir oyuna giriştiğini bağırarak söylemek istiyordu.

Yapamazdı! Oyun çok ilerlemişti.

Tüm kararlılığına rağmen aslında planından vazgeçmeyi o kadar çok istiyordu ki! Bu gecenin sonunda herkesin hayatı geri dönülemez şekilde değişmiş olacaktı. Elbette sonrasını tam olarak öngöremiyordu. Bu çekici görünümlü kötü adamla olmak, hiç istemediği bir şey olsa da içinde bulunduğu şartlarda başka çaresi yok gibiydi.

Bu eski düşman, onun ve annesinin yeni kurtarıcısı olacaktı. Hiç istemese bile!

Tabii ki tuzağa düşmüş kocası olarak!

Bölüm 5

ÇOK SEÇENEKLİ PLAN

Kapan'dan on dokuz saat önce...
4 Temmuz Cuma, 13:22

"Nerede kaldın ya?"

"Trafik felaketti!" dedi Asena. "Cuma tatiline herkes erkenden başlamış. Yollar ana baba günü. Bir sürü de turist vardı. Bu sıcakta nasıl gezebiliyorlar anlamıyorum."

"Neyse, gel içeri."

Arden geri çekilip kuzeninin içeriye girmesini bekledi. Sonra kapıyı kapatıp onun ardından oturma odasına yürüdü. Asena hemen vantilatörün karşısına geçip kısa saçlarını havalandırmıştı.

"Of! Ne sıcak! Bir de sana hamall ık yaptım!" Tüm sızlanmasına rağmen her zamanki gibi taze ve canlı görünüyordu.

Arden ise onun kenara bıraktığı büyük karton poşete yönelmişti. İçinden çıkardığı tek parça kırmızı elbiseyi kaldırıp baktı.

"Nasıl?" diye sordu Asena. "Elimde yaşını daha büyük gösterecek tek giysim buydu. Benimkiler hep çiçekli böcekli, bilirsin. Geri kalan da şort ve askılı tişört."

"Fena değil gibi..." dedi Arden giysinin önünü arkasını incelerken.

"Bana dar geliyordu. Boşanınca kendimi yemeye verdim. Biraz kilo almışım. Sana tam olur. Göğüslerini ortaya çıkarır. Adamın da dikkatini dağıtırsın." Gülümseyen Asena sonra biraz ciddileşmişti. "Gerçekten o saçma planı uygulamakta kararlı mısın?" diye sordu yavaşça.

Arden hafifçe iç çekti. Kararsızlığı belliydi ama geri dönmek istemiyordu. "Evet, yapabilirsem onunla evleneceğim."

"Ya akşam karşılaştığınızda seni tanırsa? Her şey daha baştan biter."

"Tanıması çok küçük bir ihtimal! İki sene önce düz göğüslü cılız bir kızdım. Zaten beni sadece bir kere gördü. Kibrinden yüzüme doğru düzgün bakmamıştı bile. Hırsızın kızı hiç ilgisini çekmedi."

"Adından da hatırlamaz mı? Arden, çok bilinen bir isim değil."

"Hiç sanmıyorum. Kimliğimden soyadıma bakmadığı sürece kim olduğumu anlayamaz. Onların derdi babamlaydı, biliyorsun. Belki soyadımızı bile hatırlamaz. İki sene geçti aradan. Sen yine de ailemizden fazla bahsetmemeye özen göster. Ben de konuşmayacağım. En fazla kuzen olduğumuzu bilsinler yeter."

"Sarışın olmamız meraklarını uyandıracak."

"Bu bölgede sarışın kadın görmek mucize değil. Gerekirse göçmen olduğumuzu da söyleriz. Anla işte! Yüzeysel konuşup geçiştiririz. Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmeyelim."

"İnşallah sıkıntı çıkmaz! Adamlar çok zeki!"

"Biliyorum, risk çok ama denemek zorundayım."

"Nefret ettiğin bir adamla sevişmek pahasına mı?"

Arden omuzlarını silkti. "Sen kendin dedin! Aynen şöyleydi: *Bir gecelik bir bulantı bu. İstemediğin bir kocayla olup, yıllarca süren, istemediğin bir seksi yapmak kadar zor değil."* Kararlı bir şekilde gülümsedi. "Sadece bir gece! En fazla ne olabilir ki?"

"Evet, şu anda cesursun ama çıplak bir erkek görünce korkacağına eminim." Sesinde endişeli bir alay vardı.

"Öfkem korkumdan büyük olurdu. Dayanırdım…" Onu sakinleştirmek için aynı kararlı sesiyle devam etti. "Zaten mümkünse onunla sevişmek istemiyorum. Olmaması için çaba harcayacağım. Onu sarhoş edip sevişmişiz gibi göstereceğim. Sabah olup da senin hayranın komiser kapımıza dayandığında, zengin avukatımızı yatağında reşit olmayan yarı çıplak bir kızla bulacak. Kanunlar çerçevesinde suç olduğunu Levent Bey'imiz bile hemen kabul edecektir."

"Ama yaşının küçük olduğunu ispat etmek için kimliğini göstermek zorundasın."

"Evet…" Onun ne demek istediğini anlamıştı. "Soyadıma bakarak kimin kızı olduğumu anlasa bile yapacak bir şeyi olmayacak. Kimlik üzerinde yaşımın küçüklüğü değişmeyeceği için durumu kabullenmek zorunda. Sonrası Levent Karacan'ın tavrına bağlı."

Derin bir sessizlik oldu. "Ya rezil olmayı ve hapse girmeyi göze alıp seninle evlenmek istemezse? Neticede adam avukat. Bir kaçış yolu bulabilir."

"Mümkün..." dedi Arden pek önemsemezmiş gibi. "O zaman tatlı eskort kız kimliğimden çıkıp ona başka şansı olmadığını açıklarım. Nefretimi kusup rahatlarım. Gözlerinin içine bakarak benimle evlenmesi için şantaj yaparım. Yaşı küçük biriyle birlikte olduğu için başının ne kadar ağrıyacağını, komiserden daha iyi anlatacağıma eminim. Gazetelerle konuşup herkese rezil edeceğimi söylerim. Levent Karacan sokaktaki normal bir adam değil. Eğitimini yurt dışında almış, koskoca bir şirketin biricik veliahdı. Magazin basınının da sıkça takip ettiği bir çapkın. Ne o ne de ailesi rezil olmayı göze alabilir. Kendisi rezil olmaktan utanmasa bile eminim ailesi utanacaktır."

Arden'in kararlı olduğu sesinden belliydi.

Asena ondan daha çok endişeliydi. "Nüfusa geç kaydedildiğini resmî işlemler sırasında öğrenemez mi peki? Nikâhınız yatar."

"O kadar derine inip araştıracağını hiç sanmıyorum. Sen evlendiğin adamın doğum raporlarını istedin mi?"

"Hayır!" dedi Asena burun kıvırarak.

"Kimse istemez. Zaten nasıl evlenirsek evlenelim, eninde sonunda kim olduğumu anlayacak. Bu akşam tanımazsa, sabah komiserle kimliğime bakarken tanıyacak. Sabah tanımazsa, annemle nikâhta karşılaşınca tanıyacak. Yine de her durumda onun için çok geç olacak. Artık endişe etmeyi bırak. Kimliğimi önce veya sonra anlaması bir şey değiştirmiyor. Bu planda bir sürü ihtimal var ve hepsini sağlıklı düşünemediğimin de farkındayım ama ben yine de elime geçen bu muazzam fırsatı kullanacağım."

"Ben biraz korkuyorum doğrusu! Tabii senin adına!"

Her ayrıntının önemli olduğu ve bu tuzağın çeşitli açıkları olduğu kesindi. Yine de uygulanabilir bir yanı olduğunu kabul etmek gerekirdi.

"Biliyorum... Endişe etme. Her şey yolunda gidecek. Bu fırsatı değerlendireceğim. Levent Karacan'ın ve ailesinin burnunu sürtmek istiyorum. Tüm hayatımızı mahvettiler. Onlar yüzünden şimdi üç kuruşa muhtacız. Annemle kaybettiğimiz yaşam standardını da yeniden kazanırız belki."

"Bu evlilik sizi gerçekten rahata kavuşturacak mı peki? Ya zorla evlendiği için kızıp seni başından atarsa? Bu konuda şüphelerim var."

"Kim olduğumu öğrensin veya öğrenmesin, beni başından atacağı zaten kesin. Alıp evine eş olarak götürmez. Gözü beni görmek istemeyecektir. Planım da bu zaten! Beni hayatından kovması işime gelir. Yeter ki paramızı versin. Beni gözden uzak tutma karşılığında kesenin ağzını açsın! En azından temel ihtiyaçlarımızı karşılayacağını düşünüyorum."

Asena da kabullenmiş gibi başını eğdi. "Tamam! Sen bilirsin artık. Ne yapacağız peki şimdi? Ya adam içki içmezse? Ya sarhoş olmazsa? Onunla gerçekten sevişecek misin?"

"Gerekirse, evet!" Arden gözleriyle sehpanın üzerindeki birkaç hapı işaret etti. "Bunları karşı komşu Nuray abladan aldım. Babası ve kendisi için kullanıyormuş. *Etkili bir uyku ilacı,* dedi. Tedbir olarak ezip içkisine veya suyuna koyacağım."

"Allah'ım ya!" Asena yine sıkıntılı bir şekilde nefes almıştı. "Kızım! Bu düşündüğün resmen kanunsuz bir iş. Bu şey alkolle karışınca zehirli bir şeye dönüşmesin sakın? Adam kalp krizinden falan ölürse hapislerde çürümeyelim?"

"Araştırdım internetten. O kadar büyük etkisi olmazmış. Belki biraz baş ağrısı falan olurmuş. Sevişip sevişmediğimizi bile hatırlamayacak."

Asena'nın soruları bitmemişti. Aklı hâlâ imkânsızlıklarla doluydu. "Ama ya seni hastaneye götürüp bakire olduğunu ortaya çıkarırsa?"

"Niye yapsın ki? Seviştiğimizi sanacak. Bakire olacağım aklına bile gelmez. Ben de ona daha önce cinsel ilişkilerim olduğunu bir şekilde düşündüreceğim. Sabah ikimiz de polis tarafından çıplak yakalanınca şoka girecektir."

Asena onu süzüyordu. "Aklımda hâlâ binlerce soru var ama sormayacağım artık. Sen kararını vermişsin."

"Verdim..." dedi Arden. Bu konuda rahat gibiydi. "Evlenelim veya evlenmeyelim, her türlü cebimi iyice doldurması gerekecek."

Asena şaşkınlıkla ona bakıyordu. Gözleri irileşmişti. "Seni tanımasam gerçekten korkacağım. Kalbinin nasıl yumuşak olduğunu benden daha iyi kimse bilemez. Sen menfaate, paraya önem vermezsin ki!"

Arden gülümsedi. "Artık değişmenin zamanı geldi. Ben de menfaatime bakacağım. Eğer üniversiteyi kazanır ve de onun desteğiyle bitirirsem, belki sonra hiçbir şey talep etmeden o pisliği rahat bırakırım.

Evlenmiş olursak zorluk çıkarmadan boşanırım. Belki o durumda vicdana gelirim ama o zamana kadar annemle hayatımızı bir şekilde sürdürmemiz gerek. Para lazım. Ben tanımadığım erkeklere eşlik ederek para kazanmak istemiyorum. Seni ayıplamıyorum ama yataklarını süslemek de istemiyorum. Şimdilik önüme gelen talih kuşunu yakalamak tek amacım. Hem de bir taşla iki kuş vuracağım."

"Ya annen?"

"Bilmesine gerek yok. En azından şimdilik."

"Eninde sonunda öğrenecek ve sana çok kızacak."

"Biliyorum ama... beni anlayacaktır. Zamanla onun gönlünü alırım." Hafif bir nefes aldı. "Neyse! Biz işimize bakalım. Sen ne yaptın? Otelde yerimiz hazır, değil mi?"

"Evet..."

"Senin komiseri ayarladın mı peki?"

"Evet, o gece için nöbetini değiştirdi. Kemer'de çalışması büyük şans. Doğru zamanda kapında olacak. Telefonumu bekliyor. Sahte bir ihbarda bulunacağım."

"Güzel... Bu iyiliğini unutmayacağım. Şimdi! Sen önce annemi ara... Birlikte bir gecelik bir tatil ayarladığını, parasını da senin ödeyeceğini söyle. Yalan da değil. Sana güvenir. Sonra da otele gideriz. Orada hazırlanırız. Saçlarımı senin gibi kestirsem mi acaba? Beni daha büyük gösterecek her şeyi yapmalıyız. Makyaj da önemli..."

On dakika sonra Helin Hanım aranmış, Kemer'de bir tatil için izin alınmıştı. Kadın zaten kızının biraz dinlenmesi ve rahatlaması gerektiğini düşünüyordu. Hiç itiraz etmemişti. Yatak odasındaki çekmecede biraz para olduğunu söylemiş, onu almasını içtenlikle istemişti. Genç kız bu acil durum parasına dokunmak istemese de bir miktarını, annesini şüphelendirmemek adına almak zorunda kalmıştı. Tedbir olarak yanında olması da iyi olurdu.

Ardından eşyaları toparlayıp Kemer'e gitmek üzere evden çıktılar. Dışarısı sıcak ve kalabalıktı gerçekten. Asena'nın eski *Toyota* aracı klimalı olmasaydı pişmeleri mümkündü.

Yer ayırtılan otel üç yıldızlı olsa da içi serin ve odaları tertemizdi. Dört katlı binanın bir tarafı denizi görüyordu. Diğer tarafı arkada kalan Toros Dağları' na ve ilçenin geri kalanına bakıyordu. Şanslarına onlarınki

deniz manzaralı taraftaydı. İki genç kız yan yana kalmasalar da aralarında sadece iki odalık mesafe vardı.

Önce Asena'nın odasına girip eşyalarını bıraktılar. Sonra Arden'in odasına geçtiler. Sade, standart genişlikte bir otel odasıydı. Arden'in hiç otel tecrübesi olmasa da Asena burayı beğenmişti. Otomatik klima içeriyi anında soğutmaya başlamıştı. Hemen temiz banyosuna ve küçük balkonuna göz attı. Sonra geniş yatağına bıraktı kendisini.

"Oh! Çok rahat! Uyumak güzel olacak."

"Uyuyabilirsek tabii!" dedi Arden, içindeki huzursuzluğu gizleyen bir gülümsemeyle." O da balkona bakıyordu. Küçük alanda iki kişinin oturabileceği masa ve sandalye duruyordu. Deniz biraz uzakta olsa da mavi mavi parlıyordu. "Adam dev gibi. Uyku ilacı fayda etmezse..." Sonunu getiremeyip sustu bir an. "İşim iş!"

Asena ona moral vermeye çalıştı. "Öyle bile olsa endişe etme! Çoğu erkeğin ilkinde pili biter. Eski kocam en fazla iki dakika uğraşırdı benimle. Sonra pert olur sırtını dönüp uyurdu."

"Adam tezgâhtardı kızım! Akşama kadar yoruluyordu herhâlde!"

"Balayımızda da mı? Altı ay evli kaldım ama on altı kere beraber olmadık."

"Cidden mi?"

"Sevmezdi pek. Aslında alkol ve uyuşturucu kanına karışınca seninkinin de yatakta bayılıp kalacağına eminim. Bayılıp kalmasa da o işi yapmak için şeyinde sertleşme olacağını bile sanmam. Belki de benimki gibi seksi sevmeyen bir tiptir."

"Öyleyse pek iyi olmaz! Seviştiğimizi sanmalı! İsteksiz bir adamı sabah uyandığında seviştiğimize ikna edemem. Neyse, bakacağız artık. Sen kendini düşün. Belki önceki adam gibi kollarında uyuyup kalmaz." Sesi alaycıydı.

"Aslında bu konuda ben de heyecanlıyım..." diye itiraf etti Asena. "Boşandığımdan beri ilk kez bir erkekle birlikte olacağım. Adı Cemal Karacan'mış. Belli ki akrabalar. Sosyal medyada bulamadım kendisini. Ya hesabı yok ya da başka ad kullanıyor. Tek bildiğim genç olduğu."

"Evlidir belki... Kendisini gizliyordur."

"Olabilir tabii," dedi Asena sıkıntılı bir sesle. "Önceki adam da evliydi."

"Ya kısa boylu, şişko, ter kokan biri gelirse?"

"Korkutma beni!"

"Kel ve bıyıklı? Bir karış sakallı?" diyerek işi biraz daha abarttı Arden. Alay ettiği belli olmasın diye sesini ciddileştirmeye çalışıyordu.

"Tamam sus!"

"Yine de sevişir misin?"

"Sen rahatsın tabii! Seninkisi gerçekten çok yakışıklı bir adam. İnternetteki fotolarında bile öyle çekiciyse canlısı kim bilir nasıldır? Sen onu canlı da gördün."

"İki küsur yıl önceydi. Kibirli artistin tekiydi işte."

"Değişelim mi?"

"Hayır!" dedi Arden kesin bir sesle. "O benim." Sesi intikam duygusuyla güçlenmişti. Kararlı bakışları vardı. Asena iç çekip yataktan kalktı.

"Öf! Peki! Şansımıza artık. Tüm ümidim, akraba oldukları için seninkine benziyor olması. Adamı sevmezsem ben de yatmayı reddedeceğim."

"Onların bundan haberi var mı?"

"Söylenmiş olması lazım. Neyse, gideyim ben." Odadaki aynada kendisini süzdü. "Sıcakta yapış yapış oldum. İkimiz de önce duş alalım. Erkekler temiz kokan kadınları severler!" Sesinde belli bir tecrübenin tınısı vardı. "Saçlarımı kurutunca odana gelirim."

"Tamam..." Durakladı bir an. "Saçlarımı kestirecek miyiz? Daha büyük görünürüm belki. Beni tanımasını da engeller."

"Saçmalama! Kıyılmaz onlara. Zaten vakit de yok. Yaşlı işi topuz yaparız. Toka getirdim yanımda. Makyajla da tipini epeyce değiştiririz."

Asena kendi odasına geçtikten sonra Arden az miktardaki eşyasını dolaba yerleştirdi. Sonra etrafını inceledi. Oda gayet temizdi. Küçücük de değildi. En büyük yeri ise yatağın kendisiydi. Neyse ki bu yatakta tanımadığı bir adamla sevişmek zorunda kalmayacaktı.

İnşallah!

Gerekirse onu bile yapmaya hazırdı. Ne silahı varsa hepsini kullanacaktı.

Duşunu alıp kurulandı. Randevu saatine az kalmıştı. İç çamaşırlarıyla biraz bekledi. Asena nerede kalmıştı? Tam meraklandığı sırada kapısı çaldı.

"Benim.." dedi Asena kapının ardından. Genç kız kapıyı açıp onu içeriye aldı. Elinde makyaj malzemelerinin olduğu bir çanta tutuyordu.

Gitmek üzere giyinmiş, sadece makyajı eksik kalmıştı. Üzerinde düz göbeğini gösteren mavi askılı, kısa bir bluz ve beyaz bir şort vardı. Çok güzel gözüküyordu.

"Benim adam aradı," dedi Asena. "Sesini sevdim. Gayet genç ve güzel çıkıyor. Biraz gecikebilirlermiş. Bir restoranda yer ayırtmış. Oraya gideceğiz."

"Gelip bizi almayacaklar mı?"

"Restoran yakın zaten. Onlar ancak gelirler. Biz kendimiz gideriz."

Bundan sonrası ilginç ve eğlenceliydi. İkisi de kıkırdayarak birbirini süsledi. Gerginliklerini ancak böyle gülerek atabiliyorlardı. Tanımadıkları iki erkekle sevişme ihtimali genç kalplerine baskı yapıp duruyordu.

Arden'in saçları onu daha büyük göstermesi için tutucu bir şekilde tepesinde topuz yapıldı. Çiçek desenli kırmızı tokayla tutturulurken birkaç altın renkli firkete toka da aradan kaçmaya çalışanları düzene sokmuştu. Hafif ama gösterişli makyajları da bittikten sonra bir süre ayna karşısında kendilerini izlediler. Asena giyinikti ama Arden hâlâ iç çamaşırlarıyla duruyordu.

"Bence oldu kuzen! Birkaç yaş büyüdün. Benim yaşımda gibi duruyorsun," dedi Asena memnun bir sesle. Ne de olsa bu sanat eseri, kendi emeğiyle olmuştu. "Sen giyinince işimiz bitiyor."

"Sen böyle mi geleceksin?"

"Beğenmedin mi?"

"Güzel ama içine sütyen giymeyecek misin?" Mavi bluz dolgun göğüslerini belli ediyordu. Uçları belli belirsiz gözüküyordu.

"Bu sıcakta mı?" Asena gülümsedi muzipçe. "Bence sen de sütyen giymemelisin. Böylece Levent Bey'in gözleri memelerinden ayrılamaz ve yaşının da farkına varamaz."

"Terbiyesiz!" Burun kıvırdı. "Hem benimkiler seninkiler kadar büyük değil. Sütyen belki biraz toparlar diye düşünüyorum."

"Evet ama sütyen elbisenin altından gözükür ve çirkin durur. Çıkar hadi şunu."

"Yapamam! Utanırım."

"Saçmalama ya! Adamı etkilemek istemiyor musun?"

"İstiyorum..."

"Çıkar o zaman. Astarı var merak etme. Göğüs uçların belli olmaz."

Arden isteksizce elini sırtına attı. Sütyeninin kopçasını çözdü. Sonra kuzenine sırtını dönüp çıkardı ve yatağın üzerine koydu. Ardından onun yanında duran kırmızı giysiye uzandı. Başından geçirirken Asena da arkadan ona yardım etmişti. Elbisenin arkasındaki kısa fermuarı çekti. Sonra yeniden dönüp aynaya baktılar.

"Öf! Çok güzel oldun be!" dedi Asena içtenlikle.

İnce kumaştan tek parça elbise genç kızın vücuduna tam oturmuştu. Sanki özel dikilmişti. Göğüslerinin dikliği belli olurken, yaka kısmı üst yuvarlaklığını hayal gücünü zorlayacak şekilde ortaya çıkarmıştı. Yandaki yırtmacı ince uzun bacaklarını haince belli ediyordu. Daha yukarısını hiç göstermese de gösterecekmiş gibi insanın zihniyle oynuyordu.

"Oldu mu sence? Açık değil mi?"

"Millet sokakta bikiniyle geziyor kızım! Açık falan değil. Çok seksi oldun inan ki! Dön bakayım?"

Arden yerinde döndü. Asena dikkatle onun narin sırtını, ince belini ve yuvarlak kalçalarını süzdü.

"Nasıl?" diye sordu Arden çekinikçe.

"Hiçbir sıkıntı yok. Kalıp gibi oturdu vücuduna. Ben senin yerinde olsam alttaki iç çamaşırımı da çıkarırdım. Kenar çizgileri belli oluyor."

"Saçmalama! O kadar da değil!" diye homurdandı Arden. Son hâlini aynada süzdükten sonra burun kıvırdı. "Göğüslerim biraz küçük kaldı sanki! Elbise pot yaptı. İğneyle göğüs kısmını şu yanlardan tuttursak mı?"

"Gayet iyi bence. Hafif potlu iyidir. Adama eğildiğinde biraz göğüslerin gözükür." Muzip bir şekilde gülümsedi. "Zaten adam onları okşamak isteyebilir. Avucuna seksi göğüs uçların yerine iğnelerin batmasını istemeyiz, değil mi?" Kıkırdamıştı.

Arden'in gözleri hafifçe irileşti. "Yapar mı öyle bir şey!" dedi sıkıntı dolu bir şaşkınlıkla.

"Tabii ki! Erkekler meme okşamayı seviyorlar. Öpmeyi de tabii!"

"Yok artık! İzin vermem ben!" dedi Arden sıkıntılı sesiyle.

"O zaman o kutsal planına bay bay de tatlım. Mecbur kalırsam sevişirim demedin mi?"

"Dedim ama..."

"Ama'sı falan yok. İnsanların sevişmeleri hayvanlarınki gibi olmaz. Sevişirseniz her yerini görecek, dokunacak, öpecek..."

Arden yutkundu. "Tamam, anlatma artık."

"Onunla yatmasan bile bir yerlerine dokunmasına ve biraz okşamasına izin vermen gerekebilir. Normal şeyler. Genç adam ne de olsa. Azıcık toleranstan bir şey çıkmaz. Uyku ilacı da şak diye etkisini göstermeyebilir. İlacı otelde mi vereceksin?"

"Evet... Biraz oyalarım. Umarım o ana kadar epeyce sarhoş olur."

"Ya içki içmezlerse?"

"Biraz riskli olur ama o zaman da suyuna katarım. Saydam oluyor eriyince. Denedim. Bu sıcakta su içer herhalde!"

"Ben bir şeyler içmeleri için çanak tutarım fakat Allah'ın işine karışılmaz tabii. Neticede kötü bir plan kuruyoruz."

Arden sıkıntıyla başını salladı. "Ben bu plana çok güveniyorum ama o kadar fazla değişken var ki! Her birini hesaba dahil etmek insanı yoruyor."

"Vazgeçebilirsin! Tehlikeli bir iş yapıyorsun. Sen hâlâ bir çocuksun ve uğraştığın kişi yirmi altı yaşında, dünyayı tanımış, kadınları çerez gibi yiyen bir canavar. Son sevgilisini gördün mü? Kadın dünyanın en güzeli sıralamasında ilk beşe girer. Babası zengin bir fıstık. Soy ismini unuttum ama adı Selda'ydı galiba. Yakında evlenecekleri sanılıyormuş ve seninki ondan bile ayrılmış. Bunların hepsini internette okudum. Sen de çok güzelsin ama ona göre değilsin. Tecrübesizsin. Büyük balığa attığın oltanın misinası hiç beklemediğin bir yerden kopabilir."

"Çok geç artık." Kararlı bir şekilde küçük siyah çantasına uzandı. "Çıkalım mı? Vakit geldi," dedi.

On dakika sonra buluşacakları restorana gelmişlerdi. İçeriye girdiklerinde onları orta yaşlı bir adam karşıladı. Başgarson gibiydi ve güzel kadın görmeye alışmış gözleri, yine de onlara karşı beğeniyle parlamıştı. İki genç sarışın, restorana bir anda bahar serinliği getirmişti sanki.

Kendileri için yer ayırtıldığını söylediklerinde adam hemen kontrol edip onaylamıştı. Onları cam kenarında bir yere yönlendirdi. "Beyefendiler henüz gelmediler..." diye ekledi. "Beklerken serin bir şeyler içer misiniz?"

Ismarladıkları limonatalar içlerindeki heyecanı ve ürkmeyi biraz soğutsa da endişeleri gözlerinden hafifçe belli oluyordu. Asena nasıl bir erkekle çıkacağını bilemediği için, Arden ise çıkacağı erkeği bildiği hâlde nasıl bir sonuca ulaşacağını bilemediği için endişeliydi.

"Ben arayıp geldiğimizi bildireyim," dedi Asena. Telefonu çıkardı. O karşı tarafla ilgilenirken Arden de heyecanını yatıştırmaya çalışıyordu. Gözleri camın dışında gezinen insanlardaydı.

Restoran serin sayılırdı ama sık sık kapı açıldığı için serinliğini koruması zor oluyordu. Kapının son açılışında içeriye iki uzun boylu adam girdi. Sonunda bekledikleri kişilerin geldiğini hemen anlamışlardı.

Gelen iki erkek de esmerdi. Öndeki kıvırcık saçlı ve güleç yüzlüydü. Cemal o olmalıydı. İkisi de arkadakinin Levent Karacan olduğunu biliyordu. Yakışıklı çehrelerindeki tek fark, adamın ifadesiz bir yüzünün oluşuydu. Suratsız ve hatta asabi bile denilebilirdi. Siyah saçları yandan geriye doğru dağınıkça taranmıştı. Birkaç tutam tel dağınıkça alnına dökülmüştü. Simsiyah parlıyordu.

"İyi şanslar!" diye fısıldadı Asena. Kendilerine doğru gelen erkeklere doğru gülümseyerek ayağa kalkmıştı. "Misinanı sıkı tut. Bu adam çok büyük bir balık gibi gözüküyor..." Aceleyle ekledi. "Ve gülümsemeyi unutma! Gözlerin korku ve nefretle bakıyor."

Bölüm 6

TEMAS

Kapan'a son altı saat...

5 Temmuz Cumartesi, 01:15

"Demek odan burası?"

Levent genç kıza ait otel odasını inceledi. Fena değildi. Sade ve alışılmış bir otel odasıydı işte. Her yer derli topluydu. Yatak düzgündü. Ortada bir kadına ait olması gereken hiçbir eşya gözükmüyordu. Genç kız dolaba kaldırmış olmalıydı. Yatak ise iki kişilik bir faaliyet ve rahat bir uyku için yeterince büyüktü.

"Evet, beğendiniz mi?"

"Güzel..."

"Gelin benimle..." Yürüyüp balkon kapısına gitti. Açtığı anda içeriye tatlı bir esinti dolmuştu. "Burası nasıl?" diye sordu genç kız. O da ilk kez gördüğü bu gece manzarasına bayılmıştı. "Burada rahatça oturabiliriz."

Genç adam onun arkasından yaklaştı. Başının üstünden, ileride kalan güzel deniz manzarasına baktı. Denizin üzerindeki tur tekneleri, karanlık suyun üzerine ışıltılı bir aydınlık verdiği için güzel bir manzara sunuyordu.

Burnuna genç kızın çekici kokusu gelince dikkati dağıldı. Bu kız hakikaten büyülü bir ormandaki akıl karıştırıcı bir çiçek gibi kokuyordu. Ellerini uzatıp ince beline sarıldı. Avuçları dümdüz karnına kaydı. Hafifçe kendisine çekti. Arden'in narin sırtı kendi bedenine uysalca yaslanmıştı. Genç kızın boyu uzundu. Buna rağmen hantal değildi. Kemiklerinde bile hissedilir bir narinlik vardı. Kısa bir duraklamanın ardından

kendisine engel olamadı. Avuçlarının ikisi birden elbisesinin üstünden göğüslerine yükseldi. Genç kızın hafifçe gerildiğini hissetmişti.

"Oturmak istemiyorum belki!" dedi fısıltıyla. Yumuşakça kavradığı göğüslerinin diriliğini kumaşın üstünden bile hissedebiliyordu. Dudakları altın kıvrımlı saçlarına dokundu. "Şimdi seni hak etmek için biraz çaba harcasam? Sonra uzun uzun sevişsek? Sonra da belki biraz otururuz..."

"Ama daha çok erken!" diye itiraz etti Arden. Başını hafifçe yan çevirse de genç adamın yüzünü göremiyordu. "Diğer şeyler için çok vaktimiz var. Biraz konuşup birbirimizi tanısak ya!"

Genç adam gülümsedi. Kocaman elini yavaşça elbisesinin yakasından içeriye soktu. "Tanımak şart mı? Yarın öğlene, unutacağın biriyim ben."

Çıplak göğsünü keyifle avuçladı. Gece boyunca gözlerinin onlara kaymasına engel olamamıştı. Gerçekten de dokusu insanı şaşırtacak kadar diriydi. Dışarıdan hissedildiğinden daha güzellerdi. Sivri ucunun avucunda bıraktığı hoş teması keyifle algıladı.

Arden göğsünün avuçlanmasının şaşkınlığıyla nefesini tutmuştu. Tatlı bir hoyratlıkla okşanınca tüm tüyleri diken diken olmuştu. Bu hayatında ilk kez olan bir olaydı. Nefret ettiği adam tarafından yapılıyor olsa bile... çok değişik... ve çok ürperticiydi.

"Ben sizi unutmak istemiyorum belki!" dedi kendisini toplamaya çalışarak. "İçimden telefon numaranızı alırım diye geçiriyordum. Bir avukata ihtiyacım olursa bana yardım etmez misiniz?"

"Avukatlık işi olacak bir kıza benzemiyorsun." Başparmağı usulca sertleşen göğüs ucuna konumlanmıştı.

Genç kız bu temasın etkisiyle gerildi. "Umarım olmaz..." Onun elini yakaladı. Nazikçe çekti. "Biri görecek şimdi!" diye fısıldadı. Sertleşmiş göğüs ucu genç kız için çok yeni bir tecrübeydi. Daha önce böyle sertleştiklerini hatırlamıyordu. "Hadi gelin biraz oturun. Sandalyeler temiz. Balkon da çok serin. Ben gidip içecek bir şeyler söyleyeyim. Rakı mı yine?"

Levent onun usta bir manevrayla kendisinden uzaklaşmasına izin verdi. Açılmış yakasını düzelten genç kız gülümseyerek bakıyordu.

Genç adamın canı bir şey içmek istemese de uysalca başını eğdi. "Olur..."

Gerçekten de balkonda esen hafif rüzgâr gündüzün sıcağını epeyce yok etmişti. Genç adam plastik sandalyelerden birine oturdu. Arden'in telefonla bir yeri aradığını duyabiliyordu. Çevrelerindeki çeşitli eğlence mekânlarından dağılıp kulaklarına gelen karma müzik ise kendisini şimdilik rahatsız etmiyordu. Son derece hafifti.

Birkaç dakika sonra Arden yanına geldi. Güzel gözleri, karanlığı püskürten rengârenk caddede, ilerideki ışıltılı denizde ve en son genç adamın yakışıklı yüzünde gezindi. Belini krom korkuluğa yasladı.

"Hiç evlendiniz mi?" diye sordu birden.

Genç adam isteksizce güldü. "Allah korusun! Hiç evlenmedim ve niyetim de yok."

"Niye? Evlilik kötü bir şey mi?"

"Evlenmeye değer bir kadın bulamadım diyelim. Hem daha yaşım kaç ki? Acele etmiyorum."

"Evet, gençsiniz henüz. Askerliğinizi yaptınız mı?"

Levent bu sefer içtenlikle güldü. "Evet ama hayırdır? Benimle evlenmeyi mi düşünüyorsun yoksa?"

Evet, tam olarak da durum buydu!

"İyi bir adaysınız!" dedi Arden de şakaya vurarak.

"Sen evli misin peki?" diye öylesine sordu Levent. Gözleri genç kızın duru yüzündeydi. Uzun zamandır böylesine berrak bakan gözler, böylesine tatlı gülümseyen dudaklar görmemişti.

"Evli olsaydım burada ne işim vardı?"

"Bilemem..." diye mırıldandı Levent. "Bir sürü sebebi olabilir. Macera, heyecan, adrenalin, para..."

"Para!" dedi genç kız hemen dürüstçe. "Ama evli değilim."

"İyi para kazanıyor musunuz?"

"Bu gece kazanacağım."

"Sevişeceğimiz için mi?"

"Evet!"

"Kaç para peki? Bileyim ki ona göre bütçemi ayarlayayım. Belki yine gelir ve hizmetinden faydalanmak isterim."

Arden'in sevimli gülümsemesini yine ilgiyle izledi. Bu kızın gülümsemesi ve güzel yüzü her dakika daha çok hoşuna gidiyordu. Galiba kulüpte içtiği içkiler de yavaş yavaş etkili oluyordu. Kendisini iyice gevşemiş

ve keyifli hissediyordu. Bir eskort kızdan hoşlanmaya başlaması ise en büyük sarhoşluk belirtisiydi.

"Parayı kuzeniniz ödediğine göre ondan öğrenebilirsiniz."

"Sormam ayıp olur. Bir sevgilin var mı peki? Hizmetlerinden bedava faydalanan biri?"

"Bazen kırıcı oluyorsunuz," diye mırıldandı Arden. Yüzündeki gülümseme hafifçe azalmıştı. Kapı çalınınca yaslandığı yerden doğruldu. Oda servisi gelmişti. Genç kız kapıya doğru yöneldi. Bir garson servis aracıyla dışarıdaydı. Ona teşekkür edip uzattığı makbuzu imzaladı. Çantasından aldığı bir miktar parayı eline tutuşturdu. Annesi iyi ki para almasını önermişti. Sonra tekerlekli servis arabasını içeriye çekti.

Bir dakika sonra balkondaki plastik masanın üstüne kocaman bir meyve tabağını, lezzetli peynirleri ve bolca çerezi dizmişti. Arnavutciğeri ve kalamar bile vardı. Servis arabasını bilerek balkona çıkarmamıştı. Rakı şişesinin kapağını açmak zor değildi. Komiye para vermek için çantasını aldığında, içinden toz hâline getirdiği uyku ilacını da çıkarmıştı. Balkonda rahatça oturan genç adama belli etmeden şişenin içine boşalttı. İnce bir bardağa rakı koyup az miktarda su ekledi. Genç adamın yanına döndü. Kendisine de bira açmış, ne kadar içtiği belli olmasın diye koyu renkli şişesiyle götürmüştü.

"Bunlar bizden!" dedi Arden. "Hizmetimizin içinde var. Başka bir şey isterseniz bana söylemeniz yeter."

Levent yan gözle ona baktı. "Gerçekten sarhoş olmamı istiyor gibisin."

"Biraz rahatlayın istiyorum sadece. Ben gerekmedikçe konuşmayacağım. Kafa dinlersiniz." Genç adamın önünde uygun bir yere bardağı bırakırken para için hizmet eden birinden ziyade sadık bir eş gibiydi. Levent onu izliyordu. Hareketleri zarif, sandalyesinde oturuşu bile asildi.

İlk birkaç kadeh gerçekten pek konuşmadılar. Birbirleriyle ilgili özel soruları olmadı. Dışarıdan kulaklarına yayılan hafif müzik eşliğinde gecenin karanlığına, denizin ışıltısına daldılar. Arden birasını yudumluyordu. Genç adam onun çok içmediğini, en azından dikkatli davrandığını görebiliyordu. Kendisi ise dördüncü kadehten sonra bir gevşeklik hissetmeye başlamıştı. Sarhoş oluyor gibiydi! Aslında bundan şikâyetçi değildi. İstediği gibi gevşemişti işte! Güzel bir kadınla bu huzuru paylaşmak da güzeldi.

Peki kendisini neden uykuluymuş gibi hissediyordu? Günlerin yorgunluğu mu üstüne çökmüştü?

Bir parça peynirle kadehindeki son rakıyı bitirdi. Genç kız hemen yeniden doldurmak üzere yerinden kalkmak isteyince onu engelledi. "Dur! Yeterli artık."

"İstemiyor musunuz?"

"Biraz dinleneyim..." Uzanıp alkolle acılaşan ağzına bir parça kavun attı. "İçkiyi çok seven biri değilim aslında!" dedi. Biraz uzun konuşunca dilinin de peltekleşmeye başladığını anlamıştı. "Daha önce hiç sarhoş olmamıştım."

"Gayet iyi görünüyorsunuz!" dedi Arden. Planı şimdilik kusursuz gidiyordu. Ağır uyku ilacı ve bolca alkol genç adamı etkilemişti. "Rakı belki ağır gelmiştir. Bira koyayım mı?"

"İstemem..." Yerinden kalktı. Hafifçe sallanınca bir an kıpırdamadan durdu. "Ooo! Durum iyi değil. Burada bitirsek iyi olur bence. Saat kaç oldu acaba?" Cebinden çıkardığı telefona bakan gözleri kısılmıştı. "Ah!" dedi şaşkınca. "Üçü geçmiş..."

Yine sendeleyince Arden hemen yerinden kalktı. "İyi misiniz?"

"İyiyim..." dedi genç adam biraz peltek bir sesle. "Tüm gün yorucu geçti. Onun da etkisi var. Biraz dinlensem yeter."

"Yatağa götüreyim mi sizi?"

"Önce banyoya gitmeliyim..."

"Tamam..." Genç kız onun kolunun altına girdi. Bu iri vücutlu adamı daha da sarhoş olsa taşıması imkânsızdı.

Birlikte dikkatli bir şekilde banyoya geçtiler. Tam genç kız onu orada bırakıp işini halletmesi için çıkacaktı ki durduruldu. Kocaman bir el, bileğini yakalamıştı.

"Nereye?" diye sordu Levent o peltek sesiyle.

Arden şaşırmıştı. "Sizi yalnız bırak..."

Genç adam onun bileğini bıraktı. "Ben duş almak istiyorum sadece. Otelde alamadım..." Şimdi ayakkabısını çıkarıyordu. Yerdeki ayak havlusunun üzerinde çoraplarıyla durdu. Hâlâ yerinde sallanıyordu. "Düşüp bir yerimi kırmamı istemezsin değil mi? Hadi gel! Birlikte duş alalım!"

Arden'in gözleri irileşti. "Birlikte mi?"

"Evet! Kendimi inanılmaz hâlsiz hissediyorum. Sıcak ve içki çarptı sanırım. Hiç böyle olmazdım. Gel hadi!"

Bu sefer küçük elini bir sevgili gibi yakalamıştı. Genç kızı duş kabinine nazikçe çekerken hâlâ yeterince güçlü olduğu belliydi. Kendisi içeriye girmiş ama Arden kabinin kapısında kasılıp kalmıştı.

"Levent Bey! Durun bir saniye!" Genç adam durmuş olsa da bir eli genç kızın elbisesinin askısına gitti. Onu indirmeye çalışırken Arden yine karşı koydu. "Duşa ne gerek var? Doğrudan yatırayım ben sizi."

"Kokuyorum..."

"Evet ama güzel kokuyorsunuz! Hem de alkol almanıza rağmen." Adamın eli yine de askısını indirmişti. Engel olamadan bir göğsü meydana çıktı. Bu bir felaketti ama hiç önemsemiyormuş gibi davrandı. "Duş almanıza gerek yok! Levent Bey! Durun lütfen!"

Genç adamın gözleri bir an için ortaya çıkan o tatlı kabarıklığa gitmişti. Hayal ettiğinden bile güzeldi. Tabii Arden usulca geri örtmüştü.

"Bu geceki anlaşmamızda duş dahil değil mi?" diye sordu Levent çakırkeyif bir sesle.

"Değil tabii! Durun hadi!"

"Ek para veririm sana. Gel!" Uzanıp sıcak su bataryasını kaldırmıştı bile. Geniş duş başlığından anında sıcak su akmaya başladı. Otelin güneş enerjisi iyi çalışıyordu. Genç adamın kolu su olmuştu bile.

"Ama..." Adamdan sıçrayan sular kendi elbisesine de gelmeye başlamıştı. "Durun! Başka kıyafetiniz de yok!" diye söylendi Arden. Sarhoş insanların algısının zayıflığından ve umarsızlığından bahsedildiğini duymuştu zaten. "Benimki de mahvolacak."

Genç adam kabinden çıktı. "Tamam, soyunalım o hâlde..." dedi tembel bir masumlukla.

Eli yeniden genç kızın askılarına gitti. Engellenemez bir şekilde ikisini de aşağıya doğru çekti. Genç kızın üst tarafı birden çıplak kalmıştı. Arden bu ustaca beceri karşısında utançla dondu. Levent'in pırıltılı sarhoş gözleri ortaya çıkan manzara karşısında iyice parlamıştı.

"Ne kadar güzelsin!" dedi içtenlikle.

Arden onun önünde yarı çıplak kalmanın utancını yaşarken büyük bir kararsızlık da yaşıyordu. Asena'nın uyaran sözlerini hatırlıyordu. Şimdi çekip gitse veya aşırı dirense tüm planı mahvolabilirdi. Ters bir tepki alabilirdi. Yapacak bir şey yoktu. Mecburen sonuna kadar devam edecekti. Nasılsa bu sarhoş hâliyle yarın hiçbir şeyi hatırlamayacaktı. Ayakta sallandığına göre de birkaç dakikaya kalmaz yatağa düşer uyurdu.

"Teşekkür ederim ama önce sizi yatağa götürsem daha iyi değil mi?" diye son kez denedi.

"Hayır!" Genç adamın elleri ileri uzanmıştı. "Duş alalım önce..." dedi göğüslerini hevesle kavrarken. "Sonra sevişeceğiz." Sarhoş olsa da avucunda tuttuğunun farkındaydı. "Ne kadar güzel bunlar!" dedi içtenlikle.

Kahretsin! Bu duş olayı planlarında hiç yoktu. Kaçamazdı da! Bu sarhoşla birlikte duşa girmek zorundaydı galiba! Asena'nın güzelim elbisesini de ıslatamazdı. Zaten elbiseyle duşa girmesine izin verecek bir adam görünümü de yoktu. Daha fazla ne olabilirdi ki? Göreceğini görmüştü zaten. Elleyip duruyordu da! Bu yoğun temas kendisini neden tiksindirmiyordu, onu da anlamıyordu.

"Peki!" dedi inadı kırılmış bir hâlde. "Durun bir dakika!" Göğüslerini kavrayan avuçları tutup çekti. Sırtını ona döndü. "Fermuarımı çözün önce!" dedi emredercesine. "Elbisem mahvolmasın."

"Çift görüyorum..." diye sızlandı genç adam. "Ama başarabilirim!" Hedefi zor tutturan parmakları sonunda fermuarı aşağıya indirmişti. Arden, planı için yaptığı fedakarlığa öfkelenerek elbiseyi başından çıkarıp banyo kapısının ardındaki askıya astı. İç çamaşırını çıkarmaya hiç niyeti yoktu. İyi ki Asena'nın önerisine uyup onu da sütyeni gibi çıkartmamıştı.

Sonra yavaşça genç adama döndü.

Zaman zaman kocasıyla yapacağını hayal ettiği bu özel faaliyeti, hiç sevmediği, hatta nefret ettiği bir adamla mı yapacaktı şimdi? Bir erkekle olan ilk yakın teması bu şartlar altında bir sarhoşla mı olacaktı?

Ve keşke kendisi de şu son birayı içmeseydi.

Onun kadar sarhoş değildi ama... Ama ne utanıyordu ne de yeterince korkuyordu. Vücudunda gezinen yarı sarhoş ama ateşli bakışlar ürpermesine bile sebep olmuştu. Özellikle göğüs uçları yeniden taş gibi sertleşmişti.

"Beni de soy!" dedi adam peltekçe. "Söz veriyorum uslu duracağım. Banyoda sevişmeyi ben de sevmem."

Arden sadece birkaç saniye tereddüt etti. Cesaretini toplamaya çalışıyordu. Yapabilirdi... Onu da iç çamaşırına kadar soyar, öylece bırakırdı. Evet, sorun yoktu. Buraya kadar cesareti kırılmamışsa daha da ötesine gidebilirdi.

Sessizce genç adama doğru yaklaştı. Madem cesurdu parmakları, neden titriyordu ki? Elleri ağır ağır kalktı. Levent'in hafifçe ıslanmış

gömleğine uzandı. Parmak uçları en üstteki düğmesine dokundu. O sırada göğüslerinden birisi kocaman bir avuçla yeniden kavranınca gözlerini gizli bir hazla kıstı. Hissettiği şey o kadar güzeldi ki! Daha önce hiç böyle gerildiğini, bedeninin başka birinin dokunuşuna tepki verdiğini hatırlamıyordu.

"Uslu duracaktınız!" diye uyardı solgun bir sesle. Bu dokunuşlardan hoşlanmamalıydı. Mesele neydi? İlk kez bir erkeğin önünde çıplak olduğu için miydi? İlk kez vücuduna özgürce dokunulduğu için mi?

Bu nazik okşamalar tecrübesizliğini acımasızca kullanıyordu.

Genç adam isteksizce elini geri çekti. "Çok otoritersin!" dedi çocuksu bir homurdanmayla.

"Nasılsa sabaha kadar sizinim!" dedi Arden de sahte bir tebessümle.

"Öyle!" dedi Levent bunu hatırlamış gibi. Gülümsedi ama gözleri gittikçe baygınlaşıyordu. "Tabii burada sızıp kalmazsam! Biraz çabuk ol. Şu mermer zemin bile gözüme çok rahat görünüyor."

Arden bu sefer içtenlikle gülümsedi. İlaç nihayet işe yarıyor gibiydi. Verdiği ilaç bir fili bile uyutabilecekken bu lanet avukata niye böyle geç etki etmişti?

Genç adamın gömleğinin düğmelerini yavaş yavaş çözdü. Son düğmeden sonra kısa bir duraklama yaşadı. Ardından gömleği usulca iki yana açtı.

Ve gördükleri karşısında elinde olmadan nefesini tuttu.

Bu konularda tecrübesiz olsa da saf değildi. Bir erkek vücudunun çekici olduğunu anlayabilecek yaştaydı. Demek ki bu deli adam atletik vücudunu iyice gizlemek için böyle bol bir gömlek giymişti! Bunlar nasıl kaslardı böyle? Hangi şartlarda oluşabilirdi? Gözleri istemsizce gergin göğsünde, karnındaki çekici kıvrımlarda gezindi.

Kesin kendisi de sarhoştu! Bu adamı beğenmemeliydi. Bu adam, dünyada en çok nefret etmesi gereken adamdı!

Ama... Ama çok güzeldi!

Parmak uçlarını istemsizce gergin göğsüne dokundurdu. Teni sert ve sıcacıktı. "Masa başında çalışan bir avukat için, çok güzelsin!" dedi farkında olmadan. "Göbekli olman gerekirdi."

"Öyle mi?" dedi Levent onun yüzüne konumlanmaya çalışarak. Gözlerini açmakta zorlanıyordu. "Pantolonumu da çıkar!"

Arden bu istek karşısında yutkundu. Bu iş gitgide sarpa sarıyordu. Hafif bir nefes aldı. İtiraz etmek saçma olacaktı. Planı uğruna pek çok şeyi göze almıştı. "Çıkarayım ama..." dedi yavaşça. "Baştan söyleyeyim, oral seks yapmam ben!"

"Ne?" Genç adam hafifçe şaşırmıştı.

"Hiç yapmadım." Bu yalan değildi. İnatçı bir şekilde bakıyordu. "Seveceğimi de sanmıyorum." Bu da yalan değildi. Aslında öyle bir şeyi merak ettiği hâlde yapabileceğini hiç sanmıyordu.

Levent'in şaşkınlığı geçti. Sözleri genç kızı rahatlatacak kadar dürüst bir tonla doluydu. "Ben öyle bir şey istemedim zaten. Pantolonumu kendim çıkarırsam düşeceğimden korkuyorum. Ayakta zor duruyorum. Kahretsin! Sanki uyku ilacı içmiş gibiyim."

Ne kadar da doğru bir tespitti!

Levent'in dikkatini dağıtmak için kot pantolonunun önüne uzandı. Kemeri yoktu zaten. Düğmeyi çözüp fermuarını indirirken eli titrese de devam etti. Duş kabininin dışında oldukları için pantolon yerdeki kuru ayak havlusunun üstüne düşmüştü. Arden eğilip pantolonu onun ayaklarından kurtardı. Kısmen ıslanmış beyaz gömleğini de geniş omuzlarından sıyırdıktan sonra ikisini birden kapının arkasındaki askıya astı. Sonra dönüp baktı. Şimdi genç adam da tıpkı kendisi gibi sadece iç çamaşırıyla duruyordu. Çorapları hariç...

"Bunu kendim çıkarabilirim!" dedi Levent hiç utanmaksızın. Eli iç çamaşırının kenarına gitmişti.

Hayır! Bu olamazdı! "Çıkarmasanız?" diye atıldı. Tüm cesaretine rağmen bu kadarına hazır değildi.

"Hiç görmediğin bir şey değil nasılsa?" Genç adamın sesi alaycıydı. Sarhoşluğu alaycılığını arttırmıştı.

"Evet ama... sizinkini... görmedim." Elinde olmadan kızarmıştı. Asena'nın sözleri aklında gezindi. Çıplak bir erkeğin korkutucu olabileceğini söylemişti. Evet, o sözler gerçekten doğru gibiydi. Şu anda bile genç adam korkutucu derecede çekici gözüküyordu. Onu tamamen çıplak görmek ise... deli gibi atan kalbine hiç iyi gelmeyecekti.

"Diğerleriyle aynı!" dedi genç adam o rahat alaycılığıyla. Gözleri onun beyaz iç çamaşırına gitmişti. "Sen çıkarmıyor musun?"

"Hayır! Aramızdaki erotizmi korusak daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Saçmalama... Gerçekten huri gibi güzelsin ama şu anda hiç erotik hisler taşımıyorum. Taşımadığımı da rahatça görürsün. Tüm istediğim duş alıp biraz uzanmak. Sevişmek için güç toplamalıyım."

İki eliyle iç çamaşırını çabucak indirip ayaklarının dibine düşmesini sağladı. Arden o tarafa bakamıyordu. Gözleri genç adamın yüzündeydi.

"Hadi gel!" Levent uzanıp genç kızı bileğinden tuttu. Çok zorlamadan çekince mecburen öne doğru bir adım attı. Birlikte akan suyun içine girdiler.

"Çoraplarınız ıslanacak..." dedi Arden sanki bir oğlan çocuğunu azarlar gibi.

"Senin de iç çamaşırın! İnat etme de çıkar onu hadi."

"Sizin çıkarmanız daha güzel olur. Odada tabii!"

Göğüsleri çok gözükmesin diye ona iyice sokulmuştu. Ilık akan su şimdi ikisinin üzerinden kayıp gidiyordu.

Levent derin bir nefes aldı. "Oh!" dedi başından aşağıya sular akarken. Gözlerini yummuştu. Arden'i kendisine çekti. Onu kalın kollarıyla sararken alnını genç kızın başının üstüne yasladı. Narin vücudundan destek alıyordu. "Su iyi geldi! Bana ne oldu bilmiyorum."

Arden biliyordu!

Genç kızın tek endişesi, onun kollarında çıplak olması değildi. Bu ılık suyun, uyku ilacının etkisini azaltacağından da korkuyordu. Ya sonra sevişmeleri gerekirse? Birkaç saat önce bu konudaki cesareti tamdı ama şimdi tüm bedeni titriyordu.

Bir süre öylece durdular. İnce belindeki eller gayet gevşek tutuyordu. Göğüsleri ona değmesin diye kollarını önünde kavuşturmuşsa da bir erkeğe yakın temas altında olduğunu tüm içgüdüleriyle hissediyordu. Burnunun dibindeki geniş göğüs ise mis gibi kokuyordu. Garipti ama ağır rakı kokusunu bile hissetmiyordu. Genç adama mahsus kaliteli parfümü akan suyun altından bile algılayabiliyordu.

Belki de Levent onun kendisini kokladığını hissetmişti. "Ter kokuyor muyum?" diyerek sarhoş bir adamın sorabileceği gibi çocuksu bir soru sordu. Dudakları şimdi genç kızın ıslanmış saçlarındaydı.

Arden başını kaldırmadan cevapladı. "Hayır! Çok güzel koktuğunuzu söylemiştim zaten."

"Kibarlık yapıyorsun diye düşündüm. Seninle sevişmeyi becerebilecek kadar güç toplarsam eğer, beni pis bir adam olarak hatırlamanı istemem."

Ciddi miydi şaka mı yapıyordu, genç kız bunu anlayamadı. Kocaman şimdi ince belinden pürüzsüz sırtına kaymıştı. Okşarcasına gezdi-du. İçindeki ürpertilerle baş etmekte zorlanan Arden, onun kolla-an isteksizce kurtuldu.

Durun... Madem ıslandık, sabunlanalım bari!" diyerek bir bahane u.

Levent itiraz etmemişti. Genç kız uzanıp duvara sabitlenmiş şampu-ın düğmesine bastı. Hem vücut hem de saç için kullanıldığı yazı-u üstünde. Avucuna bir miktar mavi renkli şampuan akmıştı. Onu adamın ıslak saçlarına götürdü. Henüz simsiyahtı bu saçlar. Kalın ürdü. İki eliyle genç adamın saçlarını yavaşça sabunlarken ona biraz aşması gerekmişti. Gerginleşmiş göğüsleri ara sıra o sert tene sürtü-ordu ve... Ve kabul etmeliydi ki bu çok erotikti! Fazlasıyla hoş hisler ıyordu. Göğüs uçlarındaki sertleşme bir türlü normale dönmü-u. Genç adamın onları hissettiğinden emindi.

Tıpkı kendisinin daha aşağılarda vücuduna değen başka sert bir şeyi hi-si gibi!

Cahretsin! Bir anda kendi iç çamaşırını çıkarmayı ve o sert şeyin ık tenine değmesini o kadar istemişti ki! Parmak uçlarında biraz selse doğru noktaya konumlanabilirdi. Deliriyor muydu? Bir yanı ptalca hislerine kızarken diğer yanı hoşlanmasının normal olduğunu üyordu. Düşmanı olması bir yana, adamın çekiciliğinin farkındaydı. lak değilken bile çekiciydi. Bu yaşa kadar hormonlarının böylesine uğu olmamıştı. Bu kötü adamda sihirli bir cazibe olduğunu inkâr nezdi.

Levent ise yarı aralık gözleriyle hayran hayran onun ıslak yüzünü sü-ordu. "Bu emeğin için sana ek para vereceğim!" dedi. Bir eliyle kalça-an hafifçe çekerken diğer eli yine genç kızın bedeninin üst kısmına nıştı.

Arden dudağının kenarını ısırdı. "Bu uygulama benden..." dedi titrek sesle.

Evet, kesinlikle o da adam gibi sarhoş olmuştu! Kendisindeki bu ra-ık da neydi? Göğsünü okşayan kocaman avuca farkında olmadan andı. Bu lanet dokunuşların göğüslerinde yarattığı etki çok özeldi. f edemiyordu. Teni yoğun baskıdan kızaracaktı büyük ihtimalle! Yine genç adamın elini geri çekmesini istemiyordu. Alttan kendisine baskı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

yapan o sertlik ise korku hissettirmekten çok uzaktı. Anlaşılmaz bir ürperti veriyordu.

Galiba onunla sevişmek zorunda kalırsa büyük bir sıkıntı yaşamayacaktı. Acaba her kadın, çıplakken bir erkeğin kollarında böyle mi hissediyordu? Asena'nın bahsettiği korku neredeydi?

Şampuanın köpüklerini genç adamın gözlerine kaçırmamaya çalışırken bakışları karşılaştı bir an. "Vücudumu da sabunlayacak mısın?" diye muzip bir sesle sordu Levent.

"Hayır!" dedi Arden hemen. "Tertemiz kokuyorsunuz zaten. Bu duş size yeter." Yine de sabunlu elleri omuzlarına kaymıştı. O kadar genişti ki zor yetişiyordu. Köpükleri kalın kollarına yayarken avucunun altındaki gergin kasları hissetmemesi mümkün değildi. Kendisini bir rüyada gibi hissediyordu.

Ve bu çok zevkliydi!

"Devam et hadi..." dedi Levent onu teşvik edercesine. "Vücudumu da sabunla. Gerçekten ilaç gibi gelen ellerin var."

"Hayır..."

"Lütfen! Hadi!"

Arden kararsızdı. Oynadığı oyuna kendisini kaptırması doğru değildi. Ne var ki alışık olmadığı bu erotik yakınlık kalbini deli gibi attırıyordu. Dudakları kurumuştu. Bu kötü kalpli avukat kendi göğüslerini istekle okşarken kalp atışlarındaki patlamaları hissetmiyor muydu acaba? Göğüsleri o kadar büyük değildi ki! Altındaki yanardağ ölçeğindeki patlamalar mutlaka hissediliyor olmalıydı.

"Peki ama... Nereleri sabunlayacağıma ben karar vereceğim. Beni bir şeye zorlamayacaksınız!" diyerek yine uyardı genç kız onu. Elleri bir an için duraklamıştı.

"Anlaşılan önceki erkekler seni çok zorlamış."

Ondan başkasına böyle dokunmadığını, vücudunu böyle açmadığını ona tabii ki söylemeyecekti.

"Sadece zorlama işte!"

"Söz!"

Arden öğlen duş alırken kullandığı life uzandı. Önce ılık suyun altında duruladı. Akan suyu durdurduktan sonra lifin üzerine bir miktar jel akıttı. Ardından genç adamın göğsüne dokundurdu. Yavaş yavaş sert

teninde gezdirdi. Levent sessizdi. Karnından daha aşağıya inmeden, o kısmı gözünün ucuyla görse de dikkat etmemeye çalışarak iyice sabunladı.

Üstü bittiğinde genç adam olduğu yerde döndü. Şimdi geniş sırtı ve gergin kalçaları genç kızın gözleri önündeydi. Artık daha özgürce bu uzun, çekici vücudu izleyebiliyordu. Bu sefer onun geniş sırtında, incelen belinde gezdirdi lifi. Sabun cildine yayılsa da birkaç saniye sonra aşağıya doğru akıyordu.

Bundan zevk aldığını fark etmek deliceydi. Eli çekinikçe genç adamın kalçasına gitti. Lifi tutan parmakları arada sırada tenine değiyordu. Ne kadar da sıkı kalçaları vardı böyle! Kendi kalçalarının iki misli sertti. Hafif tüylü olması da hoştu. Dudağının kenarını ısırırken hafifçe eğildi. Böyle daha rahat sabunlayabiliyordu. İçindeki karmaşayla, yoğun heyecanla baş etmeye çalışıyordu. Uzun bacaklarının arkasını ve alt kısmını da yavaşça sabunladı.

"Döneyim mi?" diye sordu Levent masumca.

Genç kız yutkundu. Neredeyse çömelmiş bir haldeydi. O dönerse ne göreceğini çok iyi biliyordu. Aldığı biralara suçu atmak çok kolaydı. Başka neden reddetmek istemiyor olabilirdi ki?

"Dönün!" dedi heyecanını gizlemeye çalışarak.

Levent ikiletmemişti. Hiçbir utanma belirtisi göstermeden ön tarafını genç kıza doğru çevirdi.

Arden hâlâ eğilmiş hâlde duruyordu. Bakışları bir an akan sabunla kısmen gizlenmiş o özel şeye kaymıştı. Ucu ve önemli bir kısmı ortadaydı. Üstelik... Üstelik de oldukça canlı duruyordu.

Bu sarhoş adamın onca içki ve uyku ilacına rağmen heyecanlanmış olmasına inanamıyordu! Normal boyutunun bu olmaması gerektiğini elbette biliyordu.

Asena yine yanılmıştı! Hayatında ilk kez gördüğü hâlde bir erkeğe ait bu güzel şeyden hiç korkmamıştı. Bu tehlikeli plan kapsamında, henüz midesini bulandıran bir şey de olmamıştı. Bu çok garipti!

Arden sabunlu lifi o bölgeye götürdü. Merak etmesine engel olamıyordu. Tüm kadınca içgüdüleriyle onun sertliğini, dokusunu merak ediyordu. Birkaç saniye dokunmadan sabunladıktan sonra kendisine engel olamadı. Diğer elini uzattı. Titreyen avucuyla nazikçe kavradı. Hafifçe sıktı.

Ne kadar güzeldi!

"Bu... yorgun hâliniz mi?" Sesinin titremesine engel olamamıştı.

Parmak uçlarında hissettiği sert teni ürperticiydi. Avucuyla sarmakta zorlandığı bu şeyin gecenin sonunda kendi içine girebileceği düşüncesi ise biraz korkutucu ve bir o kadar da merak uyandırıcıydı.

Allah'ın böyle pislik bir adamı bu kadar güzel yaratması kadınlara haksızlık değil miydi?

Genç adam sessizdi. Onun avucunun okşayan baskısı sanki konuşmasını engelliyordu.

Arden hislerindeki garip coşmanın etkisiyle avucundaki okşadığının farkında değildi. Bu güzel bir andı. Erotizmle dolmuş bedeni, karşısındaki erkeğin düşmanı olduğunu unutmuştu âdeta. Aradan yıllar geçse de bu ânı hep hatırlayacağını biliyordu.

Ve garipti ki bu güzel şeye bu kadar yakından bakarken, ona dudaklarını dokundurmak artık hiç de iğrenç bir düşünce gibi gelmiyordu. Başparmağı ucunda gezinirken mükemmel kıvrımları âdeta dudaklarını çağırıyordu. Belki de ona bu kadar yakından baktığı içindi.

Neler düşünüyordu böyle?

Elini o yoğun sertlikten isteksizce geri çekti. Son kez bakıp doğruldu. Ezberinden uzun süre gitmeyeceği kesindi. Uzanıp duşun suyunu yeniden açtı.

"Uyumadan yatağa götüreyim sizi!" dedi içindeki heyecanı bastırmaya çalışarak. Elleriyle ayakta zor duran adamı hızlı hızlı duruladı. "İyi misiniz?"

"İyiyim ben..." diye sızlandı Levent. Sesi iyice zayıflamıştı. "Sevişebiliriz bence."

"Gördüm... Ama önce yatağa gidebilmemiz lazım. Havlu alacağım ben. Sıkı tutunun, düşmeyin!"

Durulama işi bitince ıslak bedeniyle dışarıya çıktı. Öğlen kendisi için kullandığı havluya çabucak sarındı. Havlu sıcak havada çoktan kurumuştu. Islak saçlarını da bir havluyla sarmaladıktan sonra diğer temiz havluya uzandı. Genç adamın gür saçlarını, geniş omuzlarını, atletik göğsünü hızlıca kuruladı. Daha alt kısmını kurulamaya cesaret edemediği için havluyu güçlü beline doladı. Yatağa gidinceye kadar alt kısmının ıslaklığı havlu tarafından emilirdi. Havlu biraz küçük gelse de hayatı boyunca ilk kez dikkatini çeken o özel şey, gözünden gizlenmişti. Ona yine

dokunma duygusuyla yandığını kendisine bile itiraf etmek istemiyordu. Yanma bir yana, hâlâ dudaklarını gezdirme hissiyle doluydu.

Birlikte banyodan çıktılar. Adamın beline sarılarak onu odaya kadar götürdü. Kendisi de yarı sarhoş olduğu için dengelerini sağlamakta biraz zorlanıyordu. Yatağın yanına geldiğinde genç adamı döndürüp yatırmaya hazırlandı. Belindeki havluyu çekip almıştı. Levent bitkince yatağa bıraktı kendisini.

"Oh! Çok rahat!" dedi küçük bir oğlan çocuğu gibi. Bu tavrı normaldi aslında. Daha kaç yaşındaydı ki? Yirmi altı yaşında bir gençti o. Arden ilk kez vicdan azabı duydu ama sonra bu hemen kayboldu. Ona karşı acıma duygusuyla dolmamalıydı. Dolaylı da olsa babasının ölümüne sebep olan acımasız bir avukattı o! Çok çekici olsa bile!

Levent'in uzun bacaklarını kaldırıp yatakta düzgünce yatmasını sağladı. Sabah böyle yamuk bir şekilde uyanırsa seviştiklerine asla inanmazdı. Islak çoraplarını da çıkarıp bir an uzun boylu genci süzdü. Gözleri kapalıydı. Uykudaki bir kaplan gibi yine de güçlü gözüküyordu. Az önce avucunda tuttuğu o kocaman şey şimdi biraz daha küçük ve kısa olsa da hâlâ ilgi çekiciydi.

Hayatında ilk kez bir erkek vücuduna ilgi duyuyordu ve onun da düşmanı olması ne kötü bir talihti!

Gerçi düşmanı olmasa tamamen çıplak bu erkekle aynı odada ne işi olurdu ki? Bu buluşma bile mümkün olamazdı. Levent gibi birini ömür boyu beklese bile sevgili olmaları mümkün değildi. O ayrı dünyanın, kendisi ayrı dünyanın insanıydı.

Hafifçe ürperdi. Hava serinlemişti sanki. Belki de saçları ve vücudu hâlâ nemli ve altında da ıslak iç çamaşırı olduğu içindi. Çırılçıplak yatan adam da üşüyecekti. Kötülüğün de bir sınırı vardı. Ayak ucundaki ince örtüyü tuttu. Uyandırmamaya çalışarak göğsüne kadar çekti. Çıplak vücudu epeyce örtülmüştü. Sessizce banyoya gitti. Önce kendi ıslak iç çamaşırını çıkarıp duruladı. Sonra bir kenara astı. Banyodaki saç kurutma makinesiyle saçlarını hızlı hızlı kuruttu. Ses çıkmasın diye kapıyı kapatmıştı ama zaten adamın, yanında top patlasa uyanacağını sanmıyordu. Çok derin uyuyor gibiydi. Uyku hapları ve alkol sonunda işe yaramıştı.

Kapı arkasındaki giysileri ve yerdeki ayakkabıları alıp odaya geri döndü. Giysileri katlayıp koltuğun üstüne bıraktı. Neyse ki kendi kırmızı

giysisi hiç zarar görmemişti. Su lekesini bile gösterecek kadar özel bir kumaşı vardı.

Of! Kendi başı da cidden dolanıyordu.

O yatak gerçekten de çok rahat görünüyordu gözüne. Yine de gidip yatmaya cesaret edemiyordu. Anlayamadığı o saçma gerginlik vücudunda hâlâ dolaşıp duruyordu. Fakat sabaha kadar oyalanamazdı. Koltukta otursa birkaç dakika içinde uyuyacağına emindi. Sabah Asena'nın arkadaşı olan polis geldiğinde, koltukta yakalanması tüm planı mahvederdi. Levent seviştiklerini düşünmeliydi.

Dolaba gidip temiz iç çamaşırının olduğu rafa uzandı. Sadece bir yedek getirmişti. Sütyenini eline aldı. Gözleri yeniden yatağa kaydı. Onun derin bir şekilde uyukladığını görünce sütyen giymekten vazgeçti. Sadece külot giymek yeterli olurdu. Hiçbir şeyi riske atamazdı. İki sarhoş insan seviştikten sonra uyuyakalmış gibi gözükmelilerdi. Kurduğu kapanın gerçekçi olması için onun yatağında çıplak olması gerektiğini biliyordu.

Örtünün altına süzülüp ona dokunmamaya çalışarak yerleşti. Hareketleri yavaştı. Genç adam kıpırdamamıştı bile. Horlamadan uyuması şaşırtıcıydı. Başını çevirip ona baktı. Uzun kirpikli gözleri sımsıkı kapalıydı. Burnu ne güzeldi öyle! Dudakları da fena değildi doğrusu. Biraz suratsız olsa da insanın kalbini sızlatacak kadar yakışıklıydı.

Acaba ona bu oyunu oynamakta haksızlık mı yapıyordu? Suratsızlığı kibarlığını hiç etkilememişti. Gece boyunca kendisine iyi davranmıştı. Bir eskort kızmış gibi değil, bir hanımefendiymiş gibi hürmet göstermişti. İstemediği bir kızla evlenmek zorunda kalması büyük bir ceza mıydı? Evet, babasını hapse o attırmıştı ama intihar etmesini o istememişti ki!

Gözlerini yumdu. Tüm o karanlık günler beyninin içinde yeniden canlandı. Babası şirketi dolandırmak ve zarara uğratmakla suçlanmıştı. O ve yanında çalışan muhasebeci tutuklanarak uzun bir mahkeme sürecine sokulmuştu. Sonunda da suçlu bulunmuşlardı. Hâlbuki annesi Helin, kocasının suçsuz olduğundan emindi. Mahkeme koridorunda hem şirketin sahibi Kadir Karacan'a hem de genç ve yakışıklı Avukat Levent'e yalvarmıştı.

Her şey boşunaydı tabii. İçine düştükleri zorluk, haksızlık kimsenin umurunda değildi. Kanun belli bir aşamadan sonra hızla çalışmaya

başlamıştı. Babası artık hapisteydi. Üstelik oturdukları sevimli daire ve içindeki her şey hacizle birlikte ellerinden uçup gitmişti.

Gözleri nemlenince bakışlarını Levent'in yüzünden kaçırdı ve tavana dikti. Acımamalıydı. Baba oğul, başlarına gelecek her şeyi hak ediyorlardı.

Ve neredeyse baygın bir şekilde uykuya daldı. Levent kadar sarhoş olmasa da tüm gün yaşadığı stres ve gülümsemek için harcadığı efor onu da yormuştu. En az birkaç uyku ilacı içmiş gibi uykusu bastırmıştı.

O kadar derin bir uykudaydı ki kalçasında gezinen dudakları önce fark etmedi. Ne oluyordu böyle? Gözlerini aralamakta bile zorlanıyordu. Sanki yeni uyumuş gibiydi. İlginç olan, kalçasında gezinen dudakların ona keyif vermiş olmasıydı. Rüya mı görüyordu?

Mahmurca gülümsedi. Nazik ellerin teninde gezinmesi ve istekli dudakların kalçasındaki ılık baskısı güzeldi. Kesin bir rüyaydı bu! Kim kalçalarını öpecekti ki? Bir sevgilisi bile yoktu.

Yattığı yerde çevrildiğinde bile henüz kendisine gelememişti. İç çamaşırı çabucak çekilip çıkarıldığında bile ne olduğunu anlayamamıştı. Gözlerini zorlukla araladığında açık bacakları arasında duran yabancı bir adam gördü. Yüzüne gözüne dağılan sarı saçları görüş alanını kısıtlıyordu. Yine de adamın ateşlenmiş gözlerini fark etmişti.

Bu da kimdi?

Ve adam öne doğru eğilip aç dudaklarını en hassas yerine dokundurduğunda uykusu bir anda açıldı. Tüm mahmurluğu gitmişti. Güzel mavi gözleri hayretle irileşti. Bu nasıl olabilirdi? Orasını bir erkeğin özgürce öpebileceğini hayal bile edemezdi. Bacaklarını güçlü eller yüzünden kapatamıyordu da! Zaten hoyratça gezinen dudaklar yüzünden bir anda hâlsizleşmişti. O istekli temaslar o kadar zevkliydi ki çırpınamıyordu bile! Bu dayanılmaz bir işkenceydi.

Saniyeler akıp geçiyordu. Gözlerini sımsıkı yumup kendisini becerikli dudakların güçlü iradesine bıraktı. Engel olması mümkün olmadığı gibi olmak da istemiyordu. Oradaki her noktanın yaydığı delice zevk sinyalleriyle birlikte bu yakışıklı adamın kim olduğunu da hatırlamıştı.

Bölüm 7

KAPAN

5 Temmuz Cumartesi, 07:15

Levent sonunda her şeyi hatırlamıştı. Kızın adını bile!

Arden, güzel isimdi. Doğrusu kız da çok güzeldi. Hem yüzü hem vücudu hem de kişiliği... Gece olanlar bir bir aklına geliyordu. Buluşmaları, kıza karşı mesafeli duruşu, buna rağmen genç kızın gülümseyen sıcak tavrı, dans etmeleri ve gece yarısından sonra kulüpten çıkıp otele gelişleri.

Gözleri yine servis masasına kaydı. Genç kızın duru varlığıyla birlikte epeyce rakı içmişti. Şişenin dibinde çok az kalmıştı. Alkol zehirlenmesi geçirmediğine dua etti. Neyse ki uzun zamana yayıldığı için yoğun baş ağrısından başka bir zararı olmamıştı.

Gece olanların çoğunu hatırlamıyordu. Banyoda beraber yaptıkları duştan sonrası aklında yoktu. Tam bir ahmaktı. Yurt dışında bir otelde olsa beraberindeki kadın onu soyup soğana çevirir ve kayıplara karışırdı. Koltuğun üstündeki kot pantolonuna baktığında, cüzdanının hâlâ yerinde olduğunu görebiliyordu.

Onun banyoda duşun suyunu kapadığını duydu. Hafifçe gülümsedi. Temizliği seven bakımlı bir kadın olduğu kesindi. İncecik vücudundan yayılan mis gibi koku dikkatini çekmişti zaten. Dudaklarını gezdirdiği her yer tertemiz kokuyordu. Başı hâlâ ağrıyan sarhoş bir aptal olsa da bunları algılayacak kadar kendindeydi.

Aklından hiç olmayacak birkaç çılgınca düşünce geçmeye başlamıştı. Tatilini burada bir süre daha uzatsa ne olurdu ki? Bu güzelle geçireceği birkaç güzel gün, birkaç ateşli gece, içindeki sıkıntıyı ve bunalmayı yok

edebilirdi. Gezer tozar eğlenirlerdi. Acaba Arden gündüz başka işte çalışıp geceleri böyle işlere çıkan eskort bir kız mıydı? Üniversitede okuyor bile olabilirdi.

Fakat kabul etmeliydi ki çok güzel bir kadındı. O ışıltılı surat, her estetik cerrahının müşterilerine göstermek isteyeceği mükemmellikle donanmıştı. Artık tamamen ayıldığı için önceki geceyi de çoğunlukla hatırlıyordu. Güzel gözleri ve çekici dudakları, tatlı sohbeti kendi inadını bile kırmıştı. Onu düşündükçe aklına daha da çılgınca bir fikir geliyordu.

Genç kızı da alıp beraberinde İzmir'e götürse ne olurdu ki?

Sonra bu düşüncesi için kendisine kızdı. Bunun sonu, onunla sevgili olmak demekti ki böyle bir şeyi hiç istemiyordu. Bir kadına bağlanmış olacaktı yine. Kendisini boğan sevgililerden bıkmıştı. Diğer türlüsü ise onu metres yapmak olurdu ve bunu da Arden'in kabul edeceğini hiç sanmıyordu.

Eder miydi acaba?

Kendisinden hoşlanmışsa ve her türlü ihtiyacını karşılayacağını bilirse... Belki?

Başını iki yana salladı. Olacak iş değildi. On iki saat önce gördüğü bir kıza metresi olmasını teklif edemezdi! Bu kelimeyi sevmiyordu ama başka tanımlaması yoktu. Etse kabul eder miydi? O da kendisinden hoşlanmış olabilir miydi? Az önce sevişirlerken onun da zevk aldığını biliyordu ama... Ama ya numaraysa? Kadınların her konuda çok iyi numara yapabileceklerini birkaç kere tecrübe etmişti.

Beline kadar çekili buruşmuş örtüyü ayağıyla ittirdi. Gidip kendisi de bir duş alsa iyi olurdu. Bu bakımlı kızın yanında kötü kokan iri yarı bir ayı olmak istemiyordu.

Tam ayaklarını yataktan aşağıya indirmişti ki gözü kırışmış çarşaftaki bir şeye takıldı. Kaşları çatıldı.

Bu da neydi böyle?

Uzanıp yatak çarşafını çekiştirdi ve hafifçe gerilmesini sağladı. Yatağın tam ortasında pembe renkli bir leke vardı! Yoğun bir kan değildi ama...

Ama?

Aklından belirli tek bir düşünce geçerken banyo kapısından odaya Arden girdi. Saçları hâlâ nemliydi. Üzerine bir havlu dolamıştı. Uzun bacakları ve nemli omuzları meydandaydı. Gerçekten de gördüğü en güzel kadındı.

"Âdet mi geçiriyorsun sen?" diye çok sert olmayan bir tonla sordu. Kahverengi gözleri merakla genç kızın yüzünü süzüyordu. Eğer bu kanın sebebi âdet değilse... can sıkıcı başka bir şey olabilirdi. Hem güzel hem sıkıcı bir şey!

"Hayır!" dedi Arden biraz şaşkınca. "Daha var. Niye?"

Gerçekten de anlamamıştı. Sonra gözleri yatağın ortasındaki pembeliğe gitti. O anda adamın neden öyle sorduğunu anladı. Çarşaftaki taze leke, onun ilk keresinin delili olsa da elbette Levent'in bu ihtimali göz ardı etmesi çok normaldi. Bir eskort kızın bakire olmasını bekleyemezdi.

"Bu ne peki?"

Levent'in sesi sertleşmişti. Banyoda temizlenen genç kızın yüzü şimdi daha farklı görünüyordu. Tek bir gram bile makyaj olmayınca gençliği ortaya çıkmıştı. Aklına gelen ihtimale ise inanmak istemiyordu. Hemen gözlerini aşağıya, kendi bacak arasına çevirdi.

Arden de oraya bakıyordu. Adamın sakinleşmiş organının üzerindeki hafif miktarda kurumuş pembeliği kendisi bile görebiliyordu.

"Bakire miydin sen?" diye sordu Levent hayretle.

Genç kız birkaç saniye sessizce durdu. "Evet!" dedi sonra kısık bir sesle.

"Neden söylemedin bana?"

"Bir şey değişecek miydi?"

"Tabii ki aptal!" Genç adam hafifçe dişlerini sıkmıştı. "Bunun omuzlarıma ne kadar büyük bir sorumluluk bıraktığının farkında değil misin? Büyük ihtimalle seninle birlikte olmazdım!" Genç adam canı sıkkın bir şekilde Arden'in yüzünü süzüyordu. "En azından daha dikkatli olurdum. Daha fazla zevk alman için elimden geleni yapardım!"

Aldım zaten!

Genç kız kızgınlıkla böyle düşünmüştü. Yaşadığı şeyin güzelliğine ve saçmalığına inanamıyordu.

"Demek gece duş aldıktan sonra sızdım!" diye kendi kendine konuştu Levent. Gözleri hâlâ onun sessiz yüzündeydi. "Seni çıplak görünce... daha önce seviştiğimizi düşünmüştüm."

Arden ne diyeceğini bilemiyordu. Asena yüzünden yaptığı planın akışı değişmişti. Kuzeninin ayarladığı komiser neredeydi? Kapıya dayanmak için geç kalmıştı. Yataktan kalkıp duş almaya giderken saate baktığında, sözleştikleri vakitten bir saat geç olduğunu görmüştü. Eğer komiser bir

saat önce gelseydi ne bekâretini kaybetmiş olacaktı ne de bu adamın kollarında hayatının en zevkli dakikalarını yaşamış olacaktı.

O sırada oda kapısı sertçe çalınınca ikisi birden irkildi. İkisinin de gözleri kapıya çevrilmişti. Kapı yine çalındı.

"Kim o?" diye seslendi Levent.

"Polis! Açın kapıyı! Hakkınızda ihbar var!" diye kapının ardından seslendi bir erkek sesi.

İhbar mı? Bir saat geç olsa da komiser sonunda gelmişti işte!

İki genç bakıştılar bir an. Sonra genç adam ayağa kalktı. Kenarda duran beyaz havluyu beline sardı. Yalın ayak kapıya gitti.

"Sen geride dur!" dedi genç kıza. Sevgilisinin çıplak görünmesinden hoşlanmayacak bir adamın tavrı vardı o anda. Kapının kilidini açıp hafifçe araladı. Karşısında biri kadın üç polis duruyordu.

"Hakkı nızda yaşı küçük bir kızı alıkoymaktan ihbar var beyefendi!" dedi öndeki polis ciddi bir sesle. Omuzundaki yıldızlara bakılırsa komiser olmalıydı. Otuzlarının ortasında gibiydi. Kahverengi saçları üstten biraz seyrelmişti. Yanındaki diğer polisler ise daha genç görünüyordu.

"Küçük kız mı? Alıkoymak mı? Böyle saçma bir şeyi kim ihbar etmiş?" dedi çok önemsemeden.

"Önemli olan bu değil. İçeride yaşı küçük bir kız olduğu söylendi. Doğru mu bu?"

Genç adam başını çevirip Arden'e baktı bir an. Gözleri kesişti. Genç kızın yüzü beyazlamıştı biraz. Levent'in yavaşça koyulaşan gözleri yine aralık kapıdan polis memuruna çevrildi.

"Açın kapıyı!" dedi adam. "İçeriye girip kontrol edeceğiz."

"Kimliğinizi göreyim önce!" dedi Levent. Hemen avukat sakinliğine bürünmüştü. "Üçünüzün de!"

Polisler şaşırmış gibiydi. Resmî kıyafetli olmaları çoğu zaman yeterli olurdu. Sonra üçü birden cüzdanlarında tuttukları resmî polis kimliklerini çıkarıp kapı arasından genç adama gösterdiler.

Aralık kapıdan kimliklere dikkatle bakan Levent bir sıkıntı göremeyince başını eğdi. "Peki! Tamam ama bir dakika verin. Giyinelim. Kaçacak hâlimiz yok nasılsa."

Kapıyı kapattı. Dönüp Arden'e baktı. Zeki kahverengi gözleri olayı anlamaya çalışıyordu.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sert bir sesle sordu. Sesinde tehditkâr bir hava oluşmuştu. "Bu sefer doğruyu söyle!"

Arden yutkundu. Her şey tam istediği gibi gittiği hâlde gerçekten de çok canı acıyordu. Böyle pis bir iş yapmak onun karakterine aykırıydı. "On yedi!" dedi yavaşça.

"Ne?" Genç adam âdeta sarsılmıştı. Derin bir nefes aldı. Çıplak göğsü şişti. "Sana sordum!" dedi öfkeyle. "Sana dün gece yaşını sordum! Aptal kız! Bunu bana neden söylemedin? Bilseydim seninle restorandan öteye gitmezdim!" Arden sessizdi. Genç adamın gözleri çarşafa kaydı bu sefer. "Üstüne de bakireymişsin!" Levent'in yanak kasları dişlerini sıktığını belli edercesine dalgalandı.

Arden sessizdi.

"Lanet olsun!" Öne doğru bir adım atınca genç kız onun kendisine vuracağını sandı. Korkuyla bir adım geriledi. Ancak genç adam ters bir bakışla yanından geçmişti. "Giyin hadi! Görelim bakalım şimdi ne olacak?"

Genç adam üzerindeki havluyu çekip bir kenara attı. İç çamaşırını giyip kot pantolonuna uzandı. Seri bir şekilde onu da giyip fermuarını çekti. Öfkeli bakışları yanındaki kızın üzerinde gezindi. O da iç çamaşırını giymiş, sütyenini takıyordu. Güzelim göğüslerinin gizlenmesini elinde olmayan bir ilgiyle izledi.

"Başımı büyük derde soktun küçük hanım!" dedi sıkıntılı bir sesle. "Makyajınla, kıyafetinle, konuşmalarınla kendini bana büyükmüş gibi gösterdin." Eliyle gür saçlarını öylesine geriye attı. Öfkesi ve canının sıkıntısı bulutlarla dolu bir gökyüzü gibi odanın içini sarmıştı. "Bana kimliğini ver! Görmek istiyorum!" dedi aniden.

"Neden?"

"Belki on yedi bile değilsindir! Artık sana güvenim kalmadı."

"Doğru söylüyorum."

"Dediğim gibi, sana güvenim hiç yok. Kimliğini ver bana! Umarım yanındadır."

Genç kız iç çamaşırlarıyla küçük çantasının olduğu yere gitti. Levent istese çantayı kendisi alır, kimliği içinden zorla çıkarırdı. Arden'den istemesi bile bir nezaketti. Galiba artık oyun bitmişti. Kimliğe baktığında soyadını görecekti. Büyük bir ihtimalle onun kimin kızı olduğunu anlayacaktı. Yaptığı oyunu da!

Titreyen eliyle kimliğini aldı. Buradan geri dönüş yoktu. Levent Karacan nasıl olsa her şeyi çok kısa bir süre içinde keşfedecekti. Ha şimdi ha bir saat sonra olması bir şeyi değiştirmeyecekti. Kendisine kurulan kapanı göremeyecek kadar aptal bir adam değildi. Zekâsı öfkeli gözlerinden bile belli oluyordu.

Levent onun uzattığı kimliği biraz sertçe aldı. İlk baktığı şey kimliğin üzerindeki fotoğraftı. Yeni kimlik olduğu için üzerinde genç kızın biyometrik fotoğrafı basılıydı. Arden'e ait olduğu kesindi. Sonra kimliğin ortasındaki doğum tarihi kısmına baktı.

Kafasından saliseler içinde bir hesap yapmıştı. "On sekiz yaşına girmene yirmi gün mü var?" Arden sesini çıkarmadan ona bakıyordu. "İnanamıyorum ya!" diye söylendi genç adam. Yirmi gün büyük bir rakam olmasa da kanunlar önünde onu suçlu düşürmeye yeterdi.

Bu sefer gözleri kimlikte yazan isme kaydı. Sonra da soy ismine... *Stoyan mı?* Bu ismi hatırlıyordu. Hem de daha bir gün önce mevzusu geçmişti ama... Ama bunun bir rastlantı olması mümkün müydü?

Ne göreceğinden endişe ederek kimliğin arkasını çevirdi. Anne kısmında *Helin* yazıyordu ve baba kısmında...

Kısılmış gözlerini genç kızın durgun yüzüne dikti. Arden ise her şeyin ortaya çıktığını anlamıştı.

"Sen Ramzi Stoyan'ın kızı mısın?" diye sordu genç adam biraz şaşkınca.

"Evet!" dedi Arden burnunu hafif dikerek. Bakıştılar birkaç saniye. Genç adamın durumu kavramaya çalıştığı belliydi. Arden dişlerinin arasından söylendi. "Beni hiç hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Saçmalama! Seni hayatımda ilk kez gördüm!" Elindeki kimliği yatağın üzerine fırlatmıştı.

"İlk kez görmedin ama önemsemediğin için hatırlamıyorsun! Mahkemede burnun öyle havadaydı ki sürekli ağlayan küçük kızı hatırlaman mümkün değildi zaten!"

"Sen beni önceden tanıyor muydun yani?"

"Elbette!"

"Ve sanırım dün gece karşılaşmamız da bir rastlantı değildi! Öyle mi?" Sesinde her şeyi anlamış olmanın verdiği o tehlikeli tını ortaya çıkmıştı.

"Bir kısmı rastlantı..." dedi Arden rahat olmasına çalıştığı bir sesle. Ondan korktuğunu belli etmemeliydi. Öfkeli ve kandırılmış bir adamın

ne yapabileceğini üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyordu. Üstelik dev yapılı ve güçlü bir adamdı.

O sırada oda kapısı yine sertçe çaldı. Dışarıdan polis komiserinin tok sesi duyuldu. Biraz sabırsız ve öfkeli gibiydi. "Açın artık şu kapıyı! Yoksa görevliye açtıracağım!"

Levent bu uyarıyı duymamıştı sanki. Genç kıza doğru bir adım atıp ince kolunu yakaladı. Canını çok acıtmasa da kelepçe gibi parmakları yeterince tehditkâr bir sinyal yayıyordu.

"Şimdi bana doğruyu söyle! Dün gece olanların hepsi bana karşı oynadığın bir oyun muydu?" Arden sessizdi. Genç adam kolunu hafifçe sarstı. "Cevap ver! Bana tuzak mı kurdun? Yaşını bilerek gizledin! Benimle başımın derde gireceğini bilerek bu otel odasına geldin, değil mi? Benimle bunu bilerek seviştin! Bakire olmana rağmen!"

Arden kolunu çekip kurtardı. Gözlerinde genç adama karşı olan öfke ve nefreti parıldamıştı.

"Evet, hepsi doğru!" dedi dişlerinin arasından.

"Neden?"

"Hak ettiğin için!"

"Neden hak etmişim ben?"

"Canını yaktığın aileleri düşün. Hayatını mahvettiğin insanları hatırla. Ben de onlardan biriyim! Babamın intiharına sebep oldun! Beni ve ailemi herkese karşı rezil ettin. İnsan içine çıkamaz olduk."

"İntihar etmesi kendi sorunu. Baban masum değildi. Benim yüzümden değil, suçlu olduğu için hapse girdi!"

"Ve şimdi sen de ciddi bir suç işledin. Yaşı küçük bir kızla birlikte oldun. İçimde senin spermlerini taşıyorum. Hakkında tutanak tutacaklar. Gazetelerde boy boy resmin çıkacak. Sen de bizim gibi çevrene rezil olacaksın. Sırf magazin programlarında değil, haber kanallarında bile zengin çocuğu avukatın küçük bir kızı nasıl kirlettiği konuşulacak. Belki de ders kitaplarına gireceksin."

Kapı yine sertçe çalınınca ikisi de irkildi ama hâlâ öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı.

"Bu oyunu yapmakla amacın bu muydu? Beni rezil etmek mi?"

"En çok istediğim şey bu aslında! Tabii anlaşabilirsek kimseye rezil olmak zorunda değilsin. Uygun bir ortak nokta bulursak her şey ikimiz için de daha kolay olabilir."

"Anlaşmak mı? Ne istiyorsun ki benden? Para mı?"

"O da var elbette! Yine de sen daha büyük düşün *aşkım*!" Genç kızın sesinde öfkeli bir alay tınısı vardı. Dolaba doğru yöneldi. Sürgülü kapağını çekip beraberinde getirdiği tek bluzu aldı. Çabucak başından geçirdi. Mavi renkli eski bir şeydi ama kendisine ne kadar yakıştığının farkında bile değildi. Mavi gözleri iyice ortaya çıkmıştı. "Fakat biraz hızlı düşün. Polisleri ikna edebilmem için önce senin beni ikna etmen lazım."

"Boşuna hayal kurma! Bu işten kârlı çıkamayacaksın!" dedi Levent. "Hatta seni dolandırıcılıktan içeriye attıracağım. Kimse için şaşırtıcı olmaz. Dolandırıcı babanın sahtekâr küçük kızı! Herkes beni haklı görür!"

"Mümkün! Şansını dene!" Raftaki kot pantolonuna uzandı. Çabucak uzun bacaklarına geçirip fermuarını çekti. "Yine de yaptığın şey herkesçe duyulur. Yaşımı bilerek benimle seviştiğini herkese yayarım. Bana inananlar çıkacaktır."

Kapı yine sertçe çalınınca Levent gömleğine uzandı. "Umurumda değil," dedi kararlı bir sesle. "Buraya kendi isteğinle geldin. Sizi kiraladığımızı her türlü ispatlarız. Biraz dedikodu olsa da sonunda senden kurtulurum. Hatta seni kolaylıkla içeriye attırırım."

Arden alaycı bir şekilde gülümsedi. "Seni dolandırdığımı nasıl ispatlayacaksın ki? Buraya kendi isteğimizle gelmiş olsak bile sonuç değişmez. Belki de yaşımı biliyordun? Belki de bunu önemsemedin? Belki bakire olmam hoşuna gitti?" Eliyle yatağı gösterdi. "Senin suçunun kanıtı orada... En kötü ihtimalle içip içip bana zorla tecavüz ettiğini söylerim."

Levent irkilmişti. Elleri iliklemeye çalıştığı gömlek düğmelerinin üzerinde kaldı. Gözleri kısıldı. "Az önce olanlar için tecavüz diyemezsin. Gayet keyif alıyordun. Öyle değil mi?"

Arden onun karşısına geçti. Şimdi dimdik duruyordu. O hâliyle çoğu erkeğin dikkatini çekecek kadar asil görünüyordu.

Ve tabii ki güzel!

Genç kız hafif bir nefes aldı. "Polislere de böyle mi diyeceksin? Yaşı küçük bir kızla seks yaptım ama ona da zevk aldırdım mı diyeceksin? Hiç durma! Seni tebrik ederler belki!"

Levent dişlerini sıktı. Onun haklı olduğunu biliyordu. Böyle bir ortamda kendisinin kazanması imkânsızdı. Söz konusu mağdur bir kadın olunca kanunlar farklı çalışıyordu.

"Benden ne istiyorsun peki?" diye sordu kızgınlıkla. "Paradan başka ne olabilir? Ev veya araba diye ayrıca belirtmemi mi istiyorsun?" İstemsizce boyun eğmişti. "İstiyorsan sana hepsini alabilirim. Pahalı bir fahişe olarak hayatımda anlık bir yer alırsın."

"Ama o zaman sen çok ucuza kurtulmuş olursun. Evet, paranı ve bana sunacağın garantiyi de istiyorum ama asıl amacım, uzun bir süre hayatında olmak. En mutlu olduğun anda bile seni rahatsız edecek biri olmak istiyorum."

"Yani?"

Arden'in ince vücudu hafif bir nefesle gerildi. Sonra aklındaki cümleyi onun yüzüne tokat gibi savurdu. "Yani... *Benimle evlenmeni istiyorum*, avukat bey."

Levent önce anlamamış gibi genç kızın kararlı yüzüne baktı. Sonra yakışıklı yüzü yavaşça kardı. "Ne?" dedi sadece. Ardından, "Delirmişsin sen!" diye tısladı öfkeyle.

"O noktaya geldiğim çok an oldu. Çok şükür akıl sağlığım gayet yerinde. Bence evlenmemiz tek çıkış yolun sayın avukat!"

"Böyle bir şeyi asla kabul etmem!"

"Tabii ki etme! Rezil olmak senin umurunda olmasa bile, belki annenle babanın umurunda olur. Hatta onların elit çevresinin çok daha fazla umurunda olacağına eminim." Gözleriyle kapıyı işaret etti. "Aç şu kapıyı hadi. Bakalım avukatlık becerilerin seni bu çıkmazdan kurtarabilecek mi?"

Genç adam gömleğinin son birkaç düğmesini iliklemediğini unutup hışımla kapıya gitti. Öfkeyle çekip açtı. Kapının ardında resmî kıyafetli üç polise ek olarak bir de kat görevlisi vardı. Biraz arkada ise Arden'in kuzeni Asena duruyordu. Birkaç kişi daha koridora çıkmıştı.

Genç adam ters bir şekilde Asena'ya baktı. Kızın yüzündeki ifade biraz korku biraz utançla doluydu. Onun da bu işin içinde olduğunu hemen anladı.

"Tamam, gelin bakalım içeriye..." dedi ters bir sesle. Onların içeriye girmesini beklemeden dönüp odanın ortasına yürüdü. Odadaki en uzun boylu kişi olarak hepsine tepeden bakıyordu. Baskı altında olduğunu belli etmeyecek bir cesaretle gözleri kısılmıştı. O sırada Arden'in yatak örtüsünü çektiğini ve kanlanmış kısmı gizlemiş olduğunu gördü.

En son içeri giren Asena kapıyı ardından yavaşça kapattı ve çekinikçe kuzenine doğru yanaştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Bir saat geç kaldın!" dedi Arden de fısıltıyla.

Levent ise polis komiserine bakıyordu. "Evet!" dedi genç adam düz bir sesle. "Şimdi söyleyin bakalım! Siz de bu oyunun içinde misiniz Komiser Sedat Bey!" Kaşlarını hafifçe kaldırmıştı. "Dürüst olun ki işimizi çabuk halledelim."

Komiser Sedat irkildi. Asena'ya bakmamak için epeyce çaba harcamıştı. İri yapılı gencin ona gösterdiği kimliğin üzerindeki ismi ezberleyip hafızasına almasına şaşırmıştı.

"Ne oyunundan bahsediyorsunuz siz?"

"Anladığınız gibi işte!"

"Devletin memuruna ne demek istiyorsunuz?" diye sordu komiser ters bir sesle. Tehditkâr bir havası vardı. "Birkaç gününüzü nezarette mi geçirmek istiyorsunuz?"

"Benim için sorun değil. Avukatım ben. Tehditleriniz bana sökmez."

"Göreceğiz. Şimdi ben de sizin kimliklerinize bakayım. Belki de gerçekten buradan daha soğuk bir yerde sizi misafir etmek zorunda kalabiliriz."

Komiser işini iyi biliyordu. Hiç açık vermeden bakıyordu. Yanındaki polislere işaret etti. Kadın polis memuru Arden'e doğru yöneldi. Erkek olanı ise Levent'e yaklaşmıştı. Levent'in cüzdanından çıkardığı kimliği aldıktan sonra komiserine uzattı. Arden ise yatağa fırlatılmış olan kimliğini alıp kadın polise verdi.

Komiser Sedat kendisine uzatılan kimlikleri dikkatle inceledi. Özellikle Arden'inkinde oyalanmıştı. Sonra erkek polise geri uzattı. "Bunların alın. Kızın yaşı küçük. İşlem yapacağız." Yanında getirdiği çantayı açmıştı.

Levent öfkesinin yoğunluğu içinde gözlerini yumdu bir an. Nasıl bir oyunun içine düşmüştü böyle! Ona kalsa hiç umurunda olmazdı ama geride ailesi vardı. Olay büyürse onların çevresinde epeyce dedikodu yaratacağı kesindi. Kendi arkadaşları içinde bile sorun olacaktı. Sonra yeniden öfkeli gözlerini açtı. "İşlem yapmaya gerek yok komiser bey!" dedi yavaşça. Dişlerinin arasından zorlukla konuşmuştu. "Biz bu küçük üçkâğıtçıyla aramızda anlaşırız."

"Seninle hiçbir şekilde anlaşmam ben!" dedi Arden inatla. "Tek bir şey dışında..." diye uyarırcasına ekledi. Gözlerini genç adamın yanan gözlerinden kaçırmamak için tüm çabasını harcamıştı. Bir an için onun gerçekten de hiçbir şeyi umursamayacağını düşündü. "Siz tutanağınızı tutun memur bey!"

"Bu kızla birlikte oldunuz mu?" diye araya girdi komiser. Sesi sertti. "Doğruyu söyleyin! Hastane muayenesinde zaten her şey anlaşılacak. Aksi takdirde suçu örtbas etmek gibi ek bir suçlamayla daha karşı karşıya kalırsınız. Avukat olduğunuza göre bunu bilirsiniz."

"Evet, birlikte olduk!" Arden utancını gizleyen bir cesaretle genç adamın yerine cevap vermişti.

İş buraya evrilince Asena da irkilmişti. Gözleri kuzenine kaydı. Arden'in son çare olarak onunla sevişmeye niyet ettiğini biliyordu ama ikisi de olmayacağını ummuşlardı. Geç kaldığı için Arden mecbur kalıp nefret ettiği bir adamla sevişmiş olabilir miydi? Eğer öyleyse bu kendi suçuydu! Onunla sözleştikleri saatten tam bir saat geç kalmıştı. Acaba bu sevişme, Levent Karacan'ın zorlamasıyla mı gerçekleşmişti?

Bakışları Arden'in yüzünde gezinirken yüreği sıkılıyordu. Gerçi Arden gayet sakin görünüyordu. Acaba planladıkları gibi yalan mı atıyordu? Sevişmiş gibi mi davranıyordu? Öyle bir şey olsaydı şu anda yeri göğü yıkıyor olmaz mıydı? Böyle hedefine kilitlenmiş bir şekilde sakince durur muydu?

Levent o sırada yanan gözlerini polis komiserine dikmişti. Birkaç saniye sonra yenilmiş gibi başını eğdi.

"Peki!" dedi yavaşça. "Öyle olsun. Buradaki kumpası kabulleneceğim. Siz tutanak falan tutmayacaksınız. Geldiğiniz gibi gideceksiniz. Ben de... Ben de bu kızla reşit olduğu gün evleneceğim!"

Komiser Sedat çantasından evrak çıkarmaya devam ediyordu. "Bu mümkün değil. Hakkı nızda şikâyet olduğu için tutanak tutacağız. Sonra da yaşı küçük bir kızı alıkoyduğunuz ve cinsel istismara uğrattığınız için önce hastaneye sonra da karakola gideceğiz."

"Saçmalamayın artık! Oyunu burada kesin!" Levent'in sesi sertti. "Fikrimi değiştirmeden bu komediye bir son verelim. Size onunla evleneceğimi söylüyorum. Eminim bir saate kadar şikâyetçi olan kişi de şikâyetini geri alacaktır. Öyle bir şikâyet varsa tabii." Levent'in gözleri kısa

bir an Asena'ya kaymıştı. Asena sanki bıçakla dürtülmüş gibi huzursuzca yerinde kıpırdadı.

Komiser Sedat kararsızca durakladı. Sonra bakışları olayın merkezindeki genç kıza çevrildi. "Arden Hanım... Siz ne diyorsunuz? Beyefendinin sözlerini duydunuz mu?"

"Ona güvenmiyorum..." dedi genç kız inatçı bir sesle. "Eminim aklında benden kurtulacağı bir plan vardır."

"Ben bazıları gibi fırıldaklık yapmam küçük hanım. Sözüm sözdür benim. Reşit olduğunuz zamana denk gelecek şekilde bir ayarlama yapacağız. Zaten bir aydan az kalmış. Seninle evleneceğiz. İstediğin gibi olacak. İstediğin bu değil miydi?"

"Sözün umurumda değil. Ben hemen yarın nikâh istiyorum! Daha fazla bekleyemem."

"Yarın pazar!" diye hatırlattı komiser.

"Öbür gün o zaman!" dedi Arden inatla.

"On yedi yaşında evlenebilmen için kanunen velinin izni gerekir." Levent sinirini zor tutarak konuşmuştu. "Annen sağ mı?"

"Evet... Çok şükür o sağ!"

"O da bu işin içindeyse evlenmemize izin verir eminim." Katı sesi alaycıydı. Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Her konuda anlaştık mı?"

"Eğer vazgeçersen..." diye minik bir tehdit cümlesiyle başladı Arden ama ne yapabileceğini bilmiyordu.

"Biliyorum, biliyorum!" diye söylendi Levent. "Sanırım beni herkese rezil edeceksin."

"Elimde bir tutanak olmazsa bunu nasıl yapacağım ki?"

Levent burun büktü. "Söz verdim işte! Ayrıca eminim bu ekip..." Gözleri odadakilerde gezindi. "Sana şahitlik etmekten zevk alacaklardır."

"Pazartesi?" diye son kez denedi Arden. "Pazartesi evleneceksin benimle!"

"O biraz zor ama deneriz. Olmadı salı günü. Benim de ayarlamam gereken şeyler var. Resmî işlemleri tamamlar tamamlamaz bu komedinin finaline erişmiş olursun. Tabii benim de senden bazı isteklerim olacak ama bunu yalnız konuşuruz."

"Benden bir şey isteyecek durumda değilsin."

"Ben henüz yeterince ayılmamışken şansını fazla zorlama derim." Başı yeniden ağrımaya başlamıştı. Sert bakışları polislere çevrildi. "Evet,

sanırım hepimiz anlaşmış olduk. Sizleri de nikâhımıza bekleriz. Artık sizi tutmayalım. Eminim yapacak başka işleriniz vardır."

"Pazartesiye kadar sana mühlet. Yanlışın olursa işlem yapacağım. Gözüm hep üstünde olacak!" dedi Komiser Sedat. Sesi tehditkârdı.

"Eminim..."

Levent üç memuru kapıya doğru geçirirken Asena da çaktırmadan Arden'e sokulmuştu.

"*Gerçekten onunla beraber oldun mu?*" diye fısıldayarak sordu.

"*Evet...*" dedi genç kız hafif bir utançla. O da fısıltıyla konuşmuştu.

"*İnanmıyorum ya! Geç kaldığım için gerçekten üzgünüm. Mecbur mu kaldın?*"

Arden sessizce iç çekti. "*Öyle sayılır.*"

Asena irkilmişti. Gözleri kızgınlıkla doldu. "*Zorladı mı seni?*"

"*Hayır...*" Yanakları kızarmıştı. "*Sonra anlatırım. Sen de git istersen.*"

"*Gideyim... Cemal uyanır birazdan. Beni bulamayınca şüphelenmesin. Aramızda... güzel bir şeyler oluyor sanki.*"

Asena öne çıktı. Levent'in yanından geçerken bakıştılar bir an. Genç adamın gözleri yakıcıydı. Asena hemen başını çevirip açık kapıya yöneldi. Polislerin ardından aceleyle dışarıya çıktı.

Sonunda ikisi odada yalnız kalmıştı. Kapıyı biraz sertçe kapatan Levent, öfkeli gözlerini hâlâ çok güzel görünen sarışın kıza çevirdi.

"Güzel oyundu!" dedi düz bir sesle. Öfkesine karşı tavrındaki soğukluk dikkat çekiciydi.

"Hak ettin!" dedi Arden içindeki ürkmeyi gizleyerek. Güzel burnunu hafifçe kaldırmıştı. Hâlâ genç adamın ona karşı şiddet uygulayabileceğini düşünüyor, bundan korkuyordu.

"Babanın intiharı kendi seçimiydi."

"Çok az seçeneğinden sadece biriydi. Sen iyi olan her seçeneği onun elinden aldın."

"Bu evlilik, nefretini azaltacak mı? Kızgınlığını soğutacak mı? Sevmediğin bir adamla yatmana değdi mi?" Arden sessizdi şimdi. "Ne kazanacağını umuyorsun peki? Evliyiz diye seni evimin kadını yapacağımı mı? Sabah işe giderken seni öpmemi ve akşamları da yemeğe çıkarmamı mı?"

"Hiçbirini beklemiyorum. Hayatında bir diken olmak bana yeter." Arden'in sesi nefret doluydu.

"Evet! Büyülü ormandaki sivri dikenli çok güzel bir gülsün sen. Ne yazık ki buna kandım. Kendimi akıllı sanırdım. Senden çok kendime kızıyorum. Nasıl böyle bir tuzağa düştüm bilmiyorum."

"Ağlama hiç. Sözünü tutacak mısın?"

Levent derin bir nefes aldı. "Ah! Elbette!" dedi kızgın bir tonla. "Benimle evleneceksin ama sandığın kadar kârlı çıkacağını sanmıyorum. Arka bahçemdeki dikenli gül olarak yapayalnız hayatını sürdüreceksin. Evlensek bile hiçbir anlamı olmayacak. Seni sonsuza kadar unutacağım. Hiçbir zaman yakınımda olamayacaksın."

Arden dişlerini sıktı. "Senden uzak olmak benim de işime gelir. Ben de seninle yaşamak istemiyorum. Beni aybaşlarında hatırlasan yeter. Sanırım biricik karının bakımını üstlenmek sana ağır gelmez."

Levent küçümser gibi dudak kıvırdı. "Peki neden evlilik? Mantıklı değil! Bana bir sürü şekilde şantaj yapabilirdin."

"Sadece senin ceza alman yeterli değil. Evlenirsek eğer, ailen de mutsuz olacak. Benim varlığım yüzünden yıllarca uykuları kaçacak. Biricik oğullarının bir zavallıyla evlenmesi, onun için kurmuş oldukları tüm planları altüst edecek. Ben istemediğim sürece asla başkasıyla evlenip çocuk sahibi olamayacaksın. Gayrimeşru yaptığın çocuklarına bir şey diyemem tabii. Onları kabul edip edemeyecekleri, ailenin midesinin sağlamlığına bağlı."

Arden'in sesindeki öfke ve nefret hâlâ bariz bir şekilde hissediliyordu.

"Sana istediğim an boşanma davası açabilirim."

"Ben istersem açarsın! Kaç yıl evli kalırız bilemiyorum. Şartlara bağlı. İsteğim dışında boşanma davası açarsan, bugün olan biten her şeyi bir magazin gazetecisine ballandırarak anlatırım. Şahitlerim de var."

Levent alaycı bir şekilde güldü. "Vay be! Gerçekte göründüğün kadar tatlı değilmişsin. Şeytan ruhlu bir kadın olduğun, yüzünden hiç belli olmuyor."

Arden bu ağır sözler karşısında üzülmüşse bile hiç belli etmedi. "Sen de görünüşte çok yakışıklısın ama şeytanın avukatlığını yapan vicdansız bir çakalsın."

Bu sefer Levent sessizdi. Sonra her şeyi kabullenmiş bir şekilde kendisini toparladı. Gözlerini çevresinde gezdirdi. "Çoraplarım nerede?" diye söylendi. "Bir an önce buradan çıkıp can sıkıcı varlığından uzaklaşmak istiyorum."

Onun bu ters tavrı nedense Arden'i üzüyordu. "Balkonda sandalyenin üstünde kuruyor," dedi düz bir sesle.

Genç adam balkon kapısını açtığında içerisi ılık havayla doldu. Sabahın o saatinde sıcak güneş henüz can yakmıyordu. Hafif bir meltem esiyordu. Rüzgâr hem genç adamın hem de Arden'in saçlarını dalgalandırdı. Çoraplardan birisi esintide yere düşmüştü ama genç adam hiç önemsemedi. Onu yerden alıp öfkeyle silkeledi. Kirli olması umurunda değildi zaten. Odaya geri dönüp kapıyı kapattı. Dağılmış saçlarını düzeltmeye gerek görmeden koltuğa oturdu. Birisini ayağına geçirdi. Arden sessizce öfkeli görünen genç adamı izliyordu. Diğerini de geçiren Levent bu sefer kenarda duran ayakkabılarına uzandı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Arden. Sesi zayıftı.

"Biraz yalnız kalmam lazım. Yanında nefes alamıyorum."

"Buna sevindim!" dedi genç kız. Onun sesindeki öfkeyi hissetmemek mümkün değildi. Buna hazırlıklı olmalıydı aslında ama kalbi neden kırılıyordu bir türlü anlayamıyordu. "Benimle ilgili sıkıntılarının daha başındasın."

"Tadını çıkar."

"Öyle yapacağım..." Huzursuz gözleri ayakkabılarını ayağına geçiren genç adamdaydı. Kısa bir duraklamanın ardından çekinikçe ekledi. "Öylece gidecek misin? Hiçbir şey konuşmayacak mıyız?"

"Ne kaldı ki konuşacak?"

Arden narin omuzlarını silkti. "Ne bileyim... Bana bağırıp çağırman gerekmiyor mu? Daha fazla hakaret edebilirsin. Tokat atmanı bile bekledim."

Genç adam ters ters ona baktı. "Saçmalama!"

"Nasıl evleneceğimizi, bundan sonra ne olacağını da konuşabiliriz." Devam etmeyip susunca Levent başını kaldırıp alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Benden koparacağın para miktarı, mesela? Değil mi?"

Arden duruşunu dikleştirdi. "Para da önemli tabii!"

"Bana telefon numaranı ver" diye emretti. "Kafamı biraz toparladıktan sonra gün içinde seni arayacağım. Oturup ne yapacağımızı konuşuruz."

"Şimdi konuşsak ya!"

"Hayırdır? Senden kurtulmak için zaman kazanmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünmüyorum. Söz verdin! Sana güveniyorum."

"Doğru, söz verdim!" diyerek donuk bir sesle onayladı Levent. "*Her türlü, bir kapana kısıldım.* Söz vermesem bile yapabileceğim bir şey yok." Bağcıklarını sertçe çekmesi gizlemeye çalıştığı öfkesini belli ediyordu tabii. "Telefonun!" diye tekrarladı genç adam.

Arden sıkıntıyla kıpırdandı. "Benim... Benim telefonum yok!" dedi aynı sıkıntıyla.

Spor ayakkabısının bağcıklarını oturduğu yerde bağlayan Levent bir an durdu. Başını kaldırıp Arden'in tertemiz yüzüne baktı. Bu menfaatçi cadalozun hâlâ bu kadar güzel gözükmesi çok can sıkıcıydı. "Ne demek yok?"

Genç kız omuz silkti. "Yok işte! Bozuk!"

"Yenisini alsaydın ya!"

Arden alayla güldü. "*Ekmek yoksa pasta ye*, ha? Bizde para mı bıraktın? Ay sonunu zar zor getiriyoruz. Et, kıyma nedir unuttuk. Ayda bir kere belki! Her şeyimize haciz getirttin. Utanmasanız donumuzu bile alacaktınız!"

Levent hafifçe irkilmişti. Çatılmış kaşlarla söylendi. "Kabalaşmaya gerek yok!"

"Hayatım boyunca hiç kaba olmadım. Fakat gerçekleri de başka türlü ifade edemiyorum."

Levent sessizdi. Sonra ayağa kalktı ve uzun boyuyla Arden'e tepeden baktı. Kahverengi gözleri kararsız gibiydi.

"Peki!" dedi aniden. "Hazırlan!"

Bunu söylerken eli gömleğinin ilikli olan birkaç düğmesine gitmişti. Onları çözmeye başlayınca Arden şaşkınlıkla yutkundu. Ne yapıyordu bu adam? Soyunuyor gibiydi. Yoksa? Yoksa yeniden sevişmek için mi hazırlanmasını istemişti?

"Neye hazırlanacağım?" diye sordu endişeyle.

"Duş almam lazım. Kanların hâlâ üstümde!" dedi Levent donukça. "Ben duş alıncaya kadar sen saçlarını kurut. Makyajını falan yap işte!" Genç adam gömleğini çıkarmış, pantolonunu da indirmişti bile.

"Neden?" diye hayretle sordu genç kız.

"Önce çıkıp kahvaltı edelim. Sonra sana telefon alalım. Telefonu olmayan kadın da ilk kez görüyorum. Sim kartını buradan yenileriz. Sonra da ne yapacağımızı konuşuruz."

Arden inatla direnecek oldu. "Ben seninle kahvaltıya..."

Genç adam ilk kez ona karşı sert davrandı. Çelik gibi parmakları genç kızın koluna sıkıca yapışmıştı. Yanan gözlerle, "Saçmalama kızım!" dedi. "Ben de seninle olmaya çok meraklı değilim. Çocukluk etme!"

"Çocuk değilim ben!" diye tersledi onu Arden.

"Kimliğine göre öylesin. Keşke olmasaydın. Her şey normal olsaydı seninle çok güzel günler, hatta aylar geçirebilirdik!"

Bu sözler üzerine genç kız şaşkınlıkla bakakaldı. Aklından hızla gece olanlar geçmişti. Gerçekten de nefretini unuttuğu zamanlar onunla çok eğlendiğini kabulleniyordu. Tüm suratsızlığına rağmen genç adamın yanında huzur bulmuştu.

Ve sabah...

Sabah olanlar aklından çıkmıyordu. Olağanüstü güzel olması ne kadar şaşırtıcıydı!

"Kolumu acıtıyorsun!" dedi sıkıntısını gizlemeye çalışarak. "Seninle gelmeyeceğim. Sen git."

Levent elini onun ince kolundan çekti. Teninin hafifçe kızardığını görünce içinden bir küfür savurdu.

"Aptal mısın sen?" dedi kızgınlıkla. "Hem beni tuzağa düşürüyorsun hem de zaman kazanmama izin verecek şekilde elimi kolumu sallayarak gitmeme izin veriyorsun. Ben başka bir ülkeye kaçmadan yakama yapışıp kanımı emsen iyi olur."

Arden acıyan kolunu belli etmeden ovdu. "Asalak değilim ben!"

"Öylesin! Bu zorunlu evlilikte fırsatçı bir asalaktan başka bir şey olmayacaksın!" dedi genç adam kuru bir sesle. "Özgürlüğümü ve paramı istediğini kendin söyledin."

Genç kızın gözleri yaşarmıştı. Ondan bu evlilik karşılığında hayatlarındaki sıkıntıyı birazcık gevşetecek kadar maddi destek isteyecekti elbette ama böyle isimlendirilmek canını acıtmıştı. "Sen... Sen..." Ağlamamak için dudağının kenarını ısırdı. "Kötülükte sınır tanımıyorsun değil mi?"

"Kim kötülük yapıyor acaba?" Bakıştılar bir an. "Gel bu evlilikten vazgeç! Herkesi derin bir çukura atıyorsun. Kendini de! Asla çıkamayacağımız balçık dolu bir çukur bu!"

"Biz zaten iki yıldır o çukurdayız."

"Kesin kararlısın yani?"

"Kararlı bir eşe sahip olacağın için sevinmelisin!" Gözleri nemli de olsa insanın içine işleyecek kadar güzeldi.

Levent o güzel gözleri bir an süzdükten sonra geri çekildi. Pantolonunu ve gömleğini koltuğa bırakıp çoraplarını çıkardı. Şimdi çırılçıplaktı. Sonra Arden'in çaresiz bakışları altında banyoya doğru yöneldi.

"Hazırlan o hâlde!" demişti sinirli bir sesle. "Yapacak çok işimiz var."

Bölüm 8

İKİ SEÇENEK

Kapan'dan bir saat sonra...

5 Temmuz Cumartesi, 8:18

Kahvaltıları keskin bir soğukluk içinde geçiyordu. Henüz çok erken olduğu için otelin kahvaltı salonu oldukça boştu. Levent sanki hiçbir şey olmamış gibi sıkı bir kahvaltı yapınca Arden şaşırmıştı. Kendisi ise önündeki tabaktan birkaç lokma ancak yiyebilmişti. Geldiklerinden beri tek kelime konuşmamışlardı.

"Sandığım kadar... itiraz etmedin!" dedi elinde olmadan. Gözleri genç adamın gözlerindeydi. Levent çayını yudumlarken ondan tarafa öylesine göz atmıştı.

"Neye?" diye sordu biraz kabaca.

"Her şeye!" diye mırıldandı Arden. "Sana kurduğum tuzağa... Evlenme fikrine..."

Genç adam çayından bir yudum daha aldı. "Avukatım ben!" dedi kuru bir sesle. "Duygularımla değil, mantığımla düşünmek için eğitildim. Ayrıca insanlar için kurulan daha beter tuzaklar gördüm. En azından banyoda organımı okşarken kökünden kesmediğine memnunum. Direnemezdim bile!"

Arden irileşmiş gözlerle yutkundu. "*Terbiyesiz!*" dedi sonra fısıltıyla. Etrafına bakındı. Neyse ki en yakın otel müşterisi iki masa ileride oturuyordu. O da yaşlı bir karı kocaydı. "*Ben öyle bir şey yapmadım,*" dedi fısıldayarak. "*Okşamadım!*"

"Yaptın tabii ki!"

"*Sarhoştun! Hatırlaman mümkün değil!*"

"Hayatımda ilk kez o kadar şarhoş oldum ama o kısmını kesinlikle hatırlıyorum. Benim için gayet zevkliydi."

Arden utançla gözlerini kaçırdı. Hafif bir nefes aldı. "*Onu okşamışsam da... seni ikna etmek içindi!*" dedi yine alçak sesle.

"Demek intikam uğruna yaptın? Oral seks yapmam dediğini de hatırlıyorum. Onu yaptın mı peki? Sonrasını hatırlamıyorum."

"*Alçak sesle konuşur musun lütfen?*" diye uyardı genç kız. Yanakları kızarmıştı. "*Öyle bir şey yapmadım!*"

"Yapmanı istedim mi senden?"

"*Hayır!*" dedi Arden dürüstçe.

"İsteseydim onu da intikamın uğruna yapar mıydın?"

Genç kızın yanakları iyice kızardı. Banyodayken elinde tuttuğu o sert şeyi dudaklarının arasına almak hiç de imkânsız gelmemişti. Mantıksızdı ama bir an için kendi isteğiyle yapmayı bile düşünmüştü. Yarı sarhoş olmanın verdiği bir aptallıktı işte!

"Bilmiyorum..." derken gözlerini kaçırdı. "İstemediğine göre sorun yok."

"Ama intikam için sevişmekte bir sıkıntı görmedin?"

"Bunları niye konuşuyoruz? Sonuç değişecek mi?"

"Hayır ama öğrenmek istiyorum. Çok içmişim. Sanırım amacın da buydu! Beni sarhoş edip aklımı karıştırmak mı istedin? Belki de beni tuzağa düşürürken bir yandan da hiç sevişmemeyi umuyordun?" Genç adam merakla bakıyordu.

Arden sessizdi.

Hiç değilse genç adam rakıya koyduğu uyku ilacından şüphelenmemişti. En azından şimdilik... Fazla irdelerse ondan da şüpheleneceği açıktı. Neyse ki az önce o duştayken otel lobisini arayıp servis masasını almalarını istemişti. Üstündekilerin odayı kokuttuğunu söylemişti. Adamlar da gelip almıştı. Böylece Levent'in araştırabileceği bir delil de kalmamıştı.

"Aklında benimle sevişmek yoktu, değil mi?" diye sordu genç adam. "Sevişmişiz gibi davranacaktın?"

"Öyle bile olsa, o dediğin şeyi yaptık işte!" dedi Arden sıkıntısını gizlemeye çalışarak.

"Evet, sanırım sabah seni gafil avladım. Ne oldu? Suç ortakların geç mi kaldı?"

Bu adamın her şeyi bilmece çözer gibi ortaya dökmesi çok can sıkıcıydı. "Susma hakkımı kullanmak istiyorum sayın avukat."

"Son bir şey sormak istiyorum. Sabah sen de zevk alıyor gibiydin. O da mı roldü?"

Genç kız bu meraklı soru karşısında huzursuzca kıpırdandı. Bakışlarını kaçırdı. "Bilmediğim şeylerdi..." dedi utanarak. Huzursuzca kıpırdandı. "İçini rahatlatacaksa söyleyeyim. Kötü değildi. Anlamış olman lazım." Utançla süzülmüş bakışlarını yeniden genç adama çevirdi. "Bu konuyu kapar mısın artık? Ne elde edeceksin?"

"Sanırım hiçbir şey. Diğer yandan, göründüğün kadar saf olmasan da sana dokunan ilk erkek olduğum kısmında yalan söylememişsin."

"Sana hiçbir konuda yalan söylemedim!" dedi Arden yavaşça. "Sadece bazı başka gerçekleri bilmemen yeterliydi."

"Neyse, kahvaltını yap hadi. Bugün ikimiz için de epey yorucu geçecek." Sesi oldukça donuktu.

"Canım istemiyor," diye mırıldandı genç kız.

"Amacına eriştin işte! Zengin bir kocaya kavuştun. Kendince ailemden intikam da aldın. Başarını kutluyor olman, şuh kahkahalar atman gerekmiyor mu şu anda? Böyle surat asıp aç kalarak bir şey elde edemezsin."

"Başarılıyım ama çok da mutlu olduğum söylenemez! Nefret ettiğim bir adamla evleneceğim. Bu fikir beynimi yiyor."

"Hâlâ evlilikten vazgeçebiliriz."

"Seni özgür bırakırken kendimi aynı kafeste tutmamı mı istiyorsun? İmkânsız!"

Aralarına yine derin bir sessizlik girmişti. Levent ayağa kalkıp masadan uzaklaştı. Açık büfede duran çay makinesine yönelmişti. Kendisine bir bardak çay daha doldurdu. Döndüğünde Arden hâlâ bıraktığı gibi duruyordu.

On dakika sonra otelden ayrıldılar. Hava ısınmaya başlıyordu. Yürüyerek ama birbirlerine dokunmadan Kemer'in merkezine gittiler. Genç adam sadece bir kere onun koluna dokundu. Onu büyük bir telefon bayisine yönlendirmişti. Genç kızı içeriye sokup doğruca satıcının yanına gitti. Arden onun en iyi telefonu istediğini duyunca şaşırdı. Evet, kendisine telefon alacağını biliyordu ama dandik bir şey olacağından emindi. Böylesine pahalı ve şık bir şey beklemiyordu.

Levent ciddi bir yüzle satıcının önerdiği telefonu inceledi. Anlattıklarını da dikkatle dinliyordu. Telefonun özellikleri kafasına yatınca genç kıza sordu.

"Tamam mı bu sence?"

"*Cidden mi?*" diye fısıldadı Arden. Ona doğru biraz yanaşmıştı. Satıcı adam ise aralarında karar versinler diye biraz uzaklaşmıştı.

"Ne gibi?"

"*Çok pahalı! Ben senden böyle bir şey istemedim.*"

"Bazı şeyleri istemek için söze gerek yoktur. Beni kandırırken niyetin de bu değil miydi?"

"*Değildi!*" dedi genç kız öfkeyle. "*Evet, maddi olarak biraz rahatlamak istediğim doğru ama ben şatafatlı hayatınızı, paranızla bana tahakküm kurmanızı değil, kusursuz hayatınızın sallanmasını istiyorum. Mutsuz olmanızı istiyorum.*" Levent sessizce ona bakıyordu. Genç kız fısıldamayı bıraktı. Gururlu bir şekilde burnunu dikti. "Bu telefonu istemiyorum ben."

"Saçmalama! Telefonu alsan da almasan da biz mutsuz olacağız zaten." Genç adam gözlerini satıcıya çevirdi. "Tamam, bunu alıyoruz ama sim yanımızda değil. Kayboldu. Mevcut numarayı yeniden çıkartabiliyor muyuz? Hemen kullanabileceğimiz yeni bir sim de olabilir. Operatör çok önemli değil."

Genç adamın kararlılığı ve otoritesi çok ortadaydı. Genç kızın mevcut numarasını içeren yeni bir *SIM* çıkartmaları zor olmadı. Levent hemen yeni telefondan kendi numarasını aradı. Cebindeki telefonu çalınca elindekini genç kıza uzattı.

"Bu benim numaram. Kaydet!" dedi düz bir sesle. "Ara sıra arayıp başımı şişirmek isteyebilirsin."

"Çok komik!" diye homurdandı Arden. "Aramayacağım." Elinde tuttuğu pahalı telefona inanmakta zorlanıyordu. Telefon bayisinden çıktıklarında Levent onu bir taksiye yönlendirmişti. "Şimdi nereye?" diye sordu mutsuz bir sesle. Ucuz çantasındaki küçük telefon, çantasının içindekiler ve kıyafetleri dahil her şeyin toplamından daha değerliydi.

"Önce benim annemle babamın yanına..." dedi Levent. Çok basit bir şeyden bahsediyormuş gibi rahattı. Arkada onun yanına yerleşirken Arden'in irkildiğini görmüş ama önemsememişti. "Annem uçağa binemez. Arabayla yola çıktılar. Şimdiye otele gelmiş olmalılar. Büyük ihtimalle

delirdiğimi düşünüp seni kabullenmeyecekler. Ciddi bir aşağılanmaya hazır ol." Donuk bir yüzle genç kıza göz attı. "Hak ettiğin için bunu sorun yapmazsın sanırım. Sonra da senin annenin yanına gideceğiz. Durumu açıklayıp pazartesi günü evleneceğimizi söyleyeceğiz. Ya da ne zaman olursa artık!"

Arden kaskatı olmuştu. "Dur bir dakika! Beni pat diye annenle babanın önüne yem diye atamazsın."

"Atarım! İşlemler ne kadar hızlı ilerlerse o kadar iyi. Sonra bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum." Alaycı bir şekilde ona baktı. "Tabii evimi de işgal etmek niyetinde değilsen!"

"Asla! Ben de seni bir daha görmek istemiyorum."

"Güzel! Bak, bazı konularda ne iyi anlaşıyoruz. Ben de seni bir daha görmek istemiyorum."

Genç adam sabırla bekleyen taksi şoförüne otelin adını söyledi. "Şehir dışında bir yerdeydi. Biliyor musunuz orayı?"

"Kim bilmez ki?" dedi adam gülümseyerek. "Sahibi Salih, bu çevrenin en sevilen mimarıdır. Annesi de bu yakınlarda sevimli bir pansiyon işletiyor. Hafta sonu için mi geldiniz? Otelde bir şirket organizasyonu varmış diye duydum."

"Evet, öyle."

"Tamamdır."

Taksinin egzotik otele varması uzun sürmemişti. Genç adam yolda annesine telefon açmıştı. Babası ve kız kardeşiyle kahvaltı ettiklerini öğrenince kendisinin de geleceğini söyleyip telefonu kapattı.

Arden tüm cesaretine rağmen ürküyordu. Huzursuzlukla beslenen bir karakteri hiç olmamıştı. Kavgadan dövüşten nefret ederdi. Şimdi üç yeni düşmana karşı tek başına mücadele etmesi gerekecekti. Bu üç düşmana karşı hiç olmadığı kadar çirkef olması gerekebilirdi. Babasının intikamını almak istemesi başka bir şeydi, bunun için karakterini aşırı zorlaması başka bir şeydi. Galiba bu evlilik olayıyla birlikte artık kendisinden de nefret edecekti.

Taksi otelin bahçesine girip uygun bir yerde durdu. Levent adamın parasını verip dışarıya çıktı. Arden'le hiç ilgilenmeden gözlerini etrafta gezdirdi. Ailesini arıyordu. Genç kız da taksiden inmişti. Farkında olmadan o da kalabalık otel bahçesine gözlerini dikti. Tam kahvaltı zamanı olduğu için bahçedeki masaların çoğu doluydu.

"Gel!" dedi Levent ona. Sonunda ailesini görmüştü.

"Pazartesi mi tanışsak?" diye mırıldandı Arden.

"O niye?"

"Hafta sonu tatiline gelmiş bu kadar insanın önünde olay çıkartmak istemezsin diye düşündüm. Sen bilirsin."

Levent kısık gözlerle onu süzmüştü bir an. Sonra başını salladı. "Bir şey olmaz. Zengin şımarıklığı derler. Gel hadi!"

Önden hızlı hızlı yürümüştü. Arden mecburen onun peşine takıldı. Genç adam önce annesinin önünde durdu. Genç kız masaya varıncaya kadar annesini öpmüş ve babasının elini sıkmıştı. Masada genç bir kız daha vardı. On iki yaşlarında gibiydi. Levent eğilip onu da öptü.

Arden dik ve gururlu bir şekilde arkada bekliyordu. Savaşa hazırdı. Bakışları mesafeliydi. Şimdi masanın çevresindeki herkes merakla ona bakıyordu. Bu mavi bluz ve lacivert kot giymiş incecik genç kızın kim olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Anne, baba..." dedi genç adam. Bakışlarını arkasında bekleyen Arden'e çevirdi. "Sizi Arden'le tanıştırayım. Kendisi eski bir bayimizin kızıdır. Ramzi Stoyan'ın..."

"Ramzi Stoyan mı?" diye kendi kendine mırıldandı Kadir Bey. Adam belli ki bu ismi hatırlamıştı. Yüzü hafifçe değişti. Sabah sabah karşısında bir dolandırıcının kızını görmeyi beklemediği anlaşılıyordu.

"Evet, baba!" Ve ardından genç kıza gayet sakince ailesini tanıttı. "Babam Kadir'i tanıyorsundur zaten. Annem Meliha ve kardeşim Leyla..."

Ortada kısa bir sessizlik olmuştu.

Genç kız Kadir Karacan'ı tabii ki hatırlıyordu. Mahkeme koridorunda görmüştü. Ayrıca bu sert bakışlı yüze televizyon ve gazetelerden de aşinaydı. Levent gibi uzun boylu bir adamdı. Gür saçları şakaklarından beyazlamaya başlamıştı. Bıyığın yakıştığı ender insanlardandı. O yaşta bile yakışıklı olması Levent'in geleceği açısından önemli bir ipucuydu.

Meliha Karacan'ı ise ilk kez görmüştü. Oturuşunda bir asillik olduğu kesindi. Uzun saçlarını gevşek bir şekilde atkuyruğu yapmıştı. Ellisine yaklaşmış bir kadın için şaşırtıcı derecede güzeldi. Cildi hiç kırışmamıştı. Cilt bakımına bir tomar para veriyor olmalıydı. Diğer yandan zenginliği rüküşlükle karıştırmadığı kesindi. Makyaj yaptığı bile belli değildi. İlginçti ki onun da kendisi gibi mavi gözleri vardı.

Kardeşi Leyla ise yaşına göre uzundu. Mavi gözleri dahil her şeyini annesinden almış olduğu görülüyordu. Duru bakışlı gözleri merakla Arden'in üzerinde takılı kalmıştı. Uzun saçları neredeyse yeşil şortuna kadar iniyordu.

Levent'in ailesinin otele geldikten sonra soyunup rahat bir şeyler giydikleri belliydi. Adamın üstünde mavi bir gömlek ve siyah bermuda şort, kadının üstünde ise rengârenk bir bluz ve beyaz bir şort vardı. Şu anda otelde bulunan herhangi bir bayiden farklı görünmüyorlardı. Belli ki kahvaltısını yapan çoğu kişi de onları tanımıyordu. Diğer masalarda oturan herkes sakin sakin yemek yerken bir yandan da keyifli gülüşlerle muhabbet ediyorlardı.

"Size bir şey söylemem lazım!" dedi Levent aynı sakinlikle. "Biz dün gece Arden'le tanıştık. Bugün itibarıyla da evlenmeye karar verdik."

Sanki ortaya bir nükleer bomba attığının farkında değilmiş gibi rahattı. Gerçekten de kulakları sağır eden bir sessizlik olmuştu. Herkes damarlarından akan kendi kanının gürültüsünü duyabiliyordu. Meliha Hanım elindeki çay bardağını şaşkınlıkla masaya geri bırakırken Kadir Karacan'ın ise tek bir kası bile kıpırdamamıştı.

Arden de kıpırdamadan duruyordu. Utançtan kızarmadığını umuyordu.

Pislik herif! Böyle pat diye mi söylenirdi?

"Otur!" dedi Levent genç kıza. Bunu yapması için zorlayıcı bir ses tonu vardı. Onun önündeki sandalyeyi çekmişti. Oturmasına yardım ederken dışarıdan kibar bir beyefendi gibi görünüyordu. Genç kız oturduktan sonra kendisi de onun yanına oturdu. Gözleri kız kardeşine döndü. "Leyla... Hadi sen gidip şu ata binenleri izle. Hatta kendin de binebilirsin. Konuşacaklarımız sana göre değil güzelim. Sonra öğrenirsin nasılsa."

Küçük kız kısa bir duraklamanın ardından söz dinler bir şekilde ayağa kalktı. Merakını gizleyerek oradan uzaklaştı.

Ortamdaki sessizlik çok uzun sürmedi. "Şaka mı bu?" diye sordu Kadir Karacan kalın sesiyle. Oğlununkine benzeyen sert kahverengi gözleri Arden'in üzerindeydi ama soruyu oğluna sormuştu.

Levent buruk bir şekilde gülümsedi. "Aptalca şakalar yapmayı sevmediğimi bilirsin baba! Maalesef şaka değil. Bu küçük hanım ve arkadaşları dün gece organize bir şekilde bana tuzak kurdular. Cemal'in zorlamasıyla

Kemer'e eğlenmeye gitmiştik. Kiralık iki eskortla anlaşmış. Çok ayrıntılı anlatamayacağım ama sabah uyandığımda otel odasının kapısında polisler vardı. Yaşı küçük bir kızı alıkoyduğumdan şikâyetçi olmuşlar."

"Bu kız mı?" diye sordu Kadir Bey.

"Adım Arden!" dedi genç kız soğuk bir serzenişle.

"Sen sus kızım!" dedi adam hafif bir öfkeyle. "Ben aptal oğlumla konuşuyorum." Durakladı bir an. Gözleri kızın ince fiziğinde, tertemiz yüzünde gezindi. "Kaç yaşındasın sen?"

"On yedi!"

"Ne?" Bakışları yine oğluna kaydı. "Sen gerçekten aptal mısın oğlum? Hiçbir şey fark etmedin mi? Ne kadar genç olduğu anında belli oluyor!"

"Her konuştuğum kıza kimlik soracak değilim baba! İki *hayat kadınına* hiç sormam."

"Eskort!" dedi Arden dişlerinin arasından.

Genç adam hafif bir nefes aldı. "Neyse! Fazla ayrıntıya girecek değilim. Oldu işte bir kere. Polis memurları tutanak tutacaklarını söylediler. Sonrasını tahmin edersiniz. Mahkeme falan..."

"Bu... Bu felaket olur!" dedi Meliha Hanım yavaşça. "Herkese rezil oluruz. Senin tüm kariyerin zedelenir."

"Evet..." dedi Levent yavaşça. "Bu fırsatçı küçük hanımın da bana sunduğu iki şıktan biri de buydu zaten. Ya hepimiz rezil olacaktık ya da onunla evlenecektim."

"Kızım! Bu ne iğrenç komplo böyle?" dedi Meliha Hanım kızgınlığını belli ederek. Mavi gözleri koyulaşmıştı.

"Ben hiç değilse size iki şık sundum!" dedi Arden buz gibi bir sesle. "Sizin kocanız babamı hapse attırırken annem onun ayaklarının dibine kapanmıştı. Gerçeği ortaya çıkarabilecek birazcık zaman için gözyaşı dökmüştü. Ne kocanız ne de oğlunuz onun yalvarışlarını umursadı. İkisi de görmezden geldiler."

"Ne diyor oğlum bu kız?" dedi Kadir Karacan.

"Arden!" dedi genç kız yine. Bu sefer gözleri öfkesini gösterecek şekilde ışıldıyordu.

"Seni buradan attırmadan susar mısın sen çocuk!" diye öfkeyle konuştu adam. Yine de kalabalık yüzünden sesini çok yükseltememişti. Yan masadakiler bir gariplik olduğunu sezmişlerse bile yine önlerine döndüler.

"İnanın bana attırmanızı ben de çok isterim. Oğlunuzla evlenmeye hiç de hevesli değilim. Deneyin isterseniz! Herkese güzel reklam oluruz."

"Kadir!" diyerek kocasını uyardı Meliha Hanım.

Adam karısını duymamış gibi kısık gözlerle ve asık bir suratla sordu. "İstediğin nedir? Para mı?"

"Siz de oğlunuz gibi küçük mü düşünüyorsunuz? Sizin için önemsiz bir rakama, bir aileyi mahvettiniz. Bir adamın ölümüne sebep oldunuz. Şimdi kabahatinizi yine parayla mı örteceksiniz?"

"Ne kabahati? Ne seni tanırım ne de babanı!"

"Soyadımı hatırladınız ama! Mahkeme koridorunda ağlayan annemi de hatırlarsınız sanırım. Hani ellerini tutup kendinizden ittirdiğiniz?"

Adamın bakışları oğluna döndü. "Levent! Anlatsana bana şu olayı."

Genç adam o ana kadar sandalyesinde rahatça kaykılmış, konuşmaları izlemişti. Huzursuz olduğunu belli eden tek şey masanın üzerinde tıngırdayan parmaklarıydı. Babasının sözleri üzerine yerinde hafifçe doğruldu.

"Amerika'dan geldiğimde ilk aldığım işti baba!" dedi yavaşça. "Hatırlarsan Antalya bayimiz bizi dolandırmıştı. Evrakta sahtecilik ve zimmete para geçirme olayıydı. Elektronik parçaların bozulduğunu raporluyorlar ve bizden yenisini talep ediyorlardı. Parçaları da piyasaya daha ucuz fiyata satıyorlardı."

"Bu yalan!" dedi Arden. "Babam asla öyle bir şey yapmazdı."

"Ama yaptı!" dedi Levent sakince. "Bir sürü kanıt vardı. Baban ve adamları hak ettikleri cezayı aldılar. Kimse babana intihar et demedi. Biz bunda suçlu değiliz. Suçluyla suçsuzu kanun ayırır ve biz sadece uyarız."

"Kanun sizdiniz!" dedi Arden isyanla. "Siz ne derseniz o oluyordu."

"Dediğim gibi! Babana intihar etmesini biz söylemedik. İki üç yıl yatar çıkardı."

"Sonra ne olacaktı? Tüm saygınlığı gitti! Beni okulda *hırsızın kızı* diye damgaladılar. İki okul değiştirdim sizin yüzünüzden. Her şeyimizi almanız önemli değildi. Onurumuz da gitti."

"Onurunu şimdi oğlumu evlenmeye zorlayarak mı geri alacaksın?" diye sordu Meliha Hanım. Sesinde olgun bir kadının mantıklı duruluğu vardı.

Arden acı bir şekilde gülümsedi. "Bende onur olsaydı şimdi burada oturuyor olmazdım. İntikam uğruna bile oğlunuzun parmağının ucunu bedenime değdirmezdim. Bende onur olsaydı nefret ettiğim bir adamla

evlenmeye razı olmazdım. Tüm derdimi para sanıyorsunuz. Evlenip evlenmemek onun kararı. Babam hakkında söylediklerinizi yutturmak için hemen bir magazinciye gitmek çok daha kolay bir yol. Böylece paramı da kazanırdım."

"Zengin bir ailenin gelini olmak daha kazançlıyken bile mi?"

"Oğlunuzun beni bir elim yağda bir elim balda yaşatacağını mı sanıyor musunuz? Tabii ki hayır! Beni eşi olarak hayatına alıp arkadaşlarına tanıtmayacağını çok iyi biliyorum. Peki sizler beni gelin olarak görüp bağrınıza basacak mısınız? Yine hayır! Mantıklı olalım. Ben gerçekçiyim. Yaptığım şeyin sonuçlarını biliyorum. Maddi bir çıkar elbette bekliyorum ama bunun okyanusta bir damla olacağının da farkındayım. Evlendiğimiz anda hayatım oğlunuzun kontrolüne geçecek. Eminim o da beni gözden uzak tutmak ve bir yandan da hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni yapacaktır."

"O zaman bu saçma evliliği neden istiyorsun? Para tüm işini görmez mi?" diye sordu Kadir Bey sertçe.

"Biricik oğlunuzun hiç boşanamayacağı bir kadınla evli olması ve size bir torun veremeyecek olması benim için yeterli bir ceza olur. Yıllarca saklamak için çaba harcayacağınız ama hiç kurtulamayacağınız kötü bir sırrınız olacağım ben!"

"Bu... Bu çok adice!" dedi Meliha Hanım. "Hepimizin hayatını mahvediyorsun!"

Arden başını salladı. Üzgünce gülümsediğinin farkında değildi. "İstediğim de bu zaten!" Hafif bir nefes aldı. "Ve hepimiz biliyoruz ki bu evlilik sizin için en uygun seçenek olur."

Kadir Bey sert yüzüyle yine oğluna bakmıştı. "Sen de bu seçeneği mi seçtin? Sana şantaj yapan bu kızla evlilik mi?" İstemese de sonuna eklemişti. "Arden'le?"

Levent kısa bir an Arden'i süzdü. Güzel mavi gözleri ve pırıltılı dalgalı saçlarıyla şu anda bahçede ondan daha güzel bir kadın yoktu. Buna emindi. Ne olursa olsun kızın yüz hatlarındaki asilliği, oturuşundaki zarafeti, karşı koyuşundaki güçlü kişiliği görebiliyordu.

"En iyi seçenekti baba!" dedi yavaşça. "*Biz rezil olmaya razıyız,* derseniz ben de umursamam. Son karar sizin. Ya onunla evlilik ya da yıllarca unutulmayacak bir rezalet ... Belki ben de o zaman Amerika'ya kaçarım."

"Saçmalama!" dedi adam öfkeyle. Oturduğu yerde iyice dikleşmişti. "Başka bir çaresi olmalı!"

Arden aniden sandalyesini geri ittirerek yerinden kalktı. "O hâlde size başarılar," dedi dişlerinin arasından. "Pazartesiye kadar o çareyi bulmanızı dilerim. Yoksa yine benim seçeneklerime geri döneceksiniz." Bir an için Levent'e baktı. "Gelmene gerek yok, yolu kendim bulurum."

Hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Kabul etmeliydi ki intikam uğruna kendi hayatını da mahvetmişti. Acaba her şeyden vazgeçse miydi? Levent'i serbest mi bıraksaydı? Eğlenceli sayılabilecek bir gecenin sonunda, ilk sevişmesinde aldığı zevki kâr mı saysaydı?

Ama ya sonrası? Bu işi biraz da para için yapmıştı. Nasıl geçineceklerdi? Nasıl okuyacaktı? Kiralarını bile zor öderlerken nasıl hayatta kalacaklardı?

Levent'in uzun ama sakin adımlarla peşinden geldiğini bilmiyordu. Yolun yarısında birinin kolundan tutmasıyla aniden durdu. Başını çevirince gür saçları savruldu. Ne olduğunu anlamamıştı. Ta ki kolunu tutan adamı görünceye kadar.

"Bırak beni!" dedi öfkeyle. Göz pınarlarındaki yaşları görmemesini ümit ediyordu.

"Nereye? Aptal kız!" diye söylendi Levent.

"Gidiyorum işte!"

"Saçmalama! Şehre dört beş kilometre olmalı. Burası açık arazi. Taksi de bulamazsın!"

"Yürürüm, alışkınım."

"Bu sıcakta olmaz!" Elindeki araç kumandasını gösterdi. "Babamın arabasını aldım. Seni otele götüreceğim. Eşyalarını toplarsın. Sonra da daha evvel konuştuğumuz gibi, annenin yanına gideriz. Durumu ona anlatırız ve evlenmek için izin alırız."

Genç kız iri gözlerle ona bakıyordu. Alt dudağını ısırdı farkında olmadan. "Evlenecek miyiz?"

"Evet!"

"Pazartesiye kadar düşünmeyecek misin? Ailen?"

"Düşünecek bir şey mi var?" diye homurdandı Levent. "Her türlü tuzağa düşürdün beni. Onlar da kaçamayacağımı biliyor." Kolunu hâlâ bırakmamıştı. "Aslında üçüncü bir seçenek daha var. Seni ve arkadaşlarını

öldürüp hapse girmek. Küçük yaştaki aptal bir kıza tecavüzle suçlanmaktan iyidir. Bunu ciddi olarak düşünüyorum." Onun şaşkınlığına aldırmadı. Cevap vermesini de beklemeden çekiştirdi. "Gel! Araba şurada!"

Otelin bir bölgesi otopark olarak ayrılmıştı. Güneşe karşı koruma sağlasın diye park alanındaki araçların üstü kapalıydı. Levent onu gri renkli bir *SUV* araca yönlendirirken Arden çok direnmiyordu. Aracın oraya geldiklerinde genç adam parmaklarını geri çekti. Üstteki garaj çatısına rağmen aracın içi sıcaktı. Genç kız kapıyı çektiğinde Levent de şoför tarafına ilerlemişti. Yerine oturunca yan gözle ona baktı.

"Emniyet kemerini tak!"

Arden otomatikman bu emri uygulamıştı. Sıcak hava boşalsın diye camı aralayan Levent aracı geriye çıkardı. Sonra burnunu çıkışa yönlendirip tatil köyünden ayrıldı. İlk birkaç saniyeden sonra güçlü klima serin üflemeye başlamıştı bile. Genç adam camları yeniden kapattı.

Arden huzursuzdu. Ondan bir iyilik isteyecekti ama istemeye hakkı olmadığını da biliyordu. Bakışları bir an için genç adamın yakışıklı yüzüne çevrilince Levent dayanamadı.

"Ne var?" diye sordu biraz kabaca.

"Hiç!"

"Söyle hadi! Belli ki bir şey isteyeceksin. Para mı?"

Arden'in gözleri irileşti hemen. "Elbette hayır! Aklınız fikriniz parada..."

"Ya ne o zaman?"

"Annemle bugün tanışmasan, bugün konuşmasan olmaz mı?"

"O niye?"

"Çok hassastır. Babamın ölümünden sonra iyice değişti. Sana tuzak kurduğum için bana çok kızacak. Bana küsüp uzun süre konuşmayacak."

Levent alayla güldü. "Müstahak sana!"

"Ama... Ama o daha çok üzülecek."

"Niye umurumda olsun ki?"

Genç kız dişlerini sıktı. Bu adam yüzünden bunu sık sık yapar olmuştu. "İşte sen busun! İşte sen böyle biri olduğun için başına gelenleri hak ediyorsun! Sana acımamam lazım!"

"Acıyor musun?"

"Acıdığım anlar oldu!"

Levent bu sefer keyifli bir şekilde gülmüştü. "Şaşırdım şimdi."

"Tabii senin kimseye acımadığını hepimiz gayet iyi biliyoruz."

Levent birkaç saniye sessizce durdu. Aracı dikkatle sürse de düşünüyor gibiydi. "Bu ülkeye..." diye başladı. Konuşup konuşmamakta kararsız olduğunu belli edercesine yine duraklamıştı. Sonra devam etti. "Buraya geldikten sonra aldığım ilk işti babanın davası." Gözleri genç kıza çevrildi. "Kendimi, aileme ve şirkete kanıtlamak zorundaydım..." Duraklayarak konuşmasını Arden zayıf bir ilgiyle dinliyordu. "O yüzden babana karşı ve diğerlerine biraz... fazla sert davranmış olabilirim."

Arden sessizdi. Sonra güzel dudakları kıpırdadı. "Bu bir özür değil!"

Levent başını salladı. "Özür değil zaten! Baban suçluydu ve cezasını aldı. Dolandırıcılık büyük bir suç değil. Cezaevinde çok kalmazdı."

Genç kız başını yana çevirdi. Gözlerini akıp giden ağaçlıklı alana dikti. Göz pınarları dolmuştu yine.

"Böyle insanların kıyıda köşede mutlaka gizli bir parası olur..." diye devam etti Levent. "Zor günler için saklanmış önemli bir para! Yerini sadece sizin bildiğiniz bir parası olması gerekirdi. Sizi zor durumda bırakmamalıydı."

"Yoktu öyle bir şey!"

"Bu da babanın hatası!"

Arden öfkeli bakışlarını ona çevirdi. Sesi yükselmişti. "Belki de babam böyle bir şeyi beklemiyordu! Belki dolandırıcılıkla suçlanacağını bilseydi yapardı! Acaba gerçekten suçlu olmadığı için bir kenara para saklamamış olabilir mi?"

"Baban suçluydu," diye inatla tekrar etti Levent.

"Sana göre!"

"Her neyse, geçmişi değiştiremeyiz." Genç adamın sesi sabırsızdı ve bu inatlaşmadan sıkılmış gibiydi. "Bu sabah olanları da değiştiremeyiz. Annene her şeyi anlatacağız."

Genç kız yutkundu. "Seviştiğimizi de mi?"

"Niye seviştiğimizi de!" Sesi hâlâ acımasızdı. "Aksi türlü seninle niye evleneyim ki?"

"Çok üzülecek!" Sesi buruktu.

"Beni tuzağa düşürmeden önce düşünseydin bunu."

"Her şeyi düşünecek kadar vaktim yoktu!" diye patladı Arden. Güzel gözleri ışıl ışıldı.

Levent yine yan gözle genç kıza bakmıştı ama cevap vermedi. Yol rahatladığı için biraz daha gaza bastı. Araba ısınmaya başlayan asfaltın üzerinde giderken ikisi de sessizdi.

Bölüm 9

YALANIN GÖLGESİNDE

Kapan'dan altı saat sonra...

5 Temmuz Cumartesi, 13:15

Helin Stoyan hiç de beklediği gibi bir kadın değildi. Levent kırkına bile gelmemiş bu güzel anneyi süzüyordu. Daha evvel görmüş olsa da hiç bu kadar yakından görüşmemiş, karşılıklı konuşmamışlardı.

Kadının gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Siz?.." diyebildi sadece.

"Evet, babamın davasındaki avukat!" dedi Arden kuru bir sesle. "Kadir Karacan'ın oğlu, Levent Bey..."

Levent hızlıca çevresine göz atmıştı. Geleli bir dakika kadar olmuştu. Sıcak evdeki tek vantilatör hafif bir zırıltıyla sessizliği bozuyordu. Kendi kendine çalışan eski led televizyonun görüntüsü de biraz garipti. Kırmızı tonları ağırlıktaydı. Ömrünün sonuna geldiği belliydi. Evdeki az miktardaki eşya eski görünse de gayet temiz ve düzenliydi.

Helin Hanım elindeki kumandayla televizyonu kapatıp tek kişilik eski koltuğu işaret etti. "Buyurun, oturun!" dedi nezaketini bozmadan. Odadaki en kullanışlı koltuk olmasına rağmen onun bile süngeri birazcık deforme olmuştu.

Arden huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak ayakta duruyordu. Annesi ise karşıdaki üç kişilik koltuğa oturmuştu.

"Nasılsınız?" diye sordu Levent'e.

Genç adamın ifadesiz yüzündeki kahverengi gözleri duvardaki mutlu aile fotoğrafındaydı. Ramzi Stoyan'ı hemen tanımıştı. Arden on iki yaşlarında gibiydi. Şu anda kendi kardeşi Leyla'nın olduğu yaşta. Üçü birden ormanlık bir alanda piknik yaparken mutlu bir şekilde kameraya

bakmışlardı. Fotoğrafı çeken belki de Asena'ydı. Tabii gerçekten kuzenlerse! Düşününce Arden'in kendisine hiç yalan söylemediğini hatırladı. Belki bazı gerçekleri gizlemişti ama gizlemeyip söylediklerinin tamamı da doğruydu.

Gözleri Arden'in annesine çevrildi. "Birkaç sıkıntı hariç iyi sayılırım. Siz nasılsınız?"

"Teşekkür ederim..." Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Bakışları bir an Arden'e çevrildi. "Kızım, Levent Bey'e soğuk limonata getirsene! İçerisi çok sıcak. İçersiniz değil mi?"

"Evet, iyi olur!" dedi genç adam. Arden'in kendisine kötü kötü bakması hoşuna gitmişti. Galiba konuya girmeyi geciktirmesinden veya evdeki sınırlı limonata kaynağını tüketmesinden pek mutlu olmamıştı.

Ev küçüktü. Arden'in iki bardağa limonata koyması ve geri gelmesi yarım dakika sürmedi. Bardağın birini annesinin önüne bırakırken diğerini Levent'in yanındaki sehpanın üzerine koydu.

"Nasıl bir sıkıntıdan söz ediyorsunuz?" diye sordu Helin Hanım ürkekçe. "Biz borcumuzu ödüyoruz..." Güzel sesi çekinikti.

"Anne! Levent Bey onun için gelmedi!" diyerek araya girdi genç kız.

Levent ise Arden'in sözlerini duymamış gibi davrandı. Limonatasına uzanırken sordu. "Yolda gelirken Arden çocuk baktığınızı söyledi. Kocanızdan size bir maaş bağlanmadı mı?"

"Cüzi bir para bağlandı. Arden'le bana ayrı ödüyorlar ama onlarda da haciz var zaten."

Genç adam limonatasından bir yudum aldı. Gözleri kadının temiz yüzündeydi. Hiç şüphe yok ki Arden'in asilliği annesinden geliyordu. Kendisini kandıran o tatlı sevimlilik de öyle gibi görünüyordu. Bu kadın da Arden gibi dolandırıcı olabilir miydi? Kötülüğünü bu temiz yüzünün ardına saklayabilir miydi?

Bakışları genç kıza döndü. Artık konuya girmek istediği belliydi. "Niye geldiğimi sen anlatır mısın, yoksa ben mi anlatayım?"

Genç kız açıkça yutkunmuştu. "Buraya kadar gelmekte inat etmeseydin daha rahat anlatırdım," diye söylendi.

"Ben anlatayım o zaman!" diye konuştu Levent.

"Hayır..." diye itiraz etse de genç adam ondan önce davranmıştı.

"Evet..." dedi rahat bir tonla. Sonra pat diye gerçeği söyleyiverdi. "Evleneceğimizi benden duyarsa belki o kadar şok olmaz."

Deliydi bu adam!

Annesi kadar Arden de şok olmuştu elbette. Şimdi iki kadın da iri gözlerle, şaşkınca bakıyorlardı. Genç kızın şaşkınlığı öfkeye dönüşürken annesininki meraka dönüşmüştü.

"Ev... Evlenmek mi?" diye sorarken âdeta kekelemişti.

"Evlenmek!" diye tekrar etti Levent düz bir sesle. Yüz ifadesi de son derece sakindi.

"Sizinle mi?" Hâlâ şok içinde olduğu görülebiliyordu. Bakışları kızına kaydı. Bunun bir şaka olduğunu düşünür gibiydi ama hem kızı hem de bu yakışıklı genç adam çok ciddi görünüyorlardı. Arden'in gözlerinde ise tam tanımlayamadığı bir ifade vardı.

"Evet, bir zamanlar mahkemede karşı karşıya olduğunuz ailenin oğluyla! Size haciz getirten şirketin avukatıyla!" dedi Levent. Sesi oldukça düzdü.

"Anne!" diyerek söz almak istedi Arden. Sıkkınlığı yüzüne vurmuştu. Suçlu olduğunu bildiği içindi. Şimdi de suçu ortaya çıkacaktı. Levent Karacan'ın durumu kendi lehine çevirmek adına genç kızı kötüleyeceği çok aşikârdı. Gerçi söylenecek iyi bir şey de yoktu ama yine de annesini üzmekten çekiniyordu.

"Ama?.. Nasıl?.." Âdeta nefes alamaz gibi fısıltıyla sormuştu annesi.

"Levent Bey!" dedi genç kız uyarırcasına. "Geri kalanını anneme ben yalnızken anlatsam olmaz mı?"

Genç adam bir an onun üzgün yüzünü süzdü. Güzel gözlerindeki bakış, çoğu erkeğin karşı koyamayacağı kadar tatlı bir yalvarışla doluydu.

"Hayır, ne olduğunu, nasıl olduğunu siz anlatın!" dedi Helin Hanım kararlı bir sesle. Kendisini toparlamış gibiydi. "Anladığım kadarıyla bu evlilik kararı canımı sıkacak bir şekilde olmuş..." Duyacaklarından hoşlanmayacağını sanki o da hissetmişti. "Ama yavaş olsun. En başından."

"Çok uzun bir hikâye değil zaten!" diye onayladı Levent de. Hafif bir duraklamanın ardından devam etti. "İki sene önce kızınızı mahkeme salonunda görmüştüm. Sizi de tabii." Sessizlik herkesin iki yıl öncesine gidip geldiğini gösteriyordu. Güzel günler değildi kuşkusuz.

O kadar başından olmasa da olurdu, diye sıkıntıyla düşündü Arden.

Genç adam sanki aklından geçenleri duymuş gibi kısa ve sakin bir bakış attı genç kıza. Sonra sözlerine devam etti. "O zamanlar sizin kocanız için çırpınmanıza hayran kalmıştım ama şirket avukatı olarak

yapabileceğim bir şey yoktu. Bir avukat olarak işimizle duygularımızı ayırmayı öğrettiler bize."

"*Kuşkusuz!*" diye içinden mırıldandı Arden. "*Vicdansız!*"

"Şirketimizin Kemer'de hafta sonu bir etkinlik yapacağını duymuşsunuzdur belki. Televizyonda falan çıktı. Ben de katılmak için gelmiştim. Dün gece kuzenim Cemal'le birlikte vakit geçirmek için Kemer'e inmiştik. Arden de kuzeni Asena'yla oradaymış. Yemek yenilen bir mekânda karşılaştık."

"Büyük rastlantı!" diyen Helin Hanım şüpheli bir hayretle bakıyordu.

"Öyle! Onu önce tanıyamadım doğrusu ama Arden ve kuzeni beni tanımış."

Helin Hanım endişeli bakışlarını bir an için kızına çevirdi. Devamından korkuyordu ve ne duyacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Yanınıza gelip kavga çıkarmadı umarım?" diye sordu endişeyle.

"Kızınız öyle bir hata yapmayacak kadar akıllı!" Sesindeki iğneleyici tonu sadece Arden anlayabilirdi. "Aslında biz onların yanına gittik. Onlar kadar güzel iki kız, Kemer gibi bir yerde bile kolay görülmez. Birlikte yemek yeme teklifimizi kabul ettiler."

Arden biraz şaşkındı. Genç adamın sözlerinin hiçbirisi yalan değildi. Tüm gerçekleri açıklamadığı gibi her şey kitaba uygun bir doğruluktaydı.

"Tanımadıkları iki erkeğin yemek teklifini kabul mü ettiler?" diye hayretle sordu Helin Hanım. Sanki kızı orada değilmiş gibi doğrudan genç adama bakarak sormuştu.

Levent hiçbir şey belli etmedi. "Bazı şeyler belki kaderdir. Engel olamayız. Belki de düşmanını yakından tanımak istemiş olabilir."

"Siz bizim düşmanımız değilsiniz!" Helin Hanım bu sefer bir açıklama bekler gibi kızına çevirmişti gözlerini.

"Hayatımızı mahvettiler..." diyerek bu bakışlar karşısında sıkıntıyla mırıldandı Arden. Yine de fazla üstelemek istemiyordu. Levent'in neden her şeyi kaba bir sertlikle açıklamadığını merak ederken, ipleri ona bırakması gerektiğini garip bir dürtüyle hissediyordu.

Genç adam gözlerini bir an oturdukları odanın içinde gezdirdi. İki yalnız kadının zorlukla yaşayabildiği bir ortam olduğu çok belliydi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse..." diye devam etti. "Arden sabaha kadar çok olgun davrandı. İçindeki öfkeyi ve nefreti çok iyi gizledi."

"Sabaha kadar mı?" diye sordu Helin Hanım. Arkasındaki mana yüzünden Arden'in yanakları kızarmıştı. Eğer Levent Karacan ona kızıyla yattığını pat diye söylerse neler olabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Bana kızgın olsa bile hiç belli etmedi. Kendi açımdan bakarsak oldukça eğlendim. Güzel vakit geçirdim. Alkolü çok sevmem ama kuzenlerimizin etkisiyle birkaç kadeh almıştım. Gece yarısından sonra hava almak için Arden'le dışarıya çıktık. Biraz yürüdük, biraz konuştuk. Alkol etkisini göstermeye başlayınca kızınız beni oteline götürdü. Çok yakınındaymışız. Balkonda biraz oturunca kendime geldim."

O ana kadar söylediklerinde hâlâ büyük bir yalan yoktu. Gerçekler ise kalın bir sis perdesinin ardında bekliyordu. Arden'in onu sarhoş etmek için uğraştığını söylemedi.

"Ama haftanın yorgunluğu ve yorucu uçak seyahati, alkolle birleşince sanırım yatağa gidip sızmışım. Onu bile hatırlamıyorum."

Kadın bu hikâyeye belirli bir şüpheyle bakıyordu. Yine de buraya kadar çok sıkıntılı bir şey yoktu. Dikkatle genç avukatın sözlerini dinliyordu.

"Bundan sonrası biraz can sıkıcı..." diye devam etti Levent.

"Ne oldu? Yoksa siz?.." Gözleri ikisi arasında gidip geldi. Kızının sarhoş bir yabancıyla, düşmanı gördüğü bir erkekle cinsel anlamda beraber olabileceğini hayal bile edemiyordu!

Oysaki gerçek tam da buydu ama Levent bu kısmı da es geçti.

"Ben sabaha kadar uyumuşum!" diyen genç adam onun endişelerini basitçe yok etti. "Oda kapısı çalınınca uyandım. Sanırım genel bir kontrol vardı. Belki de çalışan bir işgüzar, polise şikâyet etmişti."

"Neyi?"

"Bizi! Polisler kimliklerimize baktı. Kızınızın yaşının on sekizden küçük olduğunu ben de bilmiyordum. Polisler bunu görünce hakkımızda tutanak tutmak istediler. Sonrası hastane, karakol ve nöbetçi savcılık arasında geçecek sıkıcı bir döngü. Kabul edersiniz ki bu benim ve ailem için bir felaket olurdu. Kızınız için de iyi olmazdı. Her türlü basın yayın organı bunu kesin öğrenecekti."

"Ama..." diye başladı Helin Hanım. "Ama aranızda bir şey olmadıysa ... " Ne diyeceğini ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Kanunen suçlu gözüküyorum. Bir avukat olarak bunun farkındayım. Küçük bir kızı odamda alıkoydum diye her yerde haber olmam an meselesiydi. Olayın büyümesini göze alamazdım."

"Yani?"

"Yani o kısa sürede kurtulabileceğimiz tek çıkış yolu aklıma geldi."

"Ev... Evlenmek mi?"

"Evet! Yapılabilecek en iyi şeydi. Polisleri ikna ettik."

"Ama bu çok saçma! Madem aranızda bir şey olmadı bir hastaneye gidip..."

"Mesele sonuç değil, Helin Hanım. İkimizin de üstüne atılmış bir leke olacaktı. Bunu aylarca yıllarca ballandırarak anlatacaklardı!"

Helin Hanım iri gözlerle bakıyordu. Düşünüyor gibiydi. "Ama..." dedi sonra yavaşça. "İkiniz de yetişkin insanlarsınız. Yanlış bir şey yapmış olsanız bile kanunen suçlanamazsınız. Arden on sekizden küçük değil ki!"

Şimdi de Levent hafifçe irkilmişti. "Anlamadım?"

Kadın bir an kızına baktı. "Kızım, babanın senin nüfus kimliğini geç çıkarttırdığını söylemedin mi Levent Bey'e?"

Arden zorlukla yutkundu. *Eyvah! İşte bu iyi olmamıştı!* Levent Karacan'a, içinde kısıldığı kapandan bir kurtuluş şansı çıkmıştı. Genç adamın bunu hemen kullanacağına emindi.

"Her şey... Çok hızlı gelişti anne!" diyebildi sadece. Böyle giderse, bekâretini bir hiç uğruna kaybetmiş aptal bir fakir olarak hayatına devam edecekti.

Helin Hanım gözlerini Levent'e çevirdi. "Doğum sırasında Arden'in babası Bulgaristan'da bazı miras işlerini halletmeye çalışıyordu. Geç geldi. Geldikten sonra da nedense biraz oyalandı. Arden'i nüfusa altı ay geç yazdırdı."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Levent. Bakışları genç kızın bembeyaz olmuş yüzüne kilitlenmişti.

"Evet! Sırf bu yüzden saçma bir evliliği kabul etmenize gerek yok."

Ve işte tüm plan bozulmuştu! Levent'in buraya kadar gelip annesiyle bizzat konuşması iyi olmamıştı. Artık onunla seviştiği ortaya çıksa bile annesi zaten adama özgürlüğünü altın tepside sunmuştu.

Levent hafif bir nefes aldı. "Neticede bir şey değişmiyor!" dedi yavaşça. "Kimlikte ne yazıyorsa odur. Arden kırk yaşında bile olsa hâkim kimlikteki bilgiye bakar."

"Ama... Ama bir şekilde..." Kadının aklının tıkır tıkır bir çözüm bulmaya çalıştığı belliydi. "Kemik, yaş testi falan yapılabilir."

"Hiçbir yolu yok! Birkaç ayı tespit edemezler. Basın için önemli olan kimlikte yazılanlar olunca epey sansasyon olacaktır. Bunu istemem. Ailem de istemez." Genç adamın keskin gözleri iki kadın arasında gidip geldi.

Arden gerçekten şaşkındı. Levent neden elindeki bu koza sarılmamıştı? Gerçekten de söylediği gibi mi düşünüyordu? Şu ana kadar kendisini annesinin karşısında rezil edecek tek bir kelime bile etmemişti. Sebebi neydi? Özgürlüğünü yeniden kazanabilecekken, Arden'i yerin dibine sokabilecekken bu tavrı da neydi?

"Ama? Evlenmek?" Kadının gözleri şaşkınca bakıyordu. "Buna kızmıyor musunuz?"

"İşin doğrusu kızdım..." diye devam etti Levent. "Baskın anında böyle bir aptallık yapışıma öfkelendim. Hepsi alkolün dikkatimi dağıtması yüzünden. Sızmamış olsaydım duruma daha çabuk uyanabilirdim. Artık ağzıma bir damla bile koymam. Diğer yandan kızınız da yaşını benden gizleyerek kızmama sebep oldu."

"Yaş gününü altı ay önce kutladığımız için unutmuş olabilir..." diye mırıldandı kadın içgüdüsel bir savunmayla. Arden'in bilerek öyle bir hata yapacağına inanamıyordu. "14 Şubat'ta doğdu. Sevgililer gününde."

"Büyük bir şanssızlık yaşadığımız kesin. Ben de hayatım boyunca turistik bir merkezde kimlik kontrolü yapıldığına şahit olmadım."

Sesindeki o gizli alay yine Arden'in kulaklarını parçalamıştı. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Sabah Arden'le kahvaltıda mantıklı bir şekilde konuştuk. Biraz düşününce, bu sıkıntılı durumun lehimize çevrilebileceğine karar verdik."

Kadın sessizce dinliyordu. "Nasıl?" diyebildi sonra.

"Çok basit! Öncelikle ben, ailemin evlenmem için yaptığı baskıdan bu sahte evlilik sayesinde kurtulacağım. Siz de içinde bulunduğunuz maddi sıkıntılardan kurtulacaksınız."

Kadın fısıldar gibi konuştu. "Sahte... evlilik mi?" Galiba Levent'in cümlesinde dikkat ettiği asıl mesele buydu.

"Kesinlikle... Anlaşmalı, çıkarlara dayalı bir evlilik. Evleneceğiz ama asla bir arada yaşamayacağız. O ne zaman isterse boşanacağız. Ben tüm hacizleri kaldırtacağım. Bize olan mevcut borçlarınız silinecek. Evlendiğimiz için ona makul bir harçlık ödeyeceğim. Arden de rahatça lisesini okuyabilir. Kaça gidecek? On bir mi? On iki mi?"

"Liseyi bitirdim ben!" diye söylendi Arden.

Levent'in sözleri karşısında şaşırmaktan geri kalmamıştı. Bu kötü avukat yalan söylemese de gölgesinde gezinip duruyordu. Mesleğinin inceliklerini icra ederken hiç açık vermiyordu. O kadar güzel konuşuyordu ki daha iyisini kendi bile yapamazdı. Üstelik kendisini utandıracak sözler de sarf etmemişti. Neredeyse ona minnet duyacaktı.

"Neyse işte!" dedi Levent. Bakışları hâlâ şaşkınlığını atlatamamış olan Helin Hanım'daydı. "Siz kendi hayatınızı yaşayacaksınız ben de kendiminkini. Bu sabah Arden'i ailemle tanıştırdım. Polisin yaptığı baskını ve mecburen evlenmemiz gerektiğini onlara da söyledim. Tabii ki pek hoş karşılamadılar. Özellikle babam bu yaş olayından girdiğim aptalca kapana ve onun istediği gibi bir kızla evlenemeyeceğime epeyce kızgın. Diğer yandan ailemizin adının gazete manşetlerinde haber olarak gezmesine de razı değil. O yüzden kabullendi. Tabii ki bir kız isteme töreni olacağını sanmıyorum. İşleri kendi aramızda hızlı yapacağız. Pazartesi veya salı gününe nikâh kıymamızın iyi olacağını düşündük. Hepimizin işleri var."

Zamanlamanın bu kadar hızlı olması da Helin Hanım'ı şaşırtmıştı. Şoktan şoka giriyordu.

"Ama... Bu çok yanlış!" Kadın kızına bakmıştı. Onun gözünde Arden hâlâ kucağında hoplattığı küçük bir kızdı. Onun bir erkekle severek evlenmesi için bile erken olduğunu düşünüyordu. Kendisi de on sekiz yaşında sevdiği adamla evlenmişti ama o zamanlar bu yaş normal sayılıyordu. "Ben onun için böyle bir evlilik hayal etmemiştim!"

"Başka çaremiz yok, buna inanın. Olsaydı hiç düşünmezdim. Bu evlilik şart oldu."

"Bir arada... yaşamayacak mısınız?"

"Hayır..."

"Tuzağa düştüğünüz hâlde bize yardım mı edeceksiniz?"

Levent bir an kadının gözlerine bakarak düşündü. "Dediğim gibi, artık benim de çıkarıma geliyor bu evlilik."

Helin Hanım başını öne eğdi. Birkaç saniye düşündü. "Peki... Öyle olsun ama paranızı istemiyoruz!" dedi kesin bir sesle. "Kendi başımızın çaresine bakıyoruz. Hacizleri kaldırtsanız yeter. Borçlarımızı ödemeye devam ederiz."

"Bu konuyu sonra konuşuruz..." Genç adamın gerçekten de bu konuyu önemsemediği belliydi. "Kimliğe göre Arden'in on sekiz yaşına bir iki hafta kalmış. Yasal olarak sizin vekâletinize ihtiyaç duyuyoruz. Onu aldıktan sonra bu evlilik mümkün olabilir. Şimdi çıkıp nöbetçi bir noterden alabiliriz. Sonrasında ben gereken tüm ayarlamaları yaparım. Sonra da herkes kendi yoluna gider."

Kadının soru dolu bakışları Arden'e çevrildi. Kızının güzel yüzünde belirgin bir ifade yoktu. Öylesine bakıyordu. Acaba bu evliliğe gerçekten razı mıydı?

"Kızım?"

Genç kız hafifçe iç çekti. Levent'e minnettar olacağı hiç aklına gelmezdi. "Evet, doğru anne!" dedi yavaşça. "İçinde bulunduğumuz durumdan kurtulmanın en iyi yolu şimdilik bu! Hem maddi hem manevi!"

"Para içinse?.."

"Tabii ki para da önemli anne! Deli gibi çalışıp duruyorsun ama kazancın hiçbir şeye yetmiyor. Ben de bir iş bile bulamıyorum."

"Sen okuyacaksın!"

"Evliyken de okurum. Zaten evli olduğumuzu kimse bilmeyecek." Kesin bir dille konuşuyordu. Genç adamı ve ailesini tuzağa düşürme planının hâlâ işe yaradığına zaten inanamıyordu, şu anda da geri adım atacak hiç değildi. "En iyisi bu! Evlendikten sonra Levent Bey'le bir daha görüşmeyeceğiz. Herkes kendi üzerine düşeni yapacak."

"Ya sevdiğiniz biri çıkarsa karşınıza?"

Arden burun kıvırdı. "Sevgiye hiç inanmadığımı biliyorsun. Levent Bey'in de inandığını sanmıyorum."

"Bu işler karmaşıktır. Hiç ummadığın bir anda ummadığın birine âşık olabilirsin."

Levent sakince araya girdi. "Öyle bir şey olursa istediği zaman Arden'le boşanırız. Sorun yok. Zaten bu evliliğin en fazla beş yıl sürmesine karar verdik, öyle değil mi Arden?" Sesinde hafif bir uyarı vardı. Şimdi yirmi altı yaşında bir adamdı ama elbette belli bir yaşa geldiğinde evlenmek ve çocuk sahibi olmak isteyecekti. Çocukları severdi. Beş yıl sonrası bunun

için normal sayılırdı. Böylece gençliğini ve özgürlüğünü yaşamak için bir beş yıl daha kazanmıştı. Sabah kendisine oynanan kötü oyunun bir kısmı lehine çevrilmişti. "Kimsenin kimseye zorla sahip olması doğru değil."

Arden bu uyarıyı fark etmişti elbette. "*Evet...*" diye fısıldadı. Bu beş yıl süre biraz şantajmış gibi aniden önüne sürülmüş olsa da mantıklı sayılırdı. "Beş yıl yeterli. Sonra boşanırız."

Bu süre ona da uygundu. Bu sene üniversite sınavında yaptığı netler çok iyiydi. Bir yeri kazanacağına emindi. Dört sene okusa, okul bittikten sonra boşansa da olurdu. O dört senede maddi destek şarttı.

Levent'in gözleri yine evin içinde gezindi. Arden'in de aynı fikirde olması veya reddetmemesi içini rahatlatmıştı.

"Sizi öncelikle bu evden daha iyi bir yere yerleştiririz," dedi genç adam. Sesi itiraz etmelerini istemez gibiydi. "Bugünden itibaren bakınmaya başlayın. Kirasını ben öderim. Hacizleri de ilk iş gününde kaldırtacağım. Ayrıca evlendiğimizde Arden için bir hesap açıp her ay belli bir miktar yatırılmasını sağlayacağım. Neticede ben de Karacan şirketinde bir çalışan olduğum için büyük bir miktar olmaz ama işinizi görür."

Arden o parayı istemediğini onun yüzüne haykırmak isterdi ama kabullenmekten başka çaresi yoktu. Tüm tuzağın asıl amacı bu değil miydi? Hem bir kocanın karısına harçlık vermesinden daha doğal ne olabilirdi?

İnanamıyordu! Şimdi bu taş kalpli adamla gerçekten evlenecek miydi?

Bölüm 10

NİKÂH

8 Temmuz Salı, 15:10

İnanamıyordu! Şimdi bu taş kalpli adamla gerçekten evlenmiş miydi?

Gözleri yanındaki adama kaydı. Artık ayrılma zamanı gelmişti. İmzalar atılmış, nikâh başladığı gibi bitmişti. Çok kalabalık değildi.

Levent'in nikâh şahidi elbette kuzeni Cemal'di. Arden'in ise doğal olarak kendi kuzeni Asena'ydı. Bu ikili, imzaların atıldığı an hariç nikâh sırasında bir araya hiç gelmemişlerdi. Asena'nın üzüldüğünü bilen Arden, onların arasındaki soğukluğa kendisi de üzülmüştü. Kuzeninin Cemal'den hoşlandığını ve hatta gerçeğin ortaya çıktığı ana kadar Cemal'in de onunla görüşmeye devam etmek istediğini biliyordu. Ne var ki sonunda Cemal kurulan kapanı öğrenmiş ve şimdi ikisine birden tavır almıştı.

"Benimle görüşmek istemediğini söyledi!" demişti Asena. Bir önceki gündü. Levent'le birlikte gerekli her yere gidilmiş, resmî işlemler tamamlanmış, nikâh için saat alınmıştı. Onu eve bıraktıktan sonra da çekip gitmişti genç adam. Akşam yemeğinden sonra ise Asena eve gelmişti. Birlikte yorgunluk çayı içiyorlardı.

"Üzülme! Senin bir suçun olmadığını ona söylerim."

"Ama var! Sana yardım ettim!" demişti genç kız.

Şimdi bu nikâhta onların hâlâ konuşmamaları gerçekten üzücüydü. İmzalar atıldığı sırada yan yana otursalar da Cemal, Asena'ya hiç yüz vermemişti.

Levent de Arden'e vermemişti tabii.

Anlaşmalı bir evlilik olduğu için takı bile takılmamıştı. Sadece altın bir alyans sol ellerdeki yerini almıştı. Beyaz kıyafeti içinde bir gelinden hiç farkı olmayan Arden, içindeki sıkıntıyı önemsememeye çalışıyordu. Bu son evliliği olacak değildi ya! Elbet bir gün boşanır ve kendisine uygun bir adam bulurdu. Helal süt emmiş temiz kalpli biri olması yeterdi.

İmzalar atıldıktan sonra nikâh cüzdanı Arden'e teslim edildi. Levent tabii ki onu öpmeye bile yeltenmemişti. Balayı olmayacak, ortak bir evde bulunmayacaklar ve birkaç saat sonra birbirlerini uzunca bir süre için unutmuş olacaklardı.

Yanına bir kadın yanaşınca genç kız kaskatı oldu. Güzel gözleri şaşkınca irileşmişti. Bu uzun boylu güzel kadın, Meliha Hanım'dan başkası değildi. Onu hiç beklemiyordu.

"Meliha Hanım!" dedi hayretle. "Gelmişsiniz..."

"Elbette geleceğim," dedi kadın sakin bir sesle. Tabii ki gülümsemiyordu ancak genç kıza hakaret edip herkesin içinde rezalet çıkaracak gibi de durmuyordu. "Tek oğlum!" derken suçlayan bakışları Arden'e değil de oğluna çevrilmişti.

Genç kız elini uzatıp onun elini tutmak ve yanağını içgüdüsel olarak öpmek istiyordu ama cesareti yoktu. İri gözlerle bakıyordu sadece.

"Tebrik edecek bir şey yok biliyorum ama..." diye devam etti kadın. "Yine de âdettendir. Hayırlı olsun diyelim. Her şerde bir hayır vardır." Elini sade, beyaz çantasına attı. Onun da kıyafeti beyaz etek ve beyaz bluzdan ibaretti. Çantasının içinden bir kutu çıkardı. Arden'in şaşkın bakışları içinde koluna kalın ama kibar, altın bir bilezik geçirdi. "Ölçüyü doğru tahmin etmişim..." dedi önemsiz bir şey yapmış gibi. "Çok zayıfsın."

"Ben... Ben teşekkür ederim." Utanmıştı gerçekten. Bunu hiç beklemiyordu. "Bir şey takmak zorunda değilsiniz."

"Biliyorum ama bu da âdettendir." Kısa bir an durakladı. "Bundan sonra ne yapacaksınız? Levent pek bir şey anlatmadı bize."

"Oğlunuz artık özgür."

"Ne kadar özgürse..." diye hafifçe burun kıvırdı Meliha Hanım. Tabii Arden'in buna vereceği bir cevap yoktu. Kadının bakışları birkaç metre geride duran Helin Hanım'a çevrildi. O da pek mutlu gibi durmuyordu. Kimsenin mutlu olmadığı bir evlilik olmuştu. "Neyse! Ben gideyim. Kadir dışarıda bekliyor. İzmir' e kadar çok yolumuz var."

Arden sesini çıkarmamıştı. Ona *iyi yolculuklar* demek istiyordu ama cesareti yoktu. Yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. Çıkışa doğru giden kadının ardından bakarken gözleri bir kenarda duran küçük kıza takıldı. Levent'in kardeşi Leyla'ydı bu. Kocaman güzel gözlerini kendisine dikmiş bakıyordu. Annesi yanından geçerken onun peşine hemen takılmadı. Birkaç saniye oyalandı. Arden'i şaşırtacak bir şekilde muzipçe gülümsemişti. Gayet dostça, ılık bir tebessümdü bu.

Arden de gülümsedi. Hiç değilse Karacan ailesinden kendisine düşman olmayan bir kişi var gibi gözüküyordu.

Herkes dağılıyordu. Cemal dış kapıya gitmişti bile. Takım elbisesinin içinde oldukça yakışıklıydı. Asena'ya öylesine bakmış, sonra da gözlerini kaçırmıştı. Arden onların arasındaki sıcaklığı buza çevirdiği için gerçekten üzgündü.

"İstediğini elde ettin!" diyen bir ses duydu yanında. Başını kaldırdı. Levent'in sert bakışlı gözleri hafifçe kısılmıştı. O da takım elbise içindeydi ve insanı sinir edecek kadar yakışıklıydı. Siyah saçları düzgünce taranmıştı. "Mutlu musun artık?"

"Evet!" dedi Arden burnunu kaldırarak. "Çok mutluyum!" dedi gururlu bir şekilde. Öyle olmadığı çok açıktı. "Doğrusu annen için biraz üzgünüm ama babanın yolculuk boyunca arabada surat asacağını bilmek de beni mutlu ediyor."

"Eminim öyledir."

"Şey..." Eli istemsizce bileğindeki altın bileziğe gitmişti. "İstersen annenin taktığı bileziği geri alabilirsin."

"O niye?"

"Öyle işte! Belki kızmışsındır."

"Saçmalama! Benim isteğimin dışında olan bir şey. Bilezik senin. Lazım olunca satarsın."

"Satmam!" O kadar kesin ve hızlı cevap vermişti ki Levent biraz şaşırdı. Genç kız gözlerini bileziğinden ayırıp artık kocası olan adama çevirdi. "Bu kadar kötü şeyden sonra bana tertemiz bir anı kalmasını istiyorum."

"Hayırdır? Şimdi de menfaatçi bir kadın gibi gözükmemeye mi çalışıyorsun?"

"Menfaatçi olduğumu ikimiz de biliyoruz. Hatta senin deyiminle, asalak!" Sesinde çocuksu bir küslük vardı.

"Neyse!" dedi genç adam sabırsız bir sesle. "Ben üstüme düşeni yaptım. Bu evliliği kimseye duyurmayacağız. Umarım sen de duyurmazsın."

"İmzalattığın evlilik sözleşmesinde zaten bu madde vardı," dedi Arden duru bir sesle. "Bana güvenebilirsin. Kazancımdan olmak istemem."

"En azından dürüstsün."

"Öyleyim..."

"Yine de benden ev, araba, bol para talep edebilecekken sıkıcı bir evlilik ve komik bir aylık ödemeyle yetinmen aklımı karıştırıyor."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Pek değil."

"İçin rahat olsun. Ben senden başka bir şey istemiyorum. Sözleşmedeki gibi olacak. Sadece zorluklarımızı aşacak kadar aylık bir ödeme bana yeter. Fazlasında gözüm yok. Gözyaşı karışmış paranızı istemiyorum."

"Sandığım kadar akıllı değilsin demek!"

"Aptalca bir şey yaptığım kesin!" Hafif bir nefes aldı. Gözleri kocasının çarpıcı yüz hatlarında gezindi. "Peki, sanırım artık seninle işimiz bitti. Beş yıl sonra görüşürüz."

Dönüp gitmeye hazırlanınca Levent uzanıp onu durdurdu. Kolundan yakalamıştı. "Dur!"

Arden şaşırdı. "Ne oldu?"

Genç adam ona bir kart uzattı. "Bu bir emlakçının numarası. Kaydet. Yarın seni arayacak. Güzel bir ev var, Konyaaltı tarafında. Annenin işine de yakın. Gidip bir bakın. Yeni bina. Hoşunuza giderse orayı size tutacağım."

"Tutacak mısın?" Şaşırmıştı iyice. "Kirasını sen mi vereceksin?"

"Evet..."

"Neden?"

"Senin için değil zaten. Annen için yapıyorum."

"Vicdanını mı rahatlatıyorsun?"

"Olabilir!" dedi Levent kuru bir sesle. "Bu olayda benim annemin nasıl hiçbir suçu yoksa, senin annenin de bir suçu yok."

"Evet ama..." diye itiraz edecek oldu genç kız.

Levent sabırsız bir nefes aldı. "Benimle tartışma Arden. Yarın gidip o daireye bakın. Benim isteğim bu. Aksini yaparsan anneni de kendi

inadına mahkûm etmiş olursun." Gözlerini yeniden kıstı. "Bir kere olsun yaşından daha olgun davran."

Genç kız kızarmıştı. "Şimdiden koca baskısı görüyorum!" dedi komik bir homurdanmayla. "Daha evleneli beş dakika oldu!"

Beyazlar içinde o kadar güzeldi ki bu durum, genç adamı açıkça rahatsız ediyordu. "Belki de seni alıp yanımda götürmeliyim. Böylece hayatını cehenneme daha kolay çevirebilirim."

"Bunu yapamazsın!"

"Yanımda götürmeyi mi cehenneme çevirmeyi mi?" Sesi alaycıydı. "Her gün sevişiriz seninle. Zorla oral seks yaptırırım! Sevmediğin ne varsa bulurum."

Arden yutkundu. "Benimle alay ettiğini biliyorum. Hayatım zaten cehennem gibiydi, seninle evlenince daha da kötü oldu. Seni tuzağa düşürünce daha iyi olacağımı sanıyordum ama ne yapsam ruhum sıkılıyor. Günlerdir vicdan azabından uyuyamıyorum. Sizin kadar kötü olamadığım için içim yanıyor. Allah'ın bana bir ceza vereceğine eminim. Hak etmediğim bu parayı almak bile istemiyorum ama... ama mecburum! Zaten kiramızı karşılasın yeter diye düşünmüştüm. Az istediğim için mutlu olmalısın!"

"Kira sorunun olmayacak artık. Parayı başka şeylere harcarsın. Anneni işten bile çıkartabilirsin. Çalışmasına gerek kalmaz."

"Öyle ama işe gidip gelmek annem için iyi oluyor. Kafasını dağıtıyor. Hâlâ babamın ölümünü atlatamadı." Gözleri Asena'yla yan yana duran güzel annesine kaydı. Yaz günü de olsa giymiş olduğu siyah elbise ona çok yakışmıştı. Sanki kızı evlendiği için matem tutuyordu.

"Peki, öyle olsun." Genç adamın gözleri Arden'in pürüzsüz yüzünde gezindi. "Bir daha görüşmemek üzere diyelim o zaman!" Elini uzatmıştı.

Arden de yavaşça elini kaldırdı. "Evet, öyle diyelim. Elveda..."

Elini onun elinde uzun süre tutmadı. Hemen geriye çekti. Kabul etmeliydi ki adamın yakınlığından etkileniyordu. Onunla olduğu bu iki günde ara sıra genç adamın temasları olmuştu. Her seferinde daha fazlası aklına geliyordu. Onunla seviştikleri o güzel dakikaları ne zaman aklından çıkarabilecekti?

Dönüp uzun adımlarla annesinin yanına gitti. Asena'yla birlikte nikâh salonundan çıktılar. Dışarısı çok kalabalıktı. Çok sık aralıklarla bir sürü kişinin nikâhı kıyılıyordu. Üç kadın yolun kenarına park edilmiş

araca yürüdü. Asena'nın eski arabasıydı. Eskiydi ama çok iyi çalışıyordu. Kliması hemen ısınmış bedenlerini rahatlatmıştı.

Eve varmaları uzun sürmedi. Yol boyunca nikâh hakkında hiç konuşmadılar. Sanki her şey normal bir güne aitti. Sanki o gün özel hiçbir şey olmamıştı. Eve girdikten sonra gündelik kıyafetlerini giyip akşam için yemek hazırlamaya giriştiler. Bu sefer paraya kıyıp pirzolayı alan Asena'ydı. Arabayı park ettikten sonra karşı apartmanın altındaki marketten alıp gelmişti.

"Hafta sonunun iyi yanı, güzel para kazandık!" dedi çaktırmadan Arden'e. Yemek işini kızlara bırakan Helin Hanım oturma odasına geçmişti. Onun bu evlilik dolayısıyla çok üzgün olduğu çok belliydi.

"Öyle mi?"

"Evet..." Asena kenardaki çantasına uzandı. İçinden deste hâlinde bir miktar para çıkarıp ona uzattı. "Bunlar senin. Nikâhtan hemen önce mesajı geldi. Cemal hepsini kuruşu kuruşuna ödemiş." Sesi şakacı olsa da hafif acıydı.

Genç kız bir an için onun elindeki paraya baktı. "Seviştiğimiz için mi bu kadar çok?"

"Evet... Bir kısmını işi ayarlayan adam aldı zaten. Kalan bu."

"Anladım. Ben bu parayı istemem. Hepsi senin olsun."

"Ama..."

"Benim için bir sürü masraf yaptın. Oteldeki içkiler bile çok tutmuş olmalı. O polise ve adamlarına da verirsin."

"Saçmalama ya!"

"Saçmalamıyorum. O parayı alırsam ben..." Sesi biraz kısıldı. "Ben kendimi iyice kötü hissederim." Asena'nın elini içindeki parayla birlikte geriye ittirmişti. "Senin hakkın bu!"

Kapı tarafında bir tıkırtı olunca Asena hemen parayı çantasına geri attı. Helin Hanım yardım edebileceği bir şey var mı diye sormak için yanlarına gelmişti. Olmadığını öğrenince bir bardak su içip odaya geri döndü.

"Aslında bu para beni de huzursuz ediyor..." dedi Asena.

"Neden?"

"Çünkü..." Utanmış gibiydi. Yanakları kızarmış, gözleri kaçamak bir bakışla dolmuştu. "Cemal gerçekten harika bir insan çıktı. Uzun zamandır onun gibisiyle karşılaşmamıştım. Beni hep güldürdü. Onun

yanında hiç sıkılmadım ve..." Yutkundu sevimli bir şekilde. "Ve onunla sevişmekten çok zevk aldım. Çok nazikti. Kendisini değil, hep beni düşündü. Beni uyarmak için elinden geleni yaptı ve..."

Arden irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. "Asena!" dedi hayretle. "Yeter yahu! Anladım ben! Niye ayrıntıya giriyorsun?"

"Bilmiyorum... İçim kıpır kıpır. Birine anlatmam lazım. Senden başka kimsem yok."

"Bence aç onunla konuş. Belki de bunu bekliyordur. Benim şerefsizin biri olduğumu, kandırıldığını söyle. Zaten o da buna inanmaya hazır olacaktır. Senden gerçekten hoşlanıyorsa bu şekilde konuşman onu yumuşatacaktır."

"Hayır!" dedi Asena kesin bir sesle. "Bunu sana yapamam ben! Sen daha değerlisin."

"Aptallaşma! Böyle bir adam bulmuşsun, böyle bir fırsatı tepemezsin."

"Ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Hani onunla sevişmeyecektin? Hani sadece bir oyun olacaktı? Geç kaldığımı biliyorum ama onu oyalayabilirdin."

Bu sefer kızarma sırası Arden'e gelmişti. "Bu konuyu konuşmasak olur mu?"

"Bak! Doğruyu söyle! Yemin et bak! Seni zorladı mı? Canını yaktı mı?" Asena'nın sesi gerçekten üzgündü.

"Sana *hayır* demiştim. Zorlama falan olmadı. Sadece... Sadece..."

O utanıp devam edemeyince Asena merakla tekrarladı. "Sadece ne?"

Arden derin bir nefes aldı. Sabah uyandığında kalçasında ve vücudunun en hassas yerinde gezinen o dudaklar, mermerden bir heykeli bile ateşli bir kadına çevirebilirdi. O anları hatırlamak bile vücudunun gerilmesine sebep olmuştu.

"Sadece hazırlıksız yakalandım diyelim..." Bakışlarını kaçırmıştı.

"O nasıl oluyor?"

"Öyle işte!"

Asena üzgünce yüzünü buruşturdu. "Benim aptallığım! Sen altıda demiştin, ben uyuyakalmışım. Komiseri aramakta geç kaldım."

Arden başını eğdi. "Neyse artık. Oldu bitti!"

Kısa bir sessizliğin ardından Asena bu sefer daha özel bir soru sordu. Kadınsı merakı ve vicdan azabı bunu sormasını gerektirmişti.

"*Güzel miydi peki?*" diye fısıldadı alçak sesle.

Arden'in yanakları yeniden kızardı. Nedense bu soruya kaçamak cevap vermek istememişti. Utangaç bir gülümsemeyle kuzenine baktı. Bir daha öyle bir an yaşayabilecek miydi acaba? Bir daha bir erkeğin yakınlığını hissedebilecek miydi?

Annesinin duymaması için o da sesini alçalttı. "*Çok güzeldi...*" diye içtenlikle fısıldadı. "*Bana yaptığı her şeyi çok sevdim. Daha fazlasını kendim istedim.*"

Bölüm 11

GÜZEL VE CESUR

Nikâhtan iki ay sonra...

10 Eylül Çarşamba, 08:15

Levent giyinip evden çıkmak için hazırlandığında o çıkarcı kızla evleneli iki ayı geçmişti. Aynadan kendisini kontrol etti. Gitmeye hazırdı. Güzelce duş almış, tıraş olmuştu. Modaya göre davranıp kirli sakallı gezmeyi sevmezdi. Gür saçları nemli olduğu için şimdilik düzgün duruyordu ama yarım saate kalmaz yine alnına dökülürdü. Ciddi görünümlü yüzünü süzdü. Yakışıklı olup olmadığıyla ilgili bir fikri yoktu. Sadece bu yüze parasından daha fazla değer verecek birini bulamamanın sıkıntısını yaşıyordu.

Modern mutfağına geçip buzdolabını açtı. Gördüğü boş manzara gerçekten içler acısıydı. Bekâr bir erkeğe uygun olsa da aç bir erkeğe uygun değildi. Süt şişesine uzandı. Bir bardağa koyup birkaç yudumda içti. Yolda bir şeyler atıştırırdı artık. Öğlenden sonra Antalya'da olma niyetindeydi.

Bardağını yıkayıp dairesinden ayrıldı. Elinde küçük bir valiz tutuyordu. Asansörle garaja indi. Beyaz cipine bindiği sırada telefonu çalınca irkildi. Ekrandaki isim hem endişelenmesine hem de şaşırmasına sebep olmuştu.

"Anne?" diye sordu endişesini gizleyemeden.

"*Selam, bu saatte uyanmışsındır dedim.*"

Annesinin sesinde bir farklılık yoktu ama yine de genç adamın endişesi devam ediyordu. "Uyandım. Dışarıya çıkıyordum. İyi misin sen? Bir şey mi oldu?"

"*Yok canım. Hepimiz iyiyiz. Kaç gündür görüşemedik seninle. Kahvaltıya gelir misin diye soracaktım.*"

"Anne..."

"*Sadece kahvaltı oğlum. Leyla da seni çok özledi.*"

"Yola çıkmam lazım. Antalya'da bir duruşmaya yetişeceğim. Babamın bilgisi vardı."

"*Evet, biliyorum. Yarım saat geç çıksan bir sorun olur mu?*"

Genç adam arabanın göğsündeki dijital saate baktı. Çok sıkıntı olacağını sanmıyordu. Herkesin iyi olduğunu öğrenince rahatlamıştı. "Peki, geliyorum," dedi annesine. "Rafadan iki yumurtaya hayır demem."

"*Anlaştık.*"

Eve doğru yola çıktığında şehir trafiği iyice artmıştı. Bornova'dan oraya varması yine de uzun sürmedi. Ailesi Karşıyaka Mavişehir'de lüks bir sitede oturuyordu. Müstakil bir evdense kalabalık apartman hayatını tercih eden annesi, yeşillikler içindeki bu sitede oldukça mutluydu. Kız kardeşi Leyla için de uygun bir ortamdı. Hem okuluna çok yakındı hem de sitede yaşıtı bir sürü arkadaşı vardı.

Sitenin güvenliği onu içtenlikle selamlamıştı. Kısa bir an kapıda duraklayıp camı açtı. "Doğum oldu mu Raşit abi?" diye sordu kırklarında görünen güvenlikçiye.

"Haftaya inşallah!" dedi adam gülümseyerek. "Az kaldı."

"Hayırlısı olsun. Bu kaçıncı?"

"Beş!" derken güvenlikçi bir zafer daha kazanmış gibi sırıtmıştı. Bıyıkları bile yüzünün iki yanına yayıldı.

"Nasıl baş ediyorsun? Ben kendimle bile ilgilenmekte zorlanıyorum."

"Çocuk başka bir şey Levent Bey. Allah size de nasip etsin inşallah. O zaman anlayacaksınız. Onların her türlü hâli insana yaşama sevinci veriyor."

"Korkutucu..."

"Mutluluk verici. Akşam tepeme çıktıklarında tüm yorgunluğum gidiyor."

Sözlerinde o kadar içtendi ki Levent elinde olmadan gülümsedi. Pek gülümsemezdi. Bu hayatta gülümseyecek ne vardı ki?

Adamın yanından ayrılıp geniş park alanında uygun bir yer buldu. Arabadan dışarıya çıkıp etrafına bakındı. Yeşillikler içindeki altı blokluk site gerçekten moderndi. Her blok on bir kattan oluşuyordu. Her katta

iki geniş daire yer alıyordu. Bu dairelerin balkonları da oldukça genişti. En üst iki kat ise dubleksti. Depreme dayanıklı bu binaların tam ortasında da oldukça büyük bir havuz vardı. İzmir'de hava hâlâ havuza girilecek sıcaklıktaydı.

Asansörle onuncu kata çıktı. Dubleks dairelerden birisi kendi ailesine aitti. Lise döneminden itibaren kendisi de bir süre burada oturmuştu. Amerika'dan dönüşünde ise bağımsız bir dairede yaşamayı tercih etmişti.

Zili çaldığında kapıyı kardeşi Leyla açtı. Gerçek bir özlemle abisinin kollarına atıldı. "Abi!" dedi neşeyle.

Arkada da annesi duruyordu. Genç adam eğilip kardeşini öptü. Mis gibi kokusunu özlemişti. Sonra ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdi. Annesine de sarılıp yanağından öperken onun kokusunun da bir başka güzel olduğunun elbette farkındaydı.

"Her zamanki gibi çok güzelsin Meliha Hanım!" dedi yalancı bir ciddiyetle. Gündelik kırmızı bluz ve beyaz pantolonla, annesi olduğundan genç ve güzel görünüyordu gerçekten de.

"Siz de çok yakışıklısınız Levent Bey!" dedi kadın da sevimli bir resmiyetle. O da geri çekilmiş, oğlunu süzüyordu.

"Babam nerede?"

"Mutfakta. Hadi gel."

Üçü birlikte mutfağa geçtiler. Kadir Bey geniş mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu. Kokusuna bakılırsa oğlunun sevdiği usulde salça soslu sosis pişiriyordu.

"Günaydın!" dedi babasına. Onunla hemen hemen her gün görüştükleri için ekstra bir yakınlık göstermemişti.

Elindeki tahta spatulayla tenceredeki sosisleri hızlı hızlı karıştıran adam yan gözle oğluna baktı. Başını eğip selamı aldı. "Günaydın! Çabuk geldin. Sosisler yetişmedi."

"Olsun, bekleriz. Annem aradığında dışarıda, arabadaydım zaten." Gözleri tencerenin içindeki sosa bulanmış sosislerde gezindi. "Güzel kokuyor."

"İnşallah tadı da güzel olur! Geç otur bakalım."

Genç adam zengin bir şekilde üstü donatılmış masaya yöneldi. Eskiden oturduğu sandalye yine boştu. Kahvaltının zenginliği varlıklı bir aile olmalarından kaynaklanmıyordu. Aksine oldukça mütevazı yiyeceklerle doluydu. Ne var ki annesi çeşit severdi. Altı çeşitten az reçel olduğu,

birkaç çeşit peynirden azıyla kahvaltı ettiklerini hiç hatırlamazdı. Annesi böyle seviyordu.

"Hafta sonu sinemaya gideceğiz, değil mi abi?" diye sordu Leyla.

"Tabii ki! İnternetten biletleri aldım bile."

"Film harikaymış."

"Ben de öyle duydum. Patlamış mısırlar ve gazoz senden ama."

Leyla oturduğu sandalyede hafifçe dikleşti. "Sen evi ayırınca iyice cimrileştin mi abi?" diye sordu iri güzel gözleriyle.

"Evlenince öyle oluyor!" dedi Kadir Bey yanlarına yanaşırken. Sesi biraz ters biraz da alaycıydı. Önce kızının tabağına biraz sosis koydu. Dumanı tüten sosislerden oğluna da koyduktan sonra kalanını kendi tabağına döktü. Meliha Hanım sosis sevmezdi.

"Evlilikle ilgisi yok. Maaşım yetmiyor!" dedi Levent iğnelercesine. "Patron pinti!"

"Tamam işte! O kıza ödediğin parayı ve yaptığın masrafları göz önüne alırsak, evliliğin tek taraflı bir uçurum olduğunu anlamışsındır artık!"

"Kadir!" dedi Meliha Hanım uyaran bir sesle. Oğlu için pişirdiği rafadan yumurtaları alıp önüne bıraktı. "Bu konuyu açmasak mı?"

Genç adam yumurtalarına uzandı. İkisinin de uçlarını kırarken omuz silkmişti. "O kızın, yani Arden'in masrafı o kadar çok değil!" dedi rahatça.

Bir kaşıkla sıvı yumurtaları küçük çukur bir tabağa boşalttı. Üzerine iki kaşık yoğurt ve biraz tuz döküp karıştırdı. Biraz da kırmızı toz biber attı. Bu onun ritüeliydi. Keyfinin yerinde olduğu günlerde bu yumurtayı böyle yemeyi severdi.

Kardeşine göz kırptı. "İster misin?"

"İğrenç ya..." dedi Leyla yüzünü ekşiterek.

Meliha Hanım herkesin önüne tavşankanı çayla dolu bardaklarını bırakıp yerine oturmuştu. "Antalya'ya gittiğinde..." diye başladı. Sonra sustu.

Levent onun ne demek istediğini anlamıştı. "Hayır, anne! Arden'i göreceğimi sanmıyorum. İşim çok."

"Niye görsün ki?" diye sordu Kadir Bey ters bir sesle.

Kadın yan gözle kocasına baktı. "Ne demek niye görsün?" O da ters bir tonla konuşmuştu. "Karısı o!"

"Evlenmek zorunda kaldığı karısı!"

"Ama evliler..." dedi kadın inatla. Kısa bir an durakladı. "Ayrıca isteseydi o kız bize daha kötü şeyler yapabilirdi. Herkese rezil edebilirdi. Hâlâ bu evlilikten ne gibi bir çıkarı var onu anlamıyorum."

"Anlamayacak ne var? Zengin bir kocaya ve aileye sahip işte!"

"Amacı o olsaydı yanımızda yaşamak için direnirdi." Gözleri oğluna kaydı. Merakla sordu. "Belki de direnmiştir. Senden böyle bir talebi oldu mu?"

Garip görünüşlü lezzetli yumurtasından bir kaşık alan Levent başını iki yana salladı. "Hayır!"

"Para istedi mi?"

Ağzındaki yumurtalı karışımı keyifle yutan Levent yine reddetti. "Kastettiğin anlamda hayır, istemedi. Sadece bana ceza olacağını düşündüğü komik bir rakamda anlaştık. Niye istediğini de anlamış değilim. Hiçbir işine yaramaz."

"Annesinin rahat etmesi için ev kiraladın ya!" diye sertçe direndi Kadir Bey. "Ve tüm haciz borçlarını da sildirdin."

"Doğrusu buydu!" dedi Meliha Hanım. "Kocası suçlu olsa bile onlar suçlu değildi. Adam intihar ettiğinde o haczi hemen kaldırmalıydınız. İkinize de çok kızgınım. Genç bir kadının, küçük bir kızın geleceğiyle oynadınız." Kocasıyla inatlaşmak ve tartışmak, sakin karakterli Meliha Hanım'ın hiç âdeti değildi. Herkes bunun farkındaydı ve nedense Arden için böyle inatçı bir tavır alması ilginç bir gelişmeydi.

"O küçük kız, oğlunu tuzağa düşürdü hanımefendi!" dedi Kadir Bey kızmaya başladığını belli ederek. Sesi sertleşmiş, gözleri kısılmıştı.

"Bunun farkındayım. Bu olayda her ikisi de suçlu."

Levent onların gerginleşmesi üzerine araya girdi. "Artık olmuş bir şey için tartışmaya gerek yok. Üstelik de evli olmak sandığım kadar kötü değilmiş." Hafifçe sırıttı. Ne demek istediğini herkes anlamıştı. Artık bir an önce evlenmesi için baskı yapan kimse kalmamıştı.

Annesi ve babası ona bakarken bu sefer Leyla araya girdi. Dayanamamıştı. "Ama Arden abla çok güzel!" dedi içtenlikle. Masum gözlerindeki samimiyet sesine de yansımıştı. "Keşke onunla gerçekten evlenseydin."

"Gerçekten evliyim kızım!" dedi Levent gülümseyerek. Birkaç kaşıkta tabağının içindekini bitirdi. Sonra çatalına uzanıp babasının yaptığı soslu sosislere batırdı. Birkaçını yakalamıştı.

"Gerçekten onunla evlenseydin, o da burada yaşardı. Sık sık görüşürdük. İyi arkadaş olurduk."

"Kardeşimi onun gibi sinsi bir kıza bırakacağımı mı sanıyorsun?" Ekmeksiz yediği sosisler, gitmek için acelesi olduğunu belli ediyordu. "Sana daha düzgün arkadaşlar lazım. O sana yaramaz."

"Bence Antalya'ya gittiğinde onları bir gör," dedi Meliha Hanım. "Bak bakalım durumları nasıl?"

"Hiç niyetim yok anne! O sarı cadıyla bir anlaşma yaptık. Benden ne kadar uzak dursa o kadar iyi. Zaten o da beni görmek istemiyor."

"Ama sen ondan uzak durmak zorunda değilsin. Kardeşine katılıyorum. Yaşı gereği bir aptallık yapmış olabilir ama uzun zamandır gördüğüm en güzel ve en cesur kız o!"

Levent durakladı. Kaşları hafifçe kalktı. Annesinden bu sözleri beklemiyordu. "Güzel olabilir ama fırsatçılığı cesaretle karıştırma istersen."

"Hâlâ seninle evlenerek ne gibi bir fırsatçılık yaptığı konusunu açığa çıkaramadık. Üstelik ben cesur derken sözümün arkasındayım. O sabah otelin bahçesinde gözümüzün içine bakarak bizimle o şekilde konuşacak pek fazla kız tanımıyorum."

"Aptal cesareti..." diye söylendi Levent. Son sosislerini de yutup çay bardağından birkaç yudum aldı. Sonra ayağa kalktı. "Ben ellerimi ağzımı yıkayayım. Yola çıkmam lazım. Arabayla gideceğim. Hafta sonu da belki bir yerlere takılırım."

Birkaç dakika sonra kapıda annesiyle vedalaşıyordu. Babası da onunla birlikte evden çıkıp işe gidecekti. Ayakkabılarını giyip asansöre yürümüştü bile.

Meliha Hanım yanağından öpen oğlunun hemen uzaklaşmasına izin vermedi. Bir an kollarından tuttu.

"Levent!" dedi yavaşça. "Gidip o aileyi gör. Bir ihtiyaçları var mı bak. İstemesen de o kız artık senin karın! Allah'ın nezdinde ondan sorumlusun. O sana bir emanet."

"Anne..." diye itiraz edecek oldu genç adam.

"Ayrıca bana onun telefon numarasını da ver. Ne olur ne olmaz, belki bir gün lazım olur. Sende numarası vardır eminim."

Bölüm 12

SÜRPRİZ

10 Eylül Çarşamba, 18:40

Levent'in gözleri kahverengi çelik kapıdaydı. Kararsızdı. Buraya kadar gelmişti ama zili çalıp çalmamaya karar veremiyordu. Arden'i görünce ne hissedeceğini bilmiyordu. İçinde ona karşı bir kızgınlık, yaptığı şey için bir öfke var mıydı, onu bile çözemiyordu. Kendisine kurduğu tuzağın sonuçları, korktuğu kadar kötü olmasa da neticede kapana kıstırılmış, zorla evlenmişti. Bundan dolayı o büyülü bakışlı kıza öfkeli olmasa da öfkeliymiş gibi davranmak en iyisiydi. Hatta en iyisi onunla çok konuşmamak, göz göze gelmemekti. Buraya gelmekteki amacı, sırf kendi annesi rahat etsin diye Arden'in annesini görmekti. Başka bir şey değildi. Ne kızın o güzelliği umurundaydı ne de cesareti.

Elbette annesine, istediği o numarayı vermemişti. Bu bir tür yakınlaşma demekti. Ne sebeple olursa olsun buna izin veremezdi. Arden'in o yalancı masumluğunun annesini etkilediği açıktı.

Sonunda kararını verip zile bastı.

Birkaç saniye sonra kapı hafifçe aralandı. Aralıktan Helin Hanım'ın güzel yüzü gözüktü. Şaşkınlığı mavi gözlerine yansımıştı. Ardından zinciri çekip kapıyı ardına kadar açtı.

"Levent Bey?" dedi şaşkınca ve mesafeli bir sesle. Karşısında uzun boylu bu genci, yani yakışıklı damadını ve diğer yandan bir dönem hayatlarını mahveden acımasız avukatı görmeyi hiç beklemediği belliydi.

"İyi akşamlar!" dedi genç adam oldukça sıradan bir sesle.

"Eee... İyi akşamlar!" dedi kadın başka ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Sonra onu kapıda tutmanın ayıp olacağı aklına geldi. Kenara çekildi. "Girmez misiniz? Soğuk bir şey ikram edeyim. Hava çok sıcak."

Gerçekten de Antalya o gün hâlâ yazın keyfini sürüyordu. İzmir'de gündüz ve gece sıcaklığı daha makul seviyelere inmişti. Kış doğumlu biri olarak genç adam serin havalarda daha rahat ediyordu. Kadının teklifini ikiletmedi. İçeriye girip ayakkabılarını girişteki küçük boşlukta çıkardı. Helin Hanım'ın teklif ettiği terliği de istemedi. Çoraplarıyla eski ama tertemiz halıların üzerinde yürüyerek oturma odasına geçti.

Bu evi onlar için kiraladığı zaman önce kendi gelip görmüştü. Arden'e söylememişti ama uygun olup olmadığından emin olmak istemişti. Denize çok yakın, otoyolun gürültüsünden de epeyce uzaktı. Şehir merkezine otobüsle veya dolmuşla ulaşmak önceki evlerine göre daha kolaydı.

Onun bakışlarını etrafında gezdirdiğini gören Helin Hanım huzursuzca kıpırdandı. "Nasıl, beğendiniz mi?" diye sordu hafif bir merakla.

"Evet, güzel..." Eski evleri gibi sıcaktan yanmadığı kesindi. Açık pencerelerden cereyan yapan rüzgâr içerisini serinletiyordu.

"Cömertliğiniz için teşekkür ederiz."

Kadının minnettar olduğunu ama bu eve geçerken çok utandığını hatırlıyordu genç adam. Utancında kızının yaptığı şey de vardı elbette. Ceza gerektiren bir tuzağın karşılığında hak etmediği bir eve geçmek, karakteri güçlü olan herkesi utandırırdı.

"Memnun musunuz?" diye sordu ayakta dururken. Onun bir koltuğa buyur etmesini beklemeden oturacak kadar saygısız değildi.

"Çok!" dedi güzel anne içtenlikle. Sonra onun hâlâ ayakta durduğunu fark edince zarif bir şekilde en sağlam koltuklarını işaret etti. "Buyurun, oturun lütfen!" Onun oturmasını izledi. İri cüssesi yüzünden tek kişilik koltuk küçük gibi kalmıştı. "Ekşi elma suyum veya şeftalili soğuk çayım var. İsterseniz normal çay ya da kahve de getirebilirim."

"Ekşi elma suyu alayım!" dedi genç adam. Birkaç dakika sonra içinde buzları yüzen meyve suyu bardağı yanındaki sehpaya konmuştu. Helin Hanım da genç adamın karşısına oturdu.

"Nasılsınız?" diye sordu kadın. Belli etmemeye çalışsa da huzursuz görünüyordu. "Anneniz, babanız? Kardeşiniz?"

"Hepimiz iyiyiz. Teşekkür ederiz," dedi genç adam sakince. Uzanıp elma suyu dolu bardağı aldı. Dudaklarına götürüp bir yudum içti. "Arden... Yok mu?" diye sordu birkaç saniye sonra. Onun evde olmadığı açıktı. Bu kibar kadından başka, evde tıkırtı yapan birini hissetmemişti.

"Yok maalesef.." dedi kadın. O da kendisine yarım bardak elma suyu koymuştu. İki eliyle, kaçacakmış gibi tutuyordu bardağı. "Bir... sorun mu var?" diye ürkekçe sordu.

"Hayır, hiçbir sorun yok!" dedi genç adam. "Burada bir davam vardı. Gelmişken sizi görmek istedim."

Bu şaşırtıcıydı işte. Helin Hanım gözlerini hafifçe kırpıştırdı. "Şey... iyi etmişsiniz." Sonra usulca ekledi. "Burası sizin de eviniz sayılır."

"Teşekkür ederim." Kısa bir sessizlik oldu. Levent ekşi elma suyundan büyük bir yudum daha aldı. İçinde buzlar yüzen soğuk içecek gerçekten iyi gelmişti. Bu sıcakta ceketle gezmek insanı zorluyordu.

Peki Arden neredeydi acaba? Aklına hemen en yakın olasılık geldi. Belki de bir başka zengin adama eşlik ediyordu. Belki de çok kârlı olduğunu fark edince eskortluk işine yönelmişti. Dişlerini sıktı. Evli bir kadın olduğunu unutup o işi yapması gayet de mümkündü. Nasılsa artık bakire de değildi.

Farkında değildi ama katılaşmış gözleri evin içinde belirsiz bir öfkeyle gezindi. Eğer öyleyse kazandığı paraları iyi saklıyor demekti. Bu evdeki eski eşyalarda hiçbir değişiklik yoktu. Sadece eski televizyon değişmiş, yerine yeni nesil bir televizyon gelmişti.

"Arden nerede peki?" diye öylesine sordu. Kadın bir açıklama yapmayınca içindeki merak duygusuna yenilmişti.

Helin Hanım huzursuzca kıpırdandı. "Haberiniz yok sanırım."

"Neyden?" Duyacağı şeyden hoşlanmayacak mıydı acaba?

"Arden Bursa'da..." dedi kadın kısaca.

Genç adamın kalın kaşları hafifçe kalktı. "Gezmeye mi gitti? Tur falan?"

"Hayır, orada kalacak."

"Asena'dan başka kimseniz yok diye biliyordum. Onun da ailesi Alanya'da. Arden'in sizden ayrılacağını hiç sanmazdım."

"Mecburen ayrıldık!" Hafifçe gülümsedi. "O üniversiteye başladı." Sesinde kızının bu başarısından dolayı gizli bir memnuniyet vardı.

Levent'in gözleri kısıldı. "Anlamadım?"

"Arden, üniversite sınavını kazandı. Tıp! Artık Bursa'da kalacak."

Bu haber genç adam için şaşırtıcı olmuştu. Dişleri sıkıldı. Belli etmese de öfkelenmişti. Karısının kendisine böyle önemli bir şeyi söylememiş olduğuna inanamıyordu. Buraya gelmemiş olsaydı belki de uzunca bir süre öğrenemeyecekti. Gerçi çok önemli değildi. Onunla ne kadar az ilgilense ve ne kadar az bilgi sahibi olsa o kadar iyiydi.

"Üniversite gibi bir hayali olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı. "Bana söylemedi."

"Bazı şeyleri konuşacak kadar vaktiniz olmadı sanırım."

Genç adam belirsizce iç çekti. "Evet, her şey biraz hızlı oldu." Kısa bir sessizlik odanın içinde ağır kanatlarıyla gezindi. Duvardaki eski saatin mekanizmasından gelen tık tık sesi bile duyuluyordu. "Hâlâ çocuk bakıyor musunuz?" diye sordu Levent.

"Evet, devam ediyorum."

"O yüzden mi Arden'le gitmediniz?"

"Evet, bu işimden memnunum. Oraya gitsem ve bir ev tutsam bile bana uygun yeni bir iş bulmam zaman alabilir. Bu yaştan sonra fabrikalarda çalışamam sanırım. Garsonluk da yapamam. Böyle daha ekonomik. Hem Arden'in biraz da başkalarıyla zaman geçirip olgunlaşması iyi olur. Hayat mücadelesi verdikçe kişiliği gelişecektir."

"Bence kızınız yaşına göre yeterince mücadeleci ve yırtıcı..." Gözlerini etrafında gezdirdi yine. Yeni bina olsa da eski eşyalarla kalitesini çok fazla belli edemiyordu. Hacizler kalksa bile anlaşılan paranın önemli bir kısmı Arden'in okulu için ayrılıyordu. Aptal kız! Kendisinden aldığı o komik rakamla geçinmesi imkânsızdı. "Evden memnun musunuz peki?"

"Evet, çok memnunum. Burayı bizim için kiralamanız çok nazikçe. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Daha önce fırsatım olmamıştı. Sizi aramak istedim ama..."

Genç adam önemsiz bir konuymuş gibi kadının sözünü kibarca kesti. "Emlakçı bana teşekkürlerinizi iletti. Evden memnun olmanıza sevindim. Ancak bu eşyaları da yenilemek gerekiyor."

Kadın kızarmıştı. "Şimdilik idare ediyoruz."

"Sizi utandırmak için söylemedim. Madem damadınızım, sizden sorumlu sayılırım. Yaşam kaliteniz de buna dahil."

"Arden yaptığınız anlaşmada sadece..."

Levent yine nazikçe onun itirazını kesti. "Arden'in dediklerini unutun. Onunla yaptığımız anlaşmada yazmasa bile evliliklerde yazılı olmayan kurallar da vardır. Ben evlenerek bazı sorumluluklar aldığımın farkındayım. Sizi zorlamak istemem ama bırakın ufak tefek yardımlarım olsun. Geçmişimizi düzeltemesem de geleceğimizi yönlendirebilirim."

"Bunları geçmiş adına mı yapıyorsunuz?" diye hafif bir merakla sordu Helin Hanım.

Levent yavaşça başını iki yana salladı. Gözü, karşısındaki zarif ve güzel kadındaydı. Ancak aklında daha genç, sürekli gülümseyen başka biri geziniyordu.

"Hayır!" dedi yavaşça. "Geçmiş için değil." Sonra usulca ekledi. "Arden için..."

Bölüm 13

KADER ÇARPIŞMASI

Arden okula başladıktan iki ay sonra...

7 Kasım Cuma, 18:15

Arden durakta otobüs bekliyordu. Rüzgârlı hava, sonbaharı herkese hatırlatıyor, kış mevsiminin de kapıda olduğunu belli ediyordu. Yanakları ve ellerinden başka vücudu da üşümeye başlamıştı. Antalya'dan sonra Bursa'nın değişken havası genç kızı biraz zorluyordu. Bu şehrin havası biraz garipti. Sabah ve akşamları buz gibi soğuk olabiliyorken öğlenleri de dayanılmaz sıcak oluyordu. Bu değişikliğe alışık olmayan bünyesi yüzünden geçen haftadan beri hafifçe hastaydı. Bazen öksürüyordu. Bazen de üşüme nöbeti geçiriyordu.

Galiba yeni bir kabana ihtiyacı vardı. Üzerindeki baharlık kırmızı mont artık onu sıcak tutamıyordu. Antalya'da yeterli gelse bile bu şehirde zayıf kalıyordu. Tabii daha korunaklı bir kaban alabilmesi için de biraz daha tutumlu olması ve para biriktirmesi gerekiyordu. Herhâlde bir ay daha beklemesi gerekecekti. Burs için de başvurmuştu. O çıkarsa azıcık rahatlardı.

Gözlerini yola çevirdi. Otobüs beklediği yer Bursa'nın batı girişinde, Görükle diye bilinen büyük bir mahalleydi. Üniversite kampüsüne yakın olması sebebiyle bu ücra yer zamanla inşaatlarla genişlemiş, kafelerle, lokantalarla, öğrencilere lazım olabilecek her şeyle büyük bir semte dönüşmüştü. Nüfusunun belki de yarısı öğrencilerden oluşuyordu. Öğrencilere kiralanan evler ciddi bir çoğunluktaydı. Caddeler ve parklar bile genç üniversite öğrencileriyle doluydu. Genç kız da birkaç aydır okuluna yakın olan bu yerde, kutu gibi bir apartman dairesinde kalıyordu.

Yeniden esen rüzgârla saçları savruldu. Gözlerinin önüne gelen altın pırıltılı saçlarını çekmeye çalışırken yanına birinin geldiğini ve dikkatle ona baktığını fark etmedi. Saçlarını yüzünden çektiğinde ise beyaz gömlek, kırmızı kravat ve siyah bir ceket görüş alanına girdi. Çok dikkat etmeden adamın yüzüne öylesine baktı. Bakışlarını yeniden otobüsün geliş yönüne çevirdiğinde, o yüzün sahibini hatırlaması birkaç saniyesini almıştı.

Gözlerini yine hızla adama çevirdi.

Karşısındaki asık yüz hiç değişmemişti. Yakışıklı, zorba görünümlü ve tabii ki kocası olan adamdı bu.

Gür siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Biçimli dudaklarında elbette bir gülümseme yoktu. Kısılmış gözleri ise eskisi gibi sertti. Üzerindeki koyu renk takım elbiseyle olduğundan birkaç yaş büyük gibi duruyordu.

Bakıştılar bir an. Arden'in gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. Onu görmeyi hiç beklemiyordu. Kocası bir iş için Bursa'ya gelmişse bile burası onun hiçbir zaman uğramayacağı bir bölgedeydi. Görükle'nin bu tarafı şehre ve otoyola çok uzaktı.

"Yolunu mu kaybettin?" diye sordu şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. Sesinden belli olmasa da şaşırdığı güzel gözlerinden belli oluyordu. Kalp atışlarının niye hızlandığını ise hiç bilmiyordu. Belli etmeden kurumuş dudaklarını yaladı. Onu yeniden görmek, anlayamadığı değişik bir heyecana sebep olmuştu.

Genç adamın gözleri Arden'in masum görünüşlü güzel yüzünde gezindi. Bu fettan sarışının masum olmadığını elbette iyi biliyordu.

"Evet, yolumu kaybettim..." dedi donukça. "Rastlantı eseri koca Bursa'da sahtekâr karımla karşılaşıp ona yolu soracağım tuttu."

Arden burun kıvırdı. "Espri yapmak senin gibi ciddi bir avukata hiç yakışmıyor." Otobüs güzergâhına baktı öylesine. Gelen giden yoktu. "Otobüsüm gelir şimdi..." dedi yine ona dönerek. "Niye buradasın? Karşılaşmamız rastlantı olamaz. Benden kurtulmak için kanunda bir açık mı buldun?"

"Karşılaşmadık zaten. Bursa'da işim vardı. Seni de görmek istedim."

Arden'in kavisli kaşları hafifçe havalanırken burukça gülümsedi. Yine de çok tatlı olmuştu. "Beni mi? Bursa'da olduğumu ne biliyordun ki?"

"Annen söyledi."

Arden'in gülümsemesi azaldı. "Annemle bu kadar sık görüşmeyi bırakmalısınız avukat bey. Geçen ay ve geçen hafta da yanındaymışsınız. Ben bile onu sizin kadar görmüyorum." Sesi biraz tersti. "Ciddiyim!" diye de ekledi.

"Annenden hoşlanıyorum," dedi Levent. Onun azarlayan sözlerine aldırmamıştı bile.

Genç kız hayretle nefes aldı. "Ne? Ama... Ama aranızda neredeyse on beş yaş var!" dedi şaşkınca.

"İnsan olarak hoşlanmayı kastediyorum. Evet, hâlâ çok güzel ama ben genel olarak ondan küçük, senden büyük kadınlardan hoşlanırım."

"İçim rahatladı bak şimdi!" diye söylendi Arden. "Annemi niye gördün ki?"

"Babanla ilgili kalan son pürüzleri halletmek istedim."

"Hallettin mi? Ekstra bir borç çıkarmadın umarım?"

Levent onun ters sözleri üzerine hafifçe gülümsedi. "Bu macerada kötü karakter sen olmana rağmen sürekli beni kötü adammış gibi afişe etmen gerçekten çok komik."

"Sen kötüsün!" dedi Arden çocuksu bir inatla. "Ailen kötü!" Kısa bir an düşündü. Birkaç saniye sonra son cümlesini düzeltti. "Baban kötü! Annen ve kız kardeşin kötü olmayabilir." Kolunu kaldırdı. Altın bileziğini gösterdi. "Bak hâlâ annenin hediyesini takıyorum. Satmadım. Kız kardeşinin nikâhtaki gülümsemesini de kalbimde saklıyorum."

"Çocuk o tabii! Dıştan görünen güzelliğin onu kandırıyor." Sesi alaycıydı.

"Gördün mü bak! Kötüsün işte." Dişlerinin arasından söylenmişti. "Beni niye görmek istedin?"

"Bunları böyle ayaküstü değil de müsait bir ortamda konuşsak?" Başıyla geriyi işaret etti. "Arabam şurada."

"Üzgünüm. Ben başka bir yere gidiyorum. Kesinlikle senin gittiğin yer değil."

O sırada durağa üç genç kız daha geldi. Yanlarında uzun boylu bir delikanlı vardı. Dördü de duraktaki bu çifti merakla süzmüştü. Sonbahar havasına rağmen incecik giyinmiş kızlar, hâliyle Levent'e daha belirgin bir ilgiyle bakmışlardı. Arden bunu gördü ama önemsemiyormuş gibi gözünü yola çevirdi.

"Oda arkadaşın bir partiye gittiğini söyledi." Genç adam onu süzüyordu. İnce kırmızı montunu ve siyah bir pantolonun sardığı uzun bacaklarını memnuniyetsiz bir şekilde inceledi.

"Ne?" Arden şaşırmıştı iyice. Onun kendisini süzüşüne dikkat etmemeye çalıştı. "Sen evime de mi gittin?"

"Adresini annenden aldım."

"Ev arkadaşım seni gördü mü?" Sesi endişeli ve hayret doluydu.

"Tabii ki! Kapıyı o açtı."

"Kocam olduğunu söyledin mi?"

"Avukat olduğumu söyledim." Arden sıkıntılı bir sessizliğin içine girmişti. Levent umursamaz görünüyordu. "Kaldığın yere ev demek de haksızlık olur," diye devam etti. "Kapıdan gördüğüm kadarıyla bizim mutfaktan bile küçüktü. Duvarları ne kirliydi öyle! Üzerinde saçma sapan yazılar bile vardı. Kızların daha temiz olduklarını sanırdım."

"Bizden öncekiler erkekmiş!" dedi genç kız önemsemeyerek. "Boya yapacak paramız da yoktu. Onlar sayesinde bolca argo kelime öğrendim ben."

"Üst kattan da yoğun bir müzik sesi geliyordu."

"Konservatuvar öğrencileri kalıyor."

"Alt katınız da kafeymiş. Gece geç saatlere kadar gürültü geliyor olmalı. O cehennemde nasıl ders çalışıyorsun?"

"Evimizi beğenmediğine çok üzüldüm ama burada hayat pahalı. Ev bulmak da zor. İdare ediyorum işte." Yandaki kızların bakışları dikkatini çekti yine ama haklılardı elbette. Uzun boylu ve böylesine yakışıklı genç adamlar, her gün kızların karşısına çıkmıyordu. Üstelik adamın elinde alyans yoktu. Tıpkı kendisinde olmadığı gibi! İkisi de nikâhtan sonra çıkarmıştı. "Annem sana adresimi vermemeliydi," dedi ters bir sesle.

"O niye? Hiç meraklısı olmasam da kocanım senin!" Levent'in sesi onunki kadar ters değildi.

"*Kâğıt üstünde!*" diye fısıldadı. Duraktaki diğer kızlar konuşmayı dinliyor gibi sesini iyice alçaltmıştı. Üstelik hafifçe de ona yaklaşmıştı. Burnuna iç gıcıklayıcı erkek parfümü sızdı. Bu kokuyu tanıyordu. "*Koca moca diye bahsetmezsen sevinirim. Yerin kulağı var!*" dedi gözlerinin içine bakarak.

"Kâğıt üstünde mi? Vücudunun her noktası hâlâ aklımda!"

"*Şişşt! Yavaş ol!*" diyerek kızarmış bir yüzle uyardı kocasını. "*Deli misin sen?*"

"Kocan olarak bazı şeyleri bilmek hakkım. Üniversite okumak gibi bir hedefin olduğunu bilmem gerekmiyor muydu sence?"

"Okumak istediğimi söylemiştim sana!"

"Lafın gelişi gibiydi." Arden ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. Genç adam vurgu yaparak ekledi. "Benden başka bir hedefin olması beni şaşırttı. Hem de tıp!"

Arden sinirden hafifçe kıpırdandı. Burnunu kaldırıp onu tersledi. "Sen tek hedefim değildin elbette."

"Şaşırttın beni!"

"Bilmen gerektiğini düşünemedim. Beni başından atmak sana yeter diye düşünmüştüm."

"Seni başımdan atmadım. Karşılıklı anlaştık."

"Sonuç aynı. Bilmen gerekmiyordu işte!" Başı yine otobüs yoluna çevrildi. Nerede kalmıştı bu? Yeni bir rüzgârla ürperdi. Uçuşan saçlarını düzeltirken kocasına baktı. "Hem niye söyleyecektim ki?" diye merakla sordu.

Genç adam bir an sustu. Gözleri huzursuzca kısıldı. "Bilmiyorum. Belki sana yardımcı olabilirdim."

"Hangi konuda?"

"Her konuda... Kuzenim Cemal burada yaşıyor. Sana destek olabilirdi. Genç bir kız için büyük şehir sorun olabilir."

Arden onun yüzünden gerçek düşüncelerini anlamaya çalışıyordu. Kendisiyle dalga mı geçiyordu acaba? "Cemal bana kızgın olmalı. Tırnağını kıpırdatmayacağına eminim. Hem ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bulduğun o berbat evden belli."

Arden sabırsız bir şekilde iç çekti. "Gerçekten... Niye burada olduğunu öğrenebilir miyim? Nasıl berbat bir hayatım olduğunu görüp rahatlamak mı istedin? Beni bulmanı gerektirecek ciddi bir şey olmalı diye düşünüyorum da..." Burun kıvırdı yine. En basit hareketi bile aslında onu sevimli gösteriyordu. "... İnan aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Yolda konuşuruz. Gel seni istediğin yere bırakayım."

"Hayır..." Sert bir rüzgâr saçlarını uçurdu. Montunun kapalı yakasını bile aşıp göğsüne kadar inmişti. İnce vücudu hafifçe ürperdi. "Konuşmak istemiyorum. Ne varsa şimdi söyle."

"İnadı bırak da gel."

O sırada kızların yanındaki delikanlı yaklaştı. Gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordu biraz gereksiz bir cesaretle.

Hem Arden hem de Levent şaşırmıştı. Delikanlının boyu Levent'e yakındı ama daha zayıftı. Uzun saçlarını ensesinde atkuyruğu yapan, entel üniversite öğrencilerinden biriydi. Seyrek tüylü sakalları ve bıyıkları onu epeyce itici bir tip gibi gösteriyordu.

"Hiçbir sorun yok!" dedi Arden biraz ters bir sesle.

"Sanki seni rahatsız ediyor gibiydi!" dedi delikanlı hâlâ gereksiz bir özgüvenle. Sizli bizli konuşmayı da bırakmış, genç kızı tanıyormuş gibi bir havaya bürünmüştü.

O ana kadar sessiz duran Levent hafifçe delikanlıya yanaştı. "*Aslanım!*" dedi fısıltıyla. Gözleri kısılmıştı. "*Kendi işine bakmazsan, gururun o çirkin burnundan daha çok kırılacak. Arkadaşlarının önünde rezil olmadan geri çekil bakalım! Sonra kan nakli gerekmesin sana!*"

Sözlerinin içinde öyle tehlikeli bir ton vardı ki bunu ancak erkekler çok iyi anlardı. Delikanlı ciddi bir gerginlikle duraklamıştı. Levent'in kahverengi gözlerinin içinde kopkoyu bir karanlık vardı.

Arden ise neler olabileceğini hissetmişti. Levent'i çok iyi tanımasa da bazı özelliklerine yakından şahit olmuştu. O takım elbisenin altına gizlenmiş çekici kasların elbette bir sebebi olmalıydı. Levent'in boş biri olmadığı açıktı. Bir kavga çıkmasına izin veremezdi.

Derin bir nefes aldı. Kocasının kalın kolunu tutup çekiştirdi. "Peki, hadi arabana gidelim!" dedi aniden. Bir kavga çıksın istemiyordu. Onun isteksiz gövdesini biraz zorlamayla da olsa sürükledi. Levent'in kavga isteği kursağında kalmış gibiydi. Gözleri bıçaklar gibi delikanlıyı kesmişti.

Kahretsin! Otobüs de geliyordu. Ne şanssızdı!

Genç adamın arabası otobüs durağına çok yakındı. Beyaz renkli büyük bir *SUV* araçtı. Genç kız elini kocasının kolundan çekti. Kapı kilitleri açılınca ön tarafını dolaşıp kendi kapısını açtı. İçeriye girip sertçe kapattı. Dışarının rüzgârlı havasından sonra aracın içindeki dingin hava

iyi gelmişti. Ne var ki kendi duyguları sakin değildi. Öfkeli bakışlarını şoför tarafına oturan genç adama çevirdi.

"Deli misin sen?" diye söylendi kızgınlıkla. "Bir kavga çıksaydı, herkesin evli oluğumuzu öğrenmesi an meselesi olurdu. Niye tehlikeli şeyler yapıyorsun?"

"Tanıyor muydun o veledi?" diye homurdandı Levent.

"Tabii ki hayır!" Gözleri irileşti. "Hem sen de henüz yirmi altı yaşındasın. Ondan o kadar da büyük değilsin. İki ergen gibi davrandınız."

Levent cevap vermeden motoru çalıştırdı. Elektrikli motor hiç ses çıkarmamıştı. Yeniden eski sakin, kontrollü hâline dönmüş gibiydi. Park ettiği alandan çıktı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Niye? Onu öğrenemedin mi?" Başını çevirip birkaç kere öksürdü. Soğuk havadan sıcak ortama girince ciğerleri genişlemişti. Küçük öksürüklerdi ve eliyle kapatıp kocasına belli etmemeye çalıştı.

"Arden! Canımı sıkma! Zaten yoğun bir haftaydı. Cuma gününün güzelliğini bozma!"

"Seni görünce bozuldu zaten!" diye serzenişte bulundu genç kız.

Fakat bu bir yalandı. Onu yeniden görmek, onunla yaşadığı o geceyi ve olağanüstü güzel sabahı hatırlatıp duruyordu. Neticede özel şeyler yaşadığı tek erkekti. Levent için bir kadınla seks olağan bir şey olsa da kendisi için öyle değildi. Günlerce kendisine kızmıştı. Nasıl olur da nefret ettiği bir erkeğe kendisini teslim edebilmişti? Nasıl olurdu da o yaptığı şeyler hoşuna gitmişti?

Başını iki yana salladı. Unutmalıydı! O anları hafızasından silmek üç ayını almıştı ama işte şimdi yine aynı canlılıkla hatırlıyordu. Levent'i görmek üşümüş bedenini ateşle doldurmuştu.

"Çok sürmeyecek..." diye homurdandı genç adam. "Birkaç şeyi açığa kavuşturup eksik kalan birkaç ayrıntıyı da düzeltmek istiyorum. Sonra yine özgürsün."

"Bulmaca gibi konuşma. Neymiş onlar?"

"Önce ne yana gittiğimizi söyle."

"FSM Caddesi'ni biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Bilmesen şaşardım. Orada Rıhtım Pastanesi var. Bir arkadaşın yaş gününü kutlayacağız." Görükle'den bahsettiği yer çok uzak sayılmazdı. Her ikisi de birbirlerine kısa bir süre daha sabredecekti.

"Çabuk arkadaş edinmişsin. Yaş gününü kutlayacak kadar yani!"

"Hızlıyımdır!" dedi Arden belirsiz bir tebessümle. "Nefret ettiğim bir adamla bile bir gecede sevişip üç günde evlendim ben."

Levent yan gözle onun ince vücuduna baktı. Sonbahara hiç uygun olmayan montu, fizik yapısının inceliği dışında pek bir şey belli etmiyordu. Ne o güzel göğüsleri belliydi ne de düz midesi. "Geliş sebeplerimden biri de bu aslında!" dedi ağır ağır.

"Neymiş?" diye sordu Arden merak ettiğini belli ederek.

"O sabah olanlar senin ilk defandı ve ben korunmadım. Ya sen?"

"Anlamadım?"

"Benimle sevişmemek için itiraz etmiştin. Sanırım aklında öyle bir şey yoktu. Sevişmişiz gibi beni kandıracaktın. Benden önce elli erkek bile olsaydı yaşının kabahati benim başıma patlayacaktı."

Genç kız sabırsız bir nefes aldı. "Yani? Sonuç?"

"Yani, hamile kalabilirdin! Öyle değil mi?"

Arden içten bir kahkaha attı. Güzel yüzü ışıldamıştı yine. "Gerçekten bunun için mi geldin? Sormak için biraz geç kalmadın mı kocacığım? Çocuk doğdu da askere gitti bile." Levent hiç gülümsemeden bakınca Arden iç çekti. "Üç ay geçti yahu! Şimdi mi merak ediyorsun?"

"Aptallık işte! Annem geçen hafta hatırlatmasa unutup gitmiştim," diye itiraf etti genç adam.

"Hımm! Demek beni unutmayı o kadar çok istiyordun?" Hâlâ gülümsüyordu fakat nedense içi buruktu. Bu ilgisizlik neden canını yakıyordu?

"Bana o tuzağı kuracak kadar hazırlıklı olduğuna göre hamile kalmamak için de hazırlık yapmış olabileceğini düşünmüştüm aslında."

"Mantıklı tabii!" dedi Arden hafif alaycı bir sesle. "Fakat her şeyin içinde onu unutmuşum. Aslında hamile kalabilseydim çok güzel bir fırsat olurdu. Sana daha çok eziyet ederdim. Ailen de delirirdi. Düşünsene! Hırsız adamın şantajcı kızından bir torunları olacak! İstemedikleri bir gelin ve istemedikleri bir torun. Büyük felaket olurdu."

"Evet, öyle olurdu!" dedi Levent isteksizce.

Arden sevimli bir şekilde iç çekti. "Neyse! Sırf bunun için geldiysen, biraz saçma olmuş. Telefonla sorabilirdin."

"Açmayacağını düşündüm."

"Açardım sanırım. Senin de annenin de içi rahat olsun. Hamile falan değilim. "

"Emin misin?" Gözleri yine montundan pek belli olmayan düz karnına kaymıştı.

"Hamile olsaydım emin ol ballandırarak sana bu haberi verirdim. Fırsatları avantaja dönüştürmeyi severim. Fakat hamile değilim! Kalmayı da istemedim. Kötüyüm ama o kadar da değil. İstenmeyen bir çocuğu doğuramam. Asena'yla gidip nöbetçi eczaneden *ertesi gün hapı* aldık. Biraz geç kalmış olsak da işe yaradı." Alaycı bir tavırla gülümsedi. "Tabii belki sen de *kısır* olabilirsin!"

Levent birkaç saniye sessiz kaldı. Onun iğnelemesine karşılık vermemişti.

"Bir şeyi daha merak ediyorum..." dedi yavaşça.

"Nedir?"

"Biz seninle nasıl oldu da bir araya geldik?" diye sordu ona. "Yani Kemer'de beni tuzağa düşürmenin yolunu nasıl buldun? O kadar uzak bir ihtimal ki!"

Bu kilit bir soruydu işte. Genç kız ciğerlerini rahatsız eden zorunlu birkaç küçük öksürükle birlikte düşünecek zaman bulmuştu. "O aslında gerçekten beklenmedik bir fırsattı!" dedi yavaşça. "Rastlantı!"

"Rastlantı mı?"

"Evet..." Hafifçe yutkundu. "Paraya ihtiyacımız vardı. Asena bazen zengin erkeklere eskortluk yapıyordu. Yataklarına girmeden tabii. İki erkek için iki kadın lazımdı ve bana gelip ikinci kız olarak teklif yaptı. Parası iyiydi. Ben başlangıçta bunu kabul ettiğimde buluşacağım kişinin sen olduğunu bilmiyordum. Sizin eskort kız istemeniz ve Asena'nın beni yönlendirmesi tamamen rastlantıydı."

Levent'in ciddi yüzü alayla yumuşadı. "Demek hepsi bir rastlantı?" Sesi buna inanmıyormuş gibiydi.

"İster inan ister inanma! İstesem bile bu şekilde bir karşılaşmayı ben organize edemezdim. Bizimkisi otoyolda rastgele ilerleyen iki aracın birbiriyle çarpışması gibi oldu."

"Bana hiç gerçekçi gelmiyor. Bu ülkede milyonlarca insan var. Neden biz?"

"Kader çarpışması işte!" dedi Arden alayla. "Sonuçta hamile değilim. İçin rahat olsun. Hamileyken üniversite okuyamazdım. Babasız çocuk da büyütemezdim. Kendime zor bakıyorum. Aldırırdım büyük ihtimalle."

Levent onun sözleri üzerine ters ters baktı. "Yaşına göre gerçekten çok cesursun."

"Ben erken büyüdüm avukat bey. Tabii Karacanlar sayesinde... Kendimi senden bile büyük hissediyorum." Etrafına bakındı. "İstersen beni buralarda bir yerde indirebilirsin."

"Neden?"

"Bana daha fazla tahammül etmek zorunda kalmayasın diye!"

Levent hafif sinirli bir şekilde homurdandı. "O aşamayı çoktan geçtik. Uzun yıllar sana tahammül etmek zorunda kalacağım. Cezamızın bir kısmı bu değil miydi?"

"Saçmalama ya! Tahammül edeceğin bir eş değilim ben. Hiç görmeyeceğin karın olarak, kocaman ve uzak bir şehirdeyim. İndir şurada bir yerde beni, sonra da unut gitsin. Sayılı gün çabucak geçer."

"Konuşmamız gereken başka şeyler de var!" dedi Levent asık yüzüyle. Yeniden o ciddi hâline bürünmüştü.

"Hamile değilim işte! Annene söyleyebilirsin. Başka ne kaldı ki? Benden kurtulman için ülke mi değiştireyim?"

"Fena olmazdı ama ben senin kadar vicdansız değilim."

Arden hoş bir kahkaha attı. Berrak sesi arabanın içinde yankılanmıştı. "Ben mi vicdansızım?" diye hayretle sordu. "Ben mi?" Mavi gözleri o kadar güzel ışıldıyordu ki Levent'in onlara bakmaması büyük bir hataydı.

Belki de tam tersi, en doğru şeydi.

"Ben babanın ölümüne isteyerek sebep olmadım," diye tekrarladı dişlerinin arasından genç adam. Dikkatli bir şekilde beyaz aracı sürüyordu. Elleri becerisini gösterecek şekilde güçlü ve kontrollüydü.

"Ama bilerek isteyerek hayatımızı mahvettin."

"Sen de bizim hayatımızı mahvettin. Ödeştik..."

Arden burun kıvırdı. Şimdi istemese de çok sevimli olmuştu. "Aslında ben daha zarardayım. Evlilik bir yana, senin yüzünden istemediğim bir sürü şey yaptım. Hepsi de ilkti."

"Mesela?" diye sordu Levent öylesine.

"Komik olma! Biliyorsun işte!"

"Söyle yine de!"

"Sevmediğim, nefret ettiğim bir erkeğe açıkça kur yaptım." Levent'ten ziyade kendisine dargın gibiydi.

"Ne olmuş ki? Ben de hayatımda yeni bir kadın istemediğim hâlde senin o sevimli hâllerine kandım! Hem de ilk bir dakikada! Bu da ilkti."

"İlklere girersek zararlı çıkarsın!" diye homurdandı Arden. Üste çıkmak için hemen ekledi. "Ben ilk kez bir erkekle çıplak duşa girdim! Bu en yapılmayacak şeydi." Yanakları kızarırken bu sefer kesinlikle onu suçluyordu. "Fazlasıyla taviz verdim sana orada!"

"Çoğunu hatırlamıyorum. Sarhoştum!"

"Evet! Ben de öyle! Senin yüzünden hayatımda ilk kez alkol aldım ben!"

"Niye benim yüzümden olsun ki? Kendi mükemmel tuzağın için yaptın. Bu durumda her türlü sen kazançlısın." Sesi alaycıydı. "Ayrıca ben de sayende ilk kez sarhoş oldum. Hoşuma gitmedi."

Genç kız öfkeli bir nefes aldı. "İlklerde yarışıyor muyuz şimdi?"

"Sen başlattın!"

"Öyle olsun. Madem devam ediyoruz, söyleyeyim. Sen benim ilk erkeğim oldun! O yüzden istemesem de biraz özelsin." Bu bir suçmuş gibi yüzüne bakarak vurgulu bir şekilde söylemişti. "Senin ilkin olmadığım ise açıkça belliydi."

"Yatağımda çırılçıplak yatan bir *Afrodit* gibiydin. Bana o tuzağı kurarken ne bekliyordun? Ve tabii ki sen de benim birlikte olduğum ilk bakiresin. Bu büyük bir sorumluluk! Bilsem sana dokunmazdım."

"O yüzden mi benimle evlenmeye kolayca razı oldun?" Bunu cidden merak ediyordu. "Sorumluluk mu duyuyorsun?"

"Bilmem! Garip bir duyguya sahip olduğum kesin. Bu da ilk!"

"Sahiden! Evlenmemize neden itiraz etmedin?" Yan dönüp onun yüzüne daha dikkatle baktı. Öylesine yakışıklıydı ki her şey normal olsaydı o yüzü sürekli seyretmek keyifli olabilirdi. "Gerçekten de neden öyle kolay olduğunu anlayamıyorum."

"Beni kapana çok güzel kıstırdın."

"Saçmalama! Annem sana gerçek yaşımı söyleyip kurtuluş fırsatı vermişti. Arkana bakmadan kaçmanı beklerdim." Dikkatle genç adamı süzüyordu. "Aksine davranınca şaşırdım. Sevmediğin bir kadınla evlenmeye zorlanıyor gibi değildin."

"Sen de nefret ettiğin bir adamla sevişmeye zorlanıyor gibi değildin." Sesi alaycıydı. Yan gözle karısına baktı. "Hatta gayet keyif alıyordun. Öyle değil mi?"

Arden irkilmişti. Güzel gözleri hafif bir öfkeyle parladı. "Terbiyesiz adam!" dedi homurdanarak. "Senin aksine ben tecrübesizdim. Ayrıca neredeyse senin kadar sarhoştum."

"İnlemelerin hâlâ kulaklarımda!"

"Tamam sus artık!" Genç kızın yanakları iyice kızarmıştı. Gözleri parlayarak itiraz etti. "Ne istiyorsun? Seni alkışlamamı mı? Tepkilerime nasıl engel olabilirim?" Sustu bir an. O sabah yatakta olanlar aklında gezindi. O dudaklar sihirli gibiydi. "On dakika boyunca oramı öptün yaa!.." dedi utançla.

"Hoşuna gidiyor gibiydi. Benim de gitti. Senin aksine ben oral seksten hoşlanırım." Yan gözle genç kızın yüzüne baktı. Sonra onun hiç beklemediği bir şey söyledi. "Ara sıra o sabahı düşündüğüm oluyor. Sence de sevişmemiz güzel değil miydi?"

Arden sıkkın, derin bir nefes aldı. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum." Onun sözlerinin ardından kasıklarında hafif bir kıpırtının başlaması aklını karıştırmıştı.

"Bu tuzaktaki en güzel dakikalar olduğunu kabul et!"

Arden bakışlarını kaçırdı bu sefer. Pencereden dışarıya baktı. Demek onun için de güzeldi! Bu sözlere yeterince kızamadığı gibi, etkilenmişti de!

"Evet, güzeldi..." dedi yavaşça. "Belki de o yüzden sana yeterince kötü davranamıyorum. Bu arabada ne işim olabilir yoksa!"

"Eskortluk yapıyor musun hâlâ? Tuzağa düşürdüğün bir başkası var mı?"

"Niye? Sana eşlik edecek biri mi lazım?" Sesi tersti.

"Bursa gibi bir yerde sana gönderdiğim paranın yettiğini sanmıyorum."

"Yetmek zorunda. Burs için başvurdum."

"Soruma cevap ver. Eskortluk yapıyor musun?" Genç adam şimdi dikkatle onu süzüyordu.

"Önüne bakar mısın lütfen!"

Gerçekten de önde trafik sıkışmıştı. Yan yollardan dikkatsizce giriş yapanlar yüzünden üç şeritlik yol öfkeli sürücülerle dolmuştu.

Levent gözlerini yeniden trafiğe çevirdi. "Bu tavrını, yapmadığın yönünde bir cevap olarak alıyorum. Yapmamanı da tavsiye ederim. Küçük bir ihtimal olsa da evli olmamızın açığa çıkmasından daha rezil bir durum olur."

"Ne kadar bencilsin!"

"Ama haklıyım da. Sen de adının *eskort doktor* diye anılmasını istemezsin sanırım. Altı yıl uzun süre."

"O iş bir kerelikti!" diye itiraz etti Arden. "Artık kocamdan başkasıyla sevişmem ben!"

"Ben mi yani?"

Alaycı sesi Arden'i irkiltti. "Hayır tabii ki!" dedi kızgın gözlerle. Sözlerinin o yöne çekilmesi çok normaldi. Aptal kız! "Gelecekteki kocamı kastediyorum."

"Gelecektekini bilemem de gerçek kocan olarak buna hakkım olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yan gözle karısına baktı. "Anlaşmamızda bu konuyla ilgili bir madde yoktu."

Arden kısa bir süre onun ifadesiz yüzünü süzdü. Düz bir sesle ifade ettiği şey, itiraz edebileceği bir konu değildi. O haklıydı. Nefesini hafifçe geri bıraktı. Gözlerini camdan dışarıya çevirdi. "Evet..." dedi cansız bir tonla. "Yoktu."

"O yaptığın iş bir kerelik bile olsa, başlangıçta bana özel değildi. Karşına ben çıkmasaydım, benim yerime bir başkası olsaydı, onunla da yatacak mıydın?"

"Tabii ki hayır!" dedi Arden hemen. "Daha önce söyledim sana! Ben sadece bir erkeğe eşlik etmek için Asena'ya söz verdim. Erkeklerin siz olduğunuzu öğrendiğimizde de önce vazgeçmek istedik. Sonra aklıma bu plan geldi. Sabaha sarhoş olduğun için hiçbir şeyi hatırlamayacağını umuyordum. Sevişmişiz gibi düşünmen yetecekti. Sen zaten eskort kız olduğum için daha önce başkasıyla ilişki yaşadığımı sanacaktın. Asena bir saat geç kalmasaydı, her şey yolunda gidecekti."

"Yolunda gitti ya!"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun!"

Genç adam yan gözle ona baktı. "Ya sarhoş olmasaydım ve sızmak yerine seninle sevişmek isteseydim ne olacaktı? İzin verecek miydin? O da planının B kısmı mıydı?"

Arden yutkundu. Onun aslında tam olarak sarhoş olmadığı, uyku ilacının etkisiyle sızdığını söyleyemezdi. "Evet..." dedi düz bir sesle. "Ne olursa olsun yapacaktım."

Levent o anları hatırlamıştı. Kendine kızdığını belli edercesine dişleri sıkıldı. "Azmine hayranım. Ayarladığınız komiser de aklımı toparlamama izin vermedi."

Genç kız ne diyeceğini bilemiyordu. "Yine de evlenmek senin seçimindi."

"Ya da ailecek dünyaya rezil olacaktık."

"Onu kastetmiyorum. Annemin sana verdiği kurtuluş şansını değerlendirebilirdin. Gerçekten de niye öyle yapmadın? Beni rezil edebilecekken niye koruyan sözler söyledin?"

Genç adam yavaşça mırıldandı. "Annen için..." Önemsiz bir konuymuş gibi burun kıvırdı. "Baban yüzünden yeterince üzülmüş zaten. Bir de senden dolayı hayal kırıklığı duymasını istemedim."

"Kendini yakmak pahasına mı?" Gözleri kısılmıştı. "Sandığım kadar kötü olmadığını düşündürdün bana. Kendimi kötü hissettirdin."

"Çok da yanmış sayılmam. Hayatımdan memnunum. İstediğim şeyleri yapabilecek kadar özgürüm de. Aile baskısından kurtuldum. Güzel karımın kıskanmayacağı bolca sevgilim olabilir."

Onun rahat sözleri üzerine Arden'in gözleri anlamadığı bir öfkeyle irileşti. "Aman ne güzel! Evli adamın dediklerine bak! Benden sonra kaç kadınla sevgili oldun? Bir mi? Üç mü? Beş senin için bile fazla olur. Daha üç aydır evliyiz."

"Neyse!" dedi Levent bu soruları duymamış gibi. "Bu aydan itibaren sana daha fazla para yollayacağım. Tıp eğitiminin pahalı olduğunu biliyorum."

Daha fazla para mı?

Genç kız şaşırmıştı. Öfkelendi yine. "Buna hiç gerek yok. İstemem! Sevgililerine harcarsın değerli para..."

"Aptallaşma!" diye onun sözünü kesti Levent. Sesi sertleşmişti. "Bursa gibi bir yerde tıp eğitimi alıyorsan, iki mislinin bile yeteceğini sanmıyorum."

"İdare ediyorum. Sana tuzak kurmuş olabilirim ama benim de kendimce doğrularım var. Paran benim birinci önceliğim değildi."

"Bana teşekkür edeceğine böyle aksi olmak zorunda mısın?"

"Sana karşı öyle olmayı seviyorum."

Bir süre sessizce ilerlediler. Gidecekleri yere sonunda vardılar. Yolun solunda kalan Rıhtım Pastanesi, her zamanki gibi kalabalık gözüküyordu. Genç adam kavşaktan dönüp tam da önünde duracak gibi oldu.

"Hayır! Burada durma!" dedi Arden endişeli bir bakışla. Gözleri dışarıdaydı. Pastanenin içi görünüyordu. "Arkadaşlarımın çoğu gelmiş. Bütün gece lüks arabadaki yakışıklı adamın kim olduğu sorularını çekemem."

"Orada hoşlandığın biri var mı?" Genç adam arabayı elli metre kadar ileriye götürmüştü.

"*Arkadaşlarım* dedim."

"Onu anladım. Ben de hoşlandığın biri var mı diye soruyorum." İşlek caddede bir boşluğa yanaşıp aracı durdurdu. Dönüp karısının temiz yüzüne baktı. Kısa bir sessizlik oldu. "Hayatında normal bir erkek var mı?" diye sordu Levent. "İlgi duyduğun bir genç? Sevgili?"

"Bulunca sana söylerim," derken burun kıvırmıştı genç kız. Tabii Levent'in hafif öfkeli sesi onu uyardı.

"Arden! Doğru cevap ver."

Genç kız kaşlarını kaldırdı. "Bunu kocam olarak mı soruyorsun, yoksa öylesine bir soru mu?"

"Sen de benim sevgililerimi sordun!"

"Ama cevap vermedin!" diye dişleri arasından söylendi genç kız. "Ben cevap verebilirim ama! Şu anda hoşlandığım biri yok! Olmayacak da! Tüm amacım okuyup hayatımı kurtarmak."

"Altı yıllık eğitim, uzun zaman..." diye mırıldandı Levent.

"Neyin peşinde olduğunu gerçekten anlayamıyorum. Bu soruna istesem cevap bile vermezdim ama kocam olduğun için bir istisna yaptım. Eğer bir erkek bulacağımı ve senden erken boşanacağımı hayal ediyorsan, unut bunu. Beş yıl boyunca başına dert olacağım. Beş yıl daha bana bakmak zorundasın."

"Eğitimin altı yıl değil mi? Son sene ne yapacaksın?"

"Son sene bize maaş bağlıyorlarmış. Asgari ücret... Öyle olmasa bile anlaşma anlaşmadır. O sözleşmeyi yaparken tıp kazanacağımı bilmiyordum. Seni sıkboğaz etmem. Çekip giderim." Yeniden birkaç kere öksürdü.

Levent hafif bir nefes aldı. Onun öksürmesini izlerken düşünceli görünüyordu. Genç kız, kocasının bu hâli karşısında endişeliydi doğrusu. Acaba şimdi bu yakışıklı canavar ne yumurtlayacaktı? Bir şey söylemek üzere olduğunu hissedebiliyordu. İnşallah kötü bir şeyler olmazdı.

"Sanırım gelecekle ilgili bazı şeyleri gözden geçirmemiz lazım!" dedi Levent.

"Ne gibi?"

"Bence bu çirkin ama kârlı anlaşmamızı altı yıla çıkarabiliriz..."

Bölüm 14

ŞAHANE GELİN

7 Kasım Cuma, 18:55

"Anlamadım? Ne dedin?" Genç kız şaşkınca bakıyordu.

"Duyduğun gibi işte!" dedi Levent düz bir sesle. "Sözleşmeye göre, boşandığımızda benden bir nafaka alamayacaksın. Son senende sıkıntı çekeceğin kesin."

"Seni ilgilendiren bir durum değil. Asgari ücretle idare ederim."

"Bursa gibi büyük bir şehirde edemezsin. Hayat pahalı."

Arden'in kaşları çatıldı. "İyi biri olduğun için bu teklifi yaptığını sanmıyorum. İçinde bulunduğun sıkıntılı durumu neden bir yıl daha uzatıyorsun?"

Genç adam omuz silkti. "Beş yılın sonunda otuz bir yaşında olacağım. O zaman bile evlenmeye hevesli olacağımı sanmam. Fazladan bir yıl işime gelebilir."

"Sen delirmişsin..." Şaşkınca bakmaya devam ediyordu. "Başka bir kadını seversen ne olacak?"

"Sevilecek pek fazla kadın tanımadım. Öyle bir şey olursa oturur konuşuruz."

"Beş yıl hariç, boşuna olur. Kabul etmem." Genç kızın sesi inatçıydı.

Levent başını salladı. "Bunu biliyorum. İntikamın sekteye uğramayacak işte!"

"Ama... Ama bu kadar bencilce düşünemezsin! Annen var! Baban var!" Gerçekten de içten bir şekilde itiraz etmişti. "Ben sandığın kadar canavar değilim. Bir yıl fazladan onları üzmek istemiyorum."

"İlk beş yıl boşanamayacağız zaten. Altıncı yıl gelince duruma bakarız."

"Gerçekten inanamıyorum sana!" Hayretle kocasına bakıyordu.

"Rahat edeceğin bir altı yıl düşün!"

O sırada karşı taraftan üç kişilik bir kız grubu geliyordu. Kaldırımda konuşarak yürürlerken kendi aralarında bir şeye kıkırdıyorlardı. Hava kararmasına rağmen cadde ışıl ışıldı. Sokak lambalarının güçlü ışıklarından başka hâlâ açık dükkânlar etrafa ışık yayıyordu. O yüzden beyaz aracın içindeki çift rahatlıkla görülüyordu. Kızlardan ikisi onları görmüştü. Bakışları belirgin bir şekilde değişti. Hatta yanlarından geçerken biri muzip bir şekilde Arden'e el salladı.

Genç kız da mecburen elini kaldırmış, kısa bir gülümsemeyle de karşılık vermişti. "Kahretsin!" dedi dişlerinin arasından.

"Ne oldu?"

"Ne olacak! Seni gördüler!" dedi Arden ters bir sesle.

Levent önemsizmiş gibi burun kıvırdı. "Kocam dersin!"

"Çok komik!"

"Sende yalan söylemek üzerine cevher çok. Eminim bir şeyler bulursun."

"Kalbimi kırıyorsun!" dedi Arden ciddi bir bakışla.

Levent yine gülümsedi. "Alanya'da da böyle sözler söylemiştin ama sonra kalbi kırılan ben olmuştum."

"Bence ucuz atlattığına sevinmelisin. Bu hayatta ne cadı kadınlar var, biliyor musun?"

"Birini birkaç ay önce tanıdım." Genç adamın sesi inciticiydi gerçekten. "Fakat evliliğe alışıyorum sanırım."

Arden şimdi merakla onun yüzünü süzüyordu. Sonra iç çekti. "Görünüşe göre bu evlilikten asıl sen kârlı çıktın. Yoksa niye böyle saçma bir teklifle gelesin ki?"

"Şimdilik tek kazancım, ruhu karanlık olsa da görüntüsü melek kadar güzel olan bir kızla yatmış olmam. Güzel seksti."

"Ruhu karanlık mı?" Arden onun bu sözünün içinde kendisini rahatsız eden kısma odaklanmıştı. "Kalbimi sürekli kırmak sana artı puan kazandırmaz kocacığım!" dedi ters bir sesle. "Ruhum karanlıksa bile emin ol sizin sayenizde."

"Neyse... Bu konuları sonra konuşuruz. Arkadaşların beklemesin."

"Ne sonrası?"

"Bu gece buradayım. Otelde kalıyorum."

"Yarın yine mi görüşeceğiz?"

"Ne yarını? Saat on buçukta gelir seni buradan alırım."

Genç kızın gözleri irileşti. "Ne?"

"Yine buralarda bir yerde beklerim. Çok gecikme!"

"Sana inanamıyorum!" dedi Arden hayretle. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Çok ciddiyim. Zaten üşütmüş görünüyorsun. Bu soğukta bu ince montunla daha da fenalaşmak istemezsin eminim. Ben önce otele gidip yerleşeceğim. Sonra gidip Cemal'le buluşacağım. Çok işimiz yok. Ardından gelir seni alırım."

"Böyle bir şey istemiyorum senden. Ben kendim giderim eve. Arkadaşlarımın iyice kuşkulanmasını mı istiyorsun? Çıkışta bir sürü kişiyle..."

"Arden!" diyerek sabırsız bir şekilde onun sözünü kesti genç adam. "Seni burada bekleyeceğim. Yanındaki arkadaşlarının evliliğimizi öğrenmesi hiç umurumda değil. Nasılsa artık reşit de oldun! Kendi çevremdekiler bile öğrense umurumda olmaz. Büyük bir skandal çıkacağını düşünme. Vakti gelince de boşandık derim olur biter."

Arden açıkça yutkundu. "Sen... Sen delirmişsin! Annen baban ne olacak?"

"Annemin senden nefret ettiğini sanmıyorum." Bundan dolayı sesindeki memnuniyetsizlik açıkça belli oluyordu. "Kız kardeşim de nedense sana karşı hayranlık duyuyor. Şahane bir gelin olduğunu düşünüyor. Babam ise mantıklı adamdır. Benimle zıtlaşmamak için senden bahsetmiyor bile."

"Sen bir şey mi içtin?" Genç kızın sesi ciddi bir merakla doluydu. Bu gece sürekli şaşırıyordu.

"O geceden beri alkol almıyorum hanımefendi. Uyuşturucu zaten kullanmam. Sadece biraz yorgunum. Buraya gelmek için epeyce araba sürdüm."

"İyi işte! Git oteline dinlen."

Levent onu dinlemiyordu. "On buçukta arkadaşlarından kurtul ve buraya gel. Fazla bir şey yeme. Pasta şişmanlatır. Gider gece çorbası içeriz. Kelle paça sever misin? Üşütmene iyi gelir."

Arden saniyeler boyunca sessizce onu süzdü. Aklından milyonlarca düşünce geçerken genç adamın aklından geçenleri bir türlü anlayamıyordu. Ne yapıyordu bu adam? Nasıl bir plan içindeydi?

"Sırf... ne gibi bir oyun yaptığını öğrenmek için seninle geleceğim!" dedi yavaşça.

"Oyun sizin işiniz küçük hanım. Ben bir kitap gibi rahat okunurum."

"Sana güvenmiyorum."

"Kocana karşı daha inançlı olmalısın!" Zeki gözleri, aklından geçenleri gerçekten de hiç belli etmiyordu.

Arden elini kapı koluna attı. "Öyle olsun. Ben şimdi gideyim de biraz soru yağmuruna maruz kalayım. Milleti başımdan nasıl savacağımı düşüneyim. Çok eğleneceğim..."

Sözlerini homurdanarak söylemişti. Dışarıya çıkıp kapıyı neredeyse çarparak kapattı. Kocasının yüzüne bakmadan oradan uzaklaştı. Bir yandan da söylenip duruyordu.

"Tam rahat edecekken ne diye çıktın ki karşıma? Yine hayatımın içine edeceksin. Ne diyeceğim şimdi ben kızlara?"

Rıhtım Pastanesi sade ve sıcak bir mekândı. Oturup bir şeyler yerken keyif yapan müşteriler olduğu gibi, zengin pasta çeşitlerinden seçip eve götürmek üzere ayakta bekleyen müşteriler de vardı. İçeriye girer girmez arkadaşlarını gördü. Birkaç masa birleştirilmişti. Keyifli, hatta şamatalı bir şekilde muhabbet edip gülüşüyorlardı. Bir düzineden fazla kişi vardı. Bazıları ona el salladı.

Genç kız dudaklarına zorunlu bir gülümseme yerleştirdi. "Selam!" dedi herkese keyfi yerindeymiş gibi.

Neredeyse hepsiyle gündüz okulda beraber olduğu için tek tek selamlaşmamıştı. Kalabalık masanın bir kenarında kendisine de bir yer ayrılmıştı. Hem de arabanın yanından geçen kızlardan biriyle yan yanaydı.

Oraya oturup hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Başka çaresi yoktu. Ancak daha oturduğu anda sorgulanma başlamıştı bile.

"*Arden! O arabadaki adam kimdi?*" diye fısıldadı hemen yanındaki kız. Saniye isimli güzel bir kızdı. Siyah saçları kısacıktı ve oval yüzüne çok yakışıyordu.

Hangi araba, hangi adam diye kıvırmak saçma olurdu elbette!

"Antalya'da tanıştığım bir avukat!" dedi. Bu tam olarak yalan değildi. Yalanın gölgesinde gezinse ne olurdu ki?

"Allah Allah! Avukatın seninle ne işi olur? Arabası süperdi. Film yıldızı gibi de yakışıklıydı."

"O kadar mı dikkat ettin?" Sesinde hafif bir alayla sormuştu.

"Onu görmeyen kördür!" dedi Saniye. Bu arada diğer iki yandaki kızlar da o şamatanın içinde bu sohbeti dinlemeye çalışıyorlardı.

"Yakışıklı ama taş gibi de ruhsuz bir avukattır!" dedi Arden. "Ben ondan hoşlanmıyorum."

"Ama arabasına binmişsin?"

"Pek isteyerek olmadı. Babamın ölmeden önce küçük bir dükkânı vardı. Onun fesih işlemleri sırasında tanıştık. Birkaç pürüz için gelmiş. Bu tarafta işi varmış zaten."

Saniye duraklamıştı. Sanki bu sözlere inanmak istemiyordu. Sanki arabada gördüğü o manzaradan romantik bir beraberlik çıkartmaya uğraşıyordu.

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu!" Uzanıp kendisi için konulan meyve suyu bardağına uzandı. Hava serin olsa da içi cayır cayır yanıyordu. Birkaç büyük yudum aldı. Neredeyse derin bir *oh* çekecekti. "İnan bana o da benden hoşlanmıyor. Sandığın gibi bir şey yok."

Neyse ki kalabalık olmanın verdiği bir avantaj vardı. Sohbetler hızla değişiyor, herkesin dikkati her an başka bir konuya kayabiliyordu.

Vakit ilerlerken Arden huzursuzdu. Sınıf arkadaşı olan Fatma isimli kıza yaş günü hediyeleri verildi. Arden kibar bir eldiven almıştı. Önüne konan lezzetli pastadan ise fazla yiyememişti. Bol Antep fıstıklı çikolatalı pasta, bir süre sonra karşısındaki Sami isimli delikanlıya nasip oldu. Arden'in uzattığı pastayı memnuniyetle almıştı. Aslında genç delikanlı gece boyunca Arden'in ilgisini çekmeye uğraşmış, onunla konuşmaya çalışmıştı. Genç kız ise bu ilgiye karşı tepkisizdi. Gülümsemesi genel olarak dudaklarında olsa bile sarışın delikanlıya pasta vermekten başka ekstra bir ilgisi olmamıştı.

Saat on buçuk olduğunda kendisinden önce birkaç kişi daha kalkınca, bir bahane üretmesine gerek kalmadı. Kızların bazıları evlerine giden son otobüsleri kaçırmak istemiyordu. Herkes Görükle'de oturmadığı için bu normal karşılanmıştı. O da aynı bahaneyle ayağa kalktı.

"Ben de gideyim. Geç oldu."

"Bende araba var. Ben seni eve bırakırım!" dedi Sami. "Biraz daha oturabilirsin."

Genç kız, sınıf arkadaşı olan delikanlıya nazikçe gülümsedi. "Teşekkür ederim ama biraz da hava almak istiyorum. Senin de ta Görükle'ye kadar gidip geri dönmen lüzumsuz olur. Kestel'de oturmuyor muydun? Orası epeyce uzakta değil mi?"

Şehrin diğer ucunda ailesiyle birlikte oturan delikanlı onayladı. "Evet ama sorun değil."

Yanındaki Selçuk isimli diğer delikanlı da Sami'yi dürttü. "*Oğlum hani biz başka yerde biraz daha takılacaktık?*" diye fısıldadı.

Arden montunu giyip çantasını eline almıştı bile. Bu fısıltıyı da duymuştu. "Hadi bakalım! Herkese iyi geceler arkadaşlar. Pazartesi okulda görüşürüz."

Birkaç kızla pastaneden dışarıya çıktığında oldukça serin bir hava karşıladı onları. Onlarla da vedalaştı. Neyse ki onlar caddenin karşısındaki otobüs durağına gidiyorlardı. Arden de Levent'in kendisini bıraktığı tarafa yöneldi. Daha uzaktan bile beyaz aracın beklediğini görmüştü. İçindeki siluet de hâlâ aydınlık olan caddede hafifçe belli oluyordu. Yaklaştıkça daha da belirginleşmişti.

Başını çevirip arkasına baktı. Arkadaşlarından kimse olmadığını görünce adımlarını sıklaştırdı ve hızla aracın yanına gitti. Kapısını çekip açtı. Çabucak içine bindi.

Levent onu süzüyordu. Arden kapıyı kapatırken geniş koltuğa âdeta büzüştü.

"Çabuk gidelim. Herkes dağılıyor. Başka kimse bizi birlikte görmesin. Kızları ikna edinceye kadar canım çıktı."

Levent sakince motoru çalıştırdı. "Geç kaldın!"

"Geldiğime dua et!" Gözleri aracın göğsündeki dijital saate kaydı. "Hem sadece on dakika! Sevgililerin hep dakik miydi?"

"Dakik kadın yoktur. Bilerek geç kalan kadın vardır."

"Bilerek geç kalmadım ben. Bahanesiz nasıl kalkacaktım?"

"Neyse, eğlendin mi?"

"Sayende hayır! Yediğim sorgu sualin dışında senin burada bekliyor olman canımı sıkıyordu!"

Levent gülümsedi. "Pastanı yiyemedin mi yani?"

"Bildin..."

"Aç mısın?" Genç adam sinyal verip aracı yola çıkardı.

"Değilim, beni eve bıraksan yeter."

"Çorba sözün ne olacak?"

Arden kaşlarını hafifçe çattı. "Ne sözü? Ben öyle bir söz vermedim."

"Ama ben açım. Bana eşlik edersin hiç değilse."

Arden irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. "Avukat Bey! Biz sizinle en az beş yıllığına vedalaşmamış mıydık? Niye ben senin arabandayım? Ne çorbası bu?"

"İki medeni insan gibi bir aradayız işte. Evli bir çift olarak vakit geçirmemizde ne sakınca var?"

"Saçmalama lütfen! Beni eve bırak."

"Önce çorba içelim, sonra bakarız." Gaza basınca güçlü araba hâlâ yoğun olan trafikte ileri atıldı.

"Gerçekten sinir bozucu bir adamsın!" diye söylendi Arden.

"Sadece güzel bir kadınla geceyi geçirme niyetinde olan yorgun bir adamım."

"Oteline gidip dinlensen ya! Büyük ihtimalle ben yorgunluğuna iyi gelmem."

Levent yan gözle ona baktı. Masum mavi gözleri irileşmiş, dürüst ışıltılarla dolmuştu. Bu ışıltılı gözler, genç adamın ilk andan beri dikkatini çekmişti. Onu ilk gördüğünde kafasının karışmasına sebep olan belki bu parlak gözlerdi. Belki de güzel dudaklarındaki şu çekici gülümseyiş de olabilirdi!

Genç adamın sessizliği inatçı kişiliğinin deliliydi. Arden onu ikna edemeyeceğini anlamıştı. Kaderini kabullenmiş bir şekilde gözlerini yola çevirdi. Ancak sıkıntısını belli edercesine bir nefes almış, sonra montunun önünü biraz açmıştı. Sıcak arabada vücudu daha da ateşlenmişti.

Birkaç dakika sonra ana yola çıktılar. Metro hattına paralel olarak ilerlemeye başladılar. Geliş gidiş yolunun tam ortasında kalan metro güzergahı bile işlekti. Sık sık metro görülüyordu. Tabii gecenin o saatinde gündüz olduğu kadar yolcusu yoktu.

Sonunda ünlü Timsah Arena Stadyumu'nu geçip oradan dağ yoluna döndüler. Bu bölgenin eskiden lüks bir semt olduğunu duymuştu. Çekirge semti, Bursa'nın en bilinen yeriydi.

Genç adam önlerindeki yokuşu da sessizce geçti. Buraları hiç bilmiyordu Arden. İlgiyle etrafını izliyordu. Kükürtlü Caddesi' ni okuyabilmişti.

Yokuş biraz dikleşince trafik sıkıştı. Yokuş sonundaki döner kavşaktan sağa döndüler. Kayak merkezleriyle ünlü Uludağ'a giden ana yollardan birisiydi. İlginç ki bu saatte bile cadde üzerindeki yerler açıktı.

Genç adam birkaç dakika sonra yokuş yol kenarında durdu. Arden soldaki küçük lokantayı görmüştü. Aşağıdaki kavşağa göre daha sakin bir bölgeydi.

"Buranın kelle paça çorbasını çok övdü Cemal..." dedi Levent. Arabanın motorunu kapatıp ona döndü. Motor durunca kapı kilitleri de otomatik olarak açılmıştı.

Genç kız belli etmeden dudağının içini ısırdı. "O nasıl?"

"Kim? Cemal mi?"

"Evet..." Hafifçe yutkundu. "Benimle görüştüğünü biliyor mu?"

"Bu bir görüşme sayılmaz."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. Gelip beni gördün ya!"

"Evet, seni gördüğümü biliyor."

"Beni almaya geldiğini?"

"Onu bilmiyor. Otele geldim sanıyor."

"Bilerek mi söylemedin?" Güzel gözlerinin içinde hafif bir hüzünle mırıldandı. "Bana kızgın olmalı!"

Levent burun kıvırdı. "Benim kadar kızgın olamaz. O yüzden aldırma."

Kapıyı açtı. Arden de mecburen kendi tarafındaki kapıyı açmıştı. Yan yana ama birbirlerine dokunmadan karşı taraftaki çorbacıya yöneldiler. İçeride kendileri gibi genç bir çift ve iki orta yaşlı adam vardı. Dip tarafta ise dört genç erkek çorbalarını içmekle meşguldü.

Cam kenarında bir masaya yerleştiler. Sandalyelerine yeni oturmuşlardı ki hemen saçları üstten dökülmüş ama arkasından atkuyruğu yapılmış bir adam yanaştı yanlarına. O da kırklarında gibiydi.

"Hoş geldiniz?" dedi gülümseyerek. Elinde kurumasın diye üstü bezle örtülü bir ekmek kabı tutuyordu. Masaya bıraktı. Servisi hiç geciktirmemişti. Kâğıt ambalajın içindeki tertemiz kaşık ve çatalları da masaya koydu. "Ne alırsınız?"

"Ben karışık kelle paça alayım," dedi Levent.

Adam gülümseyerek onayladı. Sonra gözleri genç kıza döndü. "Siz?"

"Ben az çorba alacağım. İşkembe ve beyin olmasın."

"Tabii efendim."

O gidince genç kız kırmızı montunu çıkardı. Burası sıcaktı. Bir yandan da etrafı süzüyordu. Yan masadaki genç çift mutlu gözüküyordu. Orta yaşlı adamlar ise hararetle bir şeyler üzerine konuşuyorlardı. Büyük bir lokanta değildi. Sadece sekiz masası vardı. İki çalışanla işleri çeviriyor gözüküyorlardı. Arka tarafta sobaya yakın oturan gençler de gülüşerek bir şeyler konuşuyorlar, bir yandan da çorbalarını içiyorlardı. Duvardaki büyük televizyon ise sessiz bir şekilde çalışıyordu.

"Siz zenginler daha lüks yerlere gidersiniz sanıyordum," diye hafif bir alayla mırıldandı. Çıkardığı montunu yandaki sandalyeye koydu.

"Önemli olan nerede yediğin değil, ne yediğindir."

"Bunu atasözü olarak bir kenara yazacağım. Pinti olmadığını umarak tabii."

Levent hafifçe gülümsese de sesini çıkarmamıştı. Gözleri genç kızın yeşil bluzunda ve onun gizleyemediği dik göğüslerinde gezindi.

"Neden o ince montu giyiyorsun? Bu yazlık bluzla da üşütürsün tabii."

"Çünkü başka yok," dedi Arden umursamazca.

"Yok mu?" Gözleri kısılmıştı.

"Ben güney kızıyım. Biz bütün seneyi mont bile giymeden geçirebiliriz."

"Bursa'da geçiremezsin!"

"Evet, öyle olduğunu öğrendim. Bu ay da idare ederim ama öbür ay almayı düşünüyorum..." Konuyu kapatmaya çalışıyordu. "Kocam maaşımı yolladığında."

O sırada çukur metal kaplar içinde dumanı tüten sıcak çorbaları önlerine gelmişti bile. Adam geri gidip yine metal bir tabak içinde bir sürü yeşillik ve soğan da getirmişti. Ayrıca içinde ezilmiş sarımsakların yüzdüğü bir sirke kabı vardı. İki şişe suyu da onlarla birlikte masaya bırakıtı.

"Başka bir isteğiniz?"

"Teşekkür ederiz." Levent gayet kibarca garsona karşılık verince adam memnun bir şekilde oradan ayrıldı.

Arden önündeki çorbaya bakıyordu. Pasta yiyecek diye akşam yemeği yememişti. Sonra da pastanede stresten önündeki lezzetli pastayı bile yiyememişti. Şimdi burnuna dolan çorba kokusu ağzını sulandırıp midesinin kazındığını ona hissettirmişti.

Genç adam sirke kabının içindeki minyatür kepçeyi aldı. Kendi tabağına bir miktar sarımsaklı sirke koydu. Sonra genç kızın tabağına uzattı. "Biraz al. Yoksa tüm gece sana sarımsak kokarım."

"Tüm gece mi?" Genç kız hafifçe irkilmişti. Onun, kendi çorbasına da az miktarda sarımsaklı sirke koymasına ses çıkaramadı.

"Gece uzun..." diye mırıldandı Levent.

"Sabaha kadar sana bakıcılık yapamam."

"Niye? Bir işin mi var?"

Kaşığını eline alan Arden gerçekten şaşkınca duraklamıştı. "Levent Bey!" dedi hayretle. "Biz şu anda karşılıklı çorba için iki düşmanız! Gerçekten ne yapmaya çalışıyorsun?" İrileşmiş gözleriyle genç adamın yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu.

"Eve gitmesen arkadaşın seni merak eder mi?"

"O bu gece sevgilisinde kalacak ama neden soruyorsun?" Kalp atışları hızlanmıştı. Duyacaklarından hoşlanmayacağını hissediyordu.

"Bence bu gece benimle otelde kalabilirsin. Her zaman kaldığım otel. Manzarası güzel, odası geniş, yatağı büyük... Birbirimize dokunmadan yatabiliriz. Sabah kahvaltıdan sonra da alışverişe çıkarız."

"A... Alışveriş mi?" Artık Arden şaşkınlığın ötesine geçmişti. Kulakları yanlış mı duyuyordu? Kekelediğini bile fark etmemişti. "Ne alışverişi?"

"Ben daha çok aynı yatakta yatmamıza itiraz edersin diye düşünmüştüm." Levent'in sesi yine alaycıydı.

"Ona da sıra gelecek." Gözleri irileşmişti. Kendi kolunu çimdikledi. "Sanırım rüyadayım! Nefret ettiğim adamla neler konuşuyorum ben?"

"Saçmalama! Rüya falan değil."

"Seninle ne oteline gelirim ne de alışverişine yardım ederim."

"Bana değil, sana alışveriş yapacağız zaten!" Sesi yeniden düzleşmiş, ılık ışıltılarla dolan kahverengi gözleri yeniden sertleşir gibi olmuştu. "Yarın kalkarız, kahvaltımızı ederiz. Sonra çarşıya çıkar, sana kışı rahat geçireceğin genç işi bir kaban alırız. Ayakkabı da lazım. Bu ayaklarındakilerle yakında donarsın. Sık kar yağar buraya. Birkaç şeye daha bakar, sonra yolumuzu yine ayırırız. Benden ne kadar nefret edersen et, yine de *resmî nikâhlı çıkarcı karımı* bu hâlde görmek hoşuma gitmedi. Ben öyle bir adam değilim. Senin yüzünden içimde sevmediğim bir içgüdü canlandı!" Sonra canı sıkılmış gibi ekledi. "Bu da benim için bir ilk ... "

Bölüm 15

AFRODİT VAKASI

7 Kasım Cuma, 23:40

Arden gözlerini otel odasında gezdirdi. Geniş oda gerçekten tertemiz ve ferah gözüküyordu. Ortadaki kocaman yatak jilet gibiydi. Yerdeki kırçıllı halıdan çizgili perdesine kadar her şey uyum içindeydi. Gözünün ucuyla baktığı banyo bile mükemmeldi. Dört yıldızlı olmasına rağmen her türlü konfora sahip görünüyordu.

"Gel bak! Niye burada kaldığımı anlarsın!" dedi Levent. Geniş pencerenin önünde durmuş ve onu yanına çağırmıştı.

Genç kız isteksizlikten ayaklarını biraz sürüyerek ondan tarafa yürüdü. Pencerenin krem tonlarındaki kırçıllı perdeleri çekili değildi. Çekilmesine de ihtiyaç yoktu zaten. Odada çıplak gezilse bile dışarıdan hiç kimse onları göremezdi. En yüksek bina metrelerce aşağıdaydı. Ve... Ve karşısında inanılmaz, ışıl ışıl bir Bursa manzarası vardı.

Hayranlıkla nefesini tuttu.

"*Ama nasıl?*" diye fısıldadı.

Dik bir uçurumun kenarına yapılan Berussa Hotel ilginç bir mimariye sahipti. Uludağ'a çıkan dağ yolunun üzerindeydi. Yol tarafında olan girişinden bakılırsa, iki veya üç katlı sanılabilirdi. Ancak kot farkından dolayı Bursa'ya bakan diğer tarafı aşağıya doğru birkaç kat daha iniyordu. Bu taraftaki manzara o yüzden şahaneydi. Önünde güzelliğini engelleyecek hiçbir bina veya yükseklik yoktu.

"Beğendin mi?" Kolları neredeyse birbirine değiyordu ama ikisi de bu temastan kaçınıyor gibiydi.

"Evet..." dedi dürüstçe. Gözleri Bursa'nın yayıldığı vadide, hâlâ hareketli olan şehrin ruhunda gezindi. "Bizim küçük pencereden arka binanın kararmış duvarlarını gören elit manzaramıza benzemiyor."

"Ben de seviyorum bu manzarayı. Genellikle burada kalırım."

Genç adam onun yanından ayrıldı. Ceketini çıkarıp dolaba asıyordu şimdi. Kravatını da gevşetirken genç kız huzursuzca kıpırdandı.

"Benim burada kalmam hiç mantıklı değil..." diye sızlandı. Gözlerini manzaradan ayırmıştı. "Bence daha fazla soyunmadan beni eve bıraksan iyi olur."

"Geldin bir kere... Ve ben de o kadar yolu gidip geri gelemeyecek kadar yoruldum."

"Sana söylemiştim!" diye hafif bir öfkeyle söylendi Arden. "Sana beni eve bırak dedim! Kendi kabahatin."

Genç adam gömleğinin düğmelerini çözerken ona aldırıyor gibi görünmüyordu. "Bir duş almam lazım."

"Aman ne güzel! Beni dinleyip ciddiye aldığını görmek gururumu okşadı." Bakışları yatağa kaydı. "Hem burada tek bir yatak var."

"Öyle olduğunu sana vurgulamıştım. Yatak oldukça büyük. Birbirimize dokunmadan yatabiliriz."

"Yatarken ne giyeceğim peki?"

Levent bir an durakladı. "Oda sıcak. İç çamaşırın yok mu?"

"Var tabii... Var ama..."

"Aması ne?"

Genç kız öfkeyle yutkunmuştu. "Sabah uykuluyken yeni bir *Afrodit vakası* yaşamak istemiyorum."

Genç adam önce onun ne demek istediğini anlamamıştı. Anladığı zaman da içtenlikle güldü. "Sabah ne olacağını bilemem tabii. Uyurken sarılma huyun var mı?"

Arden'in güzel gözleri isyanla irileşti. "Ne bileyim ben? İlk kez biriyle yatacağım. Otelde kıpırdayamayacak kadar sarhoştuk!" Yanakları şişti. "Of! Aklıma doldurduğun şeye bak! Benim burada olmam bile saçma!"

Gözü bir an için kapıya kaydı. Şimdi çıksa eve gidebilir miydi acaba? Bu saatte taksiden başka bir ulaşım aracı bulamazdı. Evi çok da uzaktı. Oraya yetecek kadar nakit parası yoktu. Kredi kartı kullanılan taksiler de vardı ama bir kredi kartı sahibi bile değildi. Özellikle edinmemişti. Mali olarak batmak istemiyordu. Olanla idare etmeye çalışıyordu.

Levent onun kapıya bakışını görmüştü. "Rahatla!" dedi ilgisiz bir sesle. "Sadece yatacağız. Çok çekici olduğunu kabul ediyorum ama benden nefret eden bir kadına el sürecek değilim."

Genç kız hafifçe irkilmişti. Nefret? Bu güçlü duygunun neresinde olduğunu bilmiyordu. O geniş çizginin hangi ucuna daha yakındı? Bu adamın yakışıklı yüzüne bakarken ölmüş babasını daha sık hatırlaması gerekmiyor muydu? Kahretsin ki bu adam, nefretini pekiştirecek pek fazla şey yapmıyordu. Zorunlu içtiği güzel çorba ve yatmak zorunda olduğu şu kocaman yatağı saymazsa tabii.

"İstersen üstüne benim atletlerimden birini alabilirsin. Ben pijama giymem maalesef. Giyiyor olsaydım verirdim." Gömleğini çıkarmıştı. Dolabın kapağını açtı. Raflara düzgünce istiflenmiş az miktardaki giysi yığınından bir atlet alıp yatağın üzerine attı. "Fazladan bir atletim var. Dizlerine kadar gelecektir. Gecelik yerine geçer."

Arden bakışlarını onun atletik vücudundan kaçırdı. Bu mevsimde teni nasıl bu kadar bronz olabiliyordu? Belki de üzerindeki beyaz atlet cildini böylesine güzel gösteriyordu. Eski Amerikan filmlerindeki iri yarı ve tehlikeli gangsterlere benziyordu. Bu kötü kalpli avukatın, kendisini tek eliyle havada fırıldak gibi döndürebileceğine emindi.

Yatağın üzerindeki atlete göz attı. "Bu olur..." dedi kısaca. Canının sıkkınlığı sesine yansımıştı.

"Güzel! Üzülme o kadar. Niyetim kötü olsaydı bile eminim sabaha kadar birkaç kere orgazm olup keyfini yerine getirebilirdim."

Genç kız dudaklarını büzdü. "Terbiyesiz!" dedi asla farkında olamadığı o tatlı ifadesiyle.

Genç adam ona aldırmadan yatağın diğer kenarına oturmuştu. Beraberinde getirdiği seyahat terliği kenarda duruyordu. Ayakkabılarını ve çorabını çıkarıp onları giydi. Ayağa kalkıp hâlâ ayakta dikilen genç kızın önünde atletini de çıkarıverdi.

Yaşının gereği o kadar gergin, o kadar güzel bir cildi vardı ki bu işlerden hiç anlamayan Arden bile gözlerini kaçırmakta zorlanıyordu. İyi bir sporcunun keskin çizgilerle donanmış vücuduna sahipti. Bu göğüs çizgileri ve çekici kolları bir avukat olduğunu yalanlıyordu âdeta. Sırt kasları bile onun her hareketinde tatlı bir şekilde dalgalanıyordu.

Çıkardığı atleti güzelce katlayan Levent, rafta kirli olarak ayırdığı gömleğinin üzerine koydu. Sonra iç çamaşırıyla banyoya yöneldi. Onu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

da çıkaracağını zanneden Arden'in nefesi kesilmişti. O ince kumaşın altında ne olduğunu elbette çok iyi biliyordu ama yeniden görme ihtimali kalp atışlarını hızlandırmıştı. Dudakları bile kurumuştu.

O banyoya girince hemen soyundu. Aynada kendisine baktı. Beyaz iç çamaşırlarıyla güzel ama sıska bir kız görüyordu. Bursa'ya geldiğinden beri biraz zayıflamıştı. Dudağının kenarını ısırdı. Sütyeniyle yatamazdı ki! Hiç alışık değildi. Onu da çıkarıp hemen genç adamın atletine uzandı. Bisiklet yakalı atletin alt tarafı gerçekten de neredeyse dizine kadar geliyordu. Neyse ki küçük göğüs uçları ince kumaştan kendisini çok belli edemiyordu.

Yatağın kenarına oturup onun banyodan çıkmasını bekledi. Beklerken birkaç kere öksürmüştü. Hastalığının daha da kötüleşmemesini umdu. Öksürükleri yüzünden göğüs kafesi dünden beri hafifçe sızlıyordu. Neyse ki boğaz ağrısı veya burun akıntısı yoktu. Duşta akan suyun kesilmesinin ardından Levent'in dişlerini fırçaladığını duydu. Bir dakika geçmişti ki kocası belindeki bir havluyla içeriye girdi.

"Duş almak istersen yedek havlu var." Genç kıza dikkat etmeden bakmıştı. Beyazlar içinde çok güzel göründüğünü fark etmemiş gibiydi. Arden uzun saçlarını çantasından aldığı bir tokayla tutturmuştu. Şimdi duru yüzü ortadaydı.

"Evden çıkarken almıştım." O da gözlerini kocasının çıplak göğsünden kaçırdı.

"Dişlerini fırçalayacaksan otelin müşteriler için bıraktığı bir fırça var orada."

"Tamam..."

Aceleyle yanından geçip banyoya girdi. Onun gibi rahat olmadığı için kapıyı sıkıca kapattı. Galiba gece korktuğu gibi olmayacaktı. Kocası hakikaten de ona karşı ilgisizdi. Bu iyi bir şeydi. Adam haklıydı. Şu anda ne sarhoştu ne de uyku sersemiydi ama onu hafifçe zorlasa ne yapabilirdi bilmiyordu. Ona karşı direnemeyeceğini hissediyordu. O dudakların yine vücudunun en hassas bölgelerinde gezinmesi tüm direncini kırabilirdi. Seksin anlaşılmaz bir dürtü olduğunu o sabah çok iyi anlamıştı.

Banyodan çıktığında genç adamın temiz iç çamaşırlarıyla yatağa uzanmış olduğunu gördü. Gözleri kapalıydı. Sıcak odada ince örtüyü sadece beline kadar çekmişti. Beyaz renk, esmer tenini iyice ortaya çıkarmıştı.

Gecelik niyetine giydiği atletin eteğini çekiştirdi. Yatağın diğer tarafına yöneldi. İnce örtüyü kaldırdı. Zayıf bedenini yatağa bırakıp başını yastığa dayadığında Levent gözlerini açmış, sonra da yan dönüp odanın ışıklarını kapatmıştı. Yeniden sırtüstü uzandığında oda yeterince loş olmuştu. Pencerenin ardından gelen şehre ait hafif ışık, içerideki silüetleri belli ediyordu.

Arden gözlerini tavana dikti. Hayatında ikinci kere bir erkekle yatıyordu ve o da ilkiyle aynı kişiydi. Uyuyabilir miydi bilmiyordu.

Birbirlerine *iyi geceler* bile dememişlerdi!

"Bana masraf yapmak zorunda değilsin!" dedi yavaşça. "Sabah kahvaltıdan sonra evime bıraksan yeter."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bence fırsatını bulmuşken bundan faydalan..." diye mırıldandı genç adam. "Niye itiraz ediyorsun?" Gözlerini açtı. Bakışları karısına çevrildi. Loş ortamda koyu gözleri alayla parlamıştı. "Bunun için evlenmedin mi benimle? En azından sebeplerden bir tanesiydi."

Arden de ona bakıyordu. O gözlerin içindeki ışığı görünce yüreği burkuldu. Aylardır yaptığı şeyin ağırlığı altında ezilirken bu sözler hiç yardımcı olmuyordu.

"Bunu sık sık hatırlatmana gerek yok!" Ne diyeceğini düşündü. En iyisi vicdanını susturacak sözlerle içindeki sıkıntıyı savuşturmaktı. "Sana uyarsam..." diye başladı. "... Seninle yarın vakit geçirmek zorunda kalacağım, ki bunu hiç istemiyorum. Neden çıkıp geldin ki? Ne güzel, beş yıllığına seni unutmuştum ben!"

Levent yattığı yerde yan döndü. Şimdi yüzü pencereden gelen hafif ışıkta kısmen gözüküyordu. "Bana olan nefretine yenilip, üşütüp hasta olmayı mı tercih ediyorsun?"

"İdare ederim. Gelecek ay yeni bir kaban alacağım dedim ya!"

"Her on dakikada bir öksürüyorsun. Bana kalsa senin hastaneye de gitmen gerekir. Durumun kötüleşirse ne yapacaksın?"

Genç kız da yattığı yerde ona doğru döndü. Şimdi yüz yüze bakışıyorlardı. "İlgili koca gibi davranma lütfen! İyiyim ben!" Fakat öksürüğü onu yalancı çıkarmak ister gibi yeniden kendisini belli etmişti. Eliyle ağzını kapatırken öksürüğünü boğmaya çalıştı. *Kahretsin!*

"Sabah öksürüğün devam ederse önce bir hastaneye gideceğiz. Haberin olsun!" Genç adamın sesi katı bir kararlılıkla doluydu.

"Allah'ım! Sen despot musun adam ya?" Yeniden öfkeyle sırtüstü dönmüştü. "Sabah erkenden eve gideceğim ben."

"Bu konu tartışmaya açık değil." Sesi gayet sakindi. Yine yerinde kıpırdandı ve bu sefer ona sırtını döndü. "Hiçbirisi açık değil!" diye mırıldandı. "Şimdi uyu hadi! İyi geceler."

Arden sesini çıkarmadı. Yan gözle onun geniş sırtını birkaç saniye süzmüş, sonra sıkıntıyla tavana çevirmişti. Ne yapacaktı bu adamla? Üç ay önce başına bir dert almıştı, bunu biliyordu ama şimdi sanki bu dert başka bir biçime evriliyordu.

Dakikalar geçtikçe genç adamın nefesi düzenli hâle geldi. Arden onun uyuduğunu anlamıştı. Yorgun olduğuna göre bu çok normaldi. Ne var ki kendisi bir türlü uyuyamıyordu. Bu otel odasının kendi evlerinden daha sıcak olduğu bir gerçekti. Sobası ve kaloriferi olmayan evde elektrikli ısıtıcıyla ısınmaya çalışmak, ekonomik olarak da konfor olarak da çok mantıklı değildi.

Ne zaman uykuya daldığının farkında olmadı. O da yorulmuştu. Hem bedenen hem de ruhen bitkindi. Yorgunluğu sadece o gün olanlar için geçerli değildi. Evlendiği günden beri içinde yaşadığı sıkıntı şimdi yanında yatıyordu.

Sabaha kadar normal evli bir çift gibi uyudular. En azından Arden uyudu. Levent sabaha karşı uyandığında ona doğru sokulduğunu, bir elini genç kızın beline attığını fark etmişti. Kocaman yatakta birbirlerine o kadar sokulmaları saçmaydı. Genç adam hemen elini geri çekmiş ve ondan uzaklaşmıştı. Sonra uyuyamayacağını anlayınca kalkmış ve aydınlanmaya başlayan Bursa manzarasını izlemişti.

Yatağın başına gidip bu sefer de onu süzmüştü. O masum görünüşlü güzel yüze kanmaması gerektiğini biliyordu. Fırsatçı ve çıkarcının tekiydi.

Ama madem çıkarcıydı ona yardım etmesine neden bu kadar direniyordu? Birkaç parça giysiden ne olurdu ki? Bu da bir oyun muydu? Tavırları sahte miydi? Kendisini farklı göstermeye mi çalışıyordu? O güzel gözlerdeki masum inat, içten öfke gerçek değil miydi?

Bilemiyordu ama en azından bir şey gerçekti.

Nefreti!

Bölüm 16

NEFRETTEN KIZGINLIĞA

8 Kasım Cumartesi, 09:12

Arden uyandığında saat dokuzu biraz geçiyordu. Bunu açık televizyonun sağ altındaki saatten anlamıştı. Gözlerini aralamış ve önce yatağın tam karşısındaki ince televizyonu görmüştü. Sessizce çalışıyordu. Levent açmış olmalıydı. Günün haberlerini veriyordu. Bakışlarını hemen yan tarafa çevirdi.

Genç adam çoktan kalkmış, sakal tıraşı olmuş ve giyinmişti. Takım elbise yerine koyu lacivert bir pantolon ve siyah bir gömlek giymişti. Yatağın kendi tarafında oturuyordu. Ayaklarını ileriye uzatmış, sırtını da yatağın başına yaslamıştı. Gözleri televizyondaydı.

Arden hafifçe kıpırdandı. "Günaydın!" dedi cızırtılı bir sesle.

"Günaydın." Hâlbuki kocasının sesi ahenkli ve gayet etkileyici bir tondaydı. Yan gözle genç kıza bakmıştı.

"Çok uyumuşum..." dedi Arden suçluluk duygusuyla. Dudağının kenarını ısırdı.

"Acelemiz yok." Gözleri yine televizyona çevrildi. Afrika'daki bir iç savaş gösteriliyordu.

Arden tatlı bir şekilde gerindi. Bütün kemikleri ona âdeta teşekkür ediyordu. Garip derecede huzurlu ve dinlenmiş hissediyordu. Hâlbuki dün gece uyuduğunda ruh hâli, şu anki keyifli hâlinden yüz seksen derece farklıydı. Üstelik göğsündeki öksürüğe bağlı o hafif sızı da yok olmuştu.

"Dudak okuma yeteneğinin olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı. "Niye sesini açmadın?" Niye açmadığı belliydi elbette. Bu çok centilmenceydi.

"Görüntülerden anlaşılıyor. Alt yazıları okuyorum genelde."

"Sen kalkalı çok oldu mu?" Ellerine dayanarak yattığı yerde doğruldu. Sıyrılan atletini düzelterek ortaya çıkan omzunu gizledi.

"Eh..."

"İyi uyuyamadın mı?" Gözleri genç adamın yakışıklı yüzünde gezindi.

"Senin kadar iyi değil. Çekici bir kadınla bir şey yapmadan yatmak zor."

"Saçmalama!"

"Daha önce sırtüstü yatıp da horlamayan bir kadın görmemiştim. Sen ilksin. Bir an öldün sanıp endişe ettim."

"Daha neler!" Genç kız bir an durakladı. Sonra hafif öfkeli bir dudak büzüşle sordu. "Peki hayatında horlayan kaç kadın oldu?"

Levent küçük bir alayla mırıldandı. "Horlayan sayısı mı önemli, kadın sayısı mı?"

Genç kız neden öfkelendiğini anlayamıyordu. Genç adamın sevgililerinin hiç meraklısı değildi. "Düşündüm de... belki de söyleyeceğin sayı gerçeği ifade etmez. Belki de bazılarının seninle yatıp horlamalarını gerektirecek yataklı bir ortam gerekmemiştir. Sen oral seksi sevdiğine göre! O da her yerde yapılabilir sanırım. Arabada bile..."

Genç adam onun hafif öfkesine aldırmamıştı. "Hadi kalk giyin, kahvaltımızı yapalım." Gözlerini televizyondan ayırdı. "Sonra da önce hastaneye gideceğiz."

"İyiyim ben!" dedi Arden inatla. Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıtmıştı.

Temiz görünen halıya çıplak ayakla basıp basmamak konusunda kararsız kalınca kocası doğruldu. Kendi rahat ayakkabılarını giydikten sonra yere uzanıp terlikleri aldı.

"Benim terliklerimi giyebilirsin." Yatağın çevresinde dolaşıp karısının ayaklarının dibine düzgünce bıraktı.

"Teşekkür ederim." Kocaman terlikleri giyerken beyaz bacaklarının fazla açık vermemesine dikkat etmişti. Ayağa kalktı. Bir metre ötesinde duran bu saf gücü görmezden gelmek çok zordu. "Duş alacak vaktim var mı?"

"Tüm gün bizim."

Arden onun gözlerine bakıyordu. Karşısında ufak tefek kalmıştı. Siyah gömleğin ona ne kadar da yakıştığını neden düşünüyordu ki?

"Bir kaban almak o kadar uzun sürmez neyse ki!" diye mırıldandı.

"Hastaneyi unutma!"

"Gitmeyeceğim!" Öfkeyle nefes almıştı. "Ne kadar inatçısın ya! Bak! Uyandığımdan beri hiç öksürmedim!"

"Göreceğiz. Kahvaltı sonuna kadar bir kere bile öksürürsen hastaneye gideceğiz." Gözleri kısıldı. "Boğazın falan ağrımıyor mu?"

"Sana dert anlatmaktan ağrıyor! Çekil önümden!" Öyle demesine rağmen genç adamı beklemedi. Kendisi hafifçe yana kayarak ondan uzaklaştı. O koca gövdeyi itekleyebileceğini sanmıyordu. Kaç kiloydu bu adam acaba? En az yüz kilo olmalıydı. Bu kadar ağırlığı bir zamanlar üzerinde taşıdığına ve yaptığı güçlü baskıyla zevk aldığına inanamıyordu.

Aklına neden hep böyle abuk subuk düşünceler hücum ediyordu ki? Hem de sık sık!

Gece dolaba yerleştirdiği giysilerini kapıp doğruca banyoya gitti. Duş almak iyi gelmişti. Daha zindeleşmişti. Öksürmemeye dikkat ediyordu. Temiz bir havluyla kurulanıp otele ait saç kurutma makinesiyle saçlarının nemini iyice aldı. Tarağı odada çantasında kalmıştı. Mecburen, giyindikten sonra tarayacaktı. Neyse ki sık dalgalı saçları aşırı bakım gerektirmiyordu.

Banyodan giyinmiş bir hâlde çıktığında genç adam hâlâ televizyon izliyordu. Bu sefer sesini biraz açmıştı. Onun önünden geçip yatağın kenarında duran küçük çantasına uzandı. İçinden tarağını alıp yeniden banyoya geçti. Bilerek ağırdan alıyordu. Saçlarını yavaşça taradı. Gür saçları pek dökülmezdi. Lavaboya düşen birkaç teli de toplayıp etrafını temizledi. Aynanın kenarında genç adama ait eşyalar düzenli bir şekilde duruyordu. Anlaşılan kocası oldukça tertipliydi.

Yeniden banyodan çıktı. "Hazırım!" dedi.

Levent kısa bir an onu süzmüştü. Genç kız doğal olarak bir gece önceki siyah pantolonunu ve yeşil bluzunu giymişti. Bu bakış Arden'i huzursuz etti. Özellikle göğüslerinde takılı kalması içini ürpertmişti.

"Güzel..."

Genç adam ayaklarını aşağıya indirip yataktan kalktı. O banyodayken yatağın örtüsünü biraz düzeltmişti.

"Kahvaltıya geç kalmadık mı? Saat onu geçiyor olmalı."

"Ben ayırttım!" dedi genç adam rahat bir sesle. "İstersen buraya getirteyim."

"Yok, restoranda yiyelim."

Restorandaki bir masaya oturdukları anda iki genç kız onlara servis yapmaya başladı. Birkaç dakika içinde kocaman servis tabaklarına yerleştirilmiş taze kahvaltı ürünleri önlerinde yer aldı. Domatesinden salamına, portakal suyundan krem peynirine kadar her şey vardı. Peynirli sigara böreği ve dört yumurtalı omlet de eksik değildi.

O kadar çok çeşit vardı ki neredeyse açık büfede olması gereken her şeyi önlerine yığmışlardı.

"Bunların hepsini yiyemem ki ben!"

"Yediğini ye, yemediğin kalsın!" dedi Levent rahat bir sesle. O bir parça salamı alıp ağzına atmıştı bile. Çaylarını getiren bir kız başka bir ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Sonra gitti. İki genç sessizce kahvaltılarını ettiler. İçeriyi saran hafif müziğe mutfak tarafından gelen tabak çanak sesleri karışıyordu. Kendilerinden başka bir çift daha gelmişti sonradan.

Kahvaltıdan sonra odaya çıkmadan otelden ayrıldılar. Genç adamın arabası yolun hemen karşısındaki park alanındaydı. Hava kapalıydı. Gökyüzünde karanlık bulutlar kümelenmişti. Genç kız bir an için durup o bulutları süzdü. Yağmur yağacak gibi duruyordu.

O saniyelerde inanılmaz bir şey oldu. Bulutların arasından süzülen bir güneş hüzmesi ortalığı aydınlattı. Doğruca genç kızın pırıltılı saçlarına dokundu. Çocuğunu seven bir anne eli gibi tellerinde gezindi. Hafif bir rüzgâr ise bu dokunuşu sanki fiziksel hâle getirmişti. Sık dalgalı saçlar ışıklar saçarak dalgalandı. Cennetten inmiş masum bir melek kadar güzel görünüyordu.

Arden bakışlarını kocasına çevirdiğinde onun garip bir şekilde kendisine baktığını gördü. Ne olduğunu anlayamadı. Bu ciddi bakışlar ne anlatıyordu? Bir terslik mi vardı? Yüzünün kenarında dalgalanan bir tutum saçı yavaşça kenara çekti.

"Ne oldu?" diye sordu hafif bir merakla. Bir suç mu işlemişti acaba? Üstünde başında bir gariplik mi vardı?

Levent bir iki saniye daha sessizce bu güzelliği süzdü. Yanak kasları hafifçe dalgalandı. "Yok bir şey!" dedi kuru bir sesle. "Sabahtan beri hiç öksürmedin!"

Hayret! Arden buna hiç dikkat etmemişti. Aklından çıkıp gitmişti. "İyiyim demiştim sana! Hastaneye gitmemize gerek yok."

"Peki, öyle olsun!" Elini uzatıp onun koluna girdi. Hafifçe yönlendirdi. "Dikkatli ol! Yol işlek!"

Gerçekten de aşağıdan yukarıya, Uludağ'a doğru çıkan araçlar epeyce fazlaydı. Hepsi otelin önündeki dar dağ yolundan geçiyordu. Yukarıdan aşağıya inenler de vardı elbette.

Genç adam karşıya geçer geçmez onun kolunu bıraktı. Aracının kapılarını açtı. Birkaç dakika sonra nispeten sakin olan iniş yolundaydılar. Genç kız etrafını seyrediyordu. *Karagöz Müzesi* yazısını görünce irkildi.

Burayı duymuştu. Türk gölge oyunu Karagöz ve Hacivat'ın şimdiki nesle aktarılan kültürel mirasını sergiliyordu. Bursa Büyükşehir Belediyesi müzeye destek sunuyordu. Bir gün buraya gelmek istiyordu. Aslında bu şehirde kültürel o kadar çok miras vardı ki gezmekle bitmezdi. Ne yazık ki maddi imkânsızlıklar ve derslerinin yoğunluğu şimdilik ona engel oluyordu.

"Bu müzeye hiç geldin mi?" diye sordu Levent. Onun yanından geçtikleri binaya baktığını görmüştü.

"Vakit olmadı. Burası bize epeyce uzak."

"Derslerin yoğun mu?"

"Evet... Fırsat bulunca geleceğim ama."

"1326 Fetih Müzesi'ne de gitmelisin."

"Hımm..." Başını salladı. "Onu da duymuştum. Panorama müzesiymiş değil mi?"

"Evet. Gerçi şehrin her yeri doğal müzedir. Bursa da uzun yıllar Manisa ve Amasya gibi şehzadeler şehriymiş. Ecdadımız buraya çok emek vermiş. Ulu Cami'ye gittin mi peki?"

Arden iç çekti. "Beni üzmeye mi uğraşıyorsun?"

"Hiç öyle bir niyetim yok. Fakat bence üniversite öğrenciliğinin en güzel yanı, eğitimin yanı sıra keyifli günler geçirebilmektir. Tıpkı dün geceki gibi, arkadaşlarınla sürekli faaliyetlere katılırsın. Birlikte gezip eğleneceğin dostlar kazanırsın. Birçok yeni yer görür, sinemaya tiyatroya gidersin."

Arden burun kıvırdı sevimli bir şekilde. "Bunlar için para lazım."

"Belki de bir işe girmelisin."

Genç kız başını salladı. "Düşünmüyor değilim ama zor gibi. Üst sınıflarla konuşuyoruz bazen. İlk birkaç sene hep ezber, hep yoğun çalışma

oluyormuş. Komite sınavları da zor oluyormuş. Gece boyunca çalışanlar varmış. Sayfalar dolusu bilginin içinden birkaç soruyla sınanıyorsun."

"Kolay olsaydı herkes yapardı."

"Öyle tabii." Gözleri yanından geçtikleri Atatürk Palas'ta gezindi. Güzel bir oteldi. Sonra yeniden genç adama baktı. "Öğrenciler arasında en çok intiharın tıpta olduğunu duymuş muydun?" Dudakları kıvrıldı o her zamanki tatlı gülümseyişiyle. "Belki de benden erken kurtulursun."

"Saçmalama! Ne kadar zor olursa olsun her okul biter!"

"Evet ama derslerden başka bir de seninle uğraşacaksam, intihar mümkün görünüyor. İnşallah bu son görüşmemiz olur."

"Doğrusu ben de pek heveslisi değilim."

"Güzel..."

"Ama bir karım olduğu gerçeğini de görmezden gelemem. Sen de kocan olduğunu unutamazsın."

Arden irileşmiş gözlerle bakıyordu şimdi. "Avukat Bey! Sadece kâğıt üstünde olan bir resmiyet bu!" Gülümsemeye çalıştı. "Bugünden sonra için rahat bir şekilde beni unutursun, olur biter."

"Bakalım..."

Arden oturduğu yerde şaşkınca dikelmişti. "*Bakalım* mı?" diye sordu hayretle. "*Bakalım* ne demek? Tamam diyeceksin! Bakalım deyince... Tamam olmuyor!" Hafifçe yutkundu. "Yoksa seni yine görecek miyim?"

"Büyük ihtimalle!"

"Ama... Ama..."

"Arden!" dedi genç adam sıkıntıyla. "Bunları sonra konuşsak! Bu güzel sabahın tadını kaçırmayalım."

"Ben tadı olsun istemiyorum ki zaten! Beni eve bırakırsan olur belki!"

"Bence bana olan nefretini bir süre için unut. Alacağımız kıyafetleri düşün, eksiklerini listele, yarına sarkmamasını sağla. Ne eksiğin varsa alalım."

"Hani sadece kaban alacaktık?"

"Ben öyle bir şey demedim. Ayakkabından makyaj malzemesine kadar her şeyi yenilemeliyiz."

Genç kız dudaklarını büzüp koltuğuna yaslandı. "Makyajımı beğenmiyor musun yoksa?"

Genç adam yan gözle onun yüzünü süzdü. Otelden çıkmadan önce dolgun dudaklarına sürdüğü hafif rujdan başka bir şey yoktu. "Makyaja

hiç ihtiyacın olmadığının ikimiz de farkındayız. Lafın gelişi söyledim ama doğrusu üç ay önce o gösterişli makyajla beni iyi kandırdın."

"Ben makyaj yapmayı bilmem. Asena yapmıştı."

Şehrin ortasındaki cam piramit şeklindeki alışveriş merkezine yaklaşmışlardı. Zafer Plaza, Bursalıların uğrak yerlerinden birisiydi. İçerideki mağazaların çoğu kaliteli ama pahalı ürünler satıyordu. Mağazayı ve yer altında bulunan otoparkını ilk kez görecekti. Hafta sonu olduğu için epeyce gelen vardı. Trafik de sıkışmıştı hâliyle. Genç adam dikkatini yola vererek binanın yan tarafından otoparka girdi. Önceki sözleri ve hareketlerindeki rahatlık, onun Bursa'yı oldukça iyi bildiğini gösteriyordu.

İlk katta boş yer bulamayınca bir alt kata indiler. Sonunda genç adam aracı bir yere ustaca soktu. İçinden çıkıp asansörle plaza girişine çıktılar.

Burası daha kalabalıktı. Herkes bir yerlere koşturuyordu. Belirgin bir uğultu vardı. Her mağaza işliyordu. Müşteriler ihtiyaçlarına göre geziyorlardı. Arden gözlerini etrafında gezdirdi. Yürüyen merdivenler iki yandaydı. Zemin katın ortasında insanların oturup bir şeyler yiyip içebilecekleri bir kafe vardı.

"Almak istediklerini kafanda toparladın mı?" diye sordu Levent. Sesi kuruydu. Yapmak istemediği bir görevi yapar gibiydi.

"Hâlâ vazgeçmeni bekliyorum."

Levent onun koluna girdi yine. Bu kalabalıkta belki de en iyisi buydu. Sözlerini önemsemediği çok belliydi. "Önce kaban bakalım."

Ve gerçekten Arden'i yoran o çılgın alışveriş temposu başlamış oldu.

Dakikalar saatlere dönüşürken ellerindeki torbalar çoğalıyordu. Levent ona sadece kaban almakla yetinmemişti. Yağmur ve rüzgâr geçirmeyen iki farklı renkte mont için fikrini bile sormamıştı. Arden'in kararsız kaldığını görünce ikisini birden alıvermişti. Aldığı iki kaliteli çanta da montlarına uygun siyah ve bej rengindeydi. Ayakkabılar en kolayı olmuştu. Bir normal yürüyüş ayakkabısı, bir yarım bot ve bir de biraz uzunca kar botu almıştı.

"Kar yağdığında seni korur, sıcak tutar!" demişti sakince. Su geçirmeyen botları satıcıya doğru uzatıvermişti.

Kışın giymesi için aldığı kot pantolon ise normale göre biraz kalın ama çok rahattı. Onun dışarıda beklediğini bilerek kabinin kapısını açtı. Arden aslında ona pantolonu göstermeyecekti ama her konuda fikir üreten bir kocaya sahip olmak zordu. Beklediğini biliyordu. Kabinlerin

bulunduğu koridorda o anda kocasından başka kimse yoktu. Ayakta sıkılmadan bekleyen Levent gözlerini hemen ona çevirmişti.

"Nasıl?" Bir iki saniye karşısında durdu. Sonra kendi çevresinde bir tur attı.

Genç adamın gözleri karısının güzel kalçalarında gezindiğinde bir an için donukluğu azalmıştı. Likralı mavi kumaş Arden'in biçimli kalçasına mükemmel oturmuştu. Uzun bacaklarını çekici bir şekilde sarmıştı.

Genç kız yine ona dönerken kahverengi gözlerinin takıldığı yeri fark etmişti. Aslında bu normaldi. Soyunma kabininden çıkıp pantolonu ona gösterdiğine göre başka neresine bakabilirdi ki?

Yine de... Yine de bu bakışlar ürperticiydi.

"Beğendin mi?" diye sordu hafif bir alayla. İşin doğrusu, onun düşüncesini istemese de merak ediyordu.

"Fikrim önemli mi?" Levent öylesine konuşmuştu.

"Hayır ama parasını veren sen olduğuna göre sorma ihtiyacı hissettim. Zaten şu ana kadar her aldığımıza son noktayı sen koymadın mı?"

"Sadece senin beğendiklerine!"

Arden hafif bir nefes aldı. "Hadi ama! Bakışında bir farklılık vardı. Beğenmedin mi?"

Genç adam kısa bir an durakladı. Kararsız gibiydi. Gözleri yeniden karısının üzerindeki kot pantolona kaydı. "Beğendim!" dedi sonra sakince. "İçinde biraz ruh olan her erkek bu güzel kalçaları beğenir ve onları okşayabilmek için o kalan ruhunu da satar."

Arden, genç adamın yakışıklı yüzüne bakıp kalmıştı. Belli ki bu kuru bir iltifattı ama... Ama nedense hoşuna gitmişti. Kendisine gelmeliydi. Bu adama karşı yumuşamak, yapabileceği en aptalca şey olurdu.

Kabin koridoruna orta yaşlı bir çift girdi. Yanlarından geçip en sondaki kabine gittiler.

"Şey... Teşekkür ederim," dedi genç kız alçak sesle.

"Tabii benim ruhumu satmama gerek yok!" dedi Levent, dudaklarının hafif kıvrılmasıyla. "Ben özgürlüğümün karşılığında kalçalarına istediğim kadar dokunabilme hakkına sahip oldum."

Genç kızın kaşları kalktı. "*Alçak sesle konuşabilir misin lütfen?*" diye fısıldadı. Gözleri koridorun sonundaki kadına kaydı. Kabine giren kocasını bekliyordu. Sonra usulca ekledi. "*Böyle bir denemeye girişmeyeceğini umuyorum.*" Sesi hâlâ fısıltı gibiydi.

"Bakalım..."

Arden'in göğüsleri hafif kızgın bir nefesle havalandı. "Hep böyle diyorsun! *Bakalım* ne demek ya?"

"Bakalım demek işte! Çirkin bir evliliğe sürüklenmiş olsam da artık bana aitsin. Hayatın da bana ait, üzüntülerin de sevinçlerin de ve tabii ki vücudun da! Bu kadar basit!"

Arden kırpıştırdığı gözleriyle kocasına bakabilmişti sadece. Bu evliliğin, düşünmek istemediği diğer bir yanı olduğunu zaten biliyordu. Asena da onu uyarmıştı. Levent, evlilikle kazandığı haklarını kullanmak isterse ona nasıl engel olabilirdi ki? Tıpkı şu alışverişlerde ona engel olamadığı gibi. Onun inatçılığının farkındaydı.

"Nefret ettiğin bir kıza... dokunmak istemezsin sanırım."

"Ben senden nefret etmiyorum!" dedi Levent çok düşünmeden. Gözleri dupduruydu. "Sadece kızgınım." Arden sessizce bakıyordu. Levent sözlerini devam ettirdi. "Kaldı ki seks için aşk gerekmiyor. Bunu ikimiz de otel odasında kanıtladık sanırım."

Arden yeniden koridordaki kadına baktı. Endişeli gözleri kocasına döndüğünde içlerinde biraz öfke pırıltıları vardı. "Bunu hep yüzüme vuracaksın değil mi?"

"Bu bilimsel bir konu. Utanmana gerek yok."

[illegible] "Sadece çok kızgınım."

Levent güldü. Gülüşünü koridordaki kadın da duymuştu. Meraklı bakışları onlara dönmüştü.

"Nefret hissinden şimdi de *çok kızgınlığa* geçiş mi yaptık yoksa?"

Arden hafifçe irkilmişti. Sonra dişleri sıkıldı. "Babama yaptıklarınızı unutmuş değilim. Ömrüm boyunca da unutmayacağım. Bu aklında kalsın kocacığım. Hiçbir güzel sevişme bunu silemez." Kabine öfkesiyle geri döndü. Kapıyı genç adamın yüzüne kapamadan önce durakladı. "Ayrıca parana güvenme! Bana bu mağazayı alsan bile geçmiş hakkındaki düşüncemi değiştiremezsin."

Genç adam geniş omuzlarını silkti. Üzerindeki spor kesimli kaban omuzları daha da geniş gösteriyordu. "Bununla baş edebilirim sanırım."

"Sen geç bakalım dalganı!" O kadar tatlı görünüyordu ki hiçbir kadına öfke bu kadar yakışamazdı. "Sen daha benim cadı hâlimi görmedin." Cevap beklemeden kapıyı onun yüzüne kapattı.

Arkadan Levent'in o tok sesiyle gülüşünü duydu. Durup bir an aynada kendi yüzünü süzdü. Yanakları kızarmıştı. Mavi gözleri pırıltılar saçıyordu. Deliydi bu adam! Böyle ciddi bir konuda nasıl gülebiliyordu?

O kabinden birkaç pantolonla ayrıldığında bile keyfi yerine gelmemişti. Levent Karacan, gerçekten de kolay baş edilecek bir adam değildi. Daha bu yaşta böyleydi. İleride ne kadar inatçı olacağını düşünemiyordu bile! Allah karısına yardım etsindi.

Ne yazık ki şimdilik karısı kendisiydi.

Zafer Plaza'nın altını üstüne getirmişlerdi âdeta. Hatta genç adam bir ara elindeki poşetleri arabaya götürüp gelmişti. O arada genç kız da zemin katta bulunan kitap mağazasına girmişti. *D&R* her zamanki gibi kalabalıktı. Gözleri kitapları incelerken bazılarını eline alıyor, içeriğine bakıyordu. Annesinin çok sevdiği bir erkek yazarın kitabını görünce duraksamaksızın elini uzatıp aldı. *Kader Çarpışması*[2] isimli kitap yeni çıkmış olmalıydı. Bu, annesinde yoktu.

Paraya kıyıp ona hediye alsa mıydı? Ama önce annesine çaktırmadan sorsa daha iyi olurdu. Ara tatilde alır, hediye ederdi. Evdeki *FMA* rafı gittikçe kalabalıklaşıyordu.

Levent geri geldiğinde onu kitapçının önünde bekliyordu.

"Neden ben de gelmedim ki seninle? Arabaya kadar gitmişken beni de eve bırakırdın."

"İşimiz bitmedi daha!" diye mırıldandı genç adam.

"Bitmedi mi?" Kaşları hafifçe kalktı. "Çorabıma kadar bir sürü şey aldın. Bence bitti. Ne kaldı ki?"

"Önce yemek yiyeceğiz. Acıkmadın mı?"

Genç kız ellerini beline dayadı. "Bak! Bu kocalık işini fazla büyütmüyor musun? Yemek de nereden çıktı?"

"Ben acıktım. Saat beş olmuş. Hava kararır birazdan. İstersen otelde yiyelim."

"Otelde mi?"

---

[2] *Kader Çarpışması:* Yazarın, *Fatih Murat Arsal*'ın; şu an elinizde tuttuğunuz kitabından önce Ephesus Yayınları'nca yayımlanan, 2025 tarihli romanı.

"Ya da plazanın dışında Bursa kebabı yapan bir sürü yer var. Küçüklerdir ama lezzetlidir. Salaş yerlerde yemeyi sever misin?"

"Sayın avukat! Öğrenciyim ben! Hayatım salaş!"

"Güzel!"

"De size yakıştıramıyorum!" Sesi alaycıydı.

Levent bıyık altından gülümsedi. Gözleri ışıldamıştı. "Ben sandığın kadar züppe değilim. Her gün portakallı ördek yediğimi mi sanıyorsun?"

"Havyar ve kuş sütünü de unutma!"

"Gel hadi!" Genç adam onun koluna girmişti.

Genç kızın üstünde artık yeni ayakkabısı, yeni pantolonu, yeni boğazlı kazağı ve tabii ki yeni kabanı vardı. Arden kabul etmeliydi ki bu yeni cicilerinin içinde kendisini olduğundan daha sıcak hissediyordu. Aslında sadece giysilerinin soğuğa karşı yarattığı sıcaklık değildi içindeki kıpırtı. Daha güvenli ve daha keyifliydi sanki. Uzun zamandır kendisine böyle hediyeler de alınmamıştı. Her kadında olan o çocuksu yan, şimdi sıcacık bir mutlulukla doluydu.

Birlikte en üst kata çıkan yürüyen merdivenlere bindiler. Birden fazla kat olduğu için birden fazla merdivene binmişlerdi. Dışarıya çıktıkları zaman ise onları geniş ve kalabalık bir meydan karşıladı. Hafta sonu olduğu için Bursa halkı çevrede geziniyordu. Güneş gitmek üzereydi ve hafif bir serinlik etraflarını sarmaya başlamıştı. Yine de kimse keyifsiz değildi. Sağda solda motorcu genç grupları bile vardı. Kızlar ve oğlanlar keyifle gülüşüp eğleniyorlardı.

Cumhuriyet Caddesi de kalabalıktı hâliyle. Plazanın hemen çıkışında başlıyordu. Kısa tramvay hattının da başladığı yerdi. Birlikte cadde boyunca ilerlediler. Yollarının üzerinde bir sürü küçük lokanta, kafe vardı. Biraz ileride ise perde ve kumaş gibi şeyler satan dükkânlar kümelenmişti.

Genç adam onu temiz görünen, korunaklı bir lokantaya yönlendirdi. Orada yedikleri Bursa kebabı çok lezzetliydi. Mis gibi tereyağı iştahlarını daha da açmıştı. Köfteler yumuşacık ve suluydu. Pideler ise kıtır kıtırdı. O kadar koşturmaca içinde ikisi de gerçekten acıkmıştı. Artık birbirlerine ölkeli iki yabancı gibi değillerdi. Çok samimi olmasalar da küçük konuşmalardan ve hafif yakınlaşmalardan kaçınmıyorlardı.

Yemekten sonra cadde boyunca biraz yürüdüler. Hava kararmıştı. Her yer ışıl ışıldı. Kalabalıkta hiç azalma olmamıştı elbette. Hava gittikçe

soğumuş olsa bile insanlar hafta sonu akşamının tadını çıkarıyorlardı. Üstelik çevrede epeyce turist de görünüyordu.

"Çoğu Ulu Cami için gelmiştir..." diye fikir üretti Levent. "Buraya çok yakın. Gitmek ister misin?"

"Ben... Ben seni meşgul etmeyeyim. Tüm gününü bana ayırdın zaten." Sesi çekinikti. Rahatsızlığı gerçekti. Bir erkekten nefret etmek başkaydı, o erkeğin kendisine karşı olan sabrını ve cömertliğini görmezden gelmek başka!

"Sorun değil. Bir işim yoktu. Yarın kısa bir işim var. Sonra eve döneceğim."

"Avukatlık işi mi?"

"Daha çok arsa işi. Babam ve Ramazan amcam, buradaki otomotiv fabrikalarına elektronik parça üretmek niyetindeler. Kuzenle gidip arsa bakacağız."

"Büyük bir iş gibi."

"Öyle!"

"Bence sen beni eve bırak ve oteline gidip dinlen. Yarına hazırlan. Söylemek hoşuma gitmiyor ama... bugün bana karşı fazlasıyla iyiydin. Teşekkür ederim. Benimle ilgileneceksin diye epeyce yorulmuş olmalısın."

Yürümeyi bırakmış ve durup kocasının gözlerinin içine bakmıştı. Yeni kıyafetleri içinde daha da güzelleşmiş gibiydi. Genç adamın yüzü ise gayet ciddiydi. Kısılmış gözlerle karısını süzüyordu. Arden hafif bir nefes aldı.

"Ciddiyim ben! Senden kurtulmak için söylemiyorum," diye ekledi. "Sana yapabileceğim tek iyilik bu. Git dinlen. Zaten ben de yoruldum. Evde ders çalışıp pinekleyen bir tıp öğrencisiyim ben. Bu kadar gezmeye alışık değilim."

Genç adam hâlâ sessizdi. Sonra genç kızın hiç beklemediği bir şey söyledi.

"Bu geceyi de benimle geçirmeye ne dersin?"

Bölüm 17

BEKLENMEYEN TAZMİNAT

8 Kasım Cumartesi, 19:20

"Bu geceyi de benimle geçirmeye ne dersin?"

"Seninle geçirmek mi?" Arden iri gözlerle bakıyordu. Yanlış mı duymuştu? "Otelde mi?"

Genç adam başını havaya kaldırdı. Hafif bir yağmur başlamıştı. Tüm gün boyunca gökyüzünde parçalar hâlinde gezinen bulutlar şimdi güç birliği yapmış olmalılardı. "Sıcak otel odası, evinin soğukluğundan eminim daha iyidir."

Arden hemen kendisini topladı. "Evde iki kişi yaşıyoruz. O kadar soğuk değildir." Bu tabii resmen yalandı. Tasarruf tedbirleri gereğince elektrikli sobayı çalıştırmaya çekiniyorlardı.

"Ev arkadaşının sevgilisiyle birlikte olduğunu söylemedin mi?"

"Dedim ama... dönmüştür sanırım." Sesi şüpheliydi.

"Ara bakalım. Evdeyse seni bırakırım."

"Bak! Evde olmasa bile ben seninle kalmak istemiyorum. Anla artık Avukat Bey! Bu çok saçma! Seninle aynı otelde bir gece daha kalmam için tek bir sebep söyle bana! Hem de aynı yatakta!"

Yağmur hızını artırıyordu. Hareketli caddede kısmen sakinleşme olmuştu. Genç adam uzanıp onun kabanının yakasını kaldırdı. Sonra yeni aldıkları kırmızı desenli atkıyı boynuna sıkıca sardı. Kulaklarını bile kapadı. Bunu yapmak için epeyce sokulmuştu.

"Kocanım!" dedi kısaca. Atkıyı düzelttikten sonra bir yandan da uçlarını birbirine bağlıyordu.

"Ne alaka ya!" Kocasının yakınlığı garip bir şekilde aklını karıştırmıştı. Bedenini ateş basmıştı.

"Seni rahatsız etmem. Sıcak ortamda rahatça uyursun." Sonra karısının koluna girdi. Biraz ilerideki pasaja doğru çekti. "Hadi gel. Islanmayalım. Yarın sabah kahvaltıdan sonra evine gidersin."

"Levent! Sen ciddi misin?"

Genç kız ilk kez ona adıyla seslenmişti. Farkında bile değildi. Hayret dolu sesi ve gözlerindeki inatçı bakış ise kocasına hiç etki etmemişti.

"Evet..."

Yağmur artık hızlanmıştı. Biraz uzakta da olsa şimşek ve gök gürültüleri de ortaya çıkmıştı. Yakında olan herkes gibi onlar da cadde üstündeki pasajın girişine sığındılar. Genç adam hâlâ genç kızın kolunu tutuyordu. Pasaj kendileri gibi yağmur zedelerle dolu olduğu için fazla geniş bir alan yoktu.

Yeni kaban görevini güzel yapıyordu doğrusu. Arden'in vücudu sıcacıktı. Hava iyice soğumuş olmasına rağmen hiç üşümüyordu. Yeni botları da ayaklarını sıcacık tutuyordu. Kolu ise ateş gibi yanıyordu. Genç adamın kocaman eli hâlâ oradaydı. Belki de vücudundaki tüm sıcaklık bu yapılı gencin eseriydi. Hormonlarını yerinden hoplatan tek erkeğin o olması hiç mantıklı değildi.

O düşmanıydı!

Genç kız dışarıdaki yağmura bakarken kolunu belli etmeden çekti. Bu sıcaklıktan memnun olmamıştı. Kocasına değil de kendisine kızıyordu.

Yağmur başladığı gibi bitmişti. Sadece birkaç dakika sürmüştü ve şimdi hafifçe çiselemeye dönüşmüştü. Pasajdaki insanlar yavaş yavaş oradan ayrılıp caddeye dönmeye başlamıştı.

"Gidelim mi?" diye sordu.

Genç adam başını salladı. Onlar da iyice ıslanmış caddeye çıktılar. Yağmurun azalmasına rağmen eğimli yerlerden sular akıyordu ve temiz rögarlara dökülüp etrafın göl olmasını engelliyordu.

Zafer Plaza hâlâ kalabalıktı. Daha kapanmasına zaman olduğu için insanlar acele etmeden geziniyordu. Kapısından içeriye girip yürüyen merdivenlere yöneldiklerinde ikisinin de saçları hafifçe ıslanmıştı. Yağmurun çiselemesi yol boyunca devam etmişti.

Genç adam bir eliyle kendi gür saçlarını havalandırıp damlaları silkeledi. "Sıcak bir şeyler içelim mi? En alt katta kafe var. Pasta da yeriz."

Arden o kafeyi görmüştü zaten. Kabanının önünü açıp o da pırıltılı sarı saçlarını havalandırdı. Buraya kadar hızlı adımlarla gelmişlerdi. Temiz ve nemli havanın üstüne bir de hızlı yürüyüş yanaklarını kızartmış, mavi gözlerine hafif bir neşe getirmişti.

"Olur," dedi çok önemsemeden. İtiraz etmek istememişti. "Beni pasta silahıyla vurman çok haince."

Şimdi yürüyen merdivenlerle iniyorlardı. Genç adam ona doğru dönmüştü. Bir merdiven altta olmasına rağmen gözleri aynı hizadaydı. "O sırada sen de arkadaşını ararsın."

Genç kız yüzünü hafifçe ona doğru yaklaştırdı. Genç adamın mis gibi kokusu burnuna doldu. Artık gece olmasına rağmen hâlâ böyle güzel kokması çok saçma değil miydi?

"Sen... Sen gerçekten çok inatçısın!" diye fısıldadı azarlarcasına. "Neden beni hiç dinlemiyorsun?"

"Bu karamsar gecede yalnız kalmak istemeyen bir adamım sadece!" Bu sevimli sözlerle birlikte gülümsemesi gerekirdi aslında ama yakışıklı yüzü gayet ciddiydi. "Fırtınalı geceleri pek sevmem.

"Gelsem bile..." Genç kız hafifçe yutkundu. "Gelsem bile yatakta sana sarılıp avutacağımı hiç hayal etme!"

"Etmem!" diye sakin bir şekilde karşılık verdi Levent. "Dün gece de sarılmamıştın."

"Doğru!"

"Benimle gelecek misin yani?"

"Öyle bir şey demedim. Ev arkadaşıma bağlı."

"Tamam."

En alt kata indiklerinde kafenin hâlâ işlek olduğunu gördüler. Yeni boşalmış bir masaya yerleştiler. Çalışan kız gelip masayı temizledi. Sonra ne istediklerini sordu. Arden sıcak çikolata ve bir dilim mozaik pasta istedi. Levent ise çay ve kazandibi tercih etmişti.

Arden yeni kabanını yandaki sandalyeye koyarken telefonunu eline aldı. Genç adamın ona Kemer'de almış olduğu telefondu. Garson kız istediklerini getirinceye kadar ev arkadaşını arasa iyi olurdu.

"Alo? Sema?"

"Buyurun efendim, benim!" dedi arkadaşı gülümseyen bir tonda.

"Evde misin?"

"Evet, yeni geldim. Benimkisinin nöbeti vardı. Sen neredesin kızım? Evden çıktığın pek olmazdı. Merak ettim. Birazdan arayacaktım."

"Ben iyiyim. Dışarıdayım."

"Onu anladım zaten!" dedi arkadaşı sabırsız bir sesle. *"Ne zaman geleceksin?"*

Arden'in gözleri bir an için kocasınınkilerle kesişti. Genç adam ne düşündüğünü belli etmeden bakıyordu. Konuşmaları dinlediği açıktı ama acaba arkadaşının sözlerini de duyabiliyor muydu?

Bakışları erkeksi dudaklarında, köşeli çenesinde gezindi. Kalın kaşları o yakıcı gözlere çok yakışıyordu. Böylesine çekici bir düşmanı hak etmek için ne yapmış olabilirdi? Evet, evlilik tuzağı kendi düşüncesiydi ama biliyordu ki daha çirkin, daha tıknaz bir adam olsaydı o niyete bile girmezdi. Onun yakışıklı olması cesaretini artırmıştı. Mahkeme koridorunda onu gördüğü o ilk andan beri düşmanının yakışıklılığı kendisini rahatsız etmişti.

"Bu gece... gelemeyeceğim Sema," dedi yavaşça.

"Ne?" Arkadaşının şaşırdığı belliydi. *"Neden?"* Sonra en mantıklı şey aklına gelmiş gibi ekledi. *"Bir erkek mi?"*

"Bunu sonra konuşuruz."

Arkadaşı kıkırdadı. *"Bir erkek değil mi? Senin Bursa'da hiç tanıdığın veya akraban olmadığını biliyorum. Ne zaman bir sevgili yaptın kızım? Bana da söylemedin! Dün gelen o yakışıklı avukat mı yoksa?"*

"Sonra konuşalım dedim ya!"

"Çapkın seni!"

"Yok öyle bir şey!"

"Onunla yattın mı?" Konuşmasının ardından kıkırdamıştı.

Arden durakladı. Bu cesur soruya nasıl cevap verecekti? Yalan değildi ki! Birkaç ay önce bile olsa seviştiği tek adamdı karşısındaki.

"Bu çok özel bir soru, Sema! Kapatıyorum... Sonra görüşürüz."

Azarlayan ses tonu arkadaşını hiç etkilememişti. *"Aman iyi! Kapat! Ev çok soğuk zaten. Ben burada donayım sen sıcak kolların tadını çıkar."*

Arden bir şey demedi. Telefonunu hemen kapatıp masanın üzerine koydu. Siparişlerini getiren kıza teşekkür ettikten sonra biraz utanarak kocasına baktı. Sema'nın aklından geçenler hem çok doğru hem çok yanlıştı.

"Demek evdeymiş?" diye mırıldandı Levent. Çayına bir şeker atıp karıştırmaya başlamıştı.

"Evet..."

"Ve sen, yine de benimle otele geliyorsun! Öyle mi?"

"Karamsar bir gecede, yabancı bir şehirde yalnız kalman vicdanımı rahatsız etti." Sesi tatlı bir alaycılıkla doluydu. O anda ilk karşılaştıkları gece olduğu kadar sevimli görünüyordu. Her ne kadar ciddi durmaya çaba harcasa bile!

Levent keyifli bir şekilde güldü. Çok sık gülen bir adam olmasa da gülmek ona yakışıyordu. İnci gibi dişleri hafifçe gözüküyordu. "Kendimi bir an çocuk gibi hissettim."

"Zaten çok da büyük değilsin." Sıcak çikolatasını yudumladı. "Bizim sınıfta sen yaşta, hatta senden büyük birkaç öğrenci bile var. Sema'nın sevgilisi bile senden büyük. Doktor kendisi."

Telefonu çalınca irkildi. İkisinin de gözleri masanın kenarında duran telefona gitti. Üzerindeki arayan kimliği açıkça okunuyordu.

"Eyvah! Annem!" dedi istemsizce.

"Neden *eyvah*?" Levent kaşlarını hafifçe kaldırmıştı.

"Tamam, sus bir dakika! Sakın sesini çıkarma!" Genç kız onu uyaran bir sesle talepte bulunmuştu. Telefonunu açmadan önce son kez uyardı. "Konuşma sakın bak! Tamam mı? Seninle olduğumu bilmesini istemiyorum."

Genç adam cevap vermemişti.

Arden telefonu açtı. "Alo? Anne?"

"Kızım? İyi akşamlar. Nasılsın bakalım?"

"İyiyim anne. Bir şey mi oldu?" Sesinde hafif bir endişe vardı.

"Hayır, öylesine aradım. Bursa'da hava kötüleşmiş diyordu televizyonda. Yoğun yağmur bekleniyormuş."

"Az önce epeyce yağdı zaten. Dışarıdayım ben."

"İyi, arada sırada dışarıya çıkıp gezip eğlen. Tabii sıkı giyin, üşütme. Biraz birikmiş paramız var. Sana göndereyim de kendine yeni bir kaban al."

"Anne! İstemem... Ben... Ben bir kaban aldım zaten."

"Aldın mı?" Sesi şaşkındı. *"Nasıl? Paran sana zor yeter."*

Arden yutkundu. "Evet, aldım işte!" dedi aceleyle. "Para sende kalsın. İdare ediyorum ben."

"Olsun, senin de ihtiyacın olur. Belimizi epeyce doğrulttuk. Kocan sayesinde tabii!"

Arden'in gözleri karşısında sakince kazandibi tatlısını yiyen adama kaydı. "Öyle mi oldu? Nasıl oldu bu?"

"Bak sana bir şey diyeceğim ama sakın kızma!"

Arden sandalyesinde geriye yaslandı. Duyacakları hoşuna gitmeyecekti demek ki. Levent'le ilgili olduğu belliydi. O değilse Karacan ailesiyle ilgili olabilirdi. Yine ne fenalık yapmıştı bu adam? Yoksa haciz işlemlerini yeniden mi başlatmıştı? Kiraladığı evden artık çıkmalarını mı istemişti?

Ama bunları yapamazdı ki! Evlilik sözleşmeleri vardı. Üstelik annesinin sözleri zıt yöndeydi. Durumunun iyileştiğini söylemişti. Hem de kocası sayesinde. Yine de şu yakışıklı şeytan, kızacağı bir şeyler yapmış olmalıydı ki güzel annesi bu konuda endişeliydi.

"Anne?"

"Kızmayacağına söz ver."

"Veremem... Sen ne olduğunu söyle önce."

"Hayır! Önce söz ver!"

"Peki, tamam..."

"Bu bir söz değil."

Arden yutkundu. Gözleri yine Levent'e kaydı. Kocası garson kıza işaret ederek bir bardak çay daha istemişti. Telefon konuşmasıyla ilgilenmiyormuş gibiydi.

Kabul etmese de bugün oldukça güzel geçmişti ve böyle bir günün sonunda kocası hakkında kötü şeyler duymak, hayal kırıklığına uğramak, mutsuz olmak istemiyordu.

"Peki, söz..." dedi alçak sesle. Öfkelenmek, kızmak sayılır mıydı?

"Geçen hafta kocan buraya geldi..." diye başladı annesi.

Genç kızın kaşları kalktı. Korktuğu şey başına geliyordu galiba. "Öyle mi?"

"Geçen ay da gelmişti."

"Evet, bunu söylemiştin."

"Ama sonra iki kere daha geldi. Neyse işte. Genellikle Antalya'da işi olduğunu söyleyip birkaç dakikalığına uğruyor. Bir kahve veya çay içip hatırımı soruyor. Çok az konuşuyor ve sonra da geldiği gibi gidiyor."

"Hepsi bu mu?" Bunda kızacak fazla bir şey yoktu. Levent Karacan'a şaşırmamayı öğrenmeliydi galiba.

"Evet fakat geçen hafta gelişi farklıydı."

Arden'in kalp atışları hızlanmıştı. "Nasıl farklı?" diye sordu yavaşça. Levent duymasın diye de telefonu kulağına iyice yapıştırmış, biraz da yandaki düğmeden sesini kısmıştı.

"Bir kamyon dolusu eşyayla geldi eve."

Arden cümleyi idrak etmek için birkaç saniye sustu. "Anlamadım?"

"Eşya işte. Antalya'da bir mağazadan indirimli aldığını söyledi. Dediğine göre adamlar iş değiştiriyormuş ve mallarını kelepir fiyatına elden çıkarıyorlarmış. Her şey çok ucuzmuş. Bu fırsatı kaçırmak istememiş. Evde ne var ne yoksa hepsi değişti. Koltuklardan halıya, yataklardan perdelere... Buzdolabı, klima ve kocaman bir televizyon bile geldi. Fırın, mikrodalga, kahve makinesi... Aklına ne gelirse. Anıları olanlar dışında neredeyse hiçbir eski eşya kalmadı."

"Ne?" Sesindeki şaşkınlığı gizlemek için o kadar çaba harcamıştı ki her yeri kaskatı olmuştu.

"Vallahi bak! Eski eşyaları da bir telefonla ikinci elciye sattı. Adamlar eskileri alıp götürdüler. Temiz iş! Parasını önüme koydu. Çok da iyi fiyata satmış ha! Akıllı adam. Sonra ceketini çıkarıp iki saat boyunca evi düzenlememe yardım etti."

Arden ne diyeceğini bilemeden annesini dinliyordu. Gözlerini kocasına çevirmemeye özen gösteriyordu ki onunla ilgili konuştukları anlaşılmasın fakat elinde değildi. Duyduklarına inanamıyordu ve adamın duygusuz yüzüne bakarken inanmamakta haklı olduğunu düşünüyordu. Bunları bu adam yapmış olamazdı. Bir ikizi mi vardı acaba? Annesi rüya mı görmüştü?

"Alınanların hepsinin bizim olduğunu söyledi..." diye devam etti annesi. *"Babana olanlardan dolayı iş tazminatı gibi bir şeymiş. Baban için suçlu veya suçsuz diye hiçbir şey söylemedi tabii. Yaptıkları için özür de dilemedi. Sadece tazminat dedi. Bir miktar parayı hak ediyormuşuz."*

Arden yutkundu. "İnanamıyorum!"

"Gerçekten..." Kadının sesi bile hâlâ şaşkın geliyordu. Onun da olanlara inanamadığı belliydi. *"Bir gün sonra servis gelip tüm beyaz eşyaları ücretsiz kurdu."*

"Arkasında bir bit yeniği olmasın?" Yavaş yavaş kendisine geliyordu. Sesini alçalttı iyice. "Anne! Ona güvenemem ben!"

"Biliyorum kızım. Fakat ben... ben çok kararsızım. Hiç göründüğü gibi bir adam değil. Onun hakkında ne düşüneceğimi şaşırdım. Duygusuz görünüyor ama karşısındakini pürdikkat dinleyip düşüncelerine önem veriyor. Olanlara ilgisiz duruyor ama her şeye karşı özel bir farkındalığı var. O sert bakışların ardında karşısındakine önem veren duygulu bir adam var bence."

"Anne!" dedi Arden alçak sesle. "Böyle bir şey olabilir mi sence? Başımıza gelenlerin sebebi o adam!"

"Sen onunla hiç görüşmediğin için dediklerimi anlayamazsın tabii. Bir iki kere bir araya gelsen böyle düşünmezsin."

Arden dudağının kenarını ısırdı. Levent yanına gelen garson kızla konuşuyordu. Şu anda kocasıyla birlikte olduğunu, bir geceyi daha onunla birlikte geçireceğini söylese annesi ne düşünürdü acaba? Hem de aynı yatakta!

"Kızdın mı peki?" diye sordu annesi.

"Ne için?"

"Onun aldığı şeyleri kabul ettim diye!"

Bunda kızacak ne vardı ki? Eskiden olsa kızardı. Şimdi kendisi de aynı durumdaydı. Tüm gün adamın onun için alışveriş etmesine izin vermişti. Eldiveninden atkısına, iç çamaşırından kışlık pijamasına kadar her şeyi almıştı. Ona engel olamamıştı. Adama o kadar kızgınken yaptıklarına engel olamamışsa zavallı annesi ne yapabilirdi ki?

"Kızmadım. Bunda... Bunda kızacak bir şey yok. Onun kendi parası. Madem tazminat diyor."

"Ama hepsi bu değil ki?" Annesinin yutkunduğunu telefonun ta diğer ucundan hissetmişti.

"Daha ne olabilir ki?"

"Giderken ciddi bir miktarda para bıraktı. O da tazminatmış."

"İnanmıyorum sana! Aldın mı?"

"Masaya çek olarak bırakıp gitti. İtiraz bile edemedim."

"Harcadın mı?"

"Tabii ki hayır! Sana sormadan hareket etmeyeyim dedim. Fakat... Fakat sana şimdilik söylemememi tembih edince... arada kaldım."

Arden derin bir nefes aldı. Gözleri hafifçe kapanmıştı. O sırada kocasının sesini duydu.

"Kötü bir şey mi var?" Durgun yüzüyle ilgisizmiş gibi görünse de bakışlarının içinde belirgin bir merak vardı. "Annene bir şey mi olmuş?"

Arden kocasının yüzünü süzüyordu. Bu nasıl bir adamdı? Neden ona karşı kurduğu duvarlar henüz yıkılmasa bile bir bir çatlıyordu? Ne yapmaya çalışıyordu? İçindeki kötülüğü böyle mi gizlemeye uğraşıyordu? Yoksa... Yoksa sandığı kadar kötü biri değil miydi?

"Hayır! Her şey yolunda!" dedi kocasına. Sonra annesine seslendi. "Hayır anne! Sana demedim. Şimdi kapatmalıyım, sonra yine konuşuruz. Sen iyisin değil mi?"

"Tamam, sonra konuşuruz. Gerçi konuşacak bir şey kalmadı. Oh! İçim rahatladı. Şimdi gayet iyiyim kızım. Kızmadığına da ayrıca sevindim."

"Kızmadım ama ona güvenmekte zorlanıyorum!" diye fısıldadı. "Karşılıksız bir şey yapacağını düşünemiyorum." Kocası duymasın diye yüzünü de çevirmişti.

"Ne bileyim kızım. Kalkıp adamı sorgulayacak değilim ya! Teşekkür etmek istedim. Beni adeta susturup geçiştirdi. Konuyu sana getirdi. Adresini istedi."

"Tabii sen de o cömertliğe karşı verdin, değil mi?" Vermemiş olsaydı şimdi karşısında Levent oturuyor olmazdı.

"Vermemek ayıp gibi geldi. Neticede bizim kanlımız belalımız değil. Senin kocan o."

Arden derin bir nefes aldı. "Tamam anne! Ben seni ararım sonra. Bu gece... Bu gece olmaz belki."

"Tamam, uygun olunca konuşuruz. Meşgul etmeyeyim seni. İyi eğlenceler."

Arden telefonu kapattıktan sonra bir şey belli etmeden masanın kenarına koydu.

Demek öyleydi? Demek Levent evdeki tüm eşyaları değiştirmişti! Üstelik de annesine ciddi bir para mı vermişti? Peki neden bunları kendisine söylememişti? Neden hava atmamıştı? Kendisini utandıracak, hatta ezebilecek sözler söyleyebilecekken neden annesinden bir şey anlatmamasını istemişti?

"Annenin bir sıkıntısı mı var?" diye sordu yine Levent. Pek ikna olmamış gibiydi.

"Hayır!" dedi genç kız düz bir sesle. Gözleri etrafında gezindi. Alışveriş merkezindeki kalabalık azalmaya başlamıştı sanki. "Aslında keyfi gayet yerindeydi. Bir iki haftadır böyle. Neden acaba?" Gözleri öylesine kocasının gözlerine dikildi.

Levent yeni gelen çayını da bitirmek üzereydi. Fincanından kocaman bir yudum aldı. Arden'in attığı oltaya takılmamıştı.

"Bilmem!" dedi sanki olanların tek sebebi kendisi değilmiş gibi. "Belki de senin üniversite kazanman onu mutlu etmiştir. Herkes tıp kazanıp okuyamaz."

"Sen şimdi beni takdir mi ettin?" Sesi alaycıydı. Onun gerçeği saklayıp hava atmaması nedense hoşuna gitmişti. Kalbi neden birdenbire bu kadar ısınmıştı?

"Ben gerçekçiyim."

"Yalan söylemezsin yani?" Mozaik pastasından bir çatal aldı. Kocamandı. Hepsini yiyebileceğini sanmıyordu.

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Söylerim tabii. Duruma göre değişir." Levent kazandibini çoktan bitirmişti. İlginç ki kazandibinden bir parça karısına da ayırmıştı ve tabağının kenarına temizce koymuştu. Onu işaret etti. "Kazandibi ayırdım sana!"

Bu kadar naziklik fazlaydı. Ne diye ayırmıştı ki? Belki tiksinecekti! Belki yemek istemeyecekti!

"Özellikle müvekkillerini savunurken mi?" *Of! Aptal kız! Onu terslemekte neden bu kadar zorlanıyordu?*

"Hayatın her anında mümkün."

Arden kendi tabağını ortaya ittirdi. "Ben de hepsini yiyemem. Biraz yardım et!" dedi. Sonra da kocasının ona ayırdığı kazandibine çatalını uzattı. Lezzetli görünüyordu. Bir parça alıp hiç tiksinmeden ağzına attı. Bu his de değişikti. Eskiden olsa kesinlikle tiksinirdi. Şimdi ise bu çok doğal gelmişti.

Levent de onun sözlerini ikiletmedi. Çatalını boş tabağından geri alıp onun mozaik pastasına batırdı. Belli ki o da bu özel paylaşımdan rahatsız olmuyordu.

"Bir kitap okumuştum..." dedi Arden ağzındakini keyifle yutarken. "Devlet için çalışan bir ajanla genç bir kızın hikâyesiydi. Orada da yalan söylememek için yalanın gölgesinde gezindikleri konuşulmuştu."

"Nasıl oluyormuş o?"

"Mesela benim şimdi anneme yaptığım gibi. Kaban aldığımı söyledim ama senin aldığını söylemedim. Ona dışarıda olduğumu da söyledim ama kiminle olduğumu söylemedim."

"Bu saatte kiminle olduğunu sormadı mı?"

"Sormadı. O bana güvenir. Bir yabancıdan hediye almayacağımı bilir. Hoşlanmadığım bir erkeğin yatağında yatacağım aklına gelmez. Hem sorsaydı bile ona sen olduğunu söylemezdim."

"Kocandan utanıyor musun?" Genç adamın gülümsemesi alaycıydı elbette.

"Utanmaktan daha farklı bir şey olduğunu ikimiz de biliyoruz." Gözleriyle mozaik pastasını işaret etti. "Ye hadi! Dünyanın parasıdır bu."

On beş dakika sonra hesabı ödemişler ve araçlarına geri binmişlerdi. Arabanın bagajı ve hatta arka koltuğu bir sürü poşetle doluydu.

Emniyet kemerini takan Arden gerçek bir sıkıntıyla sızlandı. Gözleri arka koltuktan ayrılıp kocasına çevrilmişti. "Bu kadar şeyi Sema'ya nasıl açıklayacağım, onu hiç bilmiyorum."

"Yalanın gölgesinde gezin..." diye hafif bir alayla mırıldandı Levent.

"Ne diyeyim? Kocam yerine sevgilim aldı mı diyeyim?"

"Onun da sevgilisi varsa şaşırmaz." Genç adam arabayı çalıştırdı. Geniş park yeri de boşalmaya başlamıştı. Çıkışa doğru sürdü.

"Komik olma!"

"İkisi sevişiyorlar mı?"

Genç kız irileşmiş gözlerini ona çevirdi. "Çok ayıp ya! Bu ne biçim soru?"

"Ne var ki? Gece adamın evinde kaldığına göre!"

"Ne olmuş? Ben de senin yatağındaydım. Hem de yarı çıplak!"

Genç adam yan gözle ona baktı. "Biz sevgili değiliz. Sevgili olsaydık dün geceyi hiç boşa geçirmezdim. Sabaha kadar sevişirdim seninle!"

"Yuh! Yok artık!" Birkaç saniye düşündü. Genç adam sessiz kalınca o saniyelerin ardından gizli bir merakla sordu. "Öyle bir şey var mı? Yani ikincisi, üçüncüsü olur mu? Kemer'de de öyle bir şey söylemiştin sanki!"

"Olur tabii." Biçimli dudakları yine o ender kıvrılmalarından birini yaşadı. "O sabah her şey normal olsaydı Kemer'deki kadın ikincisini ve üçüncüsünü de isterdi bence!"

Arden başını diğer yana çevirdi. "Çok sinirsin!"

Otoparktan dışarı çıkmışlardı. Yoğun yağan bir yağmur karşılamıştı onları. Arada sırada şimşekler de çakıyordu ama sesleri henüz uzaktaydı. Fomara Meydanı'ndan dönüp sabah geldikleri yoldan otele yöneldiler. Yağmur hızını artırırken şimşek sesleri de sıklaşmaya başlamıştı. Ancak

beyaz aracın içinde sıcakta ve güvendeydiler. En azından Arden kendisini sıcak ve güvende hissediyordu.

Bir erkeğin kanatları altında olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki! Zavallı babası! Onu çok özlüyordu. Onu ölüme zorlayan bu canavarla böyle huzurlu hissetmesi ise ne kadar ironikti!

Otelin ön tarafında boş bir yer vardı. Aracı park edip kapıya kadar koşturdular. Mesafe kısa olmasına rağmen epeyce ıslanmışlardı. Lobideki genç adam bir şeylerle uğraşıyordu. Onlara doğru baktı. Müşterileri olduğunu anlayınca selam verip yine işine döndü.

Odaları sıcacıktı. Arden atkıyı ve kabanını çıkarıp odadaki koltuğun üstüne koydu. Dolaba koymayışının, bu hareketinin elbette bir sebebi vardı. Odada rahat olmadığının, dolabı sahiplenmediğinin ve her an gitmeye hazır olduğunun sinyaliydi.

Gözleri yatağa kaydı. Sabah çalışanlar gelip düzeltmiş olmalıydı. Demek her şey normal olsaydı, bu yatakta sabaha kadar birkaç kere sevişebilirlerdi, öyle mi?

İlginçti ki hiç de mantıksız gelmiyordu. Levent bugünkü iyiliklerinin karşılığını ister miydi? Bu karamsar gecede onu farklı bir şekilde avutmasını bekler miydi? Birlikte olmak isterse onu reddedebilecek miydi?

Levent de soyunmuş, kabanını dolaba asmıştı. Genç kıza sormadan onun atkısını ve kabanını koltuktan alıp kendininkinin yanına astı.

"Duş almak ister misin?" diye dönüp sordu ona.

"Evet, bugün koşturmaktan epeyce terledim. Giyip çıkarmaktan kirlendim de ama... ama giyecek başka bir şeyim yok."

"İç çamaşırı mı?"

"Evet."

"Arabadan alıp geleyim ben. Başka bir şey ister misin? Bugün sana gecelik de almıştık. Ayrıca eşofmanın da var artık."

"Onlar kırmızı karton çantada ama..." Utanarak bir an sustu. "İç çamaşırlarımı yıkamadan giyemem ben. İç çamaşırım olmayınca diğerlerini de giyemem."

Levent anlamış gibi başını salladı. Kadınların titizliğine pek yabancı değildi. "Bu durumda yapacak bir şey yok. Banyodan sonra üstündeki iç çamaşırları yine giyersin." Sonra sakince ekledi. "Ya da hiç giyme!"

"Hiç giyme mi?" Kaşları hafifçe kalktı.

"Tabii! Dün gece de sütyen giymemiştin!"

Arden'in gözleri irileşti. "Belli ki karanlıkta bile röntgen çeken gözlerin var! Sırrı ne?"

Levent omuz silkti. "Özel bir sır değil. Sabah fark etmiştim."

Genç kız burun kıvırıp mırıldandı. "Peki alt tarafımı ne yapacağız? Gecelik niyetine giydiğim atlet o kadar da uzun değil. Sabah sıyrılması bir yana ikimiz de örtünün altında çıplak olduğumu bileceğiz."

Levent gülümserken başını iki yana salladı. "Sana inanamıyorum ya! Masum bir bakire gibi davranmana gerek yok. *Sana dokunmayı istediğimi söyleyemem.* Sırtını dönüp sabaha kadar mışıl mışıl uyu işte. Hiç umurumda değil."

Arden huzursuzca kıpırdandı. "Umurunda değil mi?"

"Değil..."

"Sana güvenmekte zorlanıyorum."

"O niye?"

"Bugün..." diye başladı. "Bugün bana yaptıklarının karşılığını istemeyecek misin?" diye yavaşça sordu.

"Karşılık mı?" Genç adamın güzel kahverengi gözleri kısıldı. Ellerini cebine sokarken iri vücudu hafifçe gerilmişti. İkisi de neyden bahsedildiğini biliyordu. "O yüzden mi böyle gerginsin? Bir karşılık beklediğimi mi düşünüyorsun?"

"Endişelenmiyor değilim."

"Niye geldin o zaman buraya?"

Bu güzel bir soruydu işte!

Sanki onun sorusunu daha dramatik yapmak ister gibi güçlü bir şimşek çakmıştı. Bu sefer epeyce yakındı çünkü göz alıcı aydınlanmanın hemen ardından kulakları sağır eden gürültüsü geldi.

Arden yerinde zıplamıştı. Bakışları bir an için pencereye çevrildi. Gök gürültüsü uzun saniyeler boyunca devam etti. Bu esnada vereceği cevabı düşünüyordu. Kolay bir cevap olmayacaktı.

Gözleri yeniden kocasının yüzüne çevrildi.

Onun sözleri aklında geziniyordu. *Sana dokunmayı istediğimi söyleyemem* demişti. Bu iyi bir şeydi elbette. Fakat... bu... çektiği sıkıntıyı açıklayamıyordu.

Sonunda cesaretini topladı. Dudakları kıpırdandı. Ağır ağır konuştu.

"Endişeleniyorum çünkü... çünkü *bana dokunmayı isteseydin eğer...* belki sana hayır demezdim..." dedi yavaşça.

Bölüm 18

SAMİMİYETİN DELİLİ

8 Kasım Cumartesi, 22:10

Yeni bir şimşek çaktı. O kadar yakındı ki gök gürültüsü odadaki cam eşyaları titretti.

Fakat Arden'in kalp atışları kadar güçlü olamazdı. Endişeli, sıkıntılı ve boyun eğmiş bir şekilde ayakta bekliyordu. Güzel gözleri genç adamın gözlerine kilitlenmişti.

"İlginç! İstemediğin ve endişelendiğin bir şeyi yapmam için bana izin mi vereceksin?" diye ağır ağır sordu Levent.

Arden yutkundu. "Evet..." dedi sonra fısıltıyla. Kalbi şimdi yerinden çıkacaktı. Kulakları uğuldamaya başlamıştı.

"Neden?"

Genç kız narin omuzlarını hafifçe silkti. "Bilmiyorum... Öyle... Öyle olması gerekiyormuş gibi... hissediyorum." Duraksayarak söylediği kelimeler pürüzsüz yanaklarını pembeleştirmişti ama neyse ki odanın sarı ışıklı aydınlatması sayesinde pek belli değildi. Kalbi ise hâlâ gümbür gümbür atıyordu.

"Sana aldıklarım yüzünden mi öyle hissediyorsun?"

Arden duruşunu dikleştirdi. Genç adamın katı ses tonu biraz kendisine gelmesini sağlamıştı. Ona bir zeytin dalı uzatmıştı ama anlaşılan Levent böyle bir şey istemiyordu.

"Başka neden olabilir?" dedi sesini de düzleştirerek. "Bir günde sana âşık olacak değilim ya!" Hatta ses tonu biraz da tersti. Kalbi garip bir şekilde sızlamıştı. Neden? Çünkü kocası onun bu iyi niyetli kabullenişine açgözlü bir erkek olarak hemen atlamamıştı! Neden reddedilmiş gibi

hissetmişti? Ne gerek vardı ki bu çirkin hisse? Kalbini bıçaklayan bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti.

Levent başını eğdi. "Âşık değilsin tabii!" Elleri cebindeyken ona birkaç adım yaklaştı. Gözleri hâlâ ruhsuz, hâlâ inceleyiciydi. "Ancak birkaç parça kıyafete böyle bir iyi niyet gösterisi yapman beni mutlu etmez."

Arden'in gözleri öfkeyle parlamıştı. "Açık konuş! Demek istediğin, aldıklarının karşısında bedenimi teklif ettiğimse, bu çok adice bir düşünce olur. O birkaç parça kıyafeti ben istemedim. Bana neredeyse zorla aldın."

"O zaman?"

Arden irkilmişti. "Ne *o zaman*?"

"Neden öyle bir teklifte bulundun? En azından öyle bir sinyal verdin?"

"Önemli olan bana aldıkların değildi. Bunu düşünecek kadar ince niyetli olmandı!" dedi Arden öfkeli bir sesle. Annesi hakkında da konuşabilirdi. Ona yaptıkları da genç kızı etkilemişti elbette. Hâlâ hazmedemediği bu davranış, özel bir iyilik, gizli bir yüce gönüllülüktü. "Beni otele çağırınca... cinsel olarak da istediğini sandım. Ne bileyim ben! Sen erkeksin! Kocamsın! Sözleşmemizde yazmıyor. Karşılık beklemen normal gelmişti. Çıplak yatmamı da isteyince..."

Levent ona biraz daha yaklaştı. Şimdi neredeyse göğüs göğse duruyorlardı. Ellerini cebinden çıkarmıştı. Karısının iri gözlerine bakarken alnına düşen bir tutam sarı saçı kenara çekti. Kocaman parmakları tahmin edilebilenden daha yumuşak, daha nazikti. Ne var ki sesi tehdit tınıları taşıyordu.

"Evet, senin kocanım ben. Seninle sevişmek için bir bahaneye ihtiyacım yok. Benden nefret etsen de seni buna zorlayabilirim. Öyle değil mi?"

Arden yutkundu. "Evet..." dedi yavaşça. "Bunu kabul etmiştim zaten!"

"Evet..." diye tekrar etti Levent. Sessizce birbirlerini süzdüler birkaç saniye. Sonra genç adamın gözleri aşağıya kaydı. Dik göğüslerinde gezindi bir an. Sonra yeniden yüzüne çevrildi. Sesi kurulaştı. "Ama seni bir şeye zorlamak istemiyorum..." diye mırıldandı. "Benden daha fazla nefret etmene ihtiyacım yok."

Ve yine şimşek çaktı. Ardından öfkeli bir gök gürültüsü...

"Zorlamadığının farkındayım..." diye mırıldandı Arden. "Ve senden nefret etmeyecektim." Durakladı bir an. "Yani... Yani daha fazla etmeyecektim."

Genç adam bir adım geri çekildi. Sonra kendisini yatağa sırtüstü bıraktı. "Sen git duşunu al..." dedi yavaşça. Gözlerini kapatmıştı. "Sonra ben de almak istiyorum."

Arden ayakta kaskatı kalmıştı. Gözlerini istemsizce kırpıştırdı. "Gerçekten... beni... istemiyor musun?" diye sordu anlaşılmaz bir sesle.

"Bu konuda endişeli değil miydin sen?" Gözlerini açmıştı.

Genç kız bir adım ona doğru gitti. "Endişe başka, kabullenme başka..."

"Öyle mi?" Sesi ilgisizdi. Kollarını başının altında kavuşturmadan önce kumandadan televizyonu açtı. "Kabullenmene ihtiyacım yok," dedi rahat bir sesle. Bir saniye bile sürmeden ekrana görüntüler gelmişti. "Sana yaptıklarım için bir karşılık beklemiyorum, Arden. Rahat ol."

"Buna inanmak çok zor..."

"Duşuna git hadi! Fikrimi değiştirmeden çekil gözümün önünden."

"Sen bilirsin..."

"Benim terliklerimi kullanabilirsin."

"Teşekkürler!" Öfkeli bir şekilde yerdeki terlikleri alıp banyoya girdi. Kapısını sıkıca kapadı. Sırtını da kapıya yasladı. Gözlerini yummuş, nefesini tutmuştu.

Neler olmuştu böyle?

Ona açıkça sevişmeyi mi teklif etmişti? Hatta ikna etmeye bile uğraşmıştı. Bu... bu ne büyük bir hataydı! Katı kalpli, duygusuz avukata iyilik yapmanın ne âlemi vardı? İstemiyordu işte! Bu fedakârlığı hak etmiyordu.

Belki de başka bir kadın vardı! Daha güzel, daha ateşli bir sevgili...

Kalbi anlamadığı bir sızıyla kasılınca gözlerini açtı. Başka bir kadın olması şaşırtıcı olmazdı. O genç ve sağlıklı bir erkekti. Umurunda değildi.

Bu dertli sızı da neydi peki?

Soyunup kaynara yakın suyla zorlu bir duş aldı. Suyun sıcaklığı tenini yaksa da aklından bazı şeyleri çıkaramıyordu. İlginç ki onu yönlendirmeye çalıştığı için utanmıyordu. Evli bir kadın olarak görevini yapmıştı. İstememesi onun sorunuydu.

Banyodan çıkmadan önce duşun altında iç çamaşırlarını da yıkadı. Asacak başka yer olmadığı için sudan uzak duvardaki askıya taktı. Suları süzülünce alır, odada bir yere sererdi. Sabaha kadar kururdu. Levent onları burada görecekti ama nasılsa onu tahrik edecek ayıplı bir şey değildi.

Askıdaki temiz havlulardan birine sıkıca sarındı. Daha küçük bir havluyla da saçlarını iyice kuruladı. Elinde elbiseleriyle odaya geri döndüğünde Levent hâlâ televizyon izliyordu. Şimşek ve gök gürültüleri azalmıştı. Bakıştılar bir an. Genç adam onun havludan gözüken uzun bacaklarını, narin omuzlarını, nemli saçlarını süzdü.

"Saçlarını kurutmayacak mısın?" diye sordu.

"Sen çıktıktan sonra kuruturum. Sen de duşa girip rahatla." Sesi soğuktu.

Genç adam ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Arden yatağın ön tarafına oturmuştu. Ayağındaki terlikleri ona doğru uzattı. Ancak genç adamın önce ayakkabısını, ardından çoraplarını ve pantolonunu gözünün önünde çıkarmasını hiç beklemiyordu. Atleti ve iç çamaşırı da çıkınca nefesini tuttu. Birkaç saniye içinde tamamen soyunmuştu. Genç kız hayretle ona bakıyordu. Sırt tarafı olduğu gibi gözlerinin önündeydi. Geniş omuzları, güçlü beli ve... ve biçimli kalçaları o kadar ilgi çekiciydi ki genç kız gözlerini onlardan ayıramamıştı.

Levent elbiselerini yandaki koltuğa bırakıp çıplak bir şekilde banyoya yöneldi.

Arden ise beklemediği bir şekilde gerilmişti. Göğüs uçlarının hızla sertleşmesi ve bacaklarının arasının doğal olmayan bir şekilde gerginleşip sızlamasına alışıyordu artık. Hepsi bu acımasız adam yüzündendi!

Derin bir nefes alıp gözlerini televizyona dikti. Gece haberleri pek iç açıcı değildi. Sonra bakışlarını giysi dolabına çevirdi. Dün gece giydiği büyük atleti katlayıp oraya koymuştu. Ayaklarını yere değdirmeden kalkıp alması zordu ama böyle havluya sarılı da bekleyemezdi. Levent onun için beklediğini sanabilirdi. Bu utanç verici olurdu.

Bir yana bıraktığı yeni botlarına baktı. Sonra uzanıp ayaklarını soktu. Fermuarlı olduğu için kolayca giymişti. Giysi dolabına yöneldi. Atleti eline almadan önce üzerindeki havluyu çıkarıp bir kenara koydu. Atleti başından geçirip alt kısmını aşağıya doğru çekiştirdi.

Vücudunu tam örtmeden önce gözleri bacaklarının arasına kaydı. Dolap aynası buna izin veriyordu. Oradaki hafif kabarıklığın iç kısmının hâlâ sızlaması vücudunun tümünde bir gerginliğe sebep oluyordu.

Ve ne zaman oraya baksa, Kemer'deki o sabah nasıl özenle sömürüldüğü aklına geliyordu.

Gözlerini kaçırıp atletin eteğini çekiştirdi. Aceleyle yatağa dönüp botlarını çıkardı. Üzerine çıkıp bağdaş kurdu. Bu dürtüyü yenmeliydi. O sızının nasıl durdurulacağını biliyordu elbette ama görünüşe göre buna istekli bir partneri yoktu. Aptal adam! Sanki onu ikna etmesini bekler gibiydi. Gerçekten sevişmek istediğine ikna etmek için yalvarmasını bekliyorsa çok beklerdi. Öyle bir şey yapmayacaktı.

Birkaç dakika içinde Levent de duştan çıkmıştı. Odaya yarı çıplak girdi. Saçları özensizce kurulanmış gibi dağınık ve hafif nemliydi. Vücudunun alt kısmı havluyla örtülüydü. Arden gözlerini ondan kaçırdı. Geniş göğsü, kalın kaslı kollar ve havluyu itekleyen o kabarıklık fazlasıyla çekiciydi.

Deliriyordu galiba!

Levent ise bir an durmuştu. Onu süzüyordu. Yatağın üzerinde bağdaş kurmuş olan karısı beyaz atletle bile çok güzeldi. Nemli saçları omuzlarına dağılmıştı. Atleti iten küçük göğüs uçlarını görebilecek kadar tecrübeliydi.

"Teklifini kabul edersem..." diye mırıldandı genç adam. "İlişkimizde bir değişiklik olacak mı peki?" diye garip bir soru sordu. Kalın sesinde hafif bir merak vardı.

Genç kız şaşırmıştı. Oturduğu yerde hafifçe irkildi. Böyle bir soru beklemiyordu. Kocasına doğru baktı. Kalp atışları yeniden hızlanmıştı.

"Ben sana bir şey teklif etmedim," dedi heyecanını gizlemeye çalışarak. İstekli görünmek hoş olmazdı. Kendisine bile istekli olduğunu itiraf etmekte zorlanıyordu. "Sana izin verebileceğimi söyledim."

"Soruma cevap ver," diye diretti Levent.

Arden bir an düşündü. "Tabii ki ilişkimizde bir değişiklik olmayacak!" dedi yavaşça. Sesi kararlıydı. "Korkma! Başına dert olmam. Ben de istemem zaten. Eskisi gibi devam edeceğiz."

"Sadece bu gecelik mi izin var diyorsun?" Karısına doğru yaklaşmıştı.

"Evet..."

"Sabaha kadar mı?"

Arden'in gözleri hafifçe irileşti. "Samimiyetimi beni korkutarak mı test ediyorsun?"

Levent omuz silkti. "Senin de istediğini bilmeliyim. Samimi olup olmaman önemli. En olmadık bir anda kollarımdan kaçıp benimle alay etmeni, intikam için yüzüme tükürmeni istemem."

Genç kızın gözleri daha da irileşti. Huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Daha neler! Bunu niye yapayım?" Levent dik dik bakıyordu. Arden küçük, kararsız bir nefes çekti içine. "Sabaha kadar buradayım işte! Daha ne diyebilirim ki sana? Ben de... isterim belki." Yanakları kızarmıştı. "Ne bileyim ben! Her zaman yaptığım bir şey değil ki bir veya iki kere yeter diyeyim. Akışına bıraksak olmaz mı?"

"Sana güvenmekte zorlanıyorum."

"Of! Çocuk gibisin!" Genç kız yanaklarını şişirerek sıkıntılı bir nefes vermişti. Sonra gözleri onun geniş göğsüne, havlunun sardığı kısma kaydı. Dışarıdaki gök gürültüleri azaldığı için kocasının kendi kalp atışlarını duyduğuna emindi. Kasıklarındaki sızı, göğüslerindeki gerilme, gırtlağındaki kuruluk görülmediği için şanslıydı.

Genç kızın küçük eli yavaşça havalandı. Kocası erişebileceği bir uzaklıktaydı. Parmak uçları belindeki havlunun kenarına dokundu. Bakışları bir an kocasının yüzünde gezindikten sonra havluyu kararlı bir şekilde çekip aldı.

Bu hareketi, samimi olduğunun delili değilse de ne olabilirdi?

Mavi gözleri şimdi havlunun açıkta bıraktığı kısma kaymıştı. Kalbi ritmini iyice bozmuştu. Boğaz kuruluğu neredeyse konuşmasını engelleyecek kadar çoğalmıştı.

"Yaklaş..." dedi kısık bir sesle.

Genç adam çıplak bir hâlde ona iyice yaklaştı. Dizleri yatağa değince durdu. Fakat ona ait olan o kocaman güçlü şey doğası gereği biraz daha ilerideydi. Arden'in havluyu çekip almasıyla rahatlamış ve heyecanlanmış görünüyordu.

Genç kızın titreyen eli şimdi ona doğru uzanmıştı. Yumuşakça kavradı. Birkaç saniye o istekli sertliği avucunda tuttu. Tıpkı oteldeki gibi zevkliydi. Kalp atışları iyice hızlanmıştı. Levent'in yüzüne bakmaya utanıyordu. Sonra cesareti arttı. Yavaşça okşamaktan bir şey çıkmazdı. Avucu üzerine gezindi meraklı bir istekle. Başparmağı ucunu buldu. Dikkatle okşadı.

Işıltılı gözleri kocasına çevrildi. "Bu... beni istekli kılar mı?"

"Bunu otelde de yapmıştın!" dedi Levent heyecanını gizlemeye çalışarak. "Sonrası hüsran oldu."

"Daha fazla ne yapabilirim ki?" diye sızlandı Arden. O kadar heyecanlanmıştı ki onu tersleyip reddetmek hiç içinden gelmiyordu. Sanki delice akan bir nehre düşmüştü. Geri dönemezdi. Çağlayana kadar gidecekti.

Gözleri yine avucundakine kaydı. Kabul etmeliydi ki özel dokusuyla, kendisinde yarattığı ürpertici etkiyle çok güzeldi. Bir erkeğin bu kısmını güzel bulabileceğini hiç hayal bile etmezdi. Dudağını kenarını ısırdı istemsizce.

Sonra oturuşunu değiştirip öne doğru eğildi. Elini çekmeden avucundaki istekli sertliğin ucunu dudaklarına doğru yönlendirdi.

Levent şaşırmıştı. Onun ne yapacağını anlamıştı. "Dur! Bunu yapmayı istemediğini sanıyordum..." Onun da sesi normal tonunu hafifçe kaybetmişti.

Arden'in nefesi iyice kesilmişti. "İstemiyordum..." diye zorlukla mırıldandı. Avucunda tuttuğu organ yakından o kadar akıl karıştırıcıydı ki! Güçlü, hedefe odaklanmış ve ihtiyacı olanı verecek kadar hevesliydi. "Daha evvel hiç yapmadım ki!"

Kısa bir duraklamanın ardından dudaklarını çekinikçe dokusuna değdirdi. Ne hissedeceğini bilemeden üzerinde tuttu. Mis gibi kokuyordu.

"İstemiyorsan yapma!" dedi genç adam kararlı bir sesle.

Genç kız o temastan hiç tiksinmemişti. Üstelik hoşuna bile gitmişti. Birinin yanağını veya elini öpmekten çok daha farklı bir etkisi vardı. İçi ürperiyordu. "Denemek istiyorum!" dedi heyecanlı sesiyle. Hem de delicesine istiyordu. "Belki bu, samimiyetime seni ikna eder."

Birkaç saniye için niyetlendiği şey, onu öldürecek değildi ya! Dudaklarını iyice araladı. Ucuyla içgüdüsel olarak ilgilenirken Levent'in gerilmesi hoşuna gitti. Bir zorlama olmadığı için kendisini aşağılanmış, küçültülmüş hissetmedi. Tadını aldığı sert doku gözlerini iyice yummasına, onu daha da sahiplenmesine sebep olmuştu.

Birkaç saniye için başladığı bu yoğun temas uzun saniyelere yayılmıştı. Belki de dakikalara... Dudaklarını geri çekmekte zorlanıyordu. Levent'in de fazlasıyla zevk aldığını ağzının içindeki gerginlikten anlıyordu.

Levent kendisini geri çekmek isteyince onun dayanma sınırına geldiğini anladı.

"Dur!" demişti genç adam kısılmış sesiyle.

Dudakları hâlâ üzerindeydi. Ne olabileceğini biliyordu ve ürkmüyordu. "Devam edebilirim!" diye fısıldadı. Aklını kaybettiği kesindi. Yaşadığı şey tam anlamıyla özgürlüktü. Sınırı olmayan bir sahiplenmeydi. Utancı silip süpüren, gözlerini kararan bir çıldırıştı.

Genç adam kendini onun dudaklarından geri çekti. Yatağa çıkıp arzulu bedenini sırtüstü bıraktı. Bir eliyle onun elini tutmuştu. Kendisine doğru çekti. "Gel!"

Arden bu yeni pozisyon için şaşkındı. Onun ne istediğini bir iki saniye içinde anladı. Kocaman gövdesi üzerine usulca tırmandı. Genç adamı bacakları arasına sıkıştırırken kasıkları otomatikman doğru noktaya gelmişti. Bir erkeğe sahip olmanın keyfi tecrübesiz bedenini sardı. Şu yakışıklı şeytan, bu çekici beden ve kasığında hissettiği o taş gibi sertlik kendisine aitti.

Genç adama ait olan atleti çıkarıp bir kenara attı. Göğüslerini genç adamın istekli avuçlarına bırakırken bedeni öne kaykılmıştı. O kadar hazırdı ki beklemeye razı değildi. Islaklığını takip eden o gergin güç en derinlerine usulca kaydı. İnlemesini tutamadığı bir süreçte, tamamen birleşmeleri çabucak oldu. İlkinden farklıydı. Acı yoktu, zevk vardı. Korku yoktu, istek vardı.

Doğrulup belini gerdi. Dik göğüsleri hâlâ genç adamın avucunda yoğruluyordu. Bu da çok güzel bir hisli. Daha fazlasını isteyerek kalçalarını kıpırdattı. Gittikçe artan bir hazzın, olağanüstü bir temasın baş döndürücü sarhoşluğu içinde kendisini kaybetti.

Levent yine haklıydı. Bir ikinciye ve hatta üçüncüye hayır diyemeyeceğini çoktan anlamıştı.

Bölüm 19

VEDANIN YÜKÜ

9 Kasım Pazar, 10:10

Dördüncüyü ise hiç beklemiyordu. Kocası onu aynı Kemer'de olduğu gibi uyandırmıştı. Pürüzsüz kalçalarını öperek uykudan koparmış, ardından da kendisine çekerek uzun dakikalar boyunca üzerinde uğraşmıştı. Adamın enerjisine hayran olmamak elde değildi. Ne elleri duruyordu ne dudakları. Gizli hiçbir noktası yoktu öpülmeyen. Bu son defasında arka arkaya iki kere boşaldığını ona söyleyecek değildi. Sessizce karşılamıştı bu zevk denizini. Küçük inlemeleri dışında hiçbir şey belli etmemişti.

Sonunda genç adam da o zevkli denize dalınca, kadınca bir haz aldı. Bu çok saçmaydı! Neden anlamsızca kendisinden gurur duymuştu? Ona dördüncü seksi yaptırabilecek kadar çekici olduğunu hissetmek mi kendisini mutlu etmişti? Nefret ettiği bir adamla evlenme planları yaparken, onunla seks yapmaktan bu kadar hoşlanacağını hiç tahmin edemezdi.

Kaldı ki artık ne kadar nefret ettiğini bile çözümleyemiyordu.

Seviştikten sonra onun yüzüne bakmaya utanarak yataktan kalktı. Terlikleri giyip banyoya yöneldi. Duşunu çabucak aldı. Saçlarını kuruturken banyonun kapısı açıldı. Sakalları hafifçe uzamış olan genç adam çırılçıplak içeriye girmişti. Ayaklarında otele ait tek kullanımlık beyaz terlikler vardı. Genç kızın gözleri bir an için ayna üzerinden ona çevrildi. Bu heybetli vücut genç kız için artık hiç yabancı olmasa da ruhunda küçük bir utanç gezindi. O da genç adamı bilinçsizce okşamış, dudaklarını organında özgürce gezdirmişti. Hem de hiç zorlamasız! Kendi isteğiyle. Artık sarhoşluk bahanesine de sığınamazdı. Gece boyunca olanları kendisine bile açıklamakta zorlanıyordu.

Bakışları karşılaştı. Genç adam ona arkadan sokuldu. Bir eliyle havlunun düşmesini engelleyecek şekilde beline sarılırken diğer eli üst kısmındaki düğümü çözmüştü. Ortaya çıkan dik göğüslerini hiç teklifsiz avuçladı. Hafifçe okşarken karısının narin sırtını da kendi çıplak göğsüne yasladı.

Arden bu keyifli anın hazzıyla gözlerini yummamak için kendisini çok zorladı. Bir erkeğe ait olma hissi ne kadar da güzel bir şeydi! İri mavi gözleri hafifçe kapanmıştı. Genç adam dudaklarını boynuna dokundurunca ipler kopma noktasına geldi.

"Geç... Geç kalma!" diye uyardı onu. Sesi bile hafifçe titremişti. Şu kesindi ki Levent onun sekse bağımlı olabilecek aptal yanını uyandırmıştı.

"Evet..." diye mırıldandı Levent. "Haklısın." Dudaklarını isteksizce çekti. Gözlerini aynadan ona çevirdi. Dalgın dalgın avucunda duran göğüslerine baktı. Beyaz dokusunda hafif kızarıklıklar, uçlarının çevresinde küçük ısırıkların izleri belli oluyordu. Son bir okşamadan sonra elini yavaşça geri çekti. Arden hemen havluyu tutup göğüslerini örtmüştü.

Genç adam duşa girdiğinde bir süre daha saçlarını kuruladı. Buharla kaplansa bile duş kabininin camından gördüğü çıplak vücut sakinleşmesine izin vermiyordu. Az önce okşanan göğüs uçları hâlâ sertliğini koruyordu. İnce bacaklarının arasındaki o çılgın kıvrımlar harcadığı efor yüzünden artık acırken, nasıl hâlâ istekli olabiliyordu? Gece boyunca ustaca sevilen beyaz göğüsleri de epeyce kızarmıştı.

İşini olabildiğince çabuk bitirip banyodan kaçtı. İç çamaşırları kurumuştu. Giyinmesini tamamen bitirdiğinde Levent de banyodan çıktı. Arden pencereye yakın koltuklardan birisine oturmuştu. Kıvır kıvır saçlarıyla, kırmızı boğazlı kazağıyla çok çekiciydi.

Levent onu bir an süzdükten sonra üstündeki havluyu çekip aldı. Genç kızın bakışları altında utanmadan giyindi. Utanmasını gerektirecek bir şey yoktu. Arden artık vücudunun hiçbir kısmına yabancı değildi.

On beş dakika sonra tamamen hazırlanmış, otel odasından çıkmışlardı. Genç adam elinde kendisine ait küçük bir seyahat valizi tutuyordu. Lobiye anahtar kartını bırakırken Arden kapının önünde bekledi.

Genç adam yanına gelip kısılmış gözlerle sordu. "Kahvaltı etmek istemediğine emin misin?"

Gecenin anıları henüz taptaze canlıyken onunla hiçbir şey olmamış gibi karşılıklı kahvaltı yapmak istemiyordu. Neyse ki bu ciddi bakışlı

adam hâlâ eski Levent Karacan'dı. Cıvıtmamış, onu huzursuz etmeye kalkışmamış ve dahası incitmek niyetiyle üstüne gelmemişti. İstese gece kollarında olan o aşırı istekli kadından bahsedip genç kızı utandırabilirdi. Oysa bir gün önceki kadar mesafeliydi.

"Eminim..." dedi Arden. O da mesafeli davranmaya çabalıyordu. "Zaten beni de eve bırakacaksın. İşine geç kalacağın kesin."

"Sorun değil."

"Yeni alınan giysiler olmasa kendim giderdim ama..."

"Sorun değil dedim ya! Yetişirim."

Birlikte dışarıya çıktılar. Hava kapalıydı ama henüz yağmur yoktu. Etrafa geceden kalma tertemiz bir nem ve orman kokusu sinmişti. Beyaz araca bindiler. Konuşmuyorlardı. Pazar günü olmasına rağmen trafik işlekti. Levent fazla hızlı sürmüyordu. Genç kızın evinin önüne gelinceye kadar da konuşmadılar. Hâlbuki mesafe epeyce fazlaydı. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış gibiydi.

Levent kusursuz hafızasıyla onun evini eliyle koymuş gibi bulmuştu. Aracı durdurup bir an eski apartmana, sonra da karısının yüzüne baktı. Genç kız da biraz çekinik bir ifadeyle ona çevirmişti gözlerini.

"Ben... her şey için... teşekkür ederim!" dedi hafifçe kızararak.

"Benim etmem gerekmez mi?" diye mırıldandı Levent. Neden sonra dudakları ilk kez gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılmıştı.

Arden hafifçe yutkundu. "Birbirini sevmeyen iki yetişkin olarak... pek... mantıklı davranamadık değil mi?"

"Öyle mi?"

"Özellikle ben!" diye ekledi.

"Pişman mısın?"

Genç kız hafif bir nefes aldı. "Henüz değilim." Dudağının kenarını dişledi belli etmeden. "Lütfen... yeniden görüşmeyelim."

Genç adamın kahverengi gözleri sanki hafifçe koyulaşmıştı. "O neden?"

"Öyle işte!" İstemsizce yerinde kıpırdandı. "Mesleğini yaparken bir canavar olsan da özel hayatında iyi birisi olabildiğinin farkındayım. Sana karşı yumuşamak istemiyorum. Sana yumuşarsam ailene de yumuşarım. Babana böyle bir imkânı sunmak hoşuma gitmez. Karacan erkeklerini planladığım gibi hayatımdan uzak tutmak en iyisi."

Levent kısılmış gözlerle onun güzel yüzünü süzüyordu. Uykusuz kaldığı belliydi. Kısa aralıklarla uyusalar bile belli ki genç kızın dinlenmesine yetmemişti.

"Bakarız..." dedi garip bir sesle.

Arden hafifçe irkilmişti. "Bakarız mı?" diye küçük bir isyanla sordu. "Levent! Bu şekilde pervasızca *bakarız* demenden hiç hoşlanmıyorum. *Evet* demen daha mantıklı değil mi? Sana tuzak kuran kadınım ben! Zorla evlendiğin kadın! Senin de benden nefret etmen gerekiyor. Dün gece olanlar hiçbir şeyi değiştirmedi."

Genç adam dudak büktü. "Senden nefret etmediğimi, sadece kızgın olduğumu söylemiştim. Bu evliliğin iyi yanları da var."

"Kendini böyle avutamazsın."

"Altı yıl boyunca rahatım. Benim için önemli olan bu." Gözleriyle eski apartmanı işaret etti. "Ve bundan sonra bu evde kalmanı istemiyorum. Arkadaşına en kısa sürede taşınacağını söyle. Artık karım olduğuna göre daha konforlu bir yere taşınmanı sağlayabilirim."

"Böyle bir şey olmayacak!" dedi Arden öfkelenmeye başlayarak.

"Rahatça ders çalışabileceğin, üşümeyeceğin, ferah bir ev kiralayacağım sana."

"Ben böyle bir şey istemiyorum senden!" Sesi hayret doluydu.

"Neden?"

"*Bu zorunlu evlilikte fırsatçı bir asalaktan başka bir şey olmayacaksın*, demiştin bana! Öyle olduğumu kanıtlamak için bir şey yapmana gerek yok. Zaten paranı aldığım için kendimden nefret ediyorum. Bir de bir sürü giysi aldın bana!"

Levent duru bakışlarla karısının yüzünü süzüyordu. Konuşmadı birkaç saniye. "Hafızan çok iyi!" dedi yavaşça. Yanak kasları dalgalanmıştı. Dişlerini sıktığı belliydi. "Sözler ve yapılanlar geri alınamıyor maalesef. Ne yazık ki ok yaydan fırladı. Ben vahşi bir çiçekle evlendim. Bunu biliyorum. Büyülü ormandaki en güzel ama en tehlikeli çiçek. Dikenleri bana belli ki yıllarca batacak. Dayanacağım artık. Bu süre içinde sen de bana dayanmak zorundasın."

Arden nefesi kesilmiş bir hâlde kocasının gözlerine bakıyordu. Bu sözler neden garip bir şekilde hoşuna gitmişti? Onun huzursuzluğu yüzünden mi, yoksa kendisine farklı bir yöntemle iltifat ettiği için mi? Peki bu sözlerin başı, bir özür mü sayılmalıydı?

"Bu sözler... yine görüşeceğiz anlamına mı geliyor?"

Genç adam umursamaz bir şekilde başını eğdi. "İzmir ve Bursa arası çok fazla değil!"

Arden yutkundu. "Levent!" dedi soluk alamaz gibi.

"Buraya arada sırada iş için gelirim. Güzel bir sarışınla gezmeyi ve gece de sevişmeyi düşünürsem, karımdan başkasını tercih etmemi mi istersin?"

Sesi hafifçe alaycı olsa da Arden'in irkilmesine sebep olmuştu. "Buna cevap vermek istemiyorum!" dedi istemsizce. Başka kadının düşüncesi bile ciddi anlamda can sıkıcı oluvermişti. Böyle hissetmeye alışık değildi. "Bu tuzak soru muydu şimdi?"

"Dün gece olanlar sence de güzel değil miydi?" diye gözlerinin içine bakarak sordu Levent.

Arden yutkundu. "Hainlik yapma!"

"Yine olsun istemez misin?"

"İstemem!" dedi genç kız hemen. Çok tatlı, çok sevimli bir hâli vardı. "Oram epeyce acıyor. Göğüslerimde kızarıklıklar var. Uçları sızlıyor. Bacaklarım tutuldu. Bunlar bana uzun süre yeter."

Genç adam onun samimiliği karşısında gülümsedi. "Ne kadar bir süreden bahsediyorsun peki?"

"Laf cambazlığı yapma! Lafın gelişi dedim. Seninle bir daha görüşmemiz doğru olmaz. Buraya geldiğinde beni arama lütfen!"

"Öyle mi? Oysa ben sıkıcı otel odasını birisiyle paylaşmanın keyifli olduğunu fark ettim. Bu durumda belki senin yerine başka bir eskort bulurum. Sarışın olması şart değil."

Arden'in gözleri hafifçe irileşti. "Umurumda değil!" dedi dişlerini sıkarak. "Seni kıskanacağımı sanıyorsan aldanıyorsun."

"Niye öyle bir şey sanayım ki?"

Arden refleks olarak açıklamaya girişti. "Dün gece olanlar yüzünden tabii ki! Seksi seviyor olabilirim. Bana yaptıkların hoşuma gitmiş olabilir. Fakat ne sana karşı olan duygularım değişti ne de..."

"Madem benimle sevişmek hoşuna gitti, neden itiraz ediyorsun?" diyerek onun sözlerini kesiverdi genç adam.

Arden yine suspus oluvermişti. Gözlerini kırpıştırdı. Ne diyeceğini düşündü. Bu itirafları yapması akıllıca olmamıştı.

"Ben arada sırada gelip sevişeceğin birisi değilim..." diyebildi kendi öfkesi içinde. "Başka kadınların arasında şekerleme olamam."

"Ya başka kadının olmayacağını söylersem?"

Arden bu sefer cidden şaşırmıştı. Bütün tüyleri diken diken olmuştu. Kocasının ciddi yüzü bu sözlerin bir aldatmaca olmadığını belli ediyordu ama yine de erkeklere güven olmazdı. Hele böylesine çekiciyse!

"Tabii ki sana inanmam!" dedi kızgınlıkla. "Gördüğüm en yakışıklı adamsın. Zengin ve gençsin. Hiçbir kadın sana hayır diyemez. Ayaklarına serilen kadınlara nasıl direneceksin?"

Levent omuz silkti. "Belki de evlilik provası yapmak istiyorum. Belki bir süre tek kadına bağlı kalabilirsem, yeniden evlenmem daha kolay olur. Bağlanma korkumu yenerim."

Genç kız onun her sözüyle şaşırıyor, belli etmese de irkiliyordu.

"Önümüzde altı yıl olduğunu hatırlatırım..." dedi şaşkınlıkla. "Kendini denemek için uzun süre!"

"Altı yıl deneriz demiyorum. Birkaç ay denesek yeter. Anlarım sanırım."

"Ben senin denek aracın değilim." Sesi şimdi öfkeliydi.

"Belki de seninle altı yıl sürer!" diye mırıldandı Levent. "Sen de benim gördüğüm en güzel kadınsın." Onun sözlerini farklı bir şekilde iade etmişti. "Dün seninle vakit geçirmek hoşuma gitti. Sadece yatağı kastetmiyorum. Bana olan nefretini belli etmediğin zamanlarda çok tatlı ve sevimli oluyorsun. Gençliğin yüzünden hayat dolusun. Pek çok konuda ilkin olmak ve sana bir şeyler öğretmek sanırım hoşuma gidiyor. Şimdiki kadınlar pek çok şeyi benden iyi biliyor."

"Sana... Sana inanamıyorum..." diye fısıldadı Arden.

"Karşılık olarak sen de benim paramdan ve imkânlarımdan faydalanırsın. Öyle kötü kötü bakma! Yine asalak mevzusunu açma sakın! O konuyu çoktan aştık bana kalırsa."

"Her geldiğinde benimle olmana izin mi vereceğim?"

"Pek sık gelemem sanırım. Arada sırada işte! Öfkeni, nefretini unutursan, birlikte güzel zaman geçirebiliriz."

"Ya... Ya hamile kalırsam?" diye tereddütle sordu.

"Dün gece öyle bir ihtimal var mıydı?"

"Yoktu... Olsaydı söylerdim."

Genç adam yine gülümsedi. "Evet! Hiç değilse dürüstsün. Söylerdin."

"Hiç değilse mi? Bana hakaret mi ediyorsun iltifat mı ediyorsun, hiç belli olmuyor."

"Hamile kalmaman için ortak çalışırız."

Arden dudağının kenarını ısırdı. Aklı almıyordu ama nedense... nedense bu tekliflere itiraz etmek, reddetmek içinden gelmiyordu. Para yüzünden mi? Genç adamın sunacağı imkânlar yüzünden mi? İşin doğrusu hiçbirisi umurunda değildi. Bu teklifleri elinin tersiyle iteklemeliydi.

"Ne dersin?" diye ısrar etti Levent. Görünüşte pek de istekli gibi değildi. Sanki bir iş teklifi yapıyordu. Reddedilse bile önemsemeyecek gibi duruyordu. "Becerebilir miyiz? Tek erkek, tek kadın!"

Genç kız gözlerini camdan dışarıya çevirdi. Her yerde öğrenciler geziniyordu. Kızlar neşeyle gülüşüyor, hayatın tadını çıkarıyordu. Onlar için hayat ne güzeldi! Başlarında böylesine zorlu bir erkek yoktu.

"Bunu... Bunu düşünmem lazım!" dedi aklından geçenlerin tam aksine davranarak.

"Ayda bir, bilemedin iki kere kocanla sevişmenin, bir eskort kız olmaktan çok daha fazla getirisi olacaktır. Yasadışı değil. İncitici değil. Hayatını değiştirecek bir şey hiç değil."

Arden derin bir nefes aldı. Yine kocasına baktı. "Kabul etsem bile... sırf para için olduğunu bilmelisin!"

Levent alaycı bir şekilde dudak büktü. "Elbette! Teklifim de bu zaten! Bana âşık olacağını hayal bile edemem."

"Ve bana karşı hep, dün geceki gibi nazik olacaksın, değil mi?"

"Ne zaman seni incittim ki?"

"Bu teklifini... kabul ettim diye, bana hayat kadını gibi davranman... her şeyi bozar."

"Nefretini gizlediğin sürece hiçbir şeye takılmam!"

Arden başını eğdi. Birkaç saniye düşündü. Sonra elini kapının koluna attı. "Ben ineyim artık. Sen de işine geç kalma."

"Anlaştık mı peki?"

Arden değişik bakışlarla kocasını süzdü. Sonra güzel dudakları kıpırdadı. "Ben caymadan... karşımdan çekip gitsen iyi olur."

Levent dikkatle onu süzüyordu. Karısının dudaklarındaki o sevimli gülümseme geri gelmişti. Onu gördüğü ilk andan beri bu gülümseme hep hoşuna gitmişti.

"Eşyalarını taşımana yardım edeyim. Tek başına taşıyamazsın." O da emniyet kemerini çözmüştü. "Ev konusunda ciddiyim. Bir hafta on gün içinde belli olur. Böylece otel odasında sevişmek zorunda kalmayız."

Kapıyı açan Arden sıkıntıyla durakladı. "Böyle açık saçık konuşmasan mı acaba?"

"Sen büyük, sağlam bir yatak bakınmaya başla." Sesindeki hafif alaycılık hissediliyordu.

"Levent!" diye adeta inledi genç kız. "Adam! Neden bu kadar ciddi görünürken benimle uğraşıyorsun? Vazgeçmem pamuk ipliğine bağlı zaten."

"Ne dedim ki? Boyuma ve ağırlığıma uygun bir yatak bak. Her türlü aksiyona uygun olsun."

"Terbiyesiz!"

Sahte bir öfkeyle arabadan çıktı. Kapısını çarparak kapattı. Arka kapıyı açarken yanakları kızarmıştı. Koltuklara yayılmış el çantalarına ve poşetlere uzandı. Epeyce çoktu ama ağır değillerdi. Kocası da bagajı açmış, bütün çantaları kocaman eliyle rahatlıkla çekip almıştı. Bagaj düğmesine basınca kapak kendiliğinden kapandı. Sonra kendi tarafında arka koltukta kalan birkaç parça çantayı daha aldı.

Birlikte eski apartmana girdiler. Asansör vardı ancak çok geniş değildi. Çantalar da olunca neredeyse göğüs göğse duruyorlardı. Arden onun gözlerine bakmaya çekiniyordu. Nasıl bir teklifi kabul ettiğinin farkındaydı. Kahretsin! Bir yanı gerçekten de caymak isterken bir yanı da... arada sırada bu çekici erkekle seks yapmanın keyifli olabileceğini söylüyordu. Yasadışı değildi. Ayıplanacak bir şey değildi. Üstelik maddi olarak kârlı da çıkacaktı.

Asansörden çıkıp kapının önüne geldiklerinde Arden dönüp onu durdurdu.

"Sen git!" dedi fısıltıyla. Kendi elindeki çantaları ve poşetleri yere bırakmıştı. Çoğu kocasının elindeydi zaten. El çantasında anahtarını aradı.

"Niye?"

"Sema seni görmesin."

"Gördü zaten. Eninde sonunda kocan olduğumu söylemek zorunda kalacaksın."

Anahtarını bulan Arden başını kaldırdığında onun da çantaları yere bıraktığını ve kendisine epeyce sokulmuş olduğunu fark etti. Belki de çantasını kurcalarken kendisi ona sokulmuştu. Güzel kokusu yine burnundan içeriye süzüldü.

Ve anında göğüs uçları kıpırdandı.

Bütün gece fazlasıyla ilgi görüp acıyacak kadar tahriş oldukları hâlde bile!

"Olsun..." dedi hissettiklerinden utanarak ve şaşırarak.

"Ona yeni bir ev arkadaşı buluncaya kadar kirasını ödemeye devam edeceğini de söyle."

"Çok boş kalacağını sanmam. Hemen bir tane müşteri çıkar."

"Neyse işte!"

Bakıştılar bir an.

"Git hadi!" dedi Arden. Ne yapacağını bilemiyordu. Elini mi uzatmalıydı? El sıkışarak anlaşmalarını pekiştirmeli miydi?

İki kocaman el kabanının önünden içeri girip ince beline kayınca şaşırdı. Kendisini geri bile çekemeden Levent onu sıkıca ama nazikçe tutmuştu. Bir eli kalçasına kaydı. Doğal bir şekilde kavrarken kendisine çekti. Genç kızın kırmızı boğazlı kazağının içindeki göğüsleri kocasının göğsüne yapıştı. Göğüs uçları artık direnmeyi bırakmıştı. Sahibine inat taş gibi oluvermişti. Kocasına ne yaptığını soramadı bile. Öylesine, uysalca bakıyordu.

"Veda öpücüğünü hak etmedim mi?" diye mırıldandı genç adam.

Bu sözler, o samimi sarılmasından bile şaşırtıcıydı işte! Gözleri irileşti. "Öpücük mü?" diye fısıltıyla sordu. Bakışları koridordaki diğer kapıya gitti. Her katta iki daire vardı. Diğer daire daha genişti ve dört kız kalıyordu. Her an birisi dışarı çıkabilirdi.

"Öpücük..." diye tekrarladı genç adam.

"Şaka! Değil mi?"

"Değil!"

Arden kararsızca ona bakıyordu. Sonra aceleyle parmak uçlarında yükseldi. Pırıltılı yanağına küçük, hızlı bir öpücük kondurdu. Yeniden topukları üzerine indiğinde dudaklarında tat bırakan bu temastan hiç rahatsız olmamıştı.

"Ben yanağı kastetmemiştim!" diye söylendi Levent.

"Anlamadım?"

"Karı kocalar dudaktan öpüşür. Biz iş arkadaşı değiliz."

"Saçmalama lütfen ya!"

"Ciddiyim."

"Yapamam!" İsyankâr bakışlarla başını salladı. "Dün gece bile öpüşmedik biz! Bırak o da benim mahremim kalsın. Belki ben de birisine âşık olurum ve..."

Sözlerini bitiremedi.

Kocası onun ince bedenini kendisine çekerken dudaklarını dolgun, kırmızı, sevimli dudaklarına yumuşakça dokundurdu. Genç kızın çırpınmaması şaşırtıcıydı. Bunun üzerine Levent'in istekli dudakları hafifçe kıpırdandı.

"Bazen çok konuşuyorsun!" diye dudaklarını çekmeden mırıldandı genç adam. Her ikisinin de dudaklarındaki binlerce hassas sensör tam güçle çalışıyordu. "Biraz uyumlu ol!"

Arden artık onun alaycılığına ve tatlı baskılarına alışmak üzereydi. Bu adamın yaptıklarına şaşırmak saçma olurdu. Dudaklarında gezinen dudaklar ise fazlasıyla tecrübeli, fazlasıyla keyif vericiydi.

Demek öpüşmek buydu?

Bir başkasının dudaklarının kendi dudaklarına dokunuşu sandığı kadar iğrenç değildi. Alt dudağının hafifçe emilmesi ise neredeyse kalbini durduracaktı. Kahretsin! Çok güzeldi!

Bunun korkusuyla ellerini onun göğsüne dokundurdu. Elleri titriyor muydu ne? Zorlukla itekledi.

"Levent!" dedi yavaşça. "Dur! Birisi görecek!" Dudaklarını onunkilerden ayırmıştı ama gözleri hâlâ kocasının biçimli dudaklarındaydı.

"Gördüğün gibi küçük bir öpücükle dünya yıkılmıyor."

"Düşmanlığımızın evrildiği bu noktadan hiç hoşlanmıyorum!" diye mırıldandı Arden ters bir sesle.

"Öyle mi?" Genç adamın gözlerinin içinde tehlikeli ışıklar geziniyordu.

"Sen geç kalmadın mı? Git başımdan artık!"

Onu terslerken bile o kadar tatlıydı ki Levent elinde olmadan güldü. Karısını tek eliyle biraz daha kendisine çekti. Diğer eli bu sefer ustaca göğsüne kapanmıştı. Hafifçe okşayıp diriliğini hissederken dudakları inatla onunkilere uzandı.

"Bir öpücük daha alırsam giderim..."

Bölüm 20

BENİM KOCAM

9 Kasım Pazar, 11:25

"Çok yakışıklıydı gerçekten!" Sema içten bir serzenişle çapkınlığını belli etti. "Ne biçim avukattı o ya? Film yıldızı gibi adam. Niye öyle birisini sevgili yaptığını söylemedin kızım?"

Arden ellerini yıkıyordu. Gözleri ayna üzerinden dudaklarına kayınca utancı daha da arttı. Kötü kalpli adam öpücüklerini acımasızca almıştı ondan. Tamam, çok itiraz etmemişti ama en azından bunu genç kıza özeli olarak bırakabilirdi! Kalpsiz adam! Sayılı saatler içinde her şeyi değiştirip gitmişti.

Onu bir daha kim bilir ne zaman görecekti!

Dili elinde olmadan dudaklarında gezindi. Demek öpüşmek insanların bu yüzden hoşuna gidiyordu!

"Arden!" diyen arkadaşının sesini duydu. Banyonun kapısında durmuş ona bakıyordu. "Sana diyorum! O adama âşık mısın nesin sen? Niye boş boş bakıyorsun?"

Genç kız irkildi. Gözleri arkadaşına çevrildi. Yine de sessizdi.

"Dün gece onunlaydın değil mi? O avukat? Doğru söyle! Sana binlerce liralık şeyleri o mu aldı?" Kaşları çatıldı. Arden'in sessizliği üzerine aklına gelen düşünceyle irkilmişti. "Sakın para için birisiyle birlikte oldum deme bana!"

Arden sıkıntılı ve sabırsız bir nefes aldı. "Sema! Üstüme gelme ya!"

"Sen ne olduğunu söylemeden burnunun dibinden uzaklaşmam. Salonumuzda hareket edecek yer kalmadı. Ne çok şey almış sana! Söyle

hadi! Onunla aranızdaki ilişki ne anlamda? Para için kötü bir şey yapmıyorsun değil mi?"

"Hayır!"

"Hepsi hediye mi?"

"Öyle sayılır!"

"Daha açık konuş!"

Sonunda Arden biraz öfkeyle onu tersledi. "Kızım! *O adam benim kocam!*" dedi kızgınca. "Tamam mı? Oldu mu şimdi? *Kocam!* İçin rahatladı mı? Her şey yasal."

Sema donup kalmıştı. Küçük siyah gözleri bile olduğundan iri duruyordu. "Şaka!" dedi inanmazca.

"Değil! Ben evliyim!"

"Ama... Ama..." İnanamıyor gibiydi.

"Ve evet! Onunla yattım! Çünkü o adam benim kocam. Bu yüzden film yıldızı gibi gördüğün o yakışıklı avukattan daha mesafeli bahsetmeni tercih ederim. Kendi sevgiline ayır ilgini!"

Sema yine de şaşkınca gülümsedi. Hiç alınmamış gibiydi. Hafif toplu ve esmer bir kızdı. Sevgilisi olan doktor da pek gösterişli sayılmazdı.

"Peki evli olduğunu bana neden söylemedin?"

"Sadece sen değil, hiç kimse bilmiyor. Sen de kimseye söylemezsen sevinirim."

"Neden?"

"Bir süre gizli tutmaya karar verdik."

"Hımm!" Sema kendince bir çıkarımda bulunmuştu. "Ailesi mi istemiyor? O yüzden mi?"

"Aynen!" Bu yalan olmadığı için gayet rahat cevap vermişti. "Benden pek hazzetmiyorlar."

"İnanamam! Sen... sen hayatımda gördüğüm en tatlı kızsın. Güzelliğin gerçekten bir efsane ama kişiliğin... çok başka! Kaç aydır kalbimi kıracak tek bir sözün, davranışın olmadı. Becerikli ve yardımseversin! Senin gibi gösterişli gülebilmek için on tane estetik ameliyat yaptırmaya razıyım ben!"

Arden tıpkı Levent'in sevdiği gibi, Sema'nın bahsettiği gibi gülümsedi. "Abartma istersen!"

"Evli olduğuna hâlâ inanamıyorum. Daha on sekiz yaşındasın. Evlilik cüzdanın var mı?"

"Tabii ki! Odamdaki çekmecede duruyor."

"Göster bana!" İnanamadığı gerçekten belliydi.

Bir dakika sonra Arden'in odasına geçmişler, yatağa oturmuşlardı. Sema elindeki kırmızı evlilik cüzdanına inanamadan bakıyordu.

"Nasılmış?" diye sordu Arden.

"Aklım almıyor. *On sekiz yaşında tıp okuyacak kadar akıllı, tüm fakültedeki erkeklerin kalbini hoplatacak kadar güzel ve seni istemeyen bir aileye direnecek kadar âşık bir kadın mısın sen şimdi?"*

Arden yutkundu. "Biraz şiirsel oldu sanki!"

"Eğer seni istemiyorlarsa ve kocan sana bu kadar şeyi kendi alabiliyorsa... zengin olmalı! Değil mi?"

"Öyle sayılır."

"Çok mu?"

Arden başını salladı. "Yeterince çok!"

"Madem zengin, neden evde tasarruf yapıyoruz?" Sesi ayıplar gibiydi.

"Ben şimdilik onun parasını kullanmaya utanıyorum. Evliliğimiz çok yeni!"

"Gördüm!" dedi Sema. "Daha dört ay olmuş. Peki kocan avukat mı gerçekten?"

"Avukat! Suratsızlığından belli değil mi?"

Sema kıkırdadı. "Yerim ben o suratsızı!"

Arden onun şaka yaptığını bildiği hâlde bu sözleri pek keyifli bulmamıştı. "Sema!" diye uyardı. "Kendi sevgilini ye!"

"Benimkisi çıtanın çok altında kaldı ya!" Sesinde gerçek bir hayıflanma vardı. "Türkiye'de öyle erkeklerin olduğunu bilseydim biraz daha beklerdim. Neyse! Sana mutluluklar dilerim. Eminim ömür boyu çok özel bir hayatınız olacak. İkiniz de çok güzelsiniz. Hep mutlu olun!"

Arden gözlerini kaçırdı. Onun elindeki cüzdanı alıp başucundaki eski çekmeceye koydu. "İnşallah!" diye mırıldandı bilinçsiz bir onayla.

"Neden bunca zaman ortaya çıkmadı?" Düşünceliydi şimdi Sema. Sonra kendi sorusunun cevabını kendisi verdi. "Ülke dışında falan mıydı? Belki de gizlice görüşüyordunuz. Bana çaktırmadan tabii!"

Arden ayağa kalkıp oda kapısına yöneldi. "Sorgulamana biraz ara ver bakalım. Toplayacak bir sürü eşyam var. Karnım da aç. Kahvaltı etmeye zamanımız olmadı. Sen de rejimi bırakıp benimle kahvaltı etmek ister misin?"

"Kaçıyor musun?" O da ayağa kalkmıştı.

"Her şeyi söyledim işte sana! Kaçacak bir durumum yok."

"Daha bir milyon tane sorum var benim!"

"Kahvaltıdan sonra..." Duraklayıp ona baktı. "Eşya toplama dedim de... Sanırım bir iki hafta içinde bu evden taşınmam gerekecek. Kendine yeni bir ev arkadaşı bulman gerekiyor. Şu Selin denen kız gelmek istiyordu. Konuş istersen..."

Bölüm 21

EVLİLİK OYUNU

15 Kasım Cumartesi, 13:10

Arden mavi renkli polar bir battaniyeye sarılmış, eski kanepede ders notlarını okuyordu. Bunların içinde ezberlenecek çok şey vardı ama dikkatini bir türlü notlara veremiyordu. Kocasıyla ayrılalı neredeyse bir hafta geçmişti. Tek bir telefon bile gelmemişti. Önemsememeye çalışıyordu ama yine de kafasını meşgul ediyordu.

Belki de sözleri yalandı. Belki de ne ev kiralamak istiyordu ne de onunla evlilik oyunu oynamak istiyordu. Genç kızı denemiş olabilirdi.

Kenara koyduğu neskafesine uzandı. Bu biraz içini ısıtıyordu. Sema yine sevgilisine gitmişti. Evde tek başınaydı. Bursa ciddi anlamda soğumuştu. Uludağ'a kar yağmıştı. Kış turizmiyle ünlü şehirde her şey yolunda gidiyordu. Tabii sıkı giyinenler ve evi sıcak olanlar için!

Evin yetersizliği yüzünden pek ısınamıyorlardı. Pencerelerden ve kapılardan giren soğuğu engelleyebilecek kadar usta tamiratçı değillerdi. Ev sahibi de eskimiş pencereleri yeniden yaptırmaya yanaşmıyordu. Her yerden püfür püfür hava esiyordu. Rüzgârlı günlerde salonun içinde paraşütle uçulabilirdi. Paraya kıyıp yaktıkları elektrikli ısıtıcı bile işe yaramıyordu.

Tam neskafesinden bir yudum almıştı ki koltuktaki telefonu çaldı. Yan gözle baktı. Hafifçe irkildi. Sonra heyecanını yenmeye çalışarak telefonuna uzanıp açtı.

"Alo?"

"*Arden, benim Levent!*" Genç adamın tok sesini tanıdığı gibi numarası da elbette kayıtlıydı.

"Evet..." dedi heyecanını sesine yansıtmamaya çalışarak.

"*Bursa'ya geliyorum. Az kaldı. Yirmi dakikaya hazır olur musun?*"

Genç kız yutkundu. "Geliyor musun?" Aklından hemen deli düşünceler geçmişti. "Ne çabuk?" Bu sefer heyecanı sanki sesine yansımıştı. "Hani arada sırada gelecektin?" Genç adamın güldüğünü duydu.

"*Korkma hemen. Bu hafta birkaç emlakçıyla görüştüm. Aklıma takılan birkaç güzel daire oldu. Seninle onlara bir bakalım istedim.*"

"Daire mi?" Ayaklarını koltuktan aşağıya sarkıttı. Bir anda ateş basınca polar battaniyeyi indirmişti. Onun bu konuyu unuttuğunu düşünmüştü.

"*Evet! Fotolarını gördüm. Son kararı sen verirsin.*"

"Ama... keşke önceden arasaydın."

"*Niye?*" Genç adamın sesi hafifçe değişmişti. "*Bir işin mi var? Bursa'dasın değil mi?*"

"Evet ama... önceden arasaydın hazırlanırdım," diye neredeyse sızlandı. "Saçım başım dağ..."

"*Sen her zaman güzelsin!*" diyerek onun sözlerini kesti genç adam. "*Hazırlanmana gerek yok. Bir pantolon ve sıcak tutacak bir kazak giy yeter. Dışarıda hava cidden soğuk gibi.*"

"Yine de beni önceden aramanı beklerdim."

"*Tartışma benimle Arden. Hazırlanmana bak.*"

"Beni sinir etmek için bu kadar çaba harcayışını alkışlıyorum."

"*Yirmi dakika!*" dedi genç adam kısaca. Sonra da telefonu kapatıverdi.

Arden bir an elindeki telefona baktı. Sonra oturduğu koltuktan fırladı. Yirmi dakika çok uzun bir süre değildi. Özellikle, sıfırdan hazırlanmak zorunda kalan bir kadın için. Otuz dakikadan önce hazırlanamayacağını biliyordu. On dakika da o gıcık bekleyiverirdi artık.

Çabucak bir duş aldı. Banyo soğuk olmasına rağmen neyse ki duşun suyu yeterince sıcak akıyordu. Sonrasında birkaç dakika boyunca nemli saçlarını kurutmaya uğraştı. Uzun saçın bakımı zordu. Kıvırcığa yakın olması ayrı dertti. Kestirse miydi acaba? Kahretsin! Saç kurutma makinesi bile çok ısınınca tekliyordu.

Saçlarını zar zor kuruttuktan sonra hemen odasına geçti. İç çamaşırlarını giyip dolabındaki giysilerini inceledi. Levent sayesinde daha geniş bir giysi portföyü olmuştu. Aceleyle mavi kotunu ve siyah boğazlı kazağını giydi. Sarı saçları siyahla gayet güzel uyumlu olmuştu.

Makyaj?

Yine kocasının aldığı makyaj malzemelerine uzandı. Yanakları heyecandan kızarmıştı zaten. Ne diye heyecanlanmışsa artık! Belki de yeni evin heyecanıydı.

Hazırlanıp aşağıya indiğinde kocasının aracını evin biraz ilerisinde park hâlinde gördü. Beyaz cipi hemen tanımıştı. Aceleyle ondan tarafa yürüdü. Esen rüzgâr gerçekten soğuktu. Nemli saçları havalanıyordu. Tam kurutamadığı için hafifçe üşümüştü. Yeni kabanı ve botları neyse ki mükemmel iş görüyordu.

Cipin kapısını açtığında bir an durdu. Levent de gözlerini ondan yana çevirmişti. O da spor giyinmişti. Mavi kot pantolon ve uzun kollu mavi gömlek tam bir uyum içindeydi. Düzgün taralı siyah saçları her zamanki gibi bakımlıydı.

Ve tabii ki her zamanki gibi yakışıklı!

"Geç kaldın!" dedi Levent. Kızmaktan ziyade dalga geçer gibiydi. "On dakikadır buradayım."

"Kocamız için süslendik herhalde!" dedi Arden tatlı bir sesle. Onu gördüğü için mutlu olduğuna inanamıyordu. "Hem sadece üç dakika geç kaldım! Sen erken gelmişsin."

"Gerçekten benim için mi süslendin?"

Genç kız arabaya binip kapıyı çekti. "Payın var. Ev bakmaya pasaklı bir hâlde mi gideydim?" Emniyet kemerini bağladı. "Sema iki gün yok. Ben de keyfime göre sefil bir hayat geçirmeye niyetlenmiştim. Ne bulaşık ne ütü! Saçımı bile taramamıştım. Masal tadındaki ders notlarımı okuyacaktım."

"Oldukça keyifli bir planmış."

"Sen bozdun! Hazırlanmam uzun sürdü."

"Biraz ani oldu. Aslında Bursa üzerinden Eskişehir'e gidiyordum. Emlakçı beni yolda aradı."

Ve Arden gerçekten irkildi.

Gülümsemesi azalırken gözleri farkında olmadığı bir öfkeyle kısıldı. Bakışları kocasındaydı. Demek emlakçı aramasaydı Bursa'dan geçip gidecekti! *Bir karım var* demeyecekti!

Dişlerini sıkıp gözlerini yan cama çevirdi. Levent ise beyaz aracı yola çıkarmıştı. Gözleri hareketli trafikteydi. Arden'in memnuniyetsizliğini fark etmemişti.

"Üç daire var," dedi Levent. "İkisi Nilüfer'de, birisi Kükürtlü'de. Hepsi de metroya yakın. Okuluna kolayca gidersin."

"Görükle'de yok muydu?"

"İstediğim gibi yoktu. Zaten bir sürü yakışıklı öğrencinin devriye attığı bu sokaklarda yürümen canımı sıkabilir. Ayrıca buraya gelip kaldığımda şehir merkezinden çok uzak olmamasını tercih ederim."

Arden ona çevirdi meraklı bakışlarını. "Sen böyle konuşunca... sık sık gelecekmişsin gibi hissediyorum ve..."

"Ve hoşuna gitmiyor!" dedi genç adam bariz bir alayla.

"Tam olarak öyle değil! Evet, gitmiyor ama... varlığından rahatsız da değilim. Bir kocam olduğu fikrine çabucak alıştım. Bu çok saçma! Hayatımda kaplayacağın yerden endişeliyim."

"Beğenelim veya beğenmeyelim, biz karı kocayız."

"Biliyorum." Arden iç çekti. "Yakışıklı devriyeler konusunda ciddi miydin peki?"

"Tabii ki! Güzel karımı kıskanmak hakkım değil mi?"

Sesi alaycı olduğu için genç kız bu itirafı çok ciddi bulmadı. Gözlerini yola dikti. Onun kendisini kıskanacağını pek sanmıyordu.

Bir süre konuşmadan yol aldılar. Nilüfer semti de Bursa'nın yeni gelişen elit yerlerinden birisiydi. Levent telefonuna atılan konuma sorunsuz bir şekilde gitti. Yeni yapılmış binanın önünde orta boylu, hafif toplu bir adam bekliyordu. Onları görünce sigarasını belli etmeden söndürdü. Yere atacağına her görgülü insan gibi birkaç metre ilerisindeki belediyeye ait çöp kovasına attı.

Cipten inen Arden etrafını inceliyordu. Oldukça sakin, temiz ve ferah bir sokaktı. Sokaktaki bütün binalar yeniydi. Kocası adamla el sıkışmış ve bir şeyler konuşmuştu. Arden de adama selam verip nazikçe tebessüm etti.

Birlikte dördüncü katta çıktılar. Her katta iki daire vardı. Asansörün içi gibi girdikleri dairenin içi de gıcır gıcırdı. Önceden temizletilmişti. Minik bir son temizlemeyle rahatça oturulacak hâle gelebilirdi. Üç cephesindeki pencere, içerisini oldukça aydınlık yapıyordu. Yerden ısıtma olduğu belliydi. Mutfak ve banyo ultra lüks malzemelerle yapılmıştı. Mutfaktaki tüm beyaz eşyalar tasarıma göre uygun bir şekilde yerleştirilmişti. Yeni bir şey almaya gerek yoktu. Banyoda çamaşır makinesi ve

kurutma makinesi mükemmel bir uyumla parlak dolapların arasına yerleştirilmişti.

"Eşyalar kiraya dahil mi?" diye fısıldadı Arden. Kiralık evlerde böyle yepyeni eşyalar olması normal gelmemişti.

Levent yan gözle ona bakarken başını onaylarcasına eğdi.

Yatak odası olabilecek iki yer vardı. İkisi de gerçekten genişti. Bursa gibi bir şehirde böyle yüz metrekareden büyük yerler bulmak zordu. Zaten emlakçı da burasının yüz elli beş metrekare olduğunu söylüyordu.

Bir sonraki daire aynı bölgede, bir arka sokaktaydı. Orasının caddesi daha işlekti. Daha çok araç ve insan görünüyordu. Her ikisi de metroya beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Özellik olarak bir önceki daireyle hemen hemen aynıydı. Zaten aynı müteahhidin yaptığını öğrenmişlerdi. Her ikisi de ülke çapında hizmet veren o bilindik marketlere çok yakındı. Alışveriş merkezlerine de çok uzak değillerdi.

Sonuncusu için iki ayrı araçla Kükürtlü bölgesine gittiler. Çoğu bina otuz yıllıktan fazlaydı. Bir zamanların lüks semti şimdi oldukça sakindi ve değişmeye uğraşıyordu. Binalar yenileniyor ve bazıları yıkılıp yeniden yapılıyordu. İçine girdikleri bina da yeniydi ve Kükürtlü Caddesi'ne bakıyordu. Çok işlek olan caddeden geçen araçların sesleri evin içine giremiyordu. Oldukça iyi bir ses sızdırmazlığına sahipti. Odaları aydınlıktı ama diğer dairelere göre nispeten küçüktü.

Emlakçıdan ayrılmaları sırasında Levent adamın elini sıktı. "Biraz düşünüp sizi bilgilendireceğiz," dedi. Birkaç dakika sonra Arden'le araçlarına binmişler, geri dönüş yoluna çıkmışlardı.

"Ne diyorsun?" diye sordu genç adam. "Hiç fikir üretmedin."

"Evi ben değil sen kiralayacaksın. Karar senin."

"Karar benim değil senin. İçinde sen oturacaksın. Metro durağı evin önündeki yokuşun sonunda. Gitmek beş dakikanı alır. Tabii okuluna diğerleri kadar yakın değil ama metroyla gidince sadece birkaç dakika fark eder."

"O kadar önemli değil..." diye mırıldandı Arden. Aklında hâlâ onun Bursa'dan geçip Eskişehir'e gidecek olması vardı. "Görükle'deki evden de epeyce yürümem gerekiyor. Otobüsle zor oluyor."

"Nilüfer'deki evler daha geniş tabii."

"Bilmiyorum... Üçü de güzel. Geniş olması şart değil. Bana kim gelecek ki?"

"Ben tabii ki!"

Genç kız yan gözle ona baktı. "Başka odada mı yatacaksın yoksa?" diye iğneledi.

Levent de ona baktı. "Göğüslerinin arasında yatmayı tercih ederim. Sadece unutmaman için söyledim."

Arden yalancı bir dertlenmeyle başını çevirdi. "Unutmam merak etme. Unutturmayacağına eminim."

"Neyse! Tartışmaya gerek yok. Sen hangisini beğendin?"

Genç kız kısa bir an düşündü. Aklından gördüğü üç daireyi kıyasladı.

"Tabii hiçbirini beğenmediysen başkalarına da bakabiliriz," diye devam etti Levent.

"Fiyatlarını bilmiyorum ki. Bu da seçmek için bir kıstas."

Levent omuz silkti. Umursamaz görünüyordu. "Fiyatını düşünme sen. Ben ne kadar olduklarını biliyorum. Karşılayabilecek durumdayım."

"Bunların aidatları bizim Antalya'daki evin kirası kadardır. Hepsi lüks daireler. Uzaktan kontrollü üniteleri var."

"Arden!" dedi Levent sıkılmış gibi. "Benim düşünmediğim şeyleri sen de düşünme. Aklıma yatmasa zaten burada seninle olmam. Sen sadece beğenip beğenmediğini söyle. Ödemeyi nasılsa ben yapacağım."

Genç kız sonunda kararını vermişti. Başını eğdi. "Peki o zaman. Ben sanırım ilk daireyi daha çok sevdim. İçi aydınlık ve bulunduğu sokak çok sakin. Metroya yakın. Sanırım altta otoparkı da var. Sen gelince park sorunu yaşamazsın."

"İlk daire diyorsun, öyle mi?" diye emin olmak için sordu Levent.

"Evet... Ben hepsini sevdim ama en çok onu sevdim."

"Peki! Güzel!"

Birlikte dönüş yoluna çıkmışlardı. Bir süre sessizlik oldu. Trafik elbette hiç azalmamıştı. Hafta sonu olması sebebiyle herkes arabasına binmiş, gezmeye çıkmıştı. Yağmur olmadığı için soğuk hava insanları çok etkilemiyordu. Timsah figürlü stadyumun yanından geçerlerken Arden dayanamadı.

"Eskişehir'e iş için mi gidiyordun?" diye sordu.

"Evet, bir davam var." Genç adamın cevabı gayet rahattı.

"Sizin şirketle mi ilgili?"

"Hayır, bir arkadaşımın. Kalabalık bir miras davası."

"Gece orada mı kalacaksın?"

"Mecburen. Dava pazartesi ama ön görüşmeler yapmam lazım."

"Gece de seni bekleyen bir güzel olacak mı otelde?"

Levent yan gözle karısını süzdü. Arden şimdi donuk görünümlü yüzüyle, gri tonlu mesafeli mavi gözleriyle bile akıl karıştıracak kadar güzel gözüküyordu. Dolgun dudakları ise adeta öpülmek için yaratılmıştı. Peki, bu kadar soruyu arka arkaya niye sormuştu ki?

"Kimse olmayacak. Sen de benimle gelmek ister misin?"

Bu ani teklif genç kızı ürpertmişti. Dudak büktü. "Bu zorunlu teklifi neye borçluyuz? Sana emlakçıdan telefon gelmeseymiş beni görmeden gidecekmişsin zaten!"

Sesindeki hafif öfke Levent'i yine şaşırtmıştı. Arden'in neden öfkelendiğini anlayamadı. Nefret ettiği bir kocanın onu rahatsız etmeden yoluna devam etmesi işine gelmez miydi?

"Seni görmek için uğramamı ister miydin?" Sesi meraklıydı.

Arden burun kıvırdı. "Tabii ki hayır ama... ama mantıksız da olsa..." Susup hafif bir nefes aldı. "Geçen haftadan sonra..." Yine sustu. Ne demek istediğini ne anlatmak istediğini kendisi de bilmiyordu.

"Her fırsatta, *sık görüşmeyelim* deyip duruyorsun."

"İstemiyorum zaten." Canının sıkkınlığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Ama görüşeceğiz diye ısrar eden sendin. O yüzden..." Sıkkınca yanaklarını şişirdiğinin farkında değildi. "Of! Bilmiyorum işte!"

"Aslında ben seni görmek isterdim ama senin istemeyeceğine emindim. Demek doğru düşünmüşüm."

"Evet..." diye onayladı Arden. Dişlerini sıkmıştı. "Doğru düşünmüşsün. Seni görmeye çok hevesli değilim. Sadece o geceden sonra, geçerken *merhaba* demen hoş bir nezaket olurdu. Düşman olsak da merhabalaşacak kadar ileri gittik."

"Önemser miydin?"

Arden'in güzel gözleri öfkeyle doldu. "Önemsemesem neden bu kadar laf dökeyim?" dedi kızgın bir sesle. İnce vücudu oturduğu yerden ona doğru dönmüştü. "Hoşlanmadığım bir adam olsan da aramızda artık bir bağ var. Görünmeyen, senin olduğumu hissettiren, gerçekten evliymişim gibi beklentiye girmeme sebep olan bir bağ bu. Ben bile anlamakta zorlanıyorum ama önemsiyorum işte!"

"Hepsi bu mu?" diye merakla sordu Levent.

"Nasıl yani?"

"Belki beni özlemişsindir!" Sesi alaycıydı.

"Daha neler!" Arden'in homurdanması kocasının yüzündeki gülümsemeyi yok etti.

"Yani sadece evliyiz diye oluşan *ince* bir bağ mı?"

"İnce veya kalın... Bana göre öyle işte. Bir hafta boyunca telefon bile açmadın. Nazik bir koca olsaydın arardın!"

Karısının kızgınlığının sebebini bir türlü anlayamayan Levent düşünceliydi. Anlamaya çalışıyordu ama olmuyordu. Nefretle dolu bu kadın uygun fırsatta öfkesini hemen belli ederken onun aramasını neden beklemişti ki?

"Belki de vazgeçmenden çekinmişimdir!" diye mırıldandı.

Arden'in güzel kaşları hâlâ çatılı olsa da gözleri merakla kısıldı. "Neden?"

"Evcilik oyunumuzdan!"

"Vazgeçmiş olsaydım bu koltukta ne işim vardı?" Yutkundu. Gözlerini kaçırdı. "Hem benim için çok daha kârlı bir anlaşmaydı. Küçük bir fedakârlıkla hayatımı daha yaşanılır kılacağım. Suratsızlığın dışında seninle zaman geçirmek can sıkıcı değil. Yatakta da usta bir âşıksın. Senin vazgeçmen daha büyük bir ihtimaldi ki ben de aslında öyle olduğunu düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Neyse, demek birkaç küçük yanlış anlaşılma olmuş. Daha sık ararım bundan sonra."

Arden yine ona çevirdi gözlerini. "Hayır, senden öyle bir beklentim yok. Sık arama..." dedi hemen saçma bir itirazla. "Sadece... arada sırada ararsan... ben buna kızmam." Aklına gelen en mantıklı cümleyi ekleyiverdi. "Sema da senin aramayışını fark etti. Zor durumda kaldım."

"Hımm... Tamam, şimdi anladım. Demek arkadaşına karşı zor durumda kaldın!" Genç adam başını sallamıştı. Şimdi karısının kızgınlığının sebebi belli olmuştu.

"Tabii ki! Sevişerek evlendiğimizi sanıyor."

"Öyle zaten!" Sesi alaycıydı. Karısının mazereti canını sıkmıştı.

"Aptallaşma lütfen ya! Genel manada dedim. Seni sevdiğimi sanıyor."

"Senin için üzücü olmalı."

"O kadar perişan değilim. Durumu kurtarmak için doğruymuş gibi davranmak zorunda kaldım."

Levent konuşmayı sürdürmedi. Dümdüz yolda farkında olmadan gaza basmıştı. Görükle ayrımına kadar trafik yavaş ama oldukça akıcıydı. Genç kızın evine dönmek için üniversite kavşağını da geçtikten sonra sadece birkaç dakikalık yolları kalmıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Arden. Öfkesi geçmişti.

"Evi mi diyorsun?"

"Evet..."

"Yolda emlakçıyı ararım. Bir şirketle anlaşıp iyice temizletsin. Sonra anahtarları sana teslim etsin. Sen önümüzdeki hafta sonu taşınacak şekilde hazır ol. İstersen bu arada evin içine alınacak bir şeyler bakarsın. Rahatsız olmazsan ben de cuma günü gelirim. Evin içine bazı eşyaları birlikte seçeriz."

Bir avukatın ciddiyeti ve kararlılığıyla konuşuyordu. Yan gözle karısına baktı. Ondan bir cevap beklediği belliydi.

Arden narin omuzlarını silkti. "Nasılsa bir gün geleceksin. Neden rahatsız olayım? Eşyaları birlikte seçmemiz en doğrusu." Kısa bir an düşündü. "Perde ve halılar sonra tamamlanır. Eşyaların rengiyle uyumlu olmalı."

Her kadında olduğu gibi renk uyumu konusunda hassas olması normaldi.

Levent onu evinin önüne geri getirdiğinde aracı durdurup bir an yüzüne baktı. "O hâlde cuma görüşüyoruz. Dersin vardır. Akşama doğru gelirim. Seni okuldan alırım."

Garipti ama Arden'in masum yüreğine şimdi bir ışık dolmuştu. Uzun zamandır yaşamadığı bir mutluluk, geleceğe doğru ümitli bir bakış ve yeni bir hayata başlangıcın hissettirdiği o yoğun heyecan her yerini sarmıştı. Gözlerine de minicik yansımıştı elbette.

"Çok gecikme... Öğlenden sonra da gelebilirsin. Beni ara."

Levent o gözlerdeki sevimli pırıltıları süzdü bir an. "Tamam..." dedi uysalca. "Erken gelmeye çalışırım."

"Çok masrafın olacak. Buna emin misin?" Genç kızın bu sefer dudakları da sevimli bir şekilde kıvrılmıştı. Kırmızı, dolgun ve öpülmek için yaratılmış dudaklardı.

"Kredi çekebilirim."

Arden'in kaşları hafifçe kalktı. Onun sesindeki ince alayı anlamamıştı. Saf kalpliliği yine ortaya çıkmıştı. "Ciddi misin?" diye sordu. "O zaman

çok masraf yapmayız. Ortalama şeyler alsak yeter. Eksikleri de zamanla alırız. Ben idare ederim."

"Ama büyük ve iyi bir yatak şart!" derken genç adamın gözlerindeki pırıltı artmıştı.

Arden gözlerini kırpıştırdı. "Allah'ım ya! Bunu biliyorum..." dedi yalancı bir azarlamayla. "Bana ikide bir hatırlatmasan olmaz mı? Sanki küçük yatak alsak, beni yine de..." Sözünün devamını getiremedi. Gözleri irileşti. Yanakları kızarmıştı. "Öf! Senin yüzünden ben de ahlaksız oldum!" diye söylendi ancak o sevimli gülümseyişi yine dudaklarında belirmişti. Bunu göstermemek için emniyet kemerini çözüp elini kapıya attı. "Ben gideyim artık. Sen de yola devam et."

Levent uzanıp onun kolunu tutuverdi. Nazik ama güçlü bir tutuştu. "Dur!"

Arden şaşırmıştı. Ona doğru döndü. "Ne oldu?"

"Beni öpmeyecek misin?" diye ciddi bir şekilde sordu Levent.

Arden ne diyeceğini bilemeden ona bakıyordu. Bakışları bilinçsizce kocasının keskin hatlı dudaklarına kaydı. İçi ürperdi. Son öpüşmeleri, iki saat aptalca bir kafa karışıklığıyla gezinmesine sebep olmuştu. "Bunu... alışkanlık hâline getirmeye mi çalışıyorsun?" derken hafifçe gülümsüyordu.

"Sadece çok güzel dudakları olan bir kadını öpmek istiyorum."

"Levent!" Bu bir itiraz değildi. Çekinerek etrafına bakındı. "Etrafta bir sürü insan var. Birisi görür. Okuldan arkadaşlarım da var."

"Bu şehir Bursa! Aldırırlar mı sanıyorsun? Kocanı öpüyorsun neticede."

"Borcum olsa?"

"Faizi yüksek olur."

Arden ne olacağını bilemeden merakla sordu. "Nasıl yani?"

"Belki yine başka yerlerimi öpmeni isterim. Önceki çok keyifliydi."

Arden bu istek karşısında ürperdi. Aklına dudaklarının arasına aldığı o güçlü şey geldi. Olur olmaz zamanlarda ona yaptıkları aklına geliyordu zaten. Tadı, dokusu, iç ürperten sertliği... ve görüntüsü hiç aklından çıkmıyordu. Gerçekten de bu adam yüzünden yavaş yavaş ahlaksız mı oluyordu?

Bedenini öne verip genç adamın dudaklarına doğru uzandı. Güzel dudaklarını onunkilere yapıştırdı yumuşakça. Kısa sürsün diye planlamıştı ama fazladan birkaç saniye üzerinde gezindi. Sonra geri çekildi.

Kabul etmeliydi ki bu adamın gülümsemeyi sevmeyen dudakları çok lezzetliydi. Bu hissettikleri çok saçmaydı.

"Faiz haram, bununla yetin..." diye fısıldadı gülümseyerek. Sonra kendisini geri çekti. Eli yine kapı koluna gitti. Açıp dışarıya çıktı. Kapamadan önce kocasının koyu gözlerine baktı. Bu dik, bu sert bakışlar genç kız için eskisi kadar itici değildi. "Ama yine de... uygun bir ortamda... mesela yeni evimizde, yeni yatağımızda... o istediğin şeyi yapmayı düşünebilirim..." diye ağır ağır ekledi.

Bölüm 22

DÜŞMAN EŞLER

21 Kasım Cuma, 14:05

Levent gerçekten de söz verdiği gibi erken gelmişti. Buluşmaları zor olmadı. O gün hava çok güzeldi. Kabanlara bile gerek yoktu. Onları arabada bırakmışlardı. Adeta bahar havası çevrelerini sarmıştı. Tabii ikisi de bu havanın akşama doğru çok sertleşip soğuyacağını biliyordu.

Eşya bakmaya gitmeden önce evi son kez incelediler. Odaların, mutfağın, banyonun ölçülerini aldılar. En kalıplı koltukları alsalardı bile yine sığacağını biliyorlardı. Ev gerçekten çok genişti. Tertemiz olmuştu. Sadece yeni eşyalara ihtiyacı vardı.

Gerçek bir karı koca gibi şehir merkezinde gezinmek, beyaz eşyadan elektroniğe, kullanışlı koltuklardan mutfak masasına kadar her şeyi seçip almak çok keyifliydi. Mutfak için sanki eve misafir gelecekmiş gibi, set hâlinde bir sürü tabak ve çatal kaşık almışlardı. Tuzluk ve baharatlıklar bile eksik değildi.

Arden babasının ölümünden sonra ilk kez pervasız, mutlu, yaşının gereği keyifliydi. Uzun saçları dalgalı bir pelerin gibi mavi kazağına dökülürken, güzelliği bir bakanı bir daha baktırıyordu. Etrafına yaydığı o güzel enerji sadece erkekleri değil, kadınları bile etkiliyordu. Satıcıların çoğu bu güzel genç çiftin evli olduğunu öğrenince hem şaşırıyorlar hem de fazladan ilgi gösteriyorlardı.

Büyük bir mağazada artık yavaşlamaları gerektiğini hissetti.

"Çok para harcadın!" diye fısıldadı Arden. Kocasının kolunu tutup çekmişti. "Tek başıma yaşayacağım ben."

Genç adam ona aldırmamıştı. Fritöz, ütü, saç kurutma makinesi gibi bir eve lazım olabilecek her türlü elektronik eşyayı almıştı zaten. Gözleri dev ekran televizyondaydı şimdi.

"Bunu da alıyoruz..." dedi mağaza müdürüne. Adam bu yağlı müşteri karşısında çok memnundu. Alınanların hepsini ertesi gün eve topluca göndereceğini söyledi.

Yatak odası hariç her şey tamamdı. Tamamı bir gün sonra teslim edilecekti. Yatak odası beğenmek için daha fazla zaman ayırdılar. Neticede beraberlikleri o odada keyifli olabilecek saatlere dayanıyordu. İstedikleri gibi bir yatak bulmak zaman almıştı. Gösterişli bazası ve parlak lake dolaplarıyla sonunda bir tanesine karar verdiler. Çekmecelerine kadar her şey mükemmeldi. Dolapların içinde kapıları açılınca yanan ledli ışıklandırmalar bile vardı.

Genç adam kocaman yatağa keyfince oturunca Arden hafifçe huzursuz oldu. Yanlarında satıcı kız olduğu için utanmıştı. Levent sanki orada sevişeceklermiş gibi karısının yüzüne bakmıştı.

"Gel sen de dene..."

Mecburen gidip yanına oturmuştu ama onun kadar yayılmamıştı tabii.

"Güzelmiş..."

Artık akşam olmuş ve hava kararmıştı. Daha fazla alışveriş yapacak güçleri olmadığı gibi alınacak pek bir şey de kalmamıştı.

"Önce yemek yiyelim..." dedi Levent. Arabanın içine binmişlerdi. "Acıktım ben. Sonra otele gider sevişiriz."

Emniyet kemerini takmakla uğraşan Arden bir an durakladı. Ona baktı. "Otelde mi kalacağız?"

"Sadece bu gece. Yarın yatak odamız kurulunca evde sevişiriz." Sesinde hafif şakacı bir ton vardı.

"Levent ya!" dedi Arden içten bir isyanla. "Böyle konuşma!"

"Niye? Utanıyor musun?"

"Alacağı olan tüccar gibisin."

Genç adam burun kıvırdı. "Seksi karısını tüm gün öpmek için can atan ve devamını isteyen bir adamım sadece."

Bunu belli etmek ister gibi gaza basmıştı. Arden'i değişik bir yoldan götürüyordu. Yeniden otoyola çıkınca genç kız Görükle'ye geri

döndüklerini sandı. Ancak oradan hiç bilmediği bir yola saptı. Yemek için şehir merkezinde bir yere gideceklerine adeta şehir dışına çıkıyorlardı.

"Nereye gidiyoruz."

"Seni Uzan'a götürüyorum."

"Nereye?"

"Gidince görürsün. Tahtalı tarafında bir et lokantası. Et ürünleri çok iyidir. Ciğer sever misin?"

"Evet ama..."

"Güzel... Şiş ciğer veya yaprak ciğer değil bu. Gidince görürsün. Lokumu da efsanedir."

Bir süre sonra önünde durdukları lokanta şehrin güneybatı ucunda, yeni gelişen bir bölgedeydi. Tahtalı köyünün alt tarafı şehrin otoban tarafına doğru kayan devasa apartmanlarla doluydu.

Uzan Et Lokantası'nın önünde bir sürü lüks araba vardı. Belli ki yemekleri kaliteli olduğu kadar ortalamanın üstünde bir fiyataydı. Levent otopark görevlisinin işaret ettiği yere girip arabayı park etti. Sonra ikisi birlikte lokantanın önündeki birkaç merdiveni çıkarak içeri girdiler. Çok büyük bir yerdi. Buna rağmen her yer tıklım tıklım doluydu. Garsonları saymak neredeyse imkânsızdı. Girişte onları temiz yüzlü bir genç kız karşıladı ve ikisi için hemen bir yer ayarlayacağını söyleyerek elindeki kâğıtta sıraya aldı. Önlerinde en az on kişi daha sıra bekliyordu.

"Geldin mi daha evvel buraya?" diye sordu Levent. Ayakta sıra beklemek onun karizmasını hiç bozmamış gibi rahattı.

"Şaka mı bu?" Gözleri çok lüks olmasa da gösterişli bir hareketliliğe sahip sıcak görünümlü lokantanın içinde geziniyordu. Hem sağ tarafta hem sol tarafta büyük iki salon vardı. Herkes keyifle yemeğini yiyordu. "Burada yemeye param yetmez."

"O kadar pahalı değil. Yediğin kadarını ödüyorsun. Her şey gramla. Üstelik kaliteli şeylerin biraz pahalı olması normaldir."

Sürekli bir sirkülasyon vardı. Bir dakika sürmemişti ki kendilerine sıra geldi. Onlara yol gösteren garsonun işaret ettiği masaya yerleştiler. Kalın ve doğal ağaç gövdesinden üretilmiş ahşap masa oldukça gösterişliydi. Şanslarına cam kenarı bir yerdi.

"Ortaya lokum alalım.. ." dedi Levent genç garsona. "Ben sarma ciğer istiyorum. Yanında tek pirzola ve iki köfte."

Arden burada yiyeceklerin tek tek istenebildiğini anlamıştı. Kocasının güven verici bakışlarını görünce o da aynısını istedi.

"Benim de aynı olsun ama ciğer az ve köfte tek olsun."

"Çoban salata ve herze de alalım." Levent'in orayı iyi tanıdığı belliydi. "Sonrasında Bursa Süt Helvası isteriz."

İçecekleri de söyledikten sonra garson gitti. Bakıştılar bir an. Levent karşısındaki uzun saçlı sarışını saniyeler içinde baştan ayağa süzmüştü. Arden gözlerini kaçırdı. "Bakma öyle!"

"Nasıl?"

"Dudaklarıma ve... göğüslerime bakıyorsun. Çok ayıp!" Yeniden ona çevirdi mavi bakışlarını. "Yemeğe gelmese miydik diye düşündüğüne yemin edebilirim."

Kocasını tanıdığından beri genç adam ilk kez sesli bir şekilde güldü. Lokantanın uğultulu ortamında çok dikkat çekmemişti. Hafifçe öne eğilip dirseklerini masaya yasladı. Sanki bir sır vermek ister gibiydi.

"Bunu daha şehirdeyken düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"Sonra ne oldu? Karnı aç kadınların güzel sevişemedikleri mi aklına geldi? Tecrübelerinle sabittir eminim."

"Öyle bir şey."

"Çok gıcıksın... Annen seni nasıl seviyor anlayamıyorum." Durup düşündü bir an. "Ama eminim seni seven birkaç zavallı kadın olmuştur. Elde edemeyecekleri acımasız veliahdı sevmek onları üzmüş olmalı. Zaten artık uzunca bir süre de elde edemeyecekler."

Levent yeniden geriye yaslandı. "Senin beni sevme ihtimalin var mı?"

Bu sefer Arden berrak bir tonla güldü. "Saçmalama! Sana iyi davranıyorsam, affettiğim anlamına gelmez. Anneme de yeni eşyalar aldığını ve tazminat adı altında para verdiğini biliyorum. Bu çok ilginç ve saçma geldi. Amacını bilmiyorum ama sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor."

"Ne gibi bir amacım olabilir ki? Beni tuzağa düşüren sensin."

"Niye yapıyorsun peki? Hadi bana ev ayarlamaktaki amacın arada sırada sevişebileceğin bir kadına sahip olmak diyelim. Anneme niye iyi davranıp ona yardım ediyorsun?"

Levent omuz silkti. "Yapabiliyorum da ondan. Annen iyi bir kadın. Saygıdeğer ve asil. Sen nasıl olmuş da onun kızı olmuşsun hiç anlamıyorum."

Arden bu iğnelemeyle irkildi. Onun eğlendiğinin farkındaydı ama laf vurmaktan da geri kalmadı. "Gece koynunda asil ve buz gibi yatmamı istiyorsun sanırım?"

"Seni ısıtırım ben!"

"Kendine çok güvenmiyor musun?"

"Deneyelim mi?" diye mırıldandı Levent. Hâlâ eğleniyor gibiydi. Kalın kaşları meydan okurcasına kalkınca Arden istemese de geri adım attı.

"Hayır!" dedi mecburen. "Senin kadar kibirli olmadığım için beni yatakta kolayca uyardığını inkâr edemeyeceğim."

Onun haklı olduğunu biliyordu. Daha az önce o bakışlar altında göğüsleri gerilmiş, uçları kıpırdanmıştı. Levent'in kendi üzerindeki cinsel etkisi inkâr edilemezdi.

"Ben de inkâr etmiyorum ki!" dedi genç adam. "Aksi takdirde burada ne işim var?"

"Bu ilgi sadece birkaç ay sürecek eminim..." Genç kızın sesi alçaktı. Zaten kimsenin duyacağını da sanmıyordu. "Birkaç ay sonra benden bıkıp yeni bir ten, yeni bir koku arayacağını düşünüyorum."

Levent dudağını büktü. "Öyle olur umarım. Aklımı bu kadar meşgul etmeyen bir kadın iyi olurdu."

Arden bu sözleri yanlış anladı. "Zamanını aldığım için üzgünüm ama ev konusunda inat eden sendin. Buraya kadar gelip benimle alışverişe çıkmak zorunda da değildin."

O sırada garsonlar geldi. İstedikleri çoğu şey jet hızıyla hazırlanmıştı. Belki de lokum denen bu ince dilimlenmiş et ızgarada sürekli pişip hazır tutuluyordu. Tereyağına benzeyen bir sıvının içindeydi. Sıcak kızarmış ekmeklerin üzerine ise zeytinyağı ve kekik serpilmişti.

"Ye hadi!" diye nazikçe emretti Levent. "Afiyet olsun."

Kendisi bir dilim kızarmış ekmek aldı ve bir parça koparıp et suyunun içine dokundurdu. Sonra ağzına attı. Çatalıyla da bir et dilimini alıp tabağına koydu. Koca bir parça kesip ağzına attığında gülümsedi. "Özlemişim... Çok az yer bu kadar lezzetli lokum yapar."

Sadece lokum değildi güzel olan. Arden de ince iç yağına sarılmış ciğere, yumuşacık pirzolaya ve kocaman köfteye bayılmıştı. Herze bir başka güzeldi. Peynirli çoban salata ise ağızda nar ekşili mükemmel bir tat bırakıyordu. Finalde yedikleri Bursa'ya mahsus yöresel Süt Helvası

son noktayı koymuştu. Yanında içtikleri tavşankanı çayla beraber çok iyi gitmişti.

Yemekten sonra dönüşte, arabanın içinde genç kız elini karnına götürmüştü. "Fazla yedim..." dedi şikâyet eder gibi. Yan gözle kocasına baktı. "Teşekkür ederim. Güzel bir yemekti."

Levent başını eğdi. Gittikleri tek şeritli yol henüz şehir dışı sayılan ara bir yol olduğu için izbe ve karanlık sayılırdı. Araçlardan başka, çıkabilecek köpek ve insanlara da dikkat etmesi gerekiyordu.

On beş dakika sonra şehre girmişler, yine timsah şeklindeki stadyumun önünden geçiyorlardı. Arden aynı otele gittiklerini anladı. Doğru tahmin etmişti. Aracı park etmeleri sırasında kalp atışları epeyce hızlanmıştı. Birkaç dakika sonra aşırı iştahlı bir adamın okşamalarına, çıldırtan öpüşlerine ve aklını başından alacak şekilde kendisine sahip oluşuna maruz kalacaktı.

Hepsini özlemişti. Heyecanlı ve... ve istekliydi. Yaptığı intikam planı nereye evrilmişti böyle?

Birkaç dakika sonra odalarına çıkmışlardı. Genç adamın önceden yer ayırttığı belliydi. Levent elindeki küçük seyahat valizini kenardaki valiz sehpasının üzerine yatırdı. Fermuarını açtı. Gözleri karısına çevrildi bir an.

"Atletimi ister misin?" diye sordu. "Pijama niyetine!"

Arden kararsızca durdu. Kabanını çıkarmış, dolaba asmıştı. Artık buna hakkı vardı. "Giyinik kalmama izin verecek misin sanki?" diye minik bir iğnelemeyle sordu.

"Hayır..."

"Tahmin etmiştim." Elini mavi kazağının altına attı. Tutup çekerek başından kolayca çıkardı. Sütyeninin sardığı dik göğüsleriyle cesurca kocasına baktı. "Kendi payıma düşeni yapayım o zaman."

Genç adamın gözleri onun dik göğüslerine takılmıştı. Arden elini arkaya attı. Sütyeninin kopçasını çözüp askılarını omuzlarından indirdi. Bilinçsiz bir seksilikle, çıplak göğüslerini yavaşça ortaya çıkardı.

Kahretsin! Adamın karşısında böyle çıplak durmak ve onun yanan bakışlarıyla daha da ısınmak çok erotik ve... ve çok keyifliydi. Onun da kendisini böyle seyretmesi hoşuna gidiyordu. Sertleşen göğüsleri ve daha da sertleşen uçları kesin bir davetle kocasını çağırıyordu.

"Önce duş almak istiyorum!" dedi onun karşısında utancını gizleyerek. Bu utanç bile haz vericiydi. Deliriyordu herhalde!

"Ben de geleyim mi?" Bakışlarını diri göğüslerinden zorla ayırıp genç karısına çevirdi.

Arden omuz silkti. "Sen bilirsin." Elini pantolonunun düğmesine attı. "Birkaç dakika bekle ama! Tuvalete girmem ve sonra dişlerimi fırçalamam lazım. Sanırım banyodan sonra beni rahat bırakmayacaksın."

"Kesin..."

Arden onun gözleri önünde ayakkabısını çıkarıp pantolonunu da indirdi. Uzun beyaz bacakları ortaya çıkmıştı. Ardından çoraplarını çıkarırken dolaptan aldığı beyaz banyo terliklerini giydi. İç çamaşırını çıkarmaya henüz cesareti yoktu. Oradaki her kıvrımı Levent ezberlemiş olsa bile yapamazdı.

Genç adam ellerini pantolon cebine sokmuş ve açıkça onu süzüyordu.

"Gördüklerini hâlâ beğeniyor musun?" diye elinde olmadan sordu. Neyi kastettiği belliydi.

Genç adamın gözleri pırıltılarla doluydu. Özlediği göğüslerini, incecik belini, yuvarlak kalçalarını açık bir zevkle izledi. "Çok estetik bir güzelliğe sahipsin. Seni seyretmek bir zevk."

Kocasının sözlerinin hoşuna gitmesini engelleyecek tek bir olumsuz düşüncesi yoktu o anda. Demek kendisini estetik buluyordu? Demek seyretmekten hoşlanıyordu?

Bu sözlerden etkilenmişti. "İyi işte!" dedi. "Hepsi sana ait. Bıkıncaya kadar!"

Arden onun ateşli bakışları altında banyoya girdi. Aynada bir an kendisini izledi. Vücudu hakkında söylenen sözler her kadın gibi kendisinin de hoşuna gitmişti. Bu adam kötü kalpli bir canavar olabilirdi ama avukatlık becerisiyle kelimelerini çok iyi kullanıyordu.

Levent ise yalnız kaldığı odada sabırsızlıkla bekliyordu. Ondan bıkmaya şimdilik çok uzaktı. O yaşına kadar pek çok güzel kadın tanımıştı. Bir süre sonra o güzel göğüsler, o çekici kalçalar, ince beller çekiciliğini yitirmişti. Kendisini heyecanlandırmayan, kadınsı ayrıntılara dönüşmüştü. Acaba bir süre sonra Arden için de aynı hisleri mi paylaşacaktı?

Banyodan duşun sesi geldiğinde eşyalarını dolaba yeni yerleştirmişti. Çabucak soyundu. Hep çantasında taşıdığı terliğiyle çırılçıplak bir hâlde

banyoya yöneldi. Duş kabininin camı henüz buhar olmamıştı. Sıçrayan sulara rağmen Arden'in vücudu rahatça görülebiliyordu. Sırtı kendisine dönüktü. Uzun saçları ıslanmıştı ve narin omuzlarından aşağıya sularla birlikte süzülüyordu. Hayranlıkla ince belini ve yuvarlak kalçalarını seyretti.

Kabinin kapısını açıp içeriye girdiğinde Arden'in sırtı hâlâ ona dönüktü. Sadece yan gözle kocasına bakmıştı. Arkadan sarılmasına, göğüslerini avuçlarken suların aktığı boynuna uzun ve yumuşak bir öpücük kondurmasına sesini çıkarmamıştı. Karısının tüm bedeni şimdi kendi bedenine uysalca yaslanmıştı.

Bu erkeksi sahiplenme genç kızın ruhunu karartacağına aksine güven ve sahiplenilme hissiyle doldurmuştu. Onun çıplaklığını, onun gücünü, onun varlığını tüm kadınlığıyla doğal buluyor, o kollarda olmayı garipsemiyordu. Dünya yıkılsa bile kocasının onu hep koruyacağı gibi bir hisle sarmalanmıştı.

Bunun etkisiyle onun kollarında döndü. Kollarını kocasının boynuna doladı. Parmak uçlarında yükselip dolgun dudaklarını uzattı. Bu açık davete Levent hiç itiraz etmemişti. Uzun öpüşmeleri sırasında vücutları birbirine kaynaşmıştı. Akan sular tenlerinden süzülüp gidiyordu.

Hiç acele etmeden birbirlerini sabunladılar. Islak bedenlerine dokunmayı seviyorlardı. Elleri en gizli kısımlara bile temas ediyordu. Durulanırken artık ikisi de heyecanın zirvesine ulaşmıştı.

Birer havluya sarınıp yatak odasına döndüler. Yatağın önünde dururlarken Levent onun ince vücudunu saran havluyu çekip aldı. Bir an hayranlıkla beyaz tenli bedenini seyretti. Sonra saçlarına dolanmış diğer havluyla gür sarı saçlarını usul usul kuruladı. Gözleri güzel yüzündeydi. Bu çocuksu ihtimam genç kızı iyice gevşetmişti.

Genç adam onu geniş yatağa yumuşakça yönlendirirken kendisi de havlusunu çıkardı. Geriye doğru kaykılan karısının yanına uzandı. Arzulu bakışlarla vücudunu seyretti.

"Çok güzelsin..." dedi yumuşakça.

Sadece başuçlarındaki lamba yanıyor olsa da çıplak vücutlarındaki her ayrıntı rahatça görünüyordu. Genç adamın kocaman eli hâlâ istekliydi. Banyoda karısının teninden hiç ayrılmamıştı oysaki. Şimdi de keyifle göğüslerini, karnını okşuyor, nadide bir şeymiş gibi inceliyordu.

"Pahalıyım..." diye fısıldadı Arden.

"Değerini bilmiyorsun..." diye fısıldadı Levent de. Sesi gizemliydi.

Parmak uçları dümdüz midesinden bacaklarının arasına kayınca Arden nefesini tuttu. Gözleri bu dokunuşun güzelliğiyle hafifçe buğulanmıştı. Tecrübeli parmaklar hangi bölgeye ne kadar baskı yapacağını bilecek şekilde gezinmeye başlamıştı.

"Sen değerimi biliyor musun?" dedi sesi iyice kısılmış bir halde.

Genç adam cevap vermedi. Onun yerine dudaklarını karısının dudaklarına yanaştırdı. Arden artık bu öpücüklerden keyif alıyordu. Diline değen dilden, dudaklarının istekle emilmesinden hoşlanıyordu. Gözlerini yumdu. Bacaklarının arasındaki parmakların tatlı baskısı hafifçe artarken dudakları kocasının dudaklarını istekle karşıladı.

Kendisini tamamen teslim ettiği bu adam, kocasıydı. Onun kollarında kuralları, öfkesi, geçmişi yok oluyordu. İçini kıpır kıpır eden, kasıklarını delice sızlatan, göğüslerini taş gibi gerginleştiren bu acımasız adama karşı koyamıyordu.

Bölüm 23

AİLE BULUŞMASI

Yeni evde beş hafta sonra...

28 Aralık Pazar, 15:25

Arden bu sefer sıcacık evinde, üzerindeki ince kıyafetlerle neskafesini yudumluyordu. Koltuğa uzunlamasına oturmuş, duvardaki kocaman televizyonu izliyordu. Hafta sonu olduğu için genelde magazinsel şeyler vardı.

Haftalar nasıl da çabuk geçiyordu. Dersleri iyice yoğunlaşmıştı. Son sınavlarını başarıyla atlatmıştı. Şimdilik her şey iyiydi. Bu eve taşınmak okulu için çok sorun olmamıştı. Metro durağı evine çok yakındı. Okula varması fazla zamanını almıyordu. Üniversite durağında indiğinde okulu hemen ilerisinde kalıyordu. Çabucak alışmıştı bu tempoya.

Sema bir iki kere evine gelmişti ve hem eve hem de içinin döşenişine bayılmıştı. Tüm eşyalar birbiriyle uyumluydu. Eve alınacak pek bir şey kalmamıştı. Levent beş hafta içinde bir kere daha gelmiş ve görebildiği tüm eksikleri tamamlamaya çalışmıştı. Pinti bir kocası olmadığı için bu ev böyle güzeldi. Belli etmese de buna şükrediyordu. Tuzağına düşürdüğü adam istese ona türlü gıcıklıklar yapabilir, canını sıkacak her silahı kullanabilirdi. Oysa şimdi gerçekten de birbirini seven yeni evli bir çiftin evinden hiçbir eksikleri yoktu.

Tek fark birbirlerini sevmiyor oluşlarıydı.

Gözleri telefona kaydı. Levent'i üç haftadır görmüyordu. İlk zamanlar onun her hafta geleceğini sanmış ve doğrusu korkmuştu. Onun varlığı kolayca bir beklentiye dönüşebilirdi. Defalarca sevişmeleri kolayca bir alışkanlığa, aynı masada yemek yemeleri kolayca bir ihtiyaca dönüşebilirdi.

O gittikten sonra yatağının, mutfağının ve hayatının normale dönmesi biraz zaman alıyordu.

Demek evlilik böyle bir şeydi! Sevmediği, kalbinin affetmediği bir adamı bile özleyebiliyordu.

Sonunda dayanamayıp telefonu eline aldı. Kocasının numarasını bulup arama düğmesine bastı. Favori aramalarında ikinci sıradaydı zaten. Annesi elbette birinciydi.

"*Alo?*"

Genç kız kocasının kalın sesini duyunca belli etmeden boğazını temizledi. "Selam, rahatsız etmedim umarım?"

"*Etmedin. Benimkilere gelmiştim. Kahve içiyoruz.*"

Arden hafifçe irkildi. Dudağının kenarını ısırdı. Yanlış zamanda mı aramıştı?

"Sonra arayayım o zaman."

"*Hayır, sorun değil. Bir sıkıntı mı var? İyi misin sen?*"

Neyse ki kocasının sesinde bir farklılık yoktu. İstese ailesinin yanında gururunu kurtarmak için karısına daha kaba, daha saldırgan davranabilirdi.

"Şey... Aslında sıkıntı sayılmaz ama..."

"*Nedir?*"

"Ben yarın dersten sonra akşam otobüsüyle annemin yanına gideceğim." Karşı tarafta bir sessizlik olunca açıklamaya çalıştı. "Çarşamba yılbaşı. Okulda derslerde bir boşluk oldu. Herkes evine gidiyor. Pazar gecesi dönerim. Bilmek istersin belki."

"*Evet, isterim. Haber vermene sevindim.*"

"Ya?" Kısa bir an durakladı. "Senden haber çıkmayınca... Yani yılbaşında eve gelip gelmeyeceğini bilemedim. Ailenle geçirmek istemen en doğalı tabii. Ben de annemin yanına gideyim dedim."

"*İyi etmişsin. Gelmeye niyetim vardı aslında ama annem rahatsız.*"

Arden bu sözlerle ilgilenmişti. "Öyle mi? Nesi var?"

"*Nefes darlığı ve göğüs ağrısından şikâyet ediyordu. Birden başlayan sıkıntıları oldu. Zaten daha evvel hafif bir kalp krizi geçirmişti. Birkaç doktora gösterdik. Aort damarında daralma varmış. Buna bağlı olarak aort kapağı verimli çalışmıyormuş.*"

"Değiştirecekler mi?" Az tanıdığı bir kadın için neden endişelendiğini anlamıyordu. "Bildiğim kadarıyla çok geciktirilmemesi gereken bir konu bu."

"*En iyi doktoru araştırıyoruz. Başka birkaç sorun daha var. Kireçlenme, kaslarda katılaşma gibi şeyler de varmış. Bu ameliyata herkes yanaşmıyor.*"

Sesindeki üzüntü tınısı ta Arden'e kadar ulaşmıştı. Genç kız geçmişte olanlara dönük öfkesinin etkisiyle bundan mutlu olabilirdi. Onun da acı çekmesi hoşuna gidebilirdi. Ne var ki öyle hissetmiyordu. Düşmanı bile olsa kimsenin böyle ölümcül bir hastalığa yakalanmasını istemezdi.

"Ben hastanede araştırayım mı? Hastanemizde çok iyi birkaç kalp cerrahisi uzmanı var. İsimlerini hep duyuyoruz. Birisini şahsen tanıyorum. Okulda öğrenci olduğum için beni dinleyip fikir vereceklerdir."

Levent pek düşünmeden onaylamıştı. "*Çok iyi olur.*" Belli ki her zeytin dalına tutunma ihtiyacı hissediyordu.

"Tamam, bana annenin son tahlillerini mesajla yolla. Yarın ilk işim bu olur. Gider hocalara gösteririm."

"*Atarım. Para sorun değil. Sen ameliyatı yapıp yapamayacaklarını öğren.*"

"Tamam..." Ne diyeceğini bilemeden durakladı bir an. Üzülmüştü gerçekten. "Annene... geçmiş olsun dileklerimi ilet mümkünse."

"*İletirim.*"

Genç kız telefonu kapattıktan sonra dalgın bakışlarla önüne baktı. Meliha Hanım'ın kendisine aldığı bileziği çevirip duruyordu. Bu hatıra kendisi için hâlâ önemliydi.

Ertesi sabah ders arasında ilk işi hemen hocasının odasına gitmek oldu.

Kapısının yanında pirinç levha üzerinde "**Kalp ve Damar Cerrahisi Uzmanı, Prof. Dr. Mustafa Kocabek**" yazıyordu. Kapısı aralıktı.

Kapıyı çalıp çekinerek içeriye girdi.

Üzeri dosyalarla dolu masanın ardındaki adam, kırk beş yaşlarında, saçları hâlâ gür, uzunca boylu ve yakışıklı biriydi. Bazı hocalar suratlarının asıklığıyla ve sert tavırlarıyla ünlü olduğu için Arden biraz çekiniyordu.

"Hocam, iyi günler..." dedi yumuşak bir sesle.

Doktor Mustafa önündeki bir dosyayı inceliyordu. Muhtemel ki bir hasta dosyasıydı. Gri gözleri bir an Arden'in baharı taşıyan ışıltılı

yüzünde gezindi. Genç kız o gün bordo renkli pantolon ve açık kırmızı bir gömlek giymişti. Altın pırıltılı saçları neredeyse beline kadar iniyordu. Kestirmeye kıyamadığı için biraz daha uzamıştı.

Ve Levent'in onları sevmesinin, sevişirken bile onlara dokunmaktan hoşlanmasının hiçbir önemi yoktu tabii.

Kapının eşiğinde duran genç kızı eliyle içeri davet etti adam. "Buyur, gel kızım."

Genç kız çekinerek ona doğru yaklaştı. Dudaklarındaki sevimli gülümsemenin karşısındaki insanları ne kadar etkilediğinin hâlâ farkında değildi.

"Hocam, ben bu okulda birinci sınıf öğrencisiyim. Dersimize girmiştiniz ama beni hatırlamazsınız belki. Müsaitseniz size bir şey danışmak istiyordum. Sadece birkaç dakikanızı alacağım."

Adam sandalyesinde arkasına yaslanırken öndeki koltukları işaret etti. "Biraz vaktim var. Gel otur."

Arden deri koltuklardan birisinin ucuna asil bir diklikle oturdu. "Teşekkür ederim."

"Sorun nedir?"

"Vaktiniz olmadığı için hemen konuya gireceğim. Eşimin İzmir'deki annesinin aort damarında daralma ve kalp kapakçığında kireçlenme varmış. Tehlikeli olduğu için doktorlar ameliyata pek yanaşmıyorlarmış. Aciliyeti olduğu için aklıma siz geldiniz. Herkes sizden övgüyle bahsediyor. TAVI diye yenilikçi ve girişimsel bir yöntemi uyguladığınızı ve çok başarılı olduğunuzu duymuştum."

"Teşekkür ederim..."

"Size tahlil sonuçlarını ve filmleri göstersem bir göz atabilir misiniz?"

"Göster bakalım..."

Arden'in telefonunu açtığını görünce nazikçe yerinden kalktı. Onu beklemeden yanına gitti ve diğer koltuğa oturdu. Genç kızın uzattığı telefonu aldı. Dikkatle ekrandakileri incelemeye başladı. Bir iki dakika sürmüştü bu inceleme.

Arden ise nefes almaya bile çekiniyordu. Doktorun iki dudağı arasından dökülecek kelimeleri heyecanla bekliyordu.

"Ciddi görünüyor!" dedi adam çatık kaşlarla.

"Ameliyatı mümkün mü?"

Doktor Mustafa başını eğdi. "Zor ama imkânsız değil."

"Siz yapabilir misiniz?"

Adam yan gözle ona baktı. "Kayınvalideni seviyor musun?" Bu soru ani ve ilginçti. Arden irkilmemek için kendisini zorladı. Kendi sorusunu kendisi cevapladı doktor. "Gerçi sevmesen burada ne işin var? Bu yaşta evli olmana şaşırsam da güzel bir yuvan olduğunu düşünüyorum. Mecburen ben de bu mutluluğuna katkıda bulunmak isterim. Görünüşe göre kayınvalidenin hiç zaman kaybetmemesi gerekiyor. Her an bir kriz geçirebilir."

İşte şimdi irkilmişti Arden. Durumun ciddiyeti adamın gözlerinden belliydi. "Siz ameliyatı yapacak mısınız?"

"Bugün buraya gelebilir mi?" Sesi ciddiydi. "Zaman kaybetme lüksümüz yok. Bazı tetkikler ve yeni bir tomografi çektirmemiz lazım. Hangi yöntemle ameliyat edeceğimize karar vermek gerek. Açık kalp ameliyatı olması gerekebilir. Bir damarını değiştirmek gerekecek gibi."

"Durumu çok mu kötü?"

"İyi diyemem. Kendi tetkiklerimize göre karar vereceğim."

"Ama ameliyatı yapacaksınız, değil mi?"

"Kesinlikle... Aslında yarın tatile çıkacaktım ama yetiştirebilirsek ertesi gün ameliyattan sonra çıkarım. Sen yılbaşını hastanede geçirmeye ne dersin?" Yaşından beklenmeyecek bir sevimlilikle gülümsedi. "Anısı olan bir yeni yıl başlangıcı olabilir. İlerde gülümseyerek anarsınız."

Arden'in de gözleri parlamıştı. Mutluluktan ışıl ışıldı. Adamın uzattığı telefonunu geri aldı. "Çok. .. Çok teşekkür ederim, hocam."

On dakika sonra kocasını aramış ve durumu haber vermişti. Genç adamın rahatladığını hissetti. "*Burada da uzmanlar var ama ameliyat için ileri tarih veriyorlar. Yeni yıl yüzünden hepsi tatile çıkmış.*"

Arden gülümsemişti. "Paranızın geçmediği yerler de varmış demek ki sayın Avukat Levent Karacan. Nazikçe gülümsemek ve istemek yeterli oluyormuş. Neyse, ne yapacağız şimdi? Geliyor musunuz?"

"*Tabii ki!*" dedi genç adam onun iğnelemesine aldırmadan. "*Annemlere gideceğim hemen. Arabayla olmaz. Bir helikopter kiralayıp öyle getiririm.*"

"Tamam... Ben sizi bekliyor olacağım. En geç yarın akşama ameliyat olmalıymış. Mustafa Hoca her şeyi ayarlayacak. Çok gecikmeyin. Daha bir sürü tetkik olacak."

"*Uçarak geleceğiz işte!*" diye söylendi Levent. "*Işınlanma henüz bulunmadı.*"

"Huysuzluk etme! Sana doktorun telefon numarasını da atıyorum. Onu aramanı bekleyecekmiş. Ayrıntıları konuşursunuz. Adam o kadar iyi ki paranın konusunu bile açmadı. Gizliden bıçak parası da istemedi."

"*Ben geri kalanını hallederim.*" Sesinde belli olmasa da hafif bir teşekkür havası vardı. "*Sana da zahmet verdik.*"

"Öyle oldu!" dedi Arden gizli bir alayla. Aslında bu işi bu kadar kolayca çözebildiği ve Meliha Hanım'a yardımı olabildiği için çok mutluydu. "Senden hoşlanmasam da annene karşı kötü duygularım yok. Sen de benim anneme iyi davranıyorsun. Her şey karşılıklı."

"*Sana iyi davranmıyor muyum?*"

Arden gülmemek için kendisini zor tuttu. Dudakları kıvrılmıştı yine de. "Bedenimden faydalanmak isteyen yakışıklı bir menfaatçisin. Artık seninkiler yanımızdayken uslu durursun değil mi?"

Levent duraklamıştı. "*Anlamadım?*" diye sordu. "*Yanımızda mı?*"

"Her gelişinde sabaha kadar beni yoruyorsun. Bu sefer umarım akıllı olursun. Annen yan odada iyileşirken inlemelerimi duymak istemez eminim."

Yine bir sessizlik oldu. Sonunda genç adamın niye durakladığı ortaya çıktı. "*Sende mi kalacağız?*"

Arden şimdi neler olduğunu anlamıştı. "Bende değil, bizim evde..." dedi iğnelercesine. "İyileşmek için birkaç gün dinlenmesi lazım. TAVI ameliyatı kasıktan yapılan bir ameliyat. Göğüs kafesi açılmıyor ve genellikle ertesi gün hasta evine gidiyor. Açık kalp ameliyatı olursa da zaten bir süre yatması lazım. Her türlü dinlenecek işte. Sarsıntılı helikopter veya araba yolculuğuna dayanamaz. Bizim ev müsait."

"*Ama?..*"

"Annen bana ev kiraladığını biliyor mu?"

"*Evet ama...*" Levent ilk kez ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Demek söyledin? Cesur avukat! Kızmadılar mı?"

"*Ben kendi kararlarımı verebilirim. Fakat fazlasıyla destek olduklarını söylemeliyim. Babam bile iyi bir daire olsun diye homurdandı.*"

Arden elinde olmadan kıkırdadı. "Demek homurdandı! Adam haklı. Son kez kendi kararını verdiğinde istemedikleri bir kadınla evlendin."

Sesindeki iğneleme devam ediyordu. "Neyse, madem evimizi biliyorlar, bizde kalabilirler. Kocaman ev varken otelde kalacak değilsiniz ya."

"*Ya sen?*"

"Ne olmuş bana?"

"*Annene gidecektin? Antalya'ya?*"

Genç kız bunu unutmamıştı tabii. Hafif bir iç çekti. "Böyle bir durumda gitmem saçma olur. Babanın ve senin suratını çekeceğim artık. Yapacak bir şey yok. Annemle sonra görüşürüz."

Telefonu kapattığında ise içinde garip bir mutluluk vardı. Yüzü gülüyordu. Dersi için geri gittiğinde öğlene kadar ders dinlemek bile keyfini bozamamıştı.

Levent'i üç hafta sonra yeniden görecek olmak mıydı onu mutlu eden, yoksa zorda kalan bir kadına yardım edebilmek mi?

Öğlenden sonra derse girmedi. Zaten yeni yıla iki gün kaldığı için hocalar da biraz işleri gevşetmişlerdi. Çoğu tatile erken çıkmıştı. Kalanlar da hastanedeki eğitim dışı diğer işlerini düzene koymaya çalışıyorlardı.

Levent belli ki özel izin almıştı. Helikopter üniversiteye ait kalabalıktan uzak bahçe pistine indi. Devlete ait hastane helikopterlerinden değildi. Sivil bir şirkete ait taşımacılık helikopteriydi. Pistin kenarında birisi erkek iki hemşire tekerlekli sandalyeyle hastayı bekliyordu. Genç kız da bir süredir oradaydı. Önden Levent indi. Ardından babası Kadir Karacan. Pervane yavaşlarken hemşireler de helikoptere ilerlemişlerdi.

Meliha Hanım iyi görünüyordu. Oğlunun ve kocasının yardımıyla helikopterden indi. Tekerlekli sandalyeye otururken gözleri ileride bina girişinde bekleyen Arden'deydi. Güvenlik sebebiyle kimsenin piste yaklaşmasına izin vermemişlerdi.

Erkek hemşire tekerlekli sandalyeyi genç kızın bulunduğu tarafa çevirdi. Oradan tüm kontroller için hastaneye sokulacaktı. Arden gülümsemeden ama oldukça nazik bir yüz ifadesiyle kadının önünde durdu. Meliha Hanım da hemşirelere durmalarını işaret etmişti.

"Hoş geldiniz Meliha Hanım!" dedi Arden. Helikopterin sesi kendi sesini biraz boğsa da berrak tonu kolayca anlaşılıyordu. "Geçmiş olsun."

Kadın başını eğdi. Uzaktan iyi görünüyor olsa bile biraz zayıfladığı ve teninin solgunluğu görülebiliyordu. Arden'in aksine hafifçe gülümsemişti. "Teşekkür ederim, kızım."

Kızım mı? Arden bu tatlı ifadeden derinden etkilenmişti. Elinde olmadan gülümsedi. Sonra Kadir Bey'e çevirdi gözlerini. Adamın suratı her zamanki gibi asık ve mesafeliydi. Sadece bir baş hareketiyle Arden'i selamlamıştı. Genç kız ona bir şey diyemedi. Sanki dememesi için öyle kötü bakıyordu adam. Belli ki oğlunu tuzağa düşürmesini hâlâ affedememiş ve hâlâ hazmedememişti.

Gözleri kocasına çevrildi bu sefer. "Doktor Bey acil bir ameliyattaydı. Asistanları ve bir başka doktor bizimle ilgilenecek."

"Tamam..."

Ve tekerlekli sandalyeyle götürülen Meliha Hanım'ın ardından onlar da hastaneye girdiler. Hemşireler ne yapacaklarını iyi biliyorlardı. Bir kadın doktor onları karşıladı. Birkaç da asistan vardı.

Her şey tıkır tıkır işliyordu. Tetkikler ve acil tomografi bittiğinde akşam olmuştu. Birkaç sonucu ertesi sabah alacaklardı. Mustafa Hoca da gelmişti yanlarına. Gerçekten beyefendi, bilgisinin pırıltısına kibirle sığınmayan hoş bir adamdı. Sanki onlardan biriymiş gibi konuşuyor ve endişeli aileyi rahatlatmaya çalışıyordu.

"Bu gece eve gidebilirsiniz. Bir iki ilaç yazdım, onları alın. Yarın yatışınızı yapalım. Son tetkikler bitince doktor arkadaşlarla fikir alışverişinde bulunacağız. Sonra da yarın akşama veya en geç ertesi sabaha ameliyatınızı yaparız. Endişe edecek bir şey yok. Eminim her şey yolunda gidecek."

"Teşekkür ederiz Doktor Bey!" dedi Kadir Karacan. Elini uzatmıştı.

"Ameliyattan sonra teşekkür edersiniz..." dedi adam tevazuuyla. "Size eve götürmesi için bir ambulans ayarlayayım mı?"

"Gerek yok!" dedi Levent. "Kuzenim ve Ramazan amcam aşağıda. Bizi almak için gelmiş. Sıkıntı olur mu?"

"Sanmam. Özel araç ambulanstan rahattır eminim."

Arden yan gözle kocasına baktı. Doktor gidince bir an sessizlik olmuştu. Huzursuzca kıpırdandı. Cemal'in de burada yaşadığını unutmuştu. Kadir Karacan, öz kardeşi ve yeğeni varken elbette nefret ettiği geliniyle kalmak istemezdi. Bu nasıl aklına gelmemişti?

Kadir Bey boğazını temizlerken önce gelinine döndü. Bu beyazlar içindeki ruh sıkan hastanede kırmızılar giymiş sarışın genç kız çevresine adeta ışık saçıyordu. Sık dalgalı gür saçları soluk ışıkta bile pırıl pırıldı.

Ardından gözleri oğluna çevrildi. "Şimdi ne yapacağız? *Arden'in* evine mi gideceğiz?"

"Evet baba!"

Adam yine genç kıza döndü. "Evinin... hepimizi alacağına emin misin, kızım?" diye yavaşça ve mesafeli bir sesle sordu.

Bu soruyu genç kız hiç beklemiyordu. Duruşu değişti. Adamın da *kızım* demesi ilginçti. Daha enerjik, daha dirençli bir hâl aldı. "Evet... Kesinlikle eminim!" dedi sevindiğini belli etmeden. "Fazladan bir yatak odamız var. Orada rahat edersiniz."

"Yılbaşı için annenin yanına gitmeyecek miydin sen? Engel olmayalım."

Arden başını iki yana salladı. "Hiçbir planım yok. Anneme gideceğim kesin değildi. Siz evde rahatsız olmazsanız ben hiç olmam."

"Niye rahatsız olalım ki?"

Arden şaşırmıştı. Bu doğal sorunun arkasında bir hinlik olabilir miydi? "Ben hâlâ oğlunuza tuzak kurup zorla evlenen o kadınım..." dedi yavaşça. Buna rağmen gururlu bir bakışı vardı.

Kadir Bey kısılmış gözlerle bakıyordu. Arden'in böyle açık konuşmasını beklemiyordu. Meliha Hanım belli etmeden gülümsemişti. Levent de sessizdi ama konuşmaların gidişatından eğleniyor gibiydi.

"Ama adının Arden olduğunu biliyorum artık..." dedi Kadir Bey çocuksu bir ciddiyetle. "Ve Levent'in bu evlilikten şikâyetçi olmadığı çok açık!"

Kesinlikle oğluna benzeyen birçok gıcık tarafı vardı. Genç kız elinde olmadan gülümsedi.

"Bana artık *bu kız* demediğiniz için teşekkür ederim. Böyle zamanlar düşmanlıkları besleyecek zamanlar değil. Önemli olan eşinizin rahatı ve huzuru. Ben ona refakat etmekten mutluluk duyarım. Evimde veya hastanede yanında olmak isterim. Siz iki erkeğin benim kadar faydası olamaz."

"Bu doğru!" dedi Meliha Hanım da. "Sizin sakarlıklarınızla uğraşamam. Arden en iyi seçenek gibi geldi gözüme. Hem evinizi çok merak ediyorum. Keşke eşyaları seçerken ben de yanınızda olsaydım."

Bölüm 24

FAZLA GÜZEL

29 Aralık Pazartesi, 17:12

Aşağıda hastane girişinde Cemal ve babası Ramazan Bey onları bekliyordu. Meraklı ve endişeli görünüyorlardı. Onları görünce hemen ayağa kalkmışlardı.

Cemal eskisi gibi dinç ve yakışıklıydı. Babası ise biraz göbekli, saçları hâlâ gür bir adamdı. Bıyıklı ve sakallı hâli bir safari avcısı izlenimi bırakıyordu. Oğluyla arasında benzerlik neredeyse hiç yoktu. Cemal belli ki anne tarafına çekmişti. Olan biteni öğrenince endişeleri biraz azalmıştı. Hepsini o gece kendi evlerine kalmaya davet ettiler. Arden'e gideceklerini öğrenince şaşırmışlarsa da mecburen seslerini çıkarmamışlardı.

Tabii kimse Arden'in kim olduğunu Ramazan Bey'e söylememişti. Henüz...

Hastane kapısında genç kız üzgünce Cemal'e baktı. Genç adamın kendisine selam vermeyişini, mesafeli duruşunu elbette fark etmişti. Belli ki hâlâ kırgındı. Levent başına gelenleri hak etmişse de Asena'dan hoşlandığı belli olan Cemal'in hiç suçu yoktu. Kandırılmayı hazmedememişti. Ona kendisini ve en önemlisi Asena'yı nasıl affettirecekti?

Ramazan Bey bir taksiyle oradan ayrılırken Cemal onları kendi arabasıyla evlerine kadar götürdü. Öne oturan Levent yolu tarif ediyordu. Çok uzun sürmedi zaten. Cemal onları uğurlamak için arabadan inmişse bile Arden'in içeriye girmesi için yaptığı daveti soğuk bir teşekkürle reddetti. Yengesini yanağından öpüp gitti. Sabaha hastanede olacağını söylemişti.

Genç kız hazırlıksız yakalanmasına rağmen evi tertemiz ve düzenliydi. Aniden gelen bir misafirin gözüne batacak hiçbir şey yoktu. Daireden

içeriye giren Kadir Bey de karısı gibi etrafını süzmekten geri kalmamıştı. Koltuklar, perdeler, halılar ve diğer geri kalan her şey belirli bir zevkin ürünüydü. Bir bütün içinde mükemmel seçimlerdi. Bunda Levent'in değil, Arden'in kadınlara mahsus o zevki olduğu çok açıktı.

Levent kapıyı ardından kapatıp elindeki orta boy iki valizi yere bıraktı. En son o girmişti içeriye. Kabanını çıkarmadan evin içine giren anne babasını, en son da Arden'i süzdü. Onun huzursuzluğunu anlayacak kadar tanır olmuştu artık. Belli ki evi ve eşyaları beğenip beğenmeyecekleri konusunda hafif bir endişesi vardı.

Meliha Hanım etrafta gezdirdiği gözleriyle memnuniyetini belli ederken, "Çok güzelmiş!" dedi.

Arden rahatlamıştı. "Teşekkür ederim," dedi memnuniyetini belli ederek. Gözleri ışıldamıştı. Elini uzattı. "Montunuzu alayım!"

Kadir Bey de karısı gibi montunu çıkarıp gelinine uzattı. Ev hakkında bir fikir üretmemişti. Rahat koltuklardan birisine oturduğunda hâlâ etrafını süzüyordu. Duvardaki tablolar ve çevreye dağıtılmış zevkli biblolar oğlunun düşüncesi olamazdı. İzmir'deki evinde böyle şeyler pek yoktu.

"Yemek öncesi bir kahve alır mısınız?" diye sordu Arden. Kabanları asıp gelmişti.

Buna kimsenin itirazı yoktu. "Bir yorgunluk kahvesi gerçekten çok iyi olur," dedi Meliha Hanım. "İkimiz orta içiyoruz kızım! Levent'i biliyorsundur zaten."

Genç kız hafif bir tebessümle mutfağa yöneldi. Meliha Hanım da yerinden kalkmıştı. "Dur, ben de geleyim. Evin diğer taraflarını gezdir bana."

İki kadın ortadan kaybolduğunda Kadir Bey inceleyen bakışlarını oğluna çevirdi. Yüzü asıktı. Memnuniyetsiz bir hâli var gibiydi.

"Ne oldu baba?" diye sordu Levent rahat bir tonla.

"Neden böyle ortalama eşyalar aldınız bu eve?" diye sordu babası azarlayan bir sesle. Kadınlar duymasın diye sesini biraz alçak tutmuştu. "Güzel şeyler ama ucuz gibiler."

Levent gülümsedi. "Arden gururlu bir kız. Bu evi kabul ettirmek için akla karayı seçtim. Satın aldığımızı bile bilmiyor. Kiralık sanıyor. Pahalı eşyalar alsaydım mutsuz olacaktı. Büyük ihtimalle bunları bile kredi çekerek aldığımı sanıyordur. Öylesine bir şaka yapmıştım hâlbuki."

"Ne?" Adam şaşırmıştı. "Neden?"

"Babam zengin olsa da yanında maaşla çalışan bir avukat olduğumu düşünüyor. En ekonomik ve en kullanışlı şeyleri almaya çalıştı."

"Ama senin şirketin vârisi olduğunu biliyordur."

"O kısmı onu ilgilendirmiyor. Allah sana ömür versin, en az bir kırk yıl daha yaşarsın inşallah! Beş sene sonra boşanacağı adamın sonradan zengin olması planlarına dahil değil!"

"Elli üç yaşındayım. Eninde sonunda emekli olacağım. Altmış iyidir mesela. Her şeyin yönetimi sana ve büyüdüğünde isterse kız kardeşine kalacak."

Levent burun kıvırdı. Ayaklarını hafifçe uzattı. Babasının karşısında otururken bacak bacak üstüne atacak kadar saygısız değildi. Parmakları koltuğun kenarında tıngırdadı.

"O zamana kadar boşanırız."

"Daha önce boşanma gibi bir ihtimal yok mu peki?"

"Ne oldu? Daha uygun bir gelin mi buldun baba?" Sesi keyifli, alaycı ve babasıyla iyi anlaşan bir evladın sevgi dolu iğnelemesiyle doluydu.

Adam iç çekti. Sıkıntılı bir iç çekişti. Gözleri mutfak tarafına kaydı. "*Bu kızda* sevmediğim taraf ne biliyor musun?" diye sordu düz bir sesle.

"*Arden!*" diye düzeltti Levent.

"Canımı sıkma evlat. Hakaret olsun diye demedim."

"Biliyorum baba! Şaka yaptım. Neymiş peki onda sevmediğin şey?"

Kadir Karacan iri avucuyla gür saçlarını geri ittirdi. Şakakları beyazlamış bu saçlar hiç dökülmeyecek gibiydi.

"Fazla güzel!" dedi sıkkın bir sesle. "İnsanın canını sıkacak kadar güzel. Sana bulacağım hiçbir kız onunla yarışamaz. Bunun farkındayım." Levent sessizdi. "Ona olan öfkemi, kızgınlığımı koruyamıyorum. Tek oğlumuza yaptığı şeyi affetmem mümkün değil ama bilmediği tatlılığından, yaydığı enerjisinden, sana olan bakışlarından sonra ters davranmakta zorlanıyorum."

"Davranma sen de baba! Kendi hâline bırakırsan, esprili ve huzur veren bir kız olduğunu görürsün. Annemin iyi olması için kızgınlığını saklaman en doğrusu. Asık suratın Arden'i üzer ama inadını da artırır. Büyülü ormandaki dikenli bir çiçektir o. Tutup koparmaya çalışmazsan dikeni eline batmaz. Genellikle çok eğlenceli ve uyumlu olduğunu öğrenirsin."

Adam sessiz kaldı birkaç saniye. Sonra hafif bir merakla sordu. "Onunla aynı odada mı kalıyorsunuz?"

"Evet..." dedi genç adam yavaşça. Bu konuları daha önce babasıyla hiç konuşmamışlardı. Neyden bahsettiği belliydi.

"Sen mi zorladın?" Gözleri hafifçe kısılmıştı. Öyle olmasından hoşlanmayacağı açıktı.

"İkna ettim diyelim..." Genç adamın sesi biraz sıkkındı. "Sanırım bana gizlice minnet duyuyor. Ona aldığım giysiler, bu ev, bu eşyalar... Annesine yardım ettiğimi de öğrenmiş. Daha konforlu bir hayat karşılığında diyerek saçma sapan bir bahane uyduruyor ve altta kalmamak için minnetini böyle gösteriyor sanırım."

"Gurur kırıcı olmalı. Hoş değil yaptığın. Bizi eve çağırması da bu yüzden mi?"

"Sanmam! O başka bir konu. Öfkesi ve nefreti geri planda dursa da hâlâ capcanlı yerinde kaynıyor. İstemese sizi davet etmezdi. Anneme karşı hiçbir kötü düşüncesi yok. Ona karşı saygı... belki de biraz sevgi besliyor."

Kadir Bey onun sözlerini aklında tartıyordu. Mutfak tarafından gelen kokular ise kahvenin hazır olduğunu belli ediyordu.

"Annen de ondan hoşlanıyor sanırım..." dedi adam bu acayip bir şeymiş gibi. "İkide bir ondan bahsediyor. Buraya geleceği için çok heyecanlandı. Hastalığını bile unuttu kadın!"

Levent bir iki saniye sonra merakla sordu. "Bana bakışları demiştin baba..." diye adamın az önceki sözlerini hatırlattı.

Adam anlamamış gibiydi. Sonra hatırladı. "Ne olmuş?"

"Bana nasıl bakıyor ki?"

Adamın ciddi bakışları hafif bir alayla doldu. "Bunu kendin keşfedersin. Ben zaten cevabımı aldım."

"Nefretle bakışını mı kastediyorsun?"

"İlgisi bile yok. Hiç öyle bir bakış görmedim." Omuz silkmişti. "Belki bahsettiğin gibi sebep minnettir. Bu güçlü bir duygu. Bilemiyorum, belki de sevgidir. Yakışıklı çocuksun. Bu kadınları çözmek zor."

Aynı anlarda iki kadın içeriye girmişti. Arden'in elindeki tepside yeni fincanlara doldurulmuş bol köpüklü kahveler duruyordu. Hepsini dağıtıp kendisi de köşedeki tek kişilik koltuğa oturdu. Meliha Hanım da kocasının yanına oturmuştu.

"Arden'e akşam yemeği için dışarıdan bir şeyler söylemeyi teklif ettim. O da dolapta malzemesi olduğunu söyledi. Bize kuzu incik ve patates püresi yapacak. İki saat sürermiş ama? Ne dersiniz?"

Kadir Bey bir an oğluna baktı. Onun bir şey dememesi üzerine mecburen kendisi konuştu. "Lokanta yemeğindense ev yemeğini tercih ederim ben. Bekleriz biraz. Saat daha erken."

Arden elinde olmadan memnuniyetle gülümsemişti. "Tamam o hâlde. Seveceğinize eminim. Size odanızı da göstereyim. Yemek öncesi belki bir iki saat dinlenirsiniz."

Misafir odasında da iki kişilik bir yatak vardı. Genç kız bunu alırken Levent niye aldıklarını da sormuştu. "Belki annem gelir!" demişti o zamanlar. Tabii düşmanı olduğu kayınpederi ile kayınvalidesinin gelebileceğini hayal bile etmemişti. *Kader bazen planları kendi isteğine göre değiştiriyordu.*

Meliha Hanım jilet gibi düzgün yatağa, etrafının temizliğine ve düzenine hayran olmuştu. Tabii ki belli etmedi ama yüzünde bir memnuniyet dalgası gezindi. Biraz sürpriz bir misafir olsalar da Arden'in derli toplu bir kadın olduğu, düzeni ve temizliği sevdiği belliydi.

Onlar valizlerini yerleştirip biraz dinlenmek için odalarında kaldığında Arden de mutfağa geçti. Levent oturma odasında en sevdiği koltukta hafif kaykılmış, televizyona bakıyordu. Onun geçtiğini görmüştü. Hemen yerinden kalktı. Peşi sıra mutfağa yöneldi.

Karısı dolaptan on beş dakika önce çıkarmış olduğu donmuş etleri kontrol ediyordu. Çabuk çözülsünler diye oda sıcaklığındaki su dolu büyük bir kaba koymuş, üzerine de bir tencere yerleştirmişti.

"Alınacak bir şey var mı?" diye sordu Levent. Gözleri elinde olmadan karısının güzel kalçalarında gezinmişti. İnce beline uygun bu yuvarlak hatlar içini burkmuştu. Hiçbir kadında böylesine tahrik edici kalçalar görmemişti. Gidip onları okşamamak için kendisini zor tuttu.

Arden yan gözle ona baktı. "Her şeyimiz var. Ekmek almak gerekir mi? Dünden kalma yarım ekmek var. Ayrıca bayatlamayan köy ekmeğim var."

"Babam onu çok sever. Annem zaten pek ekmek yemez. Ben de idare ederim."

"Annene çorba yapacağım. Bu gece hafif beslense iyi olur. Size de püre de yapacağım için ekmek çok gerekmeyecek zaten."

"Tamam..." Levent ne yapacağını bilemeden ayakta öylece duruyordu.

Arden ise yumuşamış etleri poşetinden çıkarmış, suyun altında yıkamaya başlamıştı. Genç adamın bakışlarını hissedince yine ona baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu merakla.

Levent hafif bir nefes aldı. "Sanırım sana teşekkür etmem gerek. Benimkileri misafir ettiğin için..."

Genç kız umarsız bir şekilde omuz silkti. "Öncelikle, bunu annen için yapıyorum. Senin teşekkür edip ezilmeni istediğim için değil. İkincisi, bu ev benden çok senin. Kiramı ödüyorsun, harçlığımı veriyorsun, eşyalarımı sen aldın. Aileni burada misafir etmek senin hakkın. Üçüncüsü, ben insani görevimi yapıyorum. Senin güzel bir lafın vardı. *Yapabiliyorum da ondan* demiştin. Ben de öyle! Merak etme, şu anda hiçbir şey bana yük değil."

Genç adam kıpırdamaksızın ona bakıyordu. Genç kızın bazı sözleri güzel olmakla birlikte hoşuna gitmeyen yanları da vardı.

Arden yine önüne dönmüştü. Sudan çıkardığı etler koyunun ayak bilekleriydi. Onları havlu kâğıtla güzelce kuruladı. Birkaç dakika için açık havada bırakıp iyice havalanmasını sağladı. O esnada küçük bir soğan soymuş ama kesmeden öylece bırakmıştı.

Levent elinde olmadan onun çalışmasını seyrediyordu. Şimdi de çukur bir tencerenin altını yakmıştı. O ısınıncaya kadar yedi parça kurumuş inciği tuzladı. Birkaç damla zeytinyağıyla yağladığı tavaya bir tane attı. Yoğun bir cızırtı geldi.

Genç kızın yanına gitti. "Yardım edeyim mi?" diye sordu.

Arden bu teklifi reddetmedi. "Olur, ben mercimek çorbasını yapıncaya kadar etlerle ilgilenebilirsin."

"Ne yapacağım?"

"Etleri kızgın tavada mühürleyeceğiz. Piştiğini hissedersen hafifçe çevir. Her yeri karamelize olmalı. Buna mühürleme diyorlar." Teflon maşayı ona uzattı. "Al bakalım."

"Niye tek tek atıyoruz?"

"Hepsini bir atarsan tencere soğur ve etler ani pişme sıcaklıklarına erişemez. Dışı kavrulmayınca içinin suyu dışarı çıkar ve haşlamaya dönüşür."

"Zaten düdüklüde öyle olmayacak mı?"

"Olmayacak..." Gözleriyle eti işaret etti. "Çevirmeyi unutma."

Levent incik parçasını biraz çevirdi. Hepsini birden yapması birer dakikadan yedi dakika kadar sürmüştü. Tencere kızgın olunca etler hemen dış kısmından pişiyordu. Renkleri değişiyordu. Pişirdiğini de ayrı bir kaba alıyordu.

"Tamamdır..." dedi hepsi bitince.

Arden de daha küçük bir düdüklüyle mercimek çorbası hazırlamıştı. Onun pişirdiği etlere baktı.

"Güzel..." dedi bir öğretmen edasıyla. "Şimdi düdüklünün dibine azıcık sıvı yağ koy. Et yapışmasın. Sonra hepsini güzelce yerleştir. Her birinin üzerine azıcık karabiber serpersen et yumuşar ve kokusu pek olmaz. Bazıları koyun etinin kokusunu sevmezler."

"Tamam..." Düdüklü tencerenin dibine birkaç damla yağ damlatıp fırçayla yaydı. Ardından etlerin çevresine hafifçe karabiber serperek hepsini tencereye güzelce yerleştirdi.

"Güzel! Soğanı da üzerine bırak."

"Kesmeden mi?"

"Evet, soğan da kokuyu alır. Sonra da tencerenin kapağını kapat. Ateşe koy. Yüksek ısıda tıslamasını bekleyeceğiz."

"İçine başka bir şey koymayacak mıyız? Patates, biber, havuç falan?"

"Hayır..."

"Su?"

"Hayır..."

Genç adam onun tüm dediklerini yapmıştı. Tencere güçlü ateşin üstünde ısınıyordu. Ellerini lavaboda yıkayıp kuruladı. "Şimdi? Başka ne yapayım?"

"Canın mı sıkılıyor?" Arden elinde olmadan gülümsemişti. "İçeri gidip haber izlesene! Hep öyle yaparsın."

"Hayır! Hep öyle yapmam!" dedi genç adam. Ona sokulup arkadan göğüslerini kavradı. "Eve geldiğimde önce seninle sevişirim ben!"

"Levent!" dedi Arden hayretle. Bu ani sarılmayla şaşırmıştı. Kocaman avuçların içinde kaybolan göğüsleri hâlinden memnun olsa da ortam böyle şeylere müsait değildi. Elleri patates soymakla meşgul olduğu için öylece kalakalmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Karımı okşuyorum."

"Farkındayım ama bu evlilik oyununu abartmıyor musun sen?" Yan çevirdiği yüzüyle ona bakmaya çalışıyordu. "Yakalanacağız!"

"Nefreti hiç hafiflemeyen karımın bu kadar çekici olması benim suçum değil." İki eli de hâlâ göğüslerini okşuyordu.

"Durur musun? Annen baban gelecek şimdi. Baban bizi böyle görürse aramızda bir şey olduğunu sanacak. Eminim hiç mutlu olmaz." Elindeki patatesi ve soyucuyu bırakıp onun bileklerini yakaladı. "Dur hadi!"

"Bu gece sevişme ihtimalimiz yok mu?"

"Annen hastayken böyle azgın olman çok ayıp."

Genç adam onu kollarında çevirip dudaklarını boynuna gömmüştü. Şimdi de kocaman elleri kalçalarına yapışmıştı. "Haftalardır onun için üzülüyordum ve nedense artık içim çok rahat. Seninle sabaha kadar sevişebilirim."

"Deli! Olmaz! Ailen hemen yan odada olacak."

"Benden uzak durmak için hiçbir fırsatı kaçırmaman canımı sıkıyor." Dudaklarında gezinen dudakları yüzünden Levent'in sesi boğuk çıkıyordu. Belki de arzudan!

"Seninle sevişmek hoşuma gidiyor ama sadece yatakta! Böyle yakınlaşmalar... istemiyorum! Dur lütfen!" Kocasının dudakları boynunun en hassas noktasına dokununca elinde olmadan gerildi. Vücudu hafifçe ona doğru büküldü.

O sırada düdüklülerden birisi tıslamaya başlamıştı. İkisi birden başlarını o yana çevirdiler. Etlerin olduğu düdüklüydü. Arden usta bir manevrayla kurtuldu kocasından.

"Git televizyon izle!" diye emretti.

"Seni izlemek daha keyifli."

"O hâlde şu sandalyeye otur ve uslu ol. Gömleğimi buruşturdun zaten." Gözleri siyah gömleğinin göğüs kısmındaydı. Sonra etlerin bulunduğu düdüklünün altını iyice kıstı. Gözleri saate kaydı. Dana eti olsaydı en az iki saat on beş dakika pişmesi gerekirdi. Koyun eti olduğu için bir buçuk saat yeterliydi.

Bir sandalyeye oturan Levent gerçekten de karısını izliyordu. Siyah pantolonunun sardığı o güzel kalçaları içini gıcıklayıp duruyordu. İnce beliyle öyle güzel uyumluydu ki sanki bir heykeltıraşın elinden çıkmıştı.

"Düdüklünün tıslaması durdu!" diye uyardı karısını.

"Bir şey olmaz. İçerideki basınç bu kısık ateşte değişmez. Bir buçuk saat bekleyeceğiz."

Levent ilk kez karısını yemek yaparken izliyordu. Daha önceleri geldiğini haber verir, genelde yemekler o eve varınca hazır olurdu. Birkaç kere de dışarıda yemişlerdi. Zaten toplasan kaç kere görüşmüşlerdi ki?

Genç adamın bakışları elbette Arden'i etkiliyordu. İşini yaparken böyle izlenmek biraz huzursuz ediciydi. Kocasının içindeki beğeniyi ve arzuyu tam bilemediği için gözlerindeki ifadeyi de tam çözemiyordu.

Sonunda her şey bitmişti. Çoban salata hazırlanmış, patates de haşlanıp tereyağı ve sütle karıştırılıp püre yapılmıştı. Mercimek çorbası ise çabucak hazır edilmişti. Dinlenmeye bırakılmıştı. Etlerin pişmesine ise çok az bir zaman kalmıştı. Islattığı pirinçleri şahane kokulu pilava çevirmesi ise çok vaktini almamıştı.

Genç kız geniş mutfakta masanın üzerine servisleri hazırlarken yine kocasının bakışlarıyla karşılaştı.

Kaşları hafifçe kalktı. "Ne oldu?"

"Hiç!"

Arden masadan uzaklaşıp düdüklüye doğru gitti. Altını kapattı. Bir an etrafına bakındı. Masada her şey tamamdı. "Kardeşin Leyla niye gelmedi?" diye sordu.

"Onun okulu var. Bir de hastanelerde sefil olmasını istemedik. Evde ona bakacak bir kadın var. Adı Neslihan. Annem rahatsızlanınca bir süredir evin işlerini yapıyor. Birkaç gece kalmakta sorun çıkarmadı."

"Leyla annesini merak etmiştir. Arayıp haber verdiniz mi?"

"Annem aramıştır."

Aynı anlarda mutfaktan içeriye misafirleri girdi. Üstlerini değiştirmişler, gündelik bir şeyler giymişlerdi. "Uyumuşuz!" dedi Meliha Hanım biraz utangaç bir sesle.

"İyi etmişsiniz!" dedi Arden. Gülümsemeden, nazik bir ifadeyle bakmıştı onlara.

"Ama sana yardım edemedim."

"Oğlunuz etti. Et yemeği onun eseri sayılır."

Kadın biraz şaşkınca oğluna baktı. "Yumurta bile pişiremez o!"

"Becerikli aslında! Yemek hazır. Siz de hazırsanız, oturalım isterseniz?"

Herkes kare masanın bir tarafına oturdu. Genç kız yemek servisini ustaca yaptı. Annesinin ona öğrettiği gibi her şey mükemmeldi. Meliha

Hanım mercimek çorbasına bayılmıştı. Genç kızın sırf kendisi için hazırladığı sade püre, bembeyaz pirinç pilavı ve üzerindeki et hastalığına zarar vermeyecek düzeydeydi.

Kadir Karacan sessizdi. Asık yüzüyle oturması Arden'in işine geliyordu aslında. Ona iyi davranmak veya gülümsemek istemiyordu. Bu sıkıntıya sadece Meliha Hanım için girmişti. Kadında kendisini çeken bir yan vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama ona karşı kalbi soğuk değildi.

Kadir Bey çorbasını sessizce bitirdi. Arden hemen yerinden kalkıp ona bir tabak dolusu yemek koymuştu. Adam önüne bırakılan kocaman tabağa baktı. Bol et, bol püre ve nefis görünümlü tereyağlı pilav, tam yemek dergilerine göre fotoğraflıktı.

Bunların hepsini nasıl yiyeceklerdi? Gözleri oğluna kaydı. Onun da önünde tepeleme bir yemek tabağı duruyordu. Dumanları üzerinde tütüyordu.

Üstü nar gibi kızarmış ete çatalıyla dokundu. Kemiğinden bir giysi gibi kolayca sıyrılınca hoşuna gitti. Bu sarı saçlı şantajcıya kızsa da şu ana kadar mükemmel bir ev sahibiydi. Belli ki yemek işinden de anlıyordu.

"Fırında mı pişti bu et?" diye merakla sordu. Ağzına aldığı o bir parça et adeta lokum gibiydi ve farklı bir tadı vardı.

"Hayır, düdüklüde pişti," dedi Levent. "Ben kızgın tavada her yerini mühürledim." Yeni öğrendiği bu kelimeyi hafif bir gururla söylemişti. "Sonra düdüklüye dizdim. Hiç su koymadan kendi suyunda pişti."

"Doğrusu..." Adam ağzındaki lezzetli eti yuttu. "Doğrusu mükemmel olmuş. Tandır gibi... Çorba da çok güzeldi. Elinize sağlık."

Övgü ikisine birdendi elbette. Levent biraz şımarıkça gülümserken Arden tabii ki bu övgü karşısında erimedi. Yüreği hâlâ soğumamıştı. "Teşekkür ederiz!" dedi o da çoğul bir nezaketle.

Yemekten sonra önce kahve içmişlerdi. Ardından çaylar geldi. Arden evde bulundurduğu taze çerezleri de yanında servis yapmıştı. İki erkek kendi aralarında konuşuyordu. Arada sırada da televizyona bakıyorlardı. Yerden ısıtmalı ev sıcak bir ortam yaratıyordu. Bir aile sıcaklığına erişmeleri ise şimdilik oldukça zor görünüyordu.

"Bizi davet ettiğin için teşekkür ederim..." dedi Meliha Hanım. "Levent her şeyi senin düşündüğünü ve kendi isteğinle davet ettiğini söyledi."

Arden ona doğru hafifçe gülümsedi. "Bursa güzel şehir. İyileşince de gelebilirsiniz."

Meliha Hanım'ın yüzü hafifçe değişti. "Cidden mi?"

"Tabii ki! Ev büyük."

"Rahatsız olmaz mısın?"

Arden bu sefer o iç ısıtan gülümseyişini engelleyemedi. "Gelirseniz bunu görürüz."

İki erkek de konuşmaları sırasında karşılarındaki kadınların muhabbetini ve genç kızın sevimli gülüşünü fark etmişlerdi.

"Ters bir zamana denk geldi bu hastalık. Yılbaşı da zehir olacak sana!"

Arden omuzlarını silkti. "Yılbaşı demek aileyle birlikte olmak demek. Yeni yılın bilinmeyenine karşı heyecan duymak demek. İyi veya kötü, şu an için bir aileyiz. Hem yalnız geçirmekten iyidir."

"Ama annenin yanına gidecekmişsin? Bizim yüzümüzden gidemedin."

"Evet, neyse ki istediğimizde görüntülü konuşabiliyoruz."

Kadın bir an düşündü. "Yeni yılı tek başına geçirmesi hoş değil..." diye mırıldandı. Sonra aniden ilginç bir teklif yaptı. "Onu niye buraya çağırmıyorsun?"

Bu teklif Arden'i şaşırtsa da belli etmedi. "Gelmek isteyeceğini sanmıyorum..." dedi sakince. Sesi hafifçe soğumuştu.

Meliha Hanım sebebini iyi kötü bilse de sormadan edemedi. "Neden?"

"Gelmez işte!"

Bakışları bir an için Kadir Bey'e kaymıştı. Asık suratlı kayınpederi şimdi televizyon izliyordu. Tavşankanı çayının son yudumlarını almak üzereydi. Annesi mahkeme salonunda kocası için ona yalvarmıştı. Taş kalpli bu adam onu neredeyse itekleyerek yanından geçip gitmiş ve dediklerini dinleme zahmetine bile girmemişti.

Kalbi yeniden öfkeyle dolunca gözlerini kaçırdı.

Ve kocası olacak şu yakışıklı şeytan da aynı tavrı göstermişti. Babasından farklı olarak durup annesinin sözlerini dinlemiş ama hiçbir tepki vermemiş, onların yararına hiçbir anlayış göstermemişti.

Sabah erken kalkacakları için vakit çok ilerlemeden herkes odasına çekildi. Sadece Arden mutfakta biraz oyalanmıştı. Bardakları yıkayıp demliği boşalttı. Bulaşık makinesini çalıştırdı. Sessiz çalışan makine kimseyi rahatsız etmezdi.

Sonunda yatak odasına gitti. Daha fazla oyalanamazdı. Levent'in ona dokunmayacağını umuyordu. Meliha Hanım'la olan konuşmasından sonra içindeki öfke yeniden alev almıştı.

Neden sanki onları evine davet etmişti? Kendi başlarının çaresine bakabilecek kadar kibirli ve zenginlerdi. Ona ihtiyaçları yoktu ki!

Levent yatağa uzanmıştı bile. Beline kadar örtülüydü. Sıcak evde incecik bir örtü ikisi için de yeterli oluyordu. Kocasının üstünde, yatarken giydiği pamuklu mavi bir tişört vardı. Alt tarafında ise bir şort olduğunu tahmin etti. Eve geldiğinde genellikle seviştikleri ve sonra da çıplak yattığı için emin de değildi. Annesi babası varken şimdi o kadar cesur olabileceğini sanmıyordu.

Kapıyı kapatıp dolaba yöneldi. Kocasının bakışları altında soyundu. Kırmızı pamuklu pijamasını giymeden önce sütyenini çıkardı. Bir an gözüken çıplak göğüsleri, kalçaları ve uzun bacakları yakıcı bakışlar altında yıkanmıştı elbette.

Pijamasını çabucak giydi. Kendi odalarına ait ebeveyn banyosuna girip elini yüzünü yıkadı. Dişlerini fırçaladı. Saçlarını bir tokayla tutturup odaya geri döndü. Lambayı kapatıp yatağa yöneldi. Gözleri karanlığa hemen alışamasa da odayı iyi bildiği için bu zor olmamıştı.

Yatağa uzandığı anda genç adam ondan yana sokuldu. Bir çocuk gibi yanağını karısının göğsüne yasladı. Kocaman eli de pijamanın altından içeriye girip diğer çıplak göğsüne süzüldü. Hiç zor olmamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Levent merakla.

"Anlamadım?" Genç kız göğsünde yatan yüzü elbette göremiyordu. Eli de havada kalmıştı. Mecburen yana doğru bıraktı. Ona dokunmamaya çalışıyordu.

"Canını sıkan bir şey mi oldu?"

"Hayır!"

"Bana yalan söyleme dikenli cadı. Annemle konuşurken bir an gülümsüyordun. Sonraki an yüzün asıldı. Seni tanıyorum artık."

"Beni tanımıyorsun!" dedi Arden inatçı bir soğuklukla. Göğsünü okşayan eli geri çekmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Genç adam tatlı bir sevecenlikle göğsünü sıkıp dururken parmakları da ucunda gezinip tatlı sertliğinin keyfini çıkarıyordu.

"Annem bir şey dedi ve bize olan öfken canlandı, değil mi?"

Levent adeta onun zihnini okuyordu. Genç adam başını hafifçe kaldırdı. Böylece küçük bir zorlamayla pijamayı iyice yukarı sıyırmış ve göğüslerini meydana çıkarmıştı. Oda loş olsa da bembeyaz teni adeta parlıyordu. Sadece pembe uçları daha koyu görünüyordu. Yeniden yasladığında yanağı artık o diri yuvarlaklığa dokunuyordu. Üstelik dudakları ucunda küçük küçük geziniyordu.

"Uyumak istiyorum. Yapma şunu!" diye sızlandı Arden. Genç adama bu kadar kızgınken bile bu temaslardan hoşlanması iğrençti.

"Benim uykum yok!" Levent birkaç saniye daha göğüsleriyle keyif yaptı. Sonra doğrulup doğrudan tüm ilgisini onlara yöneltti. Uçlarını istekli dudaklarıyla tahrik ederken eli de aşağıya kaymıştı.

"Levent! Yapamayız! Hem ben istemiyorum." Genç kız bacaklarını sıkıca kapattı. Ne yapacağını hissetmişti.

"Öyle mi?" Eli pijama altının içine girmişti. İç çamaşırının üst kısmından da içeriye süzülmüştü ancak kapalı bacakları yüzünden istediği kadar ileri gidemiyordu.

"Levent! Yapma lütfen!"

Genç adam göğüslerini öpmeyi bıraktı. Başını kaldırıp onun yüzünü, pırıltılı gözlerini görmeye çalıştı. "Bana direnmeyeceğin konusunda anlaşmıştık sanki?"

"İstisnaları konuşmamıştık."

"Bu gece bir istisna mı?"

"Yan odada annenle baban var." Sesindeki isyan ve utanç belliydi.

"Umurumda değil!" Dudakları yeniden göğüs uçlarına dokunmuştu. Israrcı parmakları bacaklarının arasına ilerlemeye çalıştı. "Aç şu bacaklarını!" Sesi tatlı sertti. "İstediğimi alıncaya kadar seni uyutmayacağıma emin olabilirsin!"

Arden hafif bir nefes aldı. Ona izin vermeyi çok istiyordu ama bir yanı da bu hâlinden nefret ediyordu. Kendisine olan saygısı azalıyordu. Göğüsleri böyle öpülürken dikkatini toplamak çok zordu. Üstelik kocasının eli henüz doğru noktada değilken bile kasıklarında ince bir sızı başlamıştı.

"Çok kötüsün!" dedi sıkkın bir sesle.

"Senin için yeni bir şey değil. Gevşe hadi!" Levent'in sesi ısrarcıydı. Arden bacaklarını gevşetince eli hemen aradığı kıvrımlara kaydı. Parmakları en sevdiği o pürüzsüz kabarıklığı hayranlıkla okşadı. Oradaki

hafif nemi keşfettiğinde gözleri parladı. Karısına doğru hafifçe gülümsedi. "Gördün mü? Sen de hazırsın!"

"Gördüğüm... en kötü... en canavar adamsın!" Utanmış, üzülmüş ve yaralanmıştı. Vücuduna engel olamaması ne acıydı.

"Öyleyim..." diye kabullendi Levent. "Üç haftadır bu anı bekleyen kötü bir adamım." Dizleri üzerinde aniden doğruldu. Örtüyü kenara çekip karısının pijama altına uzandı. İç çamaşırıyla birlikte çekip aldı. İnce bacaklarından sıyırıp yere attı. Loş ortamda bir an karısının beyaz vücudunu süzdü. Arden başını yana çevirmiş, teslim olmuş bir hâldeydi. "Böyle cansız yatacak mısın?"

"Evet..." dedi genç kız donuk olmasına çalıştığı bir sesle.

Levent onun inadı karşısında gülümsedi. "Görelim bakalım," diye mırıldandı.

Sonra karısını en çok delirten şeyi yaptı. Bacaklarını iyice iki yana açan avuçları hafifçe hoyrattı. Bu bile Arden için heyecan vericiydi. Dudakları bacağının iç kısmını aşağıya doğru takip ederken karısının gerilmesi doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Dudakları ve dili oradaki her şeyi istediğini belli edercesine kıvrımlara gömüldü.

Birkaç saniye sonra Arden ona olan öfkesini, kızgınlığını, kırgınlığını unutmuştu bile. İnce parmakları kocasının gür saçlarına gömülmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bölüm 25

AŞK BÖYLE BİR ŞEY

30 Aralık Salı, 12:05

Arden o sabah için derse girmemişti. Zaten doğru düzgün ders de yoktu. Cemal onları gelip almıştı ve erkenden hastaneye gelmişlerdi. Kalan son birkaç tetkikle birlikte Meliha Hanım öğleni biraz geçerken ameliyata alınmıştı. Maalesef açık kalp ameliyatı olacaktı. Kalp damarlarından birisine ekleme yapılacaktı.

Ameliyat öncesi Meliha Hanım hem heyecanlı hem de biraz üzgündü. Vücudunun görünüşü göğüs kafesindeki uzun bir yarayla bozulacağı için kadınsı yanı bunu dert ediyordu. Kadir Bey ise onu rahatlatmıştı. Arden ilk kez adama karşı biraz saygı duydu. Karısını sevdiği ve gözü gibi sakındığı sert hâline rağmen belli oluyordu. Meliha Hanım'ın bir parçası kopsa, belden aşağısı felç kalsa, gözleri hiç görmese bile adamın umursamayacağı çok açıktı. Karısına verdiği değer sözlerine değil gözlerine yansıyordu. Ameliyata girerken de sedyenin başında bir an durmuş, sonra kimseye aldırmadan dudaklarından bir öpücük çalmıştı.

"Çıkınca burada olacağım!" demişti yumuşamış bakışlarla.

Demek aşk böyle bir şeydi?

Dahası ameliyat sırasında yaralı bir aslan gibi koridorda gezinip durmuştu. Levent de annesi için endişeliydi elbette ama Kadir Bey kadar belli etmiyordu. Avukat olmanın verdiği bir sakinlikle bekleyen kocasının ruh hâlini belli eden tek şey ise parmaklarının oturduğu sandalyenin kenarında tıkırdaması olmuştu.

Cemal'den başka, babası Ramazan Bey ve annesi Suna Hanım da buradaydı elbette. Onlar da endişelerini belli etmeden birer sandalyeye

oturmuştu. Cemal ilk geldiğinde erkeklerle el sıkışırken Arden'i gözüyle öylesine selamlamıştı.

Suna Hanım orta boylu, oldukça zayıf ama alımlı bir kadındı. Kısa siyah saçları modern bir kesime sahipti. Kahverengi gözleri Arden'e çevrildiğinde onların evli olduklarını bildiği ortaya çıkmıştı. Fakat belli ki nasıl evlendiklerini bilmiyordu. Cemal ona her şeyi anlatmamış olmalıydı.

Belki de bir hafta sonunu iki sarışınla para karşılığı geçirmiş olmalarından utanmıştı.

"Evliliğiniz hayırlı olsun canlarım..." diyen Suna Hanım'ın tavrı gayet samimiydi.

"Teşekkür ederiz..." dedi Arden. Kocasının yerine de bu iyi dileği kabul etmişti. Tabii ortamın uygunsuzluğundan dolayı bu muhabbet çok ilerlememişti.

Ramazan Bey'in de haberi olmuştu elbette. Genç kızı başıyla selamlayıp merhaba demişti.

Ameliyatın ilk saatlerinde herkese birer çay getiren Arden nasıl davranacağını bilemiyordu. Diğerleri önemli değildi ama Levent'e ve babasına acıyıp acımamak arasında kalmıştı. Kendi çayını alıp kocasının yanına oturduğunda bir an onun yakışıklı yüzüne göz attı.

"İyi olacak! Merak etme!" dedi kendisini tutamayarak.

Levent çayını yudumlarken başını eğdi. "İnşallah! Teşekkür ederim."

"O güçlü bir kadın." Kendisi de çayından bir yudum aldı. "Çok çabuk toparlanacağından eminim."

Kocasına dün geceden sonra kızgın olsa da genç kalbi bu üzüntülü adama karşı yumuşamaya can atıyordu. Levent gevezelik etmeye ve sıkıntısını konuşarak atmaya yeltenmemişti. Bekleme salonunda sessizce ameliyatın sonucunu bekliyordu. Ameliyat tahminen beş altı saat sürecekti. Yine de dört erkeğin bir dakika bile oradan ayrılmaya niyeti olmamıştı.

Arada sırada telefonlara bakıyorlardı. Ameliyatı öğrenen oldukça fazla kişi olmuştu. Belli ki kuzeni Cemal veya amcası haberi yaymıştı. Arden de beklerken annesiyle konuşmuş, durumu anlatmıştı. Öğlen arası olduğu için Asena da onu aramıştı.

"*Gelemeyeceğini söyledi annen!*" demişti kuzeni. "*Çok üzüldüm.*"

Arden kocasının yanından kalkmıştı. Cemal'den de uzakta bir noktaya geçti. "Evet, maalesef."

"*Ama planlarım vardı!*" diye sızlandı Asena. "*Sen de gidince buralar çok boş kaldı. Niye gelemiyorsun ki? Annen bir şey demedi bu konuda.*"

"Durum... kocam ve ailesiyle ilgili..." diye yavaşça itiraf etti genç kız.

"*Ne alaka? Sana zorluk mu çıkarıyor?*"

"Hayır..." Hafif bir nefes alarak sıkıntısını belli etti. "Şu anda bizim hastanedeyim. Yanımda Levent ve babası da var."

"*Ne hastanesi? Ne oldu?*" Sesi kuzeni adına hafif bir telaşla dolmuştu. "*Sana bir şey mi oldu?*"

"Hayır ben değil, Meliha Hanım... Yani Levent'in annesi! O burada açık kalp ameliyatı oluyor. Acil bir ameliyattı ve dün buraya geldiler."

"*Hiçbir şey anlamadım. Niye senin yanına geldiler? Sen onlardan köşe bucak kaçardın oysa!*"

Genç kız dudağının kenarını ısırdı. Normal şartlarda öyle olmalıydı ama hayat bazen kendi oyununu oynuyordu. "Asena! Sana söylemediğim bazı şeyler var."

"*Ne hakkında? Kocan mı?*"

"Evet..."

"*Boşanıyor musunuz yoksa?*"

"İlgisi yok ya! Bir dinle hele..." Gözleri uzakta kalan kocasında gezindi. "Sana söyleyeceklerime asla inanmak istemeyeceksin ama hepsi doğru!"

Sessizlik Asena'nın merak ettiğini ve genç kızın konuşmasını beklediğini gösteriyordu. Arden konuşmakta biraz geç kalınca sabırsızca söylendi. "*E hadi! Seni dinliyorum.*"

"Tamam..." Ve yavaşça olanları anlatmaya başladı. "Levent Karacan bir gün Bursa'ya geldi ve beni buldu."

"*Sizin davayla mı ilgili?*"

"Sözümü kesme..." Yutkundu. Olanları çok basit anlatırsa kendisinin de basit bir kadın olarak görülme ihtimali yüksekti. "Dava değil."

"*İyi, devam et. Ne istiyormuş?*"

"O anda hiç..." Yine yutkundu. "Üniversite okuduğumu annemden öğrenmiş. Beni çorba içmeye götürdü. Biraz hastaydım. Üstümün başımın kış için uygun olmadığını falan söyledi. Sonra beni eve götüreceğine kaldığı otele götürdü."

"*Ne?*" Asena şaşırmış gibiydi.

"Sabaha kadar çok usluydu. Elini bile sürmedi. Evlendiğimiz için o kadar olmasa da kurduğumuz tuzak yüzünden epeyce kızgındı."

"*Anlamadım? Ne demek o?*"

"Yani evliliğimiz onun işine yaramış. Bunu daha önce sana söylemiştim. Ailesinin evlenme baskısından kurtulduğu için keyfi yerindeydi. Neyse işte! Ertesi gün beni çarşıya alışverişe çıkardı. Neredeyse zorla, bana bir sürü şey aldı. Ayakkabıdan kabana, atkıdan çoraba... Hatta makyaj malzemesi ve parfüm bile aldı."

"*İnanamıyorum!*" O da kısa bir düşünme anı yaşamıştı. "*Sebep?*"

"Bilmiyorum! Aldı işte! Karısının öyle pejmürde olmasından hoşlanmadığı açıktı."

"*Öyle böyle bir adam ama doğrusu cömert birisi! Bu inkâr edilemez!*"

"Aynen!" Gözleri sandalyesinde oturan kocasına kaydı. "Annemin de tüm ev eşyasını karşılık beklemeden değiştirdiğini biliyor musun?"

"*Tabii ki! Annen söyledi. Haftada bir iki kere Helin yengeyle görüşüyoruz. Belki de kocan yaptıklarından sonra vicdana gelmiştir. Sonra ne oldu?*"

"Ben... Ben o gün... ona karşı biraz yumuşadım sanırım."

"*Saçmalama! Seni parasıyla mı etkiledi?*"

"Hayır ya! Böyle bir şeyin benim öfkemi söndürmeyeceğini biliyor olmalısın. Sadece... Sadece bunları yaparken..." Derin bir nefes aldı. "Tam açıklayamam ama onun çıkarsız olduğunu ve bir menfaat gözetmediğini rahatça söyleyebilirim. Yapabildiği için yaptığını ve gerisinin hiç önemli olmadığını söyledi. Anneme yeni eşyalar aldığını yüzüme karşı söyleyip beni rencide edebilirdi veya hava atabilirdi. Tek kelime bile etmedi. Annemden öğrendim. Benim için alışveriş yaparken de sıkıldığını bir kere bile belli etmedi. Sanki kız kardeşine keyfince harcama yapıyordu."

"*Anladım! Adam cömert dedim zaten. Sen de yelkenleri suya indirmişsin belli ki!*"

"Hem de ne indirme!" diye itiraf etti Arden.

"*Düşündüğüm şeyi yapmadın değil mi?*"

Genç kız başını öne eğince yüzünün kızardığı biraz gizlenmişti. Gür saçları öne doğru dökülmüştü. Yine başını kaldırdığında kocasının kendisine baktığını gördü. Yüzünü hemen ifadesizleştirdi.

"Onunla yine... oteline gittim." Bu itiraf, gerisini de getirecekti. Belki de birisine itiraf etmek içini rahatlatacaktı. Olumlu veya olumsuz, bu davranışının nasıl göründüğünü öğrenecekti.

"*Ve?*"

"Kötü bir şey yapmadım!" O gece aklının bir köşesinde canlanmıştı. "Sadece kocamın benimle sevişmesine izin verdim."

"*İnanamıyorum sana!*" Asena'nın sesi gerçekte o kadar da şaşkın çıkmamıştı. "*Onunla sevişmekten hoşlandığını söylemiştin ama kendini para için satmışsın gibi geldi yine de bana!*"

Arden duruşunu dikleştirdi. Kaşları çatılmıştı. "Kendine gel kuzen! Öyle bile olsa bana laf etmeye hakkın yok. Alanya'da sen de para için Cemal'le sevişmedin mi?"

Asena duraklamıştı. "*O başka bir konu ama haklısın sanırım.*"

"Bu arada… Cemal de burada!"

Asena'nın sesi birden heyecanlı bir hâle bürünmüştü. "*Ya?*" dedi nefes alamaz gibi. Sonra yavaşça sordu. "*O nasıl? İyi mi?*"

"Öküz gibi!" diye söylendi Arden. "Bana selam bile vermeyecekti neredeyse!"

"*Yaptıklarımızdan sonra normal!*" diye sızlandı Asena.

"Ne yaptık ki ona? Antalya'nın en güzel kızıyla bir gece geçirdi. Zorla evlendirilmedi. Mutlu olmalıydı. Onunkisi aldatılmak değildi. En azından Levent'inki kadar kötü değildi."

"*Beni sordu mu?*"

"Yahu! Selam bile vermeyecekti diyorum sana! Ne sorması? Konuşmuyor ki benimle."

"*Canım ya! Hâlâ kalbi kırık demek ki!*"

Genç kız bu sefer Cemal'in yakışıklı yüzüne baktı. İki genç kuzen de çok yakışıklı olmakla birlikte onun yüz hatları oldukça farklıydı.

"Hiç de kırık gibi durmuyor. Yeni bir güzel bulduğuna eminim."

"*Arden! Pis Kuzen! Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?*"

"Gerçeği söylüyorum."

"*Neyse! Bırak bizi de siz ne yaptınız? Demek kocanla birlikte oldun ha? Sonra ne oldu?*"

Arden burun kıvırdı. "Sonra da aramızda bir anlaşma yaptık."

"*Ne anlaşması?*"

"Bana bir ev tuttu. İçine eşyaları döşedi. Bana bir kredi kartı verdi. Tek istediği arada sırada gelince kalacağı bir yer olmasıydı."

Derin, anlamlı bir sessizlik oldu. Sonra Asena neşeli bir şekilde güldü. "*Kuzen ya! Para karşılığı satmışsın işte bedenini! Doğru anladım değil mi? Bursa'ya geldiğinde seninle kalıyor ve seninle sevişebiliyor? Öyle mi? Nefret ettiğini söylediğin adamla, evlenmeye zorladığın bir kocayla sevişiyor musun sen şimdi?*"

"Böyle söyleyince çok çirkin oluyor!"

Yine bir sessizlik oldu. "*Anladım!*" dedi Asena gizemli bir sesle. İçinde gülümseme tonları da vardı. "*Onunla sevişmekten hoşlanıyorsun ve bu fırsatı her türlü lehine çevirdin!*"

"Öyle de denebilir!" Kızarmıştı biraz. "Zaten en son üç hafta önce gelmişti. Sık gelmiyor."

"*Onu özlemle beklediğine eminim!*"

Kuzeninin alaycı sözleri karşısında Arden dişlerinin arasından homurdandı. "Saçmalama! Senin bir gecelik beraber olduğun adamlarla elde ettiğinden daha iyi bir kazanç bu sadece!"

"*Cemal'den başka kimsenin yatağını süslemedim ben. Garip gelecek ama ona karşı duygularım var benim. Yerine kimseyi koyamıyorum.*"

"Bir gecede olacak iş değil."

"*Haklısın! Ben de anlayamıyorum. İpleri koyuverseydim, şimdiye kocan kadar zengindim. Birlikte olmak isteyen çok erkek var. Hatta birisi kalıcı metresi olmamı teklif etti. Ankara'da yaşayan bir müteahhitti. Midem bulandı.*"

"İğrenç..."

"*Belli ki senin bulanmıyor!*" Sesindeki alay devam ediyordu.

"Ben onun karısıyım. Midemi bulandıracak bir durum yok!" dedi huysuz bir sesle.

Arden başka ne diyeceğini bilememişti. Levent'ten uzaktayken nefret etmek çok kolaydı ama kendisine dokunduğu anda her şey tepetaklak oluyordu. Boynunun kenarını öpüşü, göğüsleriyle bıkmadan oynayışı, yüzünü bacaklarının arasına gömüp kıvrandırıncaya kadar uğraşması direnebileceği bir şey değildi. Bu adam ona dokunduğu anda aklını başından alıyordu. Onunla öpüşmek bile artık fazlasıyla keyif aldığı bir şeydi.

"*Anlaşılıyor zaten.*"

"Onunla sevişmekten hoşlanmam kötü bir şey mi? Kendimden nefret mi etmeliyim?"

"*Saçmalama kızım. Ben şaka yapıyorum. Aslında böyle hissettiğin için şanslı olduğunu bilmelisin. Ben Cemal'e kadar seksin güzel bir şey olduğunu bilmezdim. Öğrenme şansım hiç olmadı. Sen gerçekten şanslısın.*"

"Öyle mi?"

"*Tabii ki! İnan bana çocukları olup da hayatında bir kere bile orgazm olmamış kadınlar var.*"

"Ben de istekliyim diye kızıyordum kendime."

"*Kızma hiç. Tabii dikkat et de hamile kalma!*" Durup düşündüğü belliydi. Bir saniye sonra ekledi. "*Ya da hamile kal ve adamın her şeyine sahip ol. Senden boşanamaz böylece.*"

"Saçmalama ya! Ne hamile kalması? Hap kullanıyorum. Hem onun çocuğunu doğursam bile boşanmamıza engel değil ki! Çocuğu olan bir sürü çift boşanıyor."

"*O da doğru. Neyse artık. Şimdi durum ne? Anladığım kadarıyla, onlar sana geldiler ve kayınvaliden orada ameliyat oluyor, öyle mi?*"

"Aynen öyle! Meliha Hanım şimdi ameliyatta. İki saat falan oldu."

"*Ona sen mi refakat edeceksin?*"

"Evet!"

"*Boş ver kızım ya! Tutsunlar parayla bir hastabakıcı! Atla gel Antalya'ya! İki âşık kadın beraber çılgınlar gibi eğleniriz.*"

Arden irkilmişti. "Bu dediğini yapmak için artık çok geç."

"*Ne için geç? Yanlış adamlara âşık olmak mı Antalya'da acımızı bağrımıza gömüp eğlenememek mi?*"

"Sen bir şey mi içtin? Öğlen vakti hem de! Onları bırakıp gelemem. Kendime olan saygımdan yapamam bunu. Meliha Hanım bir hafta on gün ciddi bir bakıma ihtiyaç duyacak. İzmir'e dönmesi o süre içinde mümkün değil. Burada kalıp iyileşmeli."

"*Hımm! Son kararın yani?*"

"Evet..."

"*Peki, anladım. Daha fazla ısrar etmeyeceğim. Belli ki ikna olmayacaksın.*"

"İkna olunacak bir şey değil. Kapatmam lazım. Sonra yine konuşuruz."

"*Tamam, bana mesaj at. Ameliyat sonucunu yani!*"

"Atarım."

Genç kız telefonu kapattı. Birkaç saniye ayakta öylece durdu. Tam kocasının yanına yönelmişti ki Cemal de babasının yanından kalkmıştı.

"İçecek bir şeyler alıp geleyim ben," dedi Cemal babasına. Koridorda yürürken Arden'in yanından geçmesi gerekiyordu. Uzaktan bakıştılar bir an. Cemal donuk bakışlarını genç kızdan kaçırdı.

Arden ani bir kararla onu durdurdu.

"Cemal Bey..." dedi yavaşça. Küçük eli kısa bir an adamın koluna dokunmuştu.

Cemal bu temasla ve onun kendisini durdurmasıyla şaşırmıştı. Huzursuzca genç kızın derin mavi gözlerine baktı. Bu gözler Asena'yı hatırlatmış olmalıydı ki kaşları çatıldı.

"Bey mi olduk birden?" diye sordu donuk bir sesle.

"Mesafeli davrandığın için... başka nasıl hitap edebilirim, bilemedim."

Adamın pürüzsüz yanak kasları hafifçe dalgalandı. "Bir şey mi diyecektin?"

"Evet..." Yutkundu ister istemez. "Senden özür dilemek için..." diye başladı. "... hiç fırsatım olmadı. Alanya'da olan hiçbir şey senin kalbini kırmak için değildi."

"Öyle mi?"

"Evet..." Devamını getiremedi. Ne diyebilirdi ki?

"Kuzenimin kalbini kırmanız da aynı şey!" Sesi gerçekten soğuktu. "Ben veya o, fark etmez!"

"Ama bunda Asena'nın bir suçu yok ki! Tüm kabahat benim. Onu bu iş için zorlayan da benim. Tüm yaptığı bana yardım etmekti. Senin gibi birisiyle karşılaşacağını da bilmiyordu."

Cemal gözlerini hafifçe kıstı. Ellerini cebine sokmuştu. "Ne demek bu?"

"Biz o gece... ilk kez..." Hafifçe kızarmıştı. Gözlerini kaçırdı kısa bir an. Sonra yeniden adamın kısılmış gözlerine baktı. "O gece ilk kez bir erkekle birlikte olduk. Her zaman yaptığımız bir şey değildi. Sizler ilktiniz."

"Kuzenimi o masumluk silahıyla vurduğunu biliyorum da... Asena ne iş?"

"Daha önce evli olsa da uzun sürmeyen bir evlilikti. Boşandıktan sonra birlikte olduğu ilk erkek sendin ve... sana çok değer verdiğini anlayacak kadar onu yakından tanıyorum."

"Boş laf bunlar."

"Boş laf mı?" Arden hafifçe öfkelenmişti. "Niye boş konuşayım ki? Bundan ne çıkarım olabilir? Siz güzel bir ilişki kurabilirdiniz ama benim yüzümden her şey tepetaklak oldu. Ben, Levent ve ailesi için kendimi affettirmeye çalışmıyorum. Hiç pişman değilim. Onlar başlarına geleni hak etti. Sadece ucu size dokunduğu için üzgünüm."

"Anladım..." Cemal hâlâ ilgisizce onu dinliyordu.

"Asena'yı affetmen veya yeniden hayatına sokman için söylemiyorum bunları. Hayat senin hayatın. Sadece bilmelisin ki Asena çok üzgün. Az önce onunla konuştum.. ."

Cemal belli etmese de hafifçe ilgilenmiş gibiydi. "O mu söyledi üzgün olduğunu?"

"Söylemesine gerek yok. Onu tanırım. Senin de burada olduğunu söyleyince..." Bilerek devam etmedi. Cemal'in geri kalanını aklından veya gönlünden tamamlamasını bekledi.

"Ne dedi?"

"Konuştuklarımızı söyleyemem. Fakat onu bir kere bile aramadığın için kırgın. Sorun ne olursa olsun, öfkeni kusmak için, ona hakaret etmek için bile olsa araman gerektiğini düşünüyor. Belki de o haklı. Sanırım Asena senin için para verip unutacağın bir gecelik ilişkiydi. Ben olmasaydım bile o sabahtan sonra onu unutup hayatına başka kadınlarla devam edecektin."

Cemal dikkatle onu dinliyor, gözünü bile kırpmadan genç kıza bakıyordu.

"Başka zengin bir erkek bulmuştur o da!" dedi sonra yavaşça.

Arden başını iki yana salladı. "Bizler sizin gibi kolayca unutmayız..." dedi duru bir bakışla. Sonra dönüp onun yanından uzaklaştı. Arkasında düşünceli bir Cemal bırakmıştı.

Geri kalan dakikalar, saatler oldukça yavaş geçti. Önceki yaşananlardan dolayı Arden'in konuşacak fazla bir şeyi yoktu. Kadir Bey'e karşı sessiz ve mesafeliydi. Cemal kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Levent'in suskunluğu ise alışıldık bir şeydi. Amcaları Ramazan ise arada sırada konuşma mevzusu açıyor ama sohbet çok ilerlemiyordu.

Nihayet Meliha Hanım'ın ameliyattan çıktığını ve bir süre için yoğun bakıma alındığını öğrendiler. Doktor Mustafa Kocabek bizzat gelip iyi haberi vermişti. Yüzünde keyifli bir ifade vardı.

"Meliha Hanım bu gece bizim misafirimiz. Kendisini uyandırdık..." dedi gülümseyen yüzüyle. "Gayet iyi... Konuşabiliyor ve dediklerimizi anlıyor. Yürüdü bile... Kalbi Arden'in kalbi gibi yepyeni oldu. İçiniz rahat etsin. Şimdilik sadece bir kişi görebilir, o da çok kısa olmak kaydıyla. Sonra ona uyku ilacı verilip dinlenmesi sağlanacak. Eğer kendisini iyi hissederse yarın özel odaya alacağız. Sonraki gün de enfeksiyon kapma ihtimaline karşı hastaneden taburcu edebiliriz. Yılbaşını burada geçirse de yeni yılın birinci gününde taptaze bir kalple evinde olabilir."

Bu sözler elbette herkesi sevindirmişti. Arden bile kadının adına mutlu olmuştu. Hocasına teşekkür ederken gözleri pırıl pırıldı.

"Bu gece hepiniz evinize gidip dinlenin..." diye devam etti doktor. "Burada kimseye bir faydanız olmaz. Sabah isterseniz yine gelirsiniz."

Meliha Hanım'ı yoğun bakımda görme hakkı en çok tabii ki Kadir Bey'indi. Adam steril kıyafetler giydikten sonra içeriye alındı. Sadece birkaç dakika sonra dışarıya çıktığında yüzünde ferahlamış, huzurlu bir ifade vardı.

"Durumu iyi!" dedi sesindeki sevinci zor gizleyerek. "Konuşabiliyor ama yorgun tabii ki. Canı da biraz acıyor. Hepimizin gitmesini istedi. *Yoğun bakımdan çıkınca gelin* dedi."

Hastaneden ayrılırken hepsi de rahatlamıştı. Cemal onları yine arabasıyla eve kadar götürdü. Ancak sadece Arden indi. Erkekler sırf oyalanmak adına yeni yapacakları inşaata bakmaya gittiler. Arden bunu anlayışla karşıladı. Oyalanacak bir şey olmazsa baba oğulun bir iki saat içinde kafayı yiyeceği kesindi. Ramazan Bey ise eşini eve bırakıp oradan geçiş yapacaktı.

Genç kız eve tek başına girdiğinde Meliha Hanım adına mutluydu gerçekten. Kendi kendine şarkı mırıldanarak ortalığı kontrol etti. Sabah aceleyle çıkarken her yeri toparlamıştı ama gözünden kaçan bir şey olabilirdi.

Erkekler hava kararğı zaman eve geldiler. Cemal de onlarlaydı. Yolda Levent karısını aramış ve yemek yapmamasını söylemişti. O yorgunluğun üzerine genç kızın uğraşmamasını istemişlerdi. Dışarıdan bir şey söyleyeceklerdi.

"Yarım saat önce Doktor Mustafa aradı," dedi Levent. Arden iyi bir ev sahibi gibi herkesi kapıda karşılamıştı. En son içeri giren Levent kabanını çıkarıyordu. "Annemin durumu gayet iyiymiş." O resmî bakışlı gözleri şimdi keyifli bir ışıltıyla doluydu.

Arden onun yakışıklı yüzüne elinde olmayan bir hayranlıkla baktı. Evet, ciddiyken de yakışıklıydı ama böyle gülümserken her genç kızın kalbini sekteye uğratabilirdi.

Kendi kalbini değil elbette!

Gözlerini kaçırdı. Birlikte oturma odasına geçtiler. Şimdi Levent telefonla yemek siparişi vereceği bir yer arıyordu.

Sipariş edilen şeyler tabii ki etli kebaplı şeylerdi. Hasta sahibi iki erkeğin de keyfi yerindeydi. Birisi annesinin diğeri karısının emniyette ve sağlıklı olduğunu bilmekten dolayı mutluydu. Cemal de keyifli gibiydi. Arden'e eskisi kadar soğuk bakmıyordu. Genç kızın mutfakta hazırladığı masaya yerleşirken kuzeni Levent'le yeni yer hakkında hararetle konuşuyordu.

O gece çabucak geçti. Genç kız üç erkeğin yanında fazla durmamıştı. Genellikle mutfakta oyalanmıştı. Kahve çay faslı derken zaman geçmişti zaten.

Gecenin sonunda Cemal oradan ayrıldı. Arden ve Levent onu kapıya kadar geçirdiler. Cemal giderken ilginç bir şekilde Arden'e samimi davranmıştı. Çok değil ama yine de samimi sayılırdı işte.

"Evin çok güzel olmuş, güle güle otur!" dedi kapıda. Kabanını ve ayakkabısını giymişti. "Ve bu gece için de teşekkür ederim. Zahmet verdik."

Arden de hafifçe gülümsemişti. "Olur mu öyle şey! Pek bir şey yapmadım. Bir gün annenle babanla birlikte seni yemeğe almak isterim."

"Bakalım..." diye mırıldandı Cemal. Bu baştan savma bir geçiştirme değildi. Olabilecek bir ihtimalmiş gibiydi. "Kuzenin olduğu bir gün geliriz inşallah."

"Benimki mi seninki mi?" diye masumca sordu Arden.

Cemal hafifçe irkildi ama belli etmemeye çalıştı. Gözleri genç kızın arkasındaki uzun boylu kuzenine kaydı. "Levent tabii ki!" dedi sakince. Sonra gözleri hafifçe kısıldı. Arden'in bir türlü nefret edilemeyen aydınlık yüzüne çevrildi. "Asena'nın buraya gelme ihtimali var mı?"

Genç kız omuz silkti. "Elbette var. Okulun ilk ayında bir kere gelmişti. Ondan başka kuzenim yok."

"Doğru..."

"Ama eğer yakında gelirse seni arar haber veririm..." diye mırıldandı Arden. Sonra usulca ekledi. "Yani kazara onunla karşılaşmanı engellemek için."

Cemal kabanının fermuarını çekiyormuş gibi bir aldırmazlığa girdi. "İkimiz de medeni insanlarız. Karşılaşsak bile bir sorun olacağını sanmam."

İşte bu Arden için küçük bir ipucuydu. Belirsiz bir zeytin dalıydı. Cemal farkında olmasa bile genç kız ondan alacağını almıştı.

"Anladım. O zaman kendimi kasmama gerek yok. Meliha Hanım en az on gün daha burada... Levent iş için gitmek zorunda kalsa da siz her zaman gelebilirsiniz. Meliha Hanım sizi gördüğüne sevinir."

Cemal gidince iki genç, kapalı kapının ardında yalnız kalmışlardı. Levent merakla kaşlarını kaldırdı. "Annem o süre boyunca burada mı kalacak?"

Arden gözlerini iyice yukarı kaldırdı. Onun boyuna erişmek zordu. Neyse ki topuklu terlik giyiyordu. "Tabii ki! Eve bu hâlde gidemez. En doğrusu bir süre burada dinlenmesi."

"İzmir'e götürsem daha iyi. Senin derslerin var ve aksayacak."

"Hafta başına beş gün var. Sonraki beş gün de derslere girmem. Hocaların çoğu hâlâ tatilde olacak. Arkadaşlarım idare ederler beni sanırım. Notları onlardan alırım."

"Emin misin?" Genç adamın gözleri hafif bir endişeyle kısılmıştı. "Aramızdaki... şu saçma evlilikten sonra... anneme bakman garip olmaz mı?"

"Sevmediğim kocamla daha garip şeyler yapıyorum ben." Genç kızın sesinde kendi kendisini iğneleyen ironik bir tat vardı. Sonra burun kıvırdı. "Tabii yine de asıl annene sormak lazım. *Saçma evliliğimizden* sonra, istemediği bir gelinin ona bakması canını sıkabilir. Baban da memnun olmaz eminim."

"Önce senin durumun önemli. Hasta bakmak zordur. Annem de isterse zor bir kadın olabilir."

"Doktor olacağım ben. Zorlu hastalara alışmam lazım. Aklımdayken, Cemal'in numarasını bana mesajla atar mısın? Belki lazım olur."

Konuşma orada kapanmıştı. Beraber oturma odasına, televizyon izleyen Kadir Bey'in yanına dönmüşlerdi. Sabah yine erkenden hastaneye

gitme niyetleri olduğu için çok oturulmadı. Birbirlerine iyi geceler dileyerek odalarına çekildiler.

Levent karısının gözü önünde soyunmaya başlamıştı. Arden de dolaba gidip pijamasını aldı. Yatağın üzerine bıraktı. Arkasında son derece çekici bir erkeğin çıplak olduğunu düşünmek huzursuzluk vericiydi. Parmakları kendi siyah gömleğinin düğmelerine gitti. Usulca çözerken başını çevirmesine, gözlerinin kocasına kaymasına engel olamadı.

Levent şimdi tamamen çıplaktı. O da ayakta durmuş karısını süzüyordu. Koyu renkli gözleri omuzlarından süzülen gömleğin meydanda bıraktığı ince vücudundaydı.

"Bir duş almak istiyorum," dedi genç adam. Ciddi bakışlı gözleri hafif ışıklarla doluydu. Dudakları belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana katılmak ister misin?"

Arden birkaç saniye onu süzdü. Sonra gözleri geniş göğsünde, sevişirken okşamaya doyamadığı kaslarında gezindi. Bir gram bile yağ olmayan vücudunda her yer fazlasıyla güzeldi. Özellikle seksi bir şekilde uzanan o özel uzvu her defasında kalp atışlarını delicesine artırıyordu.

"Baban?" diye mırıldandı masumca.

Bu tavrı birlikte banyo yapmaya karşı olmadığını hissettirmişti. İşin aslı bir erkekle, herhangi bir erkekle değil, kendisini ruhen yoran bu adamla banyoda çıplak olmak, onu okşarcasına sabunlamak, bedeninde gezinen kocaman ellerin nazikliğini hissetmek çok keyifliydi.

"Bir sıkıntı olacağını sanmam. Yorgun görünüyordu. Hemen uyur."

"Sen yorgun değil misin?" diye minik bir imayla sordu. Güzel mavi gözlerindeki sevimli pırıltılar sorusunun ciddiyetini hafifletiyordu.

"Çok değil. Aklında bir şey mi var?"

"Ne olabilir ki?" Masum bir bakışla ona doğru sokuldu. "Sadece banyo fikri bana da cazip geldi. Hastane mikroplarından kurtulmak için çok geç değil."

"Bence de..." Gözleri ışıldadı genç adamın. Bakışları sütyeninin altından belli olan dik göğüslerine kaydı. "Tabii, haftalardır sadece karısıyla yetinen bir adamın tehlikeli olabileceğini söylemeliyim," diye uyardı onu.

Nedense bu sözler Arden'i memnun etmişti. Onun gerçeği söylediğini içgüdüsel olarak hissediyordu. Tek kadın olmak neden önemliydi anlayamasa da içini bir memnuniyet hissi doldurmuştu.

"Demek sözünü tutuyorsun?" diye sordu yumuşakça. Eli hafifçe hareketlenmişti. Alttan uzanarak aradığını buldu. Avucunu dolduran sertliği, sahiplenici bir tavırla okşadı. "Kabul et ki ben de elimden geleni yapıyorum!"

Ve bunu ispatlamak ister gibi elindekini hafifçe sıktı.

Bölüm 26

BİNLERCE SORU

31 Aralık Çarşamba, 17:40

Meliha Hanım yatakta uysalca yatıyordu. Birkaç hemşire son kontrolleri yapıyordu. Arden dahil hepsinin üzerinde steril hastane kıyafetleri vardı.

Meliha Hanım akşama doğru yoğun bakımdan özel odaya alınmıştı. Arden gelirken ona rahat edebileceği pamuklu ve önü düğmeli pijama almıştı. Ameliyatlı göğüs kısmını çok sıkmayan ve altında çıplak olduğunu gizleyen kullanışlı bir şeydi. Giyinmesine de yardım ederken çok dikkatliydi. Hâliyle bir önceki güne göre ağrısı birazcık daha fazlaydı ama kesilen göğüs kafesindeki dikiş izleri mükemmeldi. İleride pek belli olmayacaktı.

Ağrılarını hafifletmek için verilen ilaçlar uyku yapıyordu. Kocasını ve oğlunu gördükten birkaç dakika sonra kendiliğinden uykuya daldı.

"Her şey yolunda giderse yarın sabah taburcu edebiliriz. .." dedi o gün görevli olan doktor. Elli yaşlarında kır saçlı bir erkekti. "Evrakları hazır. Sabah burada olacağım."

Levent ve Kadir Bey onu dikkatle dinliyorlardı. Refakatçi kalacak olan Arden gidip kadının üstünü örttü. Bir kulağı da doktordaydı.

"Sizler gidebilirsiniz. . ." dedi doktor. Anlayışlı, olgun ama otoriter bir ses tonu vardı. "Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Arden kızımız ona gerekli bakımı gösterir."

İki erkeğin de aslında gitmeye pek niyeti yoktu. Odada tedbir olarak fazla kalamazlardı da. Koridora çıktıklarında Arden de yanlarına gitti.

"Bence de gidin siz..." dedi. Gözleri Kadir Bey'deydi. "Baba oğul vakit geçirin. Bu gece yılbaşı. Dışarıya çıkar mısınız bilmem ama evde de ihtiyacınız olan her şey var. İçki hariç!"

"Ben içki içmem!" diye o sert görünümüyle söylendi Kadir Bey. Fakat tavrı Arden'i azarlar gibi değil de kesin bir durumu açıklamak gibiydi. "Yılbaşı da kutlamam."

"Ama kutlanacak bir şey var..." diye hatırlattı Arden. Kadir Bey'in karşısında katı ve mesafeli olmak istese de farkında olmadan dudaklarına yine o tatlı tebessümü küçücük de olsa yerleşmişti. "Meliha Hanım'ın iyileşmesini kutlayabilirsiniz. Yıllar sonra baba oğul olarak sadece ikinizin olduğu bir gece olacak. Kadın dırdırından uzak kalacaksınız. Dışarıda eğlenmek de hakkınız. Eminim Meliha Hanım bir şey demez. Yeni yıla kendisini düşünerek endişeyle girmenizi istemez."

"Öyle mi diyorsun?" Adamın kahverengi gözlerini kısarak bakması oğlununkine çok benziyordu. O sert bakışlar Arden'in sözleri üzerine hafifçe yumuşamışlardı.

"Biz de burada kadın kadına eğleniriz umarım..."

İsteksiz erkekleri gönderip Meliha Hanım'ın yanına döndüğünde artık tek başınaydı. Kadın yorgunca uyuyordu. Yatağın kenarındaki koltuğa oturdu. Eline yeni romanını aldı. Annesine hediye etmek üzere geçen hafta sonu aldığı bu kalın kitap, Antalya'ya gidemeyince kendisinde kalmıştı. *Kader Çarpışması* isimli roman ilginç bir şekilde başlamıştı. Aşka pek inancı olmasa da romanlarda her şey daha kolaydı galiba.

Bir süre romanını okudu. Saat başı hemşireler geliyor, hastayla ilgileniyorlardı. Arden'in tıp öğrencisi olması onların ve kontrol için gelen doktorların samimiyetini artırmıştı. Bu gencecik, ışıltılı sarışın, güzelliğiyle olduğu kadar sevimli ve içten hâliyle de dikkat çekiyordu. Genellikle ona gülümsüyorlar, hatır soruyorlar, bazen de özel birkaç soru yöneltiyorlardı. Bunların içinde genç yaşta nasıl evlendiği ve evlilikle okulu nasıl götürebildiği gibi sorular da vardı. Hâliyle pek çok kimse hasta yatağında yatan kadının onun kayınvalidesi olduğunu öğrenmişti.

"Maşallah size! Kocan da çok yakışıklı. Birbirinize çok yakışıyorsunuz. Allah'ım ömür boyu mutlu etsin!" demişti hatta kırk yaşlarındaki tombul bir hemşire.

Meliha Hanım ciddi bir uyku hâlindeydi. Verilen ilaçların haricinde sanki ruhen de yorulmuş ve uyuyarak dinlenmeye çalışıyor gibiydi. Gece

yarısına yaklaşılırken hemşireler sayesinde uyandı. Tansiyonu ölçülürken gözleri koltuğun kenarında ilgiyle onları izleyen Arden'e çevrilmişti. Genç kız dik bir şekilde oturuyor ve hemşirenin işini yapmasını bekliyordu.

Sonunda odadan herkes çıkınca Meliha Hanım biraz mahcup bir sesle mırıldandı. "Böyle özel bir gecede ailenin yanında olman gerekirken benimle olmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Arden o sırada onun ayak ucundaki örtüyü düzeltiyordu. Başını kaldırdı.

"Hiç sorun değil."

"Annen üzülmüştür." Canının acısı epeyce geçtiği için kadının sesi oldukça düzgündü. Çok kıpırdanmadığı sürece ağrısı pek olmuyordu. Sadece yüzü solgun, gözleri biraz cansızdı. Kalın telli saçları hafifçe dağılmıştı. Kendi rengi oldukları birkaç tel beyazından belliydi.

"Aslında sizinle kaldığım için memnun oldu sanırım."

Meliha Hanım'ın kavisli kaşları merakla havalandı. "Öyle mi? Neden?"

Genç kız yine gidip kendi koltuğuna oturdu. "Size yaptıklarım için bana kızıyor!" dedi dürüstçe. "Ve bence her şeye rağmen nikâha gelmeniz onu mutlu etmiş. Sanırım sizden hoşlanmış. Ben de aynı fikirdeyim." Bir eli bileğindeki altın bilezikle oynuyordu. Farkında değildi ama Meliha Hanım'ın hediyesi olan bu bilezik, sanki kurduğu tuzağın vicdani acısını biraz azaltıyordu.

"Annen oldukça zarif birisi gibi geldi bana."

"Öyledir!" dedi Arden annesine duyduğu sevgiyle. Sonra sesi hafifçe soğudu. Karacan ailesinin o kadına ve babasına yaptıkları aklına gelmişti. "Kalbinde kötülük olmayan, dünya tatlısı bir kadındır. Enerji doludur," diye mırıldandı. "Ama son zamanlarda olanlar onu çok yıprattı." Bakışlarını kaçırmıştı. Oyalanıyor gibi görünmek için uzun saçlarını geriye ittirip koltuğun kenarına bıraktığı kelebek tokayla gevşekçe ensesinde tutturdu.

"Son zamanlarda olanlar hepimizi biraz yıprattı." Meliha Hanım hafifçe kıpırdandı. Canı acımış gibi gözleri kısıldı. "Tabii düşününce, sen ve annen için çok daha yıpratıcı olduğunu kabul ediyorum. Helin Hanım kocasını kaybedince çok üzülmüştür. Ben de üzülürdüm. Tüm suratsızlığına rağmen Kadir'siz bir hayatı düşünemiyorum. Neredeyse beraber büyüdük biz."

Kısa bir sessizlik oldu. Arden konuyu uzatıp arada beliren gerginliği daha da köpürtmek istemiyordu. Şu anda ne kendi ruh hâli buna uygundu ne de bulundukları ortam. Ağır dikişleri olan bir kadını üzecek kelimeler ağzından dökülmeden susmalı, en azından konuyu değiştirmeliydi.

"Kadir Bey sizin için çok endişelendi..." diye mırıldandı. "Belli ki size çok düşkün."

"Erkekler çocuk gibidir. Alışkanlıkları vardır. Eşleri de öyledir."

"Alışkanlıktan ziyade sevgi gibi geldi." Adamın karısı için hissettiği o endişe, tüm ciddi yüz ifadesine rağmen açıkça belliydi. Genç kız o adamın birisini sevebileceğine ihtimal vermese de gerçek bu ameliyatla gün yüzüne çıkmıştı.

"Öyle mi?" Bu sözler kocaman kadının yüzünü aydınlatmıştı. Kocasının kendisini hâlâ seviyor olma ihtimali, onun için hâliyle oldukça önemliydi. Genç bir kız gibi utançtan başını eğdi.

"Çok iyi bilemem tabii. Erkekler hakkında fazla bir bilgim yok. Hayatımdaki tek erkek oğlunuz oldu."

"O karşına çıkabilecek çoğu erkekten iyidir," diye hemen ekledi Meliha Hanım. Arden sessizdi. Bir annenin oğlunu övmesinden daha doğal ne olabilirdi? Meliha Hanım da bunu fark edince özür dilercesine mırıldandı. "Kusuruma bakma! Aklını çelmeye çalışmıyorum. Annesi olduğum için öyle düşündüğümü sanıyorsun ama Levent'in kötü yanlarından çok, iyi yanları olduğunu rahatça söyleyebilirim."

"Vardır elbet!" dedi Arden önemsemezce. Onun hakkında iyi şeyler düşünmek istemiyordu. "En azından oldukça cömert olduğunu söyleyebilirim. Bu ev, eşyalar, kaliteli giysiler... Niye yaptığını bilmiyorum ama hepsi onun cömertliği sayesinde."

"Karısısın! Bu çok doğal!"

"Değil! Sizin bana bilezik takmanız kadar garip!" Parmakları yine bileziğinde geziniyordu. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Neyse, bunları konuşmayalım. Siz Kadir Bey'le severek mi evlendiniz?" Aslında bunu cidden merak ediyordu.

Meliha Hanım bu soruyla bir an geçmişe dalar gibi oldu. Gözleri hafifçe süzüldü. "Evet..." dedi gülümseyerek. "Üniversitede tanıştık biz. Benden iki sınıf üstte, hırslı bir delikanlıydı. O zamanlar bile yaşına göre çok ciddi bir adamdı."

"Oğlunuz gibi..." diye mırıldandı Arden. *Üf! Neden aklında hep o mendebur geziniyordu?*

"Evet, maalesef genetik bir suratsızlık var ikisinde de! Dedeleri de öyledir." Elinde olmadan kıkırdadı. "Ben alıştım. Allah sana sabır versin. Baş etmek zordur."

Bu sözlerin anlamı farklı yönlere çekilebilirdi. Arden dudağının kenarını ısırdı. "Biz gerçekten evli değiliz ki!" diyebildi otomatikman. "Kâğıt üzerinde sadece."

Meliha Hanım kısa bir an düşündü. Ciddileşmişti yine. Sonra burun kıvırdı. "Demek kâğıt üzerinde? Bu eve geliyor. Seninle aynı yatakta yatıyor. Annesini ve babasını sana emanet ediyor. Bu biraz kafa karıştırıcı, öyle değil mi?" Gözleri genç kızın o duru yüzündeydi. "Ve tabii onunla seviştiğinizi de tahmin ediyorum..." Arden'in yüzü bu açık sözler karşısında hafifçe kızarmıştı. Meliha Hanım yumuşakça zorladı. "Doğru mu?"

Arden gözlerini kaçırmakta zorlanıyordu. "Evet..." dedi soluk bir sesle. "Doğru!"

Levent'in annesinin alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı. Belirsiz bir endişeyle sordu. "Seni bunun için zorladı mı peki?"

Bu soruyla Arden hafifçe irkilmişti. Gözleri de huzursuzca irileşti. Kayınvalidesinin ondan bir cevap beklediği, meraklı ve endişeli bakışlarından belliydi.

Hayatı boyunca çok az yalan söylemişti. "Hayır..." dedi dürüstçe. Böyle özel bir konuda bile söylemeyecekti. Tabii aralarında yaptıkları anlaşmayı da ona söyleyecek değildi. "Hiç zorlamadı!"

"Emin misin?"

"Evet..." O garip seks anlaşmasını kayınvalidesine söylerse eğer kendisini kötü hissederdi. Bu kesindi. Kadın da farklı bakacaktı. Kuzeni Asena'nın da dediği gibi para için bedenini satmış gibi gözükecekti. Evet, para için yapıyordu ama... ama...

"Niye izin veriyorsun peki?" diye üzgünce ve ciddi bir edayla sordu Meliha Hanım. "Nefret ettiğin bir erkeğin sana dokunması iğrenç olmalı."

Bakıştılar bir an. Arden ne diyeceğini bilemeden öylece kalakalmıştı. Kadın haklıydı! Evet, onun aptal oğluyla seks iğrenç olmalıydı ama değildi işte!

Arden cevap vermekte gecikince Meliha Hanım yeni bir soru sordu.

"Vicdan azabı mı yoksa?"

Genç kız başını iki yana salladı. "Hayır! Bu konuda... size yalan söyleyemem!" diye kızarmış yanaklarla itiraf etti. "Ben de... onunla olmaktan hoşlanıyorum. Yatakta... ona olan tüm kızgınlığım eriyip gidiyor. Ben... Ben daha önce bir erkeğe karşı hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Artık ondan nefret ettiğimi bile sanmıyorum. Kurduğum tuzak için pişman mıyım derseniz, hayır, değilim. Fakat... biraz vicdanım sızlasa da... bana dokunmasına izin veriş sebebim vicdanım değil!"

Meliha Hanım onun kızarmış yanaklarla yaptığı itirafı dikkatle dinlemişti. Sonra olgunca gülümsedi. "Bu hislerinin... dünyanın en ilkel ve en güzel duyguları olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

Arden merakla kadının gözlerine baktı. "Öyle mi?"

"Ben seksi utanç verici bulmam kızım. Doğru kişiyle olduğu sürece tabii. Sen de hissettiklerin için utanma! Ben iki bedenin o kusursuz uyumunun dünyada en zor elde edilebilecek bir şey olduğunu düşünürüm. Bizler hayvan değiliz. Doğru kişiyle birlikte olmak bedenimiz kadar ruhumuzu da doyurur."

Arden sessizdi. Başı öne düşmüştü. Birkaç saniye bu sözleri düşündü. "Ama ben onun için doğru kişi değilim..." diye kendi fikrini söyledi. "Ona tuzak kurdum. Yakında benden, bedenimden bıkacaktır."

Kadın yine gülümsedi. "Öyle mi? Peki ben gelişmeler hakkında neden farklı şeyler hissediyorum? Neden oğlum seni rahat ettirmek için uğraşıyor? Neden senin mutlu olman için çaba harcıyor? Ve neden tuzağa düşmüş bir adamın yırtıcılığı yok oğlumda?"

Arden yere dikilen gözlerini hızla ona kaldırdı. Yüzüne garip bir ifade yerleşmişti. Hafifçe kızgın, şaşkın bir ifade belirmişti çehresinde.

"Bunu ben de bilmiyorum!" dedi hislerini belli edercesine. "Neden bana ve anneme karşı böylesine cömert? Suçluluk mu duyuyor? Siz mi istediniz? Aklımda binlerce soru! Ama en önemlisi neden tuzaktaki vahşi bir hayvan gibi beni incitmeye uğraşmıyor? Hatta bu durumu bile lehine çevirdi. Galiba evliliğimiz onu beş özgür yıla kavuşturdu. Aile baskısından kurtulduğu için rahatladığını biliyorsunuz."

"Evet, öyle ama..." Meliha Hanım sözlerini bitiremeden susmuştu.

Gözleri ailedeki istenmeyen gelinin üzerinde gezindi. İstenmiyor olabilirdi ama çok özel olduğu inkâr edilemezdi. Arden'in güzelliği herhangi bir yarışmada tescillenebilirdi. Gerçekten kolay görülmeyecek bir

güzellikteydi. Fiziği ise pek çok mankeni imrendirecek kadar orantılıydı. Fakat onda bunlardan fazlası vardı. İçindeki öfkeye, nefrete rağmen kendilerine el uzatması, terbiyesinden hiç ödün vermeden konuşması takdire değerdi. Levent'e âşık olup evlenmiş olsalardı ancak bu kadar iyi bir geline sahip olabilirdi.

Kim bilir? Belki de... Bu sözler ender bulunan bir aşkın ayak sesleriydi!

Meliha Hanım hafif bir nefes aldı. Onun hislerini öğrenmek için biraz üstüne gitmeye karar verdi. "Bu beş yıl böyle mi sürecek peki? Onun hem seninle olup hem de canının istediği gibi çapkınlık yapmasına izin mi vereceksin?"

Arden dudağının kenarını ısırdı belli etmeden. "Bu durum planımın beklenmeyen bir sonucu sanırım. Kapana kısılmış bir erkek gibi görünen özgür bir adam elde ettim. Elimden bir şey gelmez."

"Gelmez derken? Umursuyor musun?"

"Sevgililerini mi?" Mahzunca gülümsedi. "Ne yapabilirim ki? Mantık olarak beni aldatmış sayamam onu!"

"Yani?"

"Kıskanacağım bir durum değil. Eğer onu soruyorsanız?"

"Doğru, sevmediğin birini kıskanamazsın zaten..." diye öylesine mırıldandı Meliha Hanım.

Odada kısa bir sessizlik oldu. Arden elinde olmadan, meraklı bakışlarla sordu. "Sizle sevgililerini tanıştırıyor mu peki?"

"Evlenmeden öncesi mi sonrası mı?"

"Sonrası..." Huzursuzca açıkladı. "Benimle evlendikten sonra... başka bir kadın olmadığını söyledi." Dudağının kenarını ısırdı. "Neden bilmiyorum ama... ona inanmak istiyorum. Neden bilmiyorum ama... hayatındaki tek kadın olmak istiyorum." Gülümsemeye çalıştı. "Bu düşünceme aptalca bir şey diyebilirsiniz. Eğer adı buysa... sanırım kocamı kıskanıyorum."

Sessizlik odanın içinde gezindi.

Meliha Hanım başını salladı. "Aptalca değil!" dedi duru bir tonla. "Her evli kadının hissettiklerini hissediyorsun."

"Ama nasıl evlendiğimiz belli!" diyerek içindeki isyanı belli etti Arden.

"Yine de kocan!" Meliha Hanım bir an durakladı. Sonra hafif bir nefes aldı. "Bir kadın bir erkeğe bedenini isteyerek veriyorsa, ruhunu da verir! Başka türlüsü düşünülemez."

Arden gülümsemeye çalıştı. "Eğer öyleyse biz kadınlar için hoş bir şey değil. Erkekler için durum farklı sanırım. Onlar bir şey hissetmedikleri kadınlarla beraber olabiliyorlar."

"Levent'in hissetmediğini ne biliyorsun?"

"Benimle birlikte oldu ya? İlk gece! Beni hiç tanımıyordu bile!"

"İlk gecenizde sen onun için bir şey hissediyor muydun peki? Sen de onunla birlikte olmadın mı?" Kadının sesinin tonunda tatlı bir eğlence vardı.

"O... O farklı!" Susup düşündü bir saniye. "Ben seks sırasında... kontrolün bizde olmadığına kanaat getirdim." diyerek kendisini savundu Arden. "Bence bir erkeğin bize karşı çok güçlü silahları var. Bedenimizin her noktası onların dokunuşuna muhtaç!" Sıkıntılı, utangaç bir nefes almıştı. "İlk gecemizde olan bu! Ve sonrasındaki gecelerde de!" Yanakları hafifçe kızarmıştı. "Elde olmayan sebepler..."

Meliha Hanım içten bir şekilde güldü. Bu değişik bir tespitti. "Sebep ne olursa olsun, bence yaşadıklarını çok irdeleme ve tadını çıkar."

Arden merakla bakarken istemese de aklındaki soruyu sordu. "Biz evlendikten sonra, siz başka bir kadının varlığını hissettiniz mi?"

Kadın hafifçe omuz silkti. "Doğrusu... hiç bilmiyorum. Evi ayrı zaten. Bu konularda konuşmayı da pek sevmez. Bir araya geldiğimizde de hep tek başınaydı. Eskiden bazılarını bilirdik ama şimdi hiçbir bilgimiz yok. Belki de gerçekten senden başka bir kadın olmamıştır."

"Öyle midir?"

"Arada sırada adı geçen tek kadın sensin. Bursa'da okuduğunu, akıllı bir kız olduğunu, evinin ve arkadaşının pek tekin olmadığını söyledi. Sana ev alacağından ve tüm ihtiyaçlarını karşılayacağından söz etti."

Arden şimdi iyice irkilmişti. Gözleri irileşti. "Ev almak mı? Kiralamak demek istiyorsunuz, değil mi?"

"O kadarını bilemem. Alacağım demişti bize." Hafif bir nefes aldı. Konuşmak onu yormuş gibiydi. Hafifçe kıpırdanınca Arden hemen koltuğundan kalktı. Kadının biraz doğrulmasına yardım ederken arkasındaki yastığı düzeltti.

Meliha Hanım onun ince bileğini tutarak uzaklaşmasını engelledi. Gözlerinin içine baktı. "Aklımı meşgul eden başka bir konu var!" dedi kadın. "Ya... Ya hamile kalırsan?"

Arden gözlerini kırpıştırmıştı. Bu beklenmedik bir soruydu.

"Ben kendim korunmaya çalışıyorum ama..." diye başladı.

"Ya bir kaza olursa?" diye onun sözünü keserek ısrar etti Meliha Hanım.

"Merak etmeyin. Bana güvenebilirsiniz. Ne sizi ne de oğlunuzu ikinci bir tuzağa düşürmeye niyetim var. Beş yılın sonunda bu evlilik bitecek."

Meliha Hanım tam bir şey söyleyecekti ki kapı açıldı. İkisi birden gözlerini o yöne çevirdiler. Hemşire geldi sanmışlardı ama yanılmışlardı. Kapıda iki uzun erkek, o ciddi hâllerini yumuşatan ılık bakışlarıyla Meliha Hanım'a bakıyorlardı. Üzerlerinde steril hastane kıyafetleri vardı.

"Yeni yıla sizsiz girmek istemedik!" dedi Kadir Bey. Gözleri karısına olan sevgiyle, onun iyi görünmesine olan mutlulukla parlıyordu. Cümlesinin içine Arden'i dahil ettiğinin farkında olup olmadığı belli değildi.

Arden yatağın başından ayrılıp kenara çekildi. Kadir Bey karısının yanına yaklaştı. Yatağın kenarına oturup elini tuttu. "Nasılsın hatunum?" diye sordu karısının sevinçli gözlerine bakarken.

"Hani gelmeyecektiniz?" diye sordu kadın.

"Sevinmedin mi?"

"Sevindim ama... burası hastane! Sizin için de riskli!"

"Senin yanın neresi olursa olsun bana güzel gelir."

Arden biraz utanmıştı bu bakışmadan, bu diyalogdan. İyice geriye çekilmişti. Sırtı pencere pervazına dayanmıştı. Dinlemiyormuş gibi görünüyordu.

Levent de annesinin yanağını öpüp hatırını sorduktan sonra bir kenarda sessizce bekleyen karısının yanına geldi. Kabanının cebine sakladığı küçük kese kâğıdını ona uzattı.

"Sana pişmiş kestane aldım. Yeni yıla girmek için daha uygun bir şey aklıma gelmedi."

Arden bir kestaneye bir de genç adamın ciddi gözlerine baktı. Sonra uzanıp kese kâğıdını elinden aldı. Şaşırmıştı. Bu adam onu hep şaşırtıyordu. "Teşekkür ederim!" dedi şaşkınlığını gizleyemeden. "Bütün hastaneyi kestane kokutacağız!" diye ekledi gülerek.

"Bütün hastaneye alırım ben de!"

"Deli adam!"

"Yeni yıla birkaç dakika kaldı."

Arden bu cümleyi tam anlamamıştı. Normal bir vurgulama mıydı? "Evet..." dedi öylesine ama yüzünden anlamadığı belliydi.

"*Yeni yıla nasıl girersen öyle gider* derler, bilirsin," diye alçak sesle mırıldandı Levent.

Genç kız gülen gözlerini kıstı. "Öyle mi? Kestane yiyerek mi?"

"Hayır! Benimle..."

Arden'in gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Bu çekici adam gerçekten de sadece kendisiyle idare ediyorsa, gülümsemeyi de hak ediyordu. "Bence bu senin için kötü haber! Beş yıl zaten benim cadılığımla geçecek!"

"Altı!" diye düzeltti genç adam. "Çok can sıkıcı olacak ama neyse ki beni eğlendirdiğin anlar da var!"

Sesindeki ima o kadar açıktı ki Arden açıkça irkildi. Uyaran bakışlarını kocasının gözlerine dikerken hafifçe fısıldadı. "*Adam! Böyle şeyleri alçak sesle konuş!*"

"Tabii bu gece yatakta birlikte olsaydık daha iyiydi. Babamı burada bıraksak da eve birlikte mi dönsek!"

Arden yalandan kızgın bakışlarla bakarken alttan ayağına gizlice bir tekme dokundurdu. "Susar mısın lütfen! Delirdin mi?" Gözleri el ele tutuşmuş olan Meliha Hanım ve Kadir Bey'e kaydı. İlginçti ki aynı anda onlar da kendilerinden tarafa bakmışlardı.

"Oğlum..." dedi Meliha Hanım. Yüzündeki keyif tüm can acısına rağmen belli oluyordu. "Bir fotoğrafımızı çek hadi. Yeni yıla girerken bir fotoğrafımız olsun."

Levent ikiletmedi. Hemen elini telefonuna attı. Çıkarıp onların fotoğrafını çekmeye hazırlandı.

Bu sefer babası konuştu. "Hayır, öyle değil. Selfie çek..."

Genç adam telefonundan kamera yönünü değiştirirken Arden bir kenarda onların aile fotoğrafı çekilmelerini bekliyordu. Kadir Bey'in her zamanki o asık yüzüyle kendisine baktığını fark etmedi.

Genç kız, adamın sonraki cümlesini ise hiç beklemiyordu.

"Arden, kızım!" dedi mesafeli bir sesle. "Sen de gel hadi!" Bunu teklif etmekten çok memnun değilmiş gibiydi ama geri adım atmadı. "Beş yıl boyunca sen de ailedensin artık!"

Bölüm 27

SÜRPRİZ

9 Ocak Cuma, 19:10

Evde sadece ikisi vardı. Meliha Hanım artık rahatça yürüyebiliyordu. Güçlü bünyesi sayesinde birkaç gün içinde çabucak ayağa kalkmıştı. Pazartesi Levent'in bir duruşması olduğu için İzmir'e dönmek zorundaydı. Kadir Bey de şirket toplantısına yetişecekti. O yüzden pazar günü öğlenden sonra yola çıkıp Bursa'dan ayrılmışlardı. Yine geleceklerini söylemişlerdi ama hem Arden hem de Meliha Hanım başlarının çaresine bakabileceklerini söyleyip acele etmemelerini istemişlerdi.

Görüntülü konuşmalar, aradaki mesafeyi kapatıyordu. Kadir Bey neredeyse üç dört saatte bir arıyordu. Sonunda Meliha Hanım kızmış ve bu kadar sık aramasına gerek olmadığını söylemişti. İyi olduğunu ve Arden'in ona iyi baktığını söyleyince bu arama sıklığı azalmıştı.

Tabii Levent bir kere bile aramamıştı. Arden buna hiç şaşırmamıştı. Ne diye görüntülü arayacaktı ki? Adam normal bir telefon bile açıp hatırını sormuyordu. Birbirini seven çiftler merak eder, telefon açıp konuşmak isterlerdi. *Onlar birbirlerini sevmiyorlardı.*

Genç kız kayınvalidesine elinden geldiğince hürmet gösteriyordu. Onun için o hafta okula hiç gitmemişti. Gözü hep üstündeydi. Göğüs kemiğine yük gelmesin diye sık sık yatışını kontrol ediyor, evde gezinirken dengesini kaybedip düşmesin diye sıkı kontrol altında tutuyordu. Henüz banyo yapmasına izin vermemişti. Yemeklerine özeniyor ve bağırsaklarını gereksiz etkileyecek yiyeceklerden kaçınıyordu.

Diğer yandan ondan hoşlanmasına da engel olamıyordu. Kadının olgunluğu, ılık yakınlığı, oğluyla arasındaki ilişkiyi fazla sorgulamaması hoşuna gidiyordu. Muhabbetleri hep genel şeylerden oluyordu.

Durumu kendi annesi de biliyordu elbette. Helin Hanım bir kere de görüntülü olarak telefon açmış, Meliha Hanım'a geçmiş olsun demişti. İkisi arasındaki bu konuşmayı Arden çok arzulamasa da elinden bir şey gelmezdi. Stoyan ailesinden bir kişinin Karacanların içinde olması yeterliydi.

Sonraki günlerde daha da beklemediği bir şey olmuştu. Cuma günü akşam yemeği hazırlarken kapısı çaldı. Merakla mutfaktan çıkıp kapıya yöneldi. Meliha Hanım da oturma odasındaki rahat koltuğa uzanmış, televizyon izliyordu. Oturma odasının önünden geçerken bakıştılar bir an.

"Bizimkiler mi acaba?" diye sordu kadın. Hafifçe doğrulmuştu.

"Yarın geleceklerini söylememiş miydiniz?"

"Öyle dediler ama bilmem ki! Onların sağı solu belli olmaz."

"Tamam, siz kalkmak için zorlamayın kendinizi. Gelirim birazdan." Arden yoluna devam ederek kapıya yöneldi. Gerçekten de bu saatte kimseyi beklemiyordu. Markete verilmiş bir siparişi yoktu. Komşu falan olabilir miydi?

Kapının merceğinden baktığında geleni açıkça görmüştü. Hayretle kola uzandı. Çekip ardına kadar açtı.

"Anne!" dedi şaşkınca.

"Sürprizzz!" dedi Helin Hanım uzatarak.

Kadının yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. En az kızı kadar güzel görünüyordu. Kollarını kaldırınca Arden bir çocuk gibi onun bedenine sarıldı. Annesini seven herkes gibi kokusunu içine çekerek durdu birkaç saniye.

"Ve ben de buradayım!" diyen neşeli bir ses duyunca annesinin ince bedeninden ayrıldı. Şaşkın, nemlenmiş gözleri kenarda kıpır kıpır duran Asena'ya kaydı. Yaptığı ek sürpriz yüzünden güzel sarışın kadın yerinde duramıyordu.

"Kuzen!" dedi Arden neredeyse çığlık atarak.

"Evet, benim!" dedi Asena yerinde zıplayarak. Sonra kapının eşiğinde iki genç birbirlerine sarıldılar.

Meliha Hanım da şamatayı duymuştu. Kendisini zorlayarak koltuktan kalktı. Dış kapının önüne kadar merakla yürüdü. Kapıda birbirine

sarılmış gençleri gördü önce. Sonra bir kenarda gülümseyen Helin Hanım'ı.

Her ikisini de hemen tanımıştı. Asena isimli genç kadın güzelliğiyle dikkat çekiciydi. Helin Hanım ise kolay unutulmayacak birisiydi. Güzellikte iki gençten geri kalmazdı.

Kendi üzerinde, göğsünü sıkmayan rahat bir eşofman olduğu aklına geldi. Saçları da dağınık olmalıydı. Biraz huzursuzca, makyajsız ve hasta hâliyle onların yanında sönük kalacağını düşündü. Bu üç güzelin yanında sönük kalmamak zaten imkânsızdı.

"Gelin içeriye!" diyerek geri çekildi Arden. Şaşkınlığını hâlâ tam olarak yenememişti. "Nasıl oldu bu?" diye söylendi bir yandan da.

Önce annesi girdi içeriye. Ayakkabılarını dışarıda çıkarmıştı. Arkada bekleyen Meliha Hanım'ı görünce kabanını bile çıkarmadan o tarafa yöneldi. Karşısında durup nazikçe gülümsedi.

"Meliha Hanım! Çok iyi gördüm sizi!" dedi içtenlikle.

Kadın da gülümsedi. "Teşekkür ederim, iyiyim ben. Kızınız sayesinde."

"Kusura bakmayın, böyle aniden sürpriz yaptık."

"Ne iyi ettiniz. Hoş geldiniz." Elini uzatıp bir adım öne çıkınca Helin Hanım da ona doğru ilerledi. İki kadın ilk kez dostça el ele tutuşmuş ve yanaktan öpüşmüştü.

O sırada Asena da içeriye girmişti. Kabanını çıkarıp Arden'in eline tutuşturdu. Onların yanına geldi. "Merhaba! Ben de Asena. Düğünde görüşmüştük ama tanışmamıştık!" dedi Arden'e benzeyen o sıcak tavrıyla.

"Hatırlıyorum seni de kızım."

"Geçmiş olsun. Maşallah, çok iyi görünüyorsunuz."

Kadın gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çocuk gibi bakılıyorum burada." Onların güzel görünüşleri karşısında hâlâ huzursuzdu. "Ama biraz bakımsızım..." diye başladı.

Asena içten bir şekilde onun sözünü kesti. "Vallahi gördüğüm en güzel hastasınız siz!" Sözlerinde samimi olduğu o kadar belliydi ki. "Yirmi sene sonra inşallah ben de siz ve yengem gibi güzel olurum."

Küçük valizleri Arden alıp bir kenara koydu. Kabanlar asılınca hepsi birlikte oturma odasına geçtiler. Tabii evi ilk kez gören Helin Hanım ve Asena ilgiyle etrafa bakmışlardı.

"Hafta sonu olunca sürpriz yapalım dedik..." diye açıkladı Helin Hanım. "Çocuğuna baktığım çift iki haftalığına tatile çıktı. Ben de gelip kızımı göreyim dedim. Belki bir yardımım da olur diye düşündüm."

"Ben de hafta sonunu bahane ederek ona takıldım." Asena parlak gözlerle eklemişti.

"İyi etmişsiniz." Bunu söyleyen Meliha Hanım'dı. Hayret verici bir şekilde onların gelişinden keyif almış gibiydi. Güzel dudaklarında hoş bir tebessüm vardı.

"Umarım gelişimiz bir sıkıntı yaratmaz."

Helin Hanım'ın bu endişeli sözlerle Kadir Bey'i ve Levent'i kastettiği belliydi. Meliha Hanım burun kıvırdı. "Bu evde olmaya herkes kadar hakkınız var. Kimse bir şey diyemez."

"Teşekkür ederim. Uzanın siz lütfen. Dinlenmeniz lazım." Helin Hanım yaşının ustalığıyla onun koltuğa oturmasına yardım etmiş ve sırtını yastıklara yaslayarak rahat bir pozisyon almasını sağlamıştı.

"Yolculuk nasıldı?"

"Otobüsle geldik. Uçaklar deli para. Fakat eğlenceliydi." Arden'in annesi, o kadar saat otobüs yolculuğu yapmasına rağmen hiç yorulmamış gibiydi. Zaten daha kırkında bile değildi. Yeterince genç ve dinamikti. O da tekli koltuğa oturdu.

"Gelmişken bir süre kalırsınız, değil mi?" diye sordu Meliha Hanım. Samimi olduğu çok belliydi. "Kadın kadına vakit geçiririz. Zaten Arden'in artık okula gitmesi lazım. Beni de yalnız bırakmak istemiyor. Benim eve dönüp dönemeyeceğim ise yarınki kontrolde belli olacak. İnşallah dönerim. Kızımı çok özledim. Hafta sonu kursları olduğu için gelemiyor."

"Sağlığınız daha önemli. Dönemeseniz bile ben bir hafta kalıp size bakabilirim. Sorun değil. Eve dönmek için acele etmeyin."

Eve gözle görülür bir neşe gelmişti. Asena zaten karakter olarak Arden'den daha neşeliydi. Her şey onun için bir eğlence gibiydi. İki kuzen mutfakta yemek hazırlarken, Asena yine keyifle bir şeyler anlatıyordu. Arden ise gülümseyerek dinliyordu.

O gece faklı bir şekilde geçmişti. Meliha Hanım da eğlendiğini açıkça belli ediyordu. Kahvelerini ve çaylarını tehlikesiz muhabbetlerle süslediler. Hiç kimse aralarındaki o husumeti dile getirmiyordu. Ne Helin Hanım kocasının ölümü için tavır alıyordu ne de Arden onu öyle davranması

için teşvik ediyordu. Meliha Hanım'ın bir suçu olmadığı da aşikârdı. Tek suçu, o iki adamdan birisinin annesi ve diğerinin de karısı olmasıydı.

Mutfakta çayları tazelemekle uğraşan Arden bir ara eline telefonu aldı. Mesaj kısmına girdi.

"Asena birkaç günlüğüne bize geldi. Bilgin olsun."

Neredeyse sinsi bir gülümsemeyle mesajı sahibine gönderdi. Bakalım ne olacaktı? Ayrıca evren de bu mesajı almış olmalıydı.

Aynı anlarda annesi mutfağa geldi. Kızına doğru biraz sokuldu. Gözleri etrafındaydı. "Eviniz gerçekten çok güzelmiş!" dedi beğeni dolu sesiyle.

"Teşekkürler anne."

"Demek kocan da bu evde kalıyor?"

Arden hafifçe irkilse de belli etmemeye çalıştı. Doldurduğu çay bardaklarını sevimli kedi resimleriyle süslü plastik tepsiye yerleştirmeye başladı. "Evet..." dedi yavaşça. "Bursa'ya geldiği zamanlarda."

"Bana bundan bahsetmemiştin?"

Arden hafif bir nefes alıp annesine döndü. "Adam benim kocam anne! Bu evi o kiraladı. Tüm eşyayı o aldı. Bundan daha doğal ne olabilir ki?"

"Tamam canım! Bir şey demedik!" Helin Hanım yine modern ve geniş mutfağı süzdü. "Gerçi aynı yatakta yattığınızı da söylememiştin!"

Arden bu sefer açıkça irkildi. "Utandım sanırım..." dedi yavaşça.

"Aklında benim bilmediğim değişik bir plan yok, değil mi?" Kadın şimdi ciddileşmişti ve kızına benzeyen gözleri tüm dikkatiyle onun üzerindeydi. "Onu kendine âşık etmeye mi çalışıyorsun?"

"Efendim?" Arden onun ne demek istediğini anlamamıştı. Annesi hâlâ oteldeki tuzaktan haberdar değildi. Hâlâ Levent'in ona anlattığı kadarını biliyordu. Yoksa daha fazlasını mı öğrenmişti? Meliha Hanım'ın çabucak tüm gerçekleri anlatabileceğini sanmıyordu. Sözünü edeceğini bile sanmıyordu.

"İkiniz de zorunlu olarak evlendiniz ama nedense senin bu konuda farklı düşündüğünü hissediyorum. Senin Kemer'de öfkeni yutup onunla eğlendiğine hiç inanmadım. Bence bilerek onunla tanıştın. Belki de polisin baskın yapması için sen ihbarda bulundun! Belki de bu evlilik işine geldi."

"Tabii ki! Paraya ihtiyacımız vardı!" dedi genç kız hemen.

"Ve intikam alabilmek için biraz da zamana mı?"

"Daha neler!" Arden gülümsemeye çalıştı. "Anne! İnan bana evliliğimden memnunum. Kocamın sana ve bana karşı olan davranışlarından da memnunum. Tabii onu tamamen affettim diyemem. Bizi bu hâle getiren o ve babası... Bunu unutamam. Sen unutabilir misin?"

"Ben bir şey unutmuyorum ama affetmek de bir erdemdir. Herkes kendince doğrular yapar. Belki onlar da kendilerince haklıdır."

"Sen mahkemede onlara yalvardın. Gözlerini bile kırpmadılar." Genç kızın sesindeki hafif kızgınlık, kocası adına hissettiği hayal kırıklığı çok belliydi. Levent için kötü şeyler düşünmeye çalışırken kalbi delice sızlıyordu. "Haklı olamazlar."

"Bak sana bir hikâye anlatayım. Eski zamanlarda bir gezgin dinlenmek için nehir kenarında güzel bir yerde durmuş. Atını bağlayacak bir dal bulamayınca yere bir kazık çakmış. Sabah olunca da atına binip gitmiş. Kazığı orada bırakmış. *Belki başka bir gezgin gelir, atını bağlar,* demiş. Ancak o sırada oradan geçen bir çoban, kazığı görmemiş ve ayağı takılıp düşmüş. Yaralandığı için öfkeyle söylenmiş. Kazığı çıkarıp nehre atmış." Kısa bir süre hikâyenin anlaşılması için sustu. "Hadi, şimdi söyle bakalım. Bu durumda kim haklı veya kim suçlu?"

Arden anlamadan gözlerini kırpıştırdı. "Anne..."

"Olaylara bakış açısı önemlidir, kızım. Kocan sana babanla ilgili bir açıklama yaptı mı hiç?"

"Hayır, sadece haklılığını savundu." Dudakları sıkılmıştı. "Sen niye sanki babam suçluymuş gibi konuşuyorsun?" diye sordu biraz kızgınca. Gözleri nemlenmişti.

"Senin bilmediğin bazı şeyleri bildiğim içindir belki!"

Helin Hanım'ın sözleri mutfakta buz gibi bir hava estirdi. Genç kız kaskatı olmuştu. Annesine inanamayan gözlerle bakıyordu.

"Anlamadım?"

"Ben bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım. Babana birkaç kere neler olduğunu sordum ama o her şeyin yolunda olduğunu söylerdi gülerek."

"Neler tersti ki?"

Kadın kararsız bir nefes aldı. Bakışları bir an için mutfak kapısına kaydı. "Neyse! Bunları bir ara ciddi ciddi konuşalım. Artık bazı şeyleri anlayacak yaşa geldin. Büyüdün. Şu an konuşmanın zamanı değil. Bizi bekliyorlar." Yeniden kızına bakmıştı. "Sadece saçma bir planın içinde

olup olmadığını bilmeliyim. Umarım değilsindir. Levent'i kendine âşık etmende sorun yok. Sorun bu aşkı intikam için kullanıp kullanmayacağında!"

Arden nemli gözlerini kırpıştırdı. Annesinin sözleri aklını karıştırmış, dahası kalbini korkuyla doldurmuştu. Annesi ne demek istemişti? Babası hakkında bilmediği ne olabilirdi?

"Öyle bir planım yok anne! Yemin ederim." Zaten amacına erişmişti. Onunla evlenmişti. Parasını harcıyordu. Beş, hatta altı yıl boyunca rahattı. Daha ne isterdi ki? Levent'in kendisine âşık olacağını sanmadığı gibi bu aşkı nasıl silah olarak kullanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Emin misin?"

Arden başını salladı. Eline tepsiyi aldı.

"Eminim. Tek planım sıkıntı çekmeden okuyup doktor olabilmek. Bunun için biraz fedakârlık yapsam da sorun etmiyorum. Levent'i belki hiç sevemeyeceğim ama... pek çok evli kadından daha şanslı olduğumun farkındayım. Kötü davranmıyor, hakaret etmiyor, beni terslemiyor, her isteğimi karşılıyor..." Duraklamıştı. Böyle konuşunca aslında gerçekten de şanslı olduğunu hissetmişti.

Helin Hanım başını eğdi anlayışla. "O iyi biri kızım!" dedi yavaşça. "Babanla bana ne olduysa oldu. Fakat sen genç ve güzelsin. Önünde uzun bir ömür var. Elindeki bu şansı iyi kull anman lazım."

"Hangi şansı?"

Helin Hanım ciddi bakışlarla onu süzdü. Sonra bir şey demeden döndü. Mutfaktan dışarıya çıktı. Arden elinde tepsiyle öylece kalmıştı.

Annesi hangi şanstan bahsediyordu? Zengin bir koca bulduğu için mi şanslıydı? Ondan boşanmadan ömür boyu varlık içinde yaşayabileceğini mi vurgulamıştı?

Ama Levent'e söz vermişti bir kere. Bir süre birlikte olacakları kesindi. Tam altı yıl... Sonra herkes kendi yoluna gidecekti. Kollarında kavrulduğu yakışıklı adamı özgür bırakacaktı. Kendisi de vicdan azabından, nefretinden, karmaşık duygulardan kurtulmuş olacaktı.

Tepsiyi odaya götürüp çayları herkese dağıttıktan sonra tek kişilik koltuğa oturdu. Asena gayet doğal bir neşeyle Meliha Hanım'a bir şeyler anlatıyordu. Annesi de dinliyor gibi gözüküyordu. Sadece çay bardağını önüne bırakırken kızına yan gözle bakmıştı.

Arden kendi çayıyla ilgilenirken gözü sehpadaki telefonuna kaydı. Ekranı bir an aydınlanıp kapanmıştı. Bir yerden mesaj gelmiş olmalıydı. Ona bankalardan bile mesaj gelmezdi. Kimdi ki gecenin bu saatinde? Telefonunu eline alıp merakla gelen mesajı okudu. Yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. Annesiyle olan kafa karıştırıcı konuşmayı unuttu.

"*Sabah kahvaltısına gelmek istiyoruz. Müsait misiniz?*" diye yazmıştı Cemal.

Gözleri karşısındaki kadınlara çevrildi. Bir şeyin farkında değillerdi.

"**Tabii, buyurun.**" diye yazdı karşılık olarak.

"*Kaçta?*"

"**On bir iyidir. Levent'ler de o saatlerde gelecek.**"

"*Anlaşıldı, tamam. Simit ve poğaça alırız. Tahinli açma da alırız.*"

"**Çok abartmayın. Ben börek yaparım.**"

"*Peynirli olsun...*"

Genç kız yine gülümsedi. Yarın sabah oldukça kalabalık olacaklardı. Eğlenceli olacak gibiydi. Levent kuzeni Cemal'i çok seviyordu. Onu görmekten mutlu olacağı kesindi. Bakalım Asena ve Cemal ne yapacaktı?

"Sabah kahvaltıya misafirimiz var!" dedi üçüne doğru. Ancak gözleri nedense kuzenine kaymıştı. "Cemal ve ailesi geliyor."

Asena donup kalmıştı adeta. Gözlerinin içindeki endişe, heyecan ve sevinç birlikte dans edip durdu.

"Saat on bir dedim. Bir şeyler hazırlamak için vaktimiz var. Levent ve Kadir Bey de gelirler o zamana kadar."

Dudaklarındaki gülümseme epeyce bir süre silinmedi. Aklı bir haftadır görmediği kocasına kayınca kalbini garip bir heyecan kaplamıştı. Gözleri duvardaki saate gitti. Onu görmesine on iki saat kalmıştı. Yirmi dört saat sonra da onunla aynı yatakta, kollarında olacaktı.

Tabii ki bu heyecanının sebebi tamamıyla cinsellikti. Aptalcasına hoşuna giden o özel anlardı. Başka bir şey olamazdı!

Yine de bir sorun vardı. Bu kalabalıkta odalarına çekilip sevişmeleri mümkün olabilir miydi acaba?

Yatma vakti geldiğinde genç kız, misafir odasındaki iki kocaman koltuğun birisini kuzeni, diğerini annesi için hazırladı. Sırtları ittirilince iki kişilik yatak hâline dönüşüyorlardı. Kuzeni Asena'yla birlikte çarşafları serip yastıkları koyduklarında, bunları fazladan aldığı için kendi kendisini

tebrik etti. Bu kadar kalabalık bir misafir ağırlayacağını hiç düşünmese de akıllılık etmişti.

Gece çok geç olmadan herkes odalarına çekildi. Arden kocaman yatakta tek başına yatarken yarın olacakları merak etmekten de geri kalamıyordu. Levent ve Kadir Bey evdeki yeni misafirler için ne düşüneceklerdi acaba? Kadir Bey'in memnun olmayacağı açıktı. Levent ise zaten ikide bir Antalya'ya gidip annesini ziyaret etmiyor muydu?

Sonra yattığı yerde burun kıvırdı. *Aman canım! Kimse bir şey diyemezdi.* Burası kendi eviydi. Annesi ve kuzeninin misafirliği kimseyi ilgilendirmezdi. Meliha Hanım rahatsız olsaydı bunu bir sıkıntı olarak görebilirdi. Ancak kadın gayet ılımlı karşılamıştı. Hatta o ikisinin gelişinden çok memnun olduğu açıkça belliydi.

Ama galiba en çok Cemal memnun olacaktı! İçinden bir his öyle diyordu. Yaptığı hatanın bedelini o ikisinin ödemesi hiç adil olmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Aşsivi -

Bölüm 28

NEKAHET

10 Ocak Cumartesi, 10:45

Kadir Bey evin içinde başkalarının da olduğunu anlamıştı. Ayakkabısını ve montunu çıkardıktan sonra gözleri önce Meliha Hanım'a sonra da yanında duran diğer iki kadına kaydı.

Daha ilk anda Arden'in annesini tanımıştı. Mahkeme salonunda onu bir kere görmüştü. Arden'e çok benzeyen ve oldukça güzel bir kadındı. Mahkeme salonunda tabii daha üzgün ve daha farklıydı. Şimdi ise kot pantolonu ve siyah gömleğiyle daha genç ve daha dik duruşluydu. Diğer sarışın genç kızı çıkaramasa da o da Arden'in akrabası olmalıydı. O da kot pantolon ve beyaz renkli bir gömlek giymişti. Ailenin genetik güzelliği inkâr edilemezdi.

İki erkek dairenin içine girdikten sonra Arden kapıyı kapattı. Kadir Bey karısının yanına gidip yanağını öpmüş ve hatırını sormuştu. Meliha Hanım da o sabah için özel hazırlanmıştı. Göğsünü sıkmayan kırmızı bluzu ve siyah kumaş pantolonuyla çok iyi, çok güzel görünüyordu.

"Harika görünüyorsun!" dedi adam karısına olan ilgisini gizlemeden.

"Çok iyiyim. Arden bana çok güzel baktı."

Levent ise kabanını astıktan sonra bir an için Arden'e bakmıştı. Beyaz kumaş pantolonu ve vişne çürüğü bluzuyla genç kız göz alıcıydı. Uzun saçlarını ensesinde gevşekçe atkuyruğu yapmıştı.

"Hoş geldin!" dedi Arden her zamanki ılık ama mesafeli tavrıyla. Bu kadar kişinin önünde onun boynuna sarılacak değildi ya!

"Hoş bulduk..." diye karşılık verdi Levent de.

Tabii onlar birbirini seven âşık bir çift gibi öpüşmeye yeltenmedi. Yatakta yakın olsalar da günlük hayatta hâlâ mesafeli iki yabancı sayılırlardı. Levent'in arada sırada çaldığı öpücükler içinse şu an hiç müsait değildi.

"Annemi tanıyorsunuz..." dedi Arden. Aslında doğrudan Kadir Bey'e söylenmiş bir cümleydi.

Adam beklenmedik bir şey yaptı. Kocaman elini uzattı. Helin Hanım'ın zarif elini nazikçe tuttu. "Hoş geldiniz!"

"Siz de hoş geldiniz!" dedi kadın. Yine de aralarında kolay yıkılmayacak türden bir duvar vardı. Elini hemen ve kibarca geri çekti.

"Kuzenim Asena..." dedi Arden.

Kadir Bey onun da elini sıktı. Bu sarışınların gülümsemeleri bile neredeyse aynıydı.

Levent ise Helin Hanım'ın elini kibarca sıkıp hoş geldiniz dedi ama Asena'ya hoş geldin derken biraz ters bakmıştı doğrusu.

Yine de tanışma merasimi sanıldığı kadar soğuk olmamıştı. Arden rahatlamıştı. Ne de olsa iki düşman aile sayılırlardı. Erkekler ellerini yüzlerini yıkarken kadınların hepsi mutfağa geçti. Meliha Hanım bile masanın bir tarafına yerleşmiş, kendi isteğiyle domates doğruyordu.

"Annem domatessiz kahvaltı edemez," diye açıklamıştı Arden. Bir yandan da gözü fırındaki peynirli börekteydi. Nar gibi kızarmaya başlamıştı bile.

"Ben de kahvaltıda salatalık olmadan yapamam!" diye açıkladı Meliha Hanım. "Ve zeytin!" İki kadının kendine has bu küçük alışkanlıkları herkesin gülüşmesine sebep olmuştu. Meliha Hanım kendi garip huyuna gülerken elini göğsüne atmış, fazla sarsılmamaya çalışmıştı.

Arden her geçen dakika bu sevimli ve iyi niyetli kadını daha fazla sevdiğine karar veriyordu. Levent'in, annesine değil de babasına çekmesi çok kötüydü.

Saat tam on biri iki geçe kapının zili çaldı. Cemal ve ailesi gerçekten dakikti. Açmaya giderken Levent'in de oturma odasından çıkıp kapıya yöneldiğini fark etti. Koridorda karşılaşmışlardı.

"Birini mi bekliyoruz?" diye sordu genç adam.

"Evet, sürpriz."

"Yeterince sürpriz oldu zaten bu sabah..." diye söylendi Levent. "Bana annenle kuzeninin burada olduğunu söyleyebilirdin."

"Söylemem mi gerekiyordu?" Elinde olmadan biraz endişeyle irkilmişti.

"Gerekmiyor muydu? Elimizi kolumuzu sallayarak geldik. Bilsek bir şeyler alır gelirdik."

Onun başka bir şeyi dert ettiğini anlayan Arden utançla gülümsedi. Adam hakkı nda kötü düşündüğü için yine utanmıştı. "Sorun değil. Gelen misafirlerimiz bir şeyler alacaktı zaten. Biz de erken kalkıp hazırlık yaptık."

Kapıya varmak üzereyken zil yine çaldı. Levent kapının kolunu tuttu ama açmadan önce merakla sordu. "Soslu sosis?"

"Sevdiğin gibi!" diye başını hafifçe salladı genç kız.

İlginçti ama Levent'in gözleri bir çocuğunki gibi parlamıştı. Kısa bir an olsa da Arden bunu görmüştü. Onun çılbırı ve salça soslu sosisi sevdiğini biliyordu. Kocasının burada olduğu her sabah genellikle ikisinden birini yapardı.

Genç adam kapıyı açıp da karşısında kuzeni Cemal'i görünce tam bir şamata oldu. İki uzun adam kuzen gibi değil de kardeş gibi sarıldılar. Tabii ki Cemal daha neşeliydi ama Levent'in de memnun olduğu gülümsemesinden anlaşılıyordu. Genç adam hemen ardından yengesi Suna Hanım'ı öptü. Sonra amcası Ramazan Bey'le el sıkıştı.

Misafirler henüz kapıdayken diğerleri de onları karşılamaya gelmişlerdi. Birbirlerini tanıyanlar için merasim kısaydı. Yeni tanışanlar da kibarca el sıkışmışlardı.

Ve Cemal sanki ilk kez görüyormuş, yeni tanışıyormuş gibi Asena'nın elini sıkınca tanışma merasimi bitti. Sonra Cemal hiçbir şey olmamış gibi erkeklerle oturma odasına yöneldi. Suna Hanım da elindeki simit ve poğaça poşetiyle mutfağa gelmişti.

Arden fırından tepsiyi çıkarırken yan gözle Asena'ya baktı. Onun biraz bozulduğunu hissetmişti. Cemal'in mesafeli davranacağını elbette ikisi de tahmin etmişti. Her şey bir anda güllük gülistanlık olmayacaktı. Ancak Cemal'in gelmiş olması bile önemli bir değişiklikti. Önemli bir adımdı. *Beyin mantıklı olmaya çalışsa da kalp kendi işine bakıyordu.*

Mutfak masası açılınca sekiz kişi ağırlayabiliyordu. Toplamda dokuz kişilerdi. O yüzden Arden balkondaki deri taburey aldı. Bunu perdeleri rahat asmak için almışlardı. Kocasıyla annesinin arasına rahatlıkla sıkıştı. Kahvaltı esnasında genç adama arada sırada kolu dokunuyordu. Bazen

da bacağı. Bu temaslar onu değişik bir şekilde etkiliyordu. Hele böyle kalabalık bir aile ortamında sanki düşman olduğu bir adama değil de gerçekten sevgi ve saygı duyduğu bir adama yakınlaşıyor gibiydi.

Levent çok sevdiği soslu sosisi iştahla tüketmişti. Hatta pişirme kabında kalanları da bitirdi. Poğaça ve börek gibi hamurlu şeyleri daha az yemişti.

Kahvaltı sırasında konuşmalar genel şeylerdendi. Daha çok Meliha Hanım'ın durumuyla ilgiliydi. Herkes onun yarın eve gidiş vizesi almasını umuyordu. Garipti ama Arden kadının evdeki varlığına alışmıştı. Yalnız geçen günlerini dolduran hoş bir misafirdi. Ona bakmak, onunla ilgilenmek kendisini hiç yormamıştı. Zaten huysuz bir hasta değildi.

Kahvaltıdan sonra ise herkes oturma odasına çekildi. Genç kızlar mutfakta ortalığı toparladıktan sonra kahve yapmaya girişmişlerdi. İlk anlarda sadece bulaşık makinesinin o hafif vızıltısı duyuluyordu. Sonra Asena içindeki sıkıntıyı açtı.

"Cemal benimle doğru düzgün konuşmadı bile." Sesi üzgündü. Kahve fincanlarını tepsiye diziyordu.

Arden yan gözle ona baktı. "Ama buraya geldi. Senin de burada olduğunu biliyordu. Hem hiç ters davranmadı."

"Evet ama..." Asena sıkkınca bir nefes aldı. "Gerçi niye dert ediyorum ki? O sabah onu hayal kırıklığına uğratmamış olsaydım bile zaten çekip gidecekti. Bir gecelik bir şeydi benimle olan ilişkisi."

"Ben o kadar yüzeysel olduğunu düşünmüyorum. Öyle olsaydı bu kadar bozulmazdı."

"Kandırılmayı kimse hazmedemez."

"Sen onu kandırmadın. Ben kandırdım."

"Hayır, suçu üstüne alma! İkimiz de eşit suçluyuz." Güzel gözleri üzgündü. "Ama inan bana, yine istesen yine yaparım. Sen daha önemlisin. Üstelik şu yaşadığın hayata bak!" Eliyle etrafı öylesine işaret etmişti. "İstemesen de kader sana güzel şeyler teslim etti. Mükemmel bir evin, yakışıklı bir kocan oldu. Sana hiç kızgın gibi durmuyor. Gözleri hep senin üzerinde."

"Saçmalama..." Arden mecburen gülümsedi. "Kötü davranmıyor, bunu kabul ediyorum. Fakat hâlâ aldatılmışlığının kızgınlığı içinde bir yerde canlı yaşıyor. Bunu hissediyorum. Sözlerinden, bakışlarından anlıyorum."

"Ya yatakta?"

Arden hafifçe kızardı. Gözlerini kahve cezvesine çevirdi. Pişmek üzereydi. Onu taşırmamak için tüm dikkatini vermeliydi. "O konuda bir sıkıntımız yok!" diye geçiştirdi. "Bu konfor karşılığında ödediğim küçük bir bedel sadece."

Aynı anlarda kapı tarafında bir tıkırtı oldu. İkisi birden başlarını o yöne çevirdiler. Gelen Cemal'di. Elleri cebinde, bir an mutfak girişinde durmuştu. Gözleri Asena'nın üzerinde gezindi.

"Su alacaktım..." diye mırıldandı.

"Ben vereyim," dedi Asena. "Soğuk mu ılık mı?"

"Annem içecek. Ilık olsun."

Arden üstteki dolabı işaret etti. "Bardaklar orada. Kahvelerin yanına da lazım olacak."

"Tamam..." Genç kadın hemen dolaba uzanıp amortisörlü kapağı yukarı kaldırdı. Zarif gövdeli su bardaklarından birisini eline aldı. Çeşmenin yanına takılmış su arıtıcısından bardağa su koyarken Cemal hâlâ sessizdi. Gözleri Asena'nın üzerindeydi. Kot pantolon ve beyaz gömleği ince fiziğini gizleyemiyordu.

"Zayıfladın mı biraz?" diye sordu aniden.

Bu soru üzerine ikisi de Cemal'e bakmışlardı. Tabii ki soru Asena'yaydı. Arden dikkatini yine kahve cezvesine verdi. Aslında o anda oradan kaçmak için can atıyordu. Bu konuşmaları duymak istemiyordu. Kendisi oradayken rahat konuşamayacakları açıktı.

"Birkaç kilo sadece!" dedi Asena. "O kadar belli mi?"

Genç kadının çıplak hâlini bilen bir erkek için belliydi elbette. "Neden?"

Asena su bardağının altına bir altlık koyarak ona doğru uzattı. "Bir sebebi mi olması lazım?"

"İnsan durduk yere zayıflamaz. Kahvaltıda da az yedin."

Asena omuz silkti. Onun bu dikkatine şaşırmıştı biraz. "Doydum ben."

Cemal onun uzattığı bardağı aldı ama hiç de gitmeye niyeti yok gibiydi. "İşlerin mi yoğun?"

Sesindeki hafif iğneleme üzerine Asena bir an durakladı. Dişlerinin arasından karşılık verdi. "İşlerim gayet iyi. Sıkıntım yok."

"Kış olunca müşteri sıkıntısı olmuyor mu?"

Arden ocağın altını kapattı. Dönüp ikisine birden baktı. "Bence konuşmanızı daha uygun bir ortamda yapabilirsiniz. Bu evde boş yer bulmak zor değil. Olmadı karşıdaki kafeye gidersiniz."

"Konuşacak bir şey yok!" dedi Asena üzgün bir sesle. "Belli ki Cemal Bey hâlâ bana kızgın. Benden hırsını çıkarmaya çabalıyor."

"Öyle bir şey yapmıyorum!" dedi genç adam kuru bir sesle.

"Annene suyunu götürebilirsin. Beklemesin kadın." Asena dönüp dolaptan herkes için birer su bardağı çıkardı. Daha küçük, birkaç yudumluk sevimli bardaklardı. O tepsiye dizerken Arden de cezveyi eline aldı. Boş fincanlara bir kaşık yardımıyla önce köpüklerini sonra kahvenin kendisini doldurdu.

Cezve en fazla beş kişilik yapıyordu. O yüzden bazı kahveler önden gidecekti. Suları da koyan Asena kahve tepsisini aldı.

"Ben götürürüm." Cemal'e dokunmadan mutfaktan çıkınca arkasında kalan iki genç bakıştılar bir an. Cemal hâlâ elinde su bardağıyla öylece duruyordu. Arden hafif bir öfkeyle iç çekti.

"Benim kabahatim olan bir şey yüzünden ona böyle adi bir kadınmış gibi davranman hiç hoş değildi!" dedi ters bir sesle.

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Yaptın!" Cezveyi yıkayıp dört kişilik daha hazırlamaya girişti. "Asena o geceden sonra bir daha kimseye eşlik etmedi. Belki bunu bilmek istersin."

Cemal hafifçe irkilmişti. Kaşları düşünceli bir şekilde çatılırken gözleri kısıldı. "Ne iş yapıyor peki şimdi?"

Arden omuz silkti. "Kendisine sorarsın." Başını ona çevirdi. "Tabii ona karşı hâlâ ilgi duyuyorsan!" O da gözlerini kıstı. "Ve tabii soracaksan da ruhsuz bir öküz gibi değil, kalbi kırık ama ilgili bir âşık gibi olsun. Ona saygı duyduğunu belli et!"

Cemal'in yanak kasları oynadı hafifçe. "Öküz gibi miydim gerçekten?" diye sordu. Genç kızın sözlerine kızmamış gibiydi.

Arden sessizdi. Sırtı dönüktü. Kahveyle uğraşıyordu. Sonra yeniden başını ona çevirdi. "Tek bildiğim senden hâlâ hoşlanıyor olduğu. Bana kalsa seni çoktan hayatımdan çekip atardım." Sonra ciddi bir şekilde ekledi. "Onun da atmasına fazla bir şey kalmadı."

Konuşma orada kapandı. Cemal odaya giderken Asena da mutfağa geri gelmişti. Genç kadının yüzü sakindi. Öfkesini veya üzüntüsünü belli

etmiyordu. Kahvelerin içilmesi sırasında da eski neşeli hâline döndü. Cemal ise suskundu. Gözleri arada sırada Asena'nın ışıltılı güzelliğine kayıyor, sonra hızla bakışlarını kaçırıyordu.

Cemal ve ailesi saat üçe doğru oradan ayrıldılar. Şimdi evde yeniden yalnız kalmışlardı. Arden kuzeniyle konuşmak ve ona moral vermek istiyordu ama bir türlü bir araya gelememişlerdi. Asena sanki özellikle onunla yalnız kalmaktan kaçınıyordu. Belli ki üzüntüsünü kimseye belli etmeden tek başına atlatmak istiyordu. Arden kuzenini tanırdı. Tüm neşeli görünümüne rağmen üzüldüğünü biliyordu.

Levent babasıyla konuşmasını kesip ona bir şey söyleyinceye kadar Arden de üzüntülüydü.

"Cemal bu akşam bizi dışarıya davet etti..." dedi ucu açık bir şekilde. Gözleri karısındaydı. Sonra Asena'ya çevrildi. "Hepimizi..." diye ekledi.

Odada kısa bir sessizlik oldu.

Kadir Bey oturduğu yerde umarsızca kıpırdandı. "Annen gelemez, dolayısıyla ben de gelemem," dedi rahatça. "Zaten kafa dinlemek istiyorum. O bizden çok sizi davet etmiştir. Siz gidin."

Helin Hanım da gözlerini televizyondan ayırmıştı. Bu davetin içeriğini hissetmişti. Arden'in Levent'le basıldığı o gece Asena ve Cemal'in de onlarla olduğunu biliyordu. Gece birlikte olduklarını bilmese de aralarında kısa bir yakınlaşma olduğunu öğrenmişti.

"Doğrusu ben de yorgunum," dedi doğal bir sesle. "Otobüs yolculuğunu hâlâ üzerimden atamadım. Hem Meliha Hanım'la kalmam daha doğru olur. Siz dört genç gezin eğlenin."

Böylece sorun halledilmişti. Cemal'in bu davetinin sebebi tam olarak belli olmasa da Asena hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. Belki de hâlâ küçük bir umut vardı.

Arden akşam için yatak odasında hazırlanırken Levent içeriye girdi. Kapıyı ardından kapatırken gözleri bir an karısının ince vücudunun üzerinde gezindi. Genç kız iç çamaşırlarıyla dolabın önündeydi. Kendisine bir kıyafet seçmeye uğraşıyordu. Kocasına baktı bir an. Sonra yine elbise seçme işine döndü. Artık onun önünde çıplak olmaktan utanmıyordu. O aşamaları çoktan geçmişlerdi. Üstelik genç adamın gözlerinde beliren o minik ateş parlamaları bir kadın olarak hoş hisler uyandırıyordu.

Levent ona doğru yürüdü. Teklifsiz bir şekilde arkasından sokularak sarıldı. Bir eli önden dolanırken diğer eli sütyeninin üstüne kapandı.

"Dur!" dedi genç kız. Yeterince sert tepki verememişti. Yeterince direnememişti. Bu yakınlığın doğallığına ve kendisinin de bundan hoşlanmasına kızmaktan vazgeçemiyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Karımı özledim sanırım..."

Özlemek mi?

Arden çok özel olması gereken bu itirafla irkilmişti. Başını çevirip arkasında kalan adamın yüzünü görmeye çalıştı. Oysa Levent başını eğip dudaklarını karısının beyaz boynuna gömmüştü. Kokusunu çekerek adeta sözlerini doğrularcasına özlemle teninde gezdirdi.

"Bedenimi kastediyorsun sanırım..." dedi Arden etkilendiğini gizlemeye çalışarak. *Bu büyülü dudaklara kendisini kaptırmayacağı bir an gelecek miydi acaba?*

"Seviyorum bu bedeni..."

"Hâlâ mı?" Dudakların gezinmesi içini ürpertmeye başlamıştı bile. Gözleri hafifçe kapandı.

"Garip ama hâlâ!" diye itiraf etti Levent. Sütyenini üstten zorlayan eli kolayca çıplak göğsüne kapandı. Özlemle sıktı o kabarıklığı. Avucunun içinde göğüs ucunun sert, minik baskısını hissetti. "Sen beni özlemedin mi?"

Özlemiş miydi?

Bu erkeksi losyon, bu ürperten yakınlık, boynundan tüm enerjisini emen bu vampir özlenebilir miydi? "Böyle bir şeyin mümkün olmayacağını biliyorsun!" dedi yavaşça. Zorlukla yutkundu. "Bırak da hazırlanayım!"

"Seksi mi beni mi özlemedin?"

Arden'in yarı kapalı gözleri açıldı. "Anlamadım?"

"Yani ben aslında kendimi kastetmiştim. Bütün olarak kendimi. Beni mi özlemedin yoksa yatakta yaptıklarımızı mı?" Bunu söylerken göbeğinin üstüne konumlanan parmakları yavaşça aşağıya kaymıştı. İç çamaşırının üst kenarına kadar indi.

"Belki ikisini de özlemedim." Kocasının elini tutmaya çalıştı. Tehlikeli bir bölgeye doğru gidiyordu. Göğüsleri neyse de o kısım fazlasıyla hassastı ve kolayca tahrik oluyordu.

"Belki mi?" Parmakları iç çamaşırının içine doğru süzülünce genç kız bacaklarını kapattı iyice. Eli de kocaman elinin üzerine kapanmış, ilerlemesini engellemeye çalışıyordu.

"Levent!" dedi çaresizce. "Ne yapıyorsun?"

"Bu soruyu sormuştun. Başka bir tane dene!" Genç adamın sesi alaycıydı. Dudakları hâlâ boynunda, şakaklarında geziniyordu. Oradaki hassas teni genç kıza milyonlarca zevkli sinyal yolluyordu.

"Aptallık yapma! Şimdi sırası mı?"

"Özleyip özlemediğini kontrol ediyorum. En azından sevişmelerimizi..." Şimdi dudağı kulağının kenarındaydı. "Ama kendin söylersen kontrolden vazgeçebilirim."

"Hayatımda gördüğüm en... en..." Parmaklar iyice ilerleyip sımsıkı kapalı bacaklarının arasını zorlayınca sustu.

"Söyle!"

"Peki, tamam, dur! Heyecanlandırma beni!" Nefesi hızlanmasın diye elinden geleni yapıyordu. Neyse ki inatçı parmaklar olduğu yerde kalmıştı. Yine de hâlâ tehlikeli ve çok iyi hissettiği bir bölgedeydi. "Senin kadar kötü bir adamı özlemem için bir sebep yok. Diğer konuda da..." Sustu istemsizce. İtiraf etmek zordu. Kahretsin, keşke gerçek başka olsaydı ve onun yüzüne bir tokat gibi çarpabilseydi. "Diğer konuda da... yaptıklarımızın hâlâ keyifli geldiğini itiraf ediyorum."

"Öyle mi?"

Genç kız onun kollarından biraz zorlanarak kurtuldu. Dönüp ona baktı. Bir yandan da meydana çıkmış beyaz göğsünü sütyeninin içine sokmaya çalışıyordu.

"Evet ama böyle olur olmaz şekilde beni mıncıklamandan hoşlanmıyorum. Biz normal bir karı koca değiliz." Sözlerini iyi anlaması için birkaç saniye sustu. "Annene karşı iyiyim çünkü onu seviyorum. Hoş bir kadın. Üstelik sen de benim anneme karşı iyisin. Nefret ettiğim babana karşı ise nazik olmaya çalışıyorum çünkü terbiyem daha kötü davranmamı engelliyor. Bana kalsa bir bardak su vermem." Hafif bir nefes aldı. "Ve Sen!.. Sana karşı da elimden geldiğince ılımlı olmaya çalışıyorum. Bunu biliyorsun. Kahretsin ki benim de hak ettiğim bir ceza bu evlilik."

Levent sessizce onu dinliyordu. Arden konuştukça öfkesi açığa çıkmaya başlamış ve ses tonu incitici olmaya başlamıştı.

"Seninle yaptığımız seksin bir anlamı yok. Keyifli ama sevgiye saygıya dayanmayan, hayvani bir dürtüye benzediğini düşünüyorum. Duygulardan arındırılmış basit bir ihtiyaç! Bunu sen de kabul edersin. Bana

olan öfkene rağmen benimle hâlâ sevişmek istemenin başka ne açıklaması olabilir ki? Doğru değil mi?"

Levent hâlâ sessizdi. Kahverengi gözleri sanki hafifçe soğumuştu. Genç kız bu bakışlardaki soğukluğu algıladığı hâlde devam etti.

"Size elimden geldiğince iyi davranabilirim ama şunu bil ki ne babanı ne de seni sevdiğim için yapıyorum. Hiçbir zaman da sevmeyeceğim. Bu benim için bir görev... Tıpkı senin de benim üstümü başımı yenileyip bu evi ve içindekileri sağlayışın gibi. Anladın mı?"

Levent başını eğdi hafifçe. Onun gittikçe öfkeli bir tona bürünen sesiyle durgunlaşmıştı. Konuştuğunda kendi sesi ise gayet düzdü. "Anladım..."

"Güzel! Evet, seninle sevişmekten hoşlanıyorum ama eminim başka bir erkek de bende aynı dürtüleri uyandırabilir. Sanırım genetik olarak o yönüm biraz abartılı. Seksi seviyorum. Öyle ki sevmediğim bir adamın kollarında bile kendimi kaybediyorum. Diğer yandan... sonra kendime kızıyorum. Aslında seksi özlüyor falan değilim. Sadece kendime engel olamıyorum. Hiç yapmasak umurumda bile olmazdı."

Yine sustu. En sonunda, onun iyice durgunlaştığını fark etmişti. Genç adamın duruşu değişmiş, bakışları o eski ciddi hâline dönmüştü. Elleri cebinde, iki yıl önceki duruşmada gördüğü kadar sakindi.

"Anlıyorum..."

"Fakat madem seks yapacağız, madem paranın karşılığını istiyorsun, uygun zamanlarda olsun lütfen! Böyle olur olmaz zamanlarda beni heyecanlandırmaya hakkın yok. Ben böyle yakınlıklar istemiyorum. Ev insan kaynıyor. Huzursuz oluyorum."

Levent ağır ağır başını salladı. "Peki, tamam!" dedi yavaşça. Sesi artık gerçekten soğuktu. "Haklısın, ortam hiç müsait değil. Benim kabahatim. Özür dilerim..."

Bu son cümleler karşısında Arden garip bir huzursuzluk duydu. Bilinçsizce kocasının kemikli, olağanüstü yakışıklı yüz hatlarını süzdü. Düz burnu, kalın kaşları ve biçimli dudaklarıyla her genç kızın hayali olabilecek bu mesafeli koca az önceki tutkulu öpücükler atan erkeğe hiç benzemiyordu.

Yüreğinden kabaran bir sızı dalgası gözlerine kadar erişti. Onu üzdüğünün kesinlikle farkındaydı ama peki kendisi neden bu kadar acı duymuştu? Gözleri neden sulanmaya meyilli bir hâle gelmişti?

Genç adam duvardaki saate baktı. "Sen hazırlan..." dedi norn bir sesle. Bir rüyadan uyanmış ve gerçekleri fark etmiş bir çocuğun d ginliği vardı tavrında. "Çok vaktimiz kalmamış. Ben oturma odasın beklerim."

Sonra da dönüp kapıya yürüdü. Sessizce açıp arkasından kapattı.

Arden boş gözlerle kapıya bakıyordu.

Ve haftaların kazanımı, aralarındaki o sessiz ama keyifli mutabakat dakika içinde yok olup gitmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 29

ALIŞMAK

10 Ocak Cumartesi, 18:42

Yemek için buluştukları yer, Seyami Usta diye anılan bir restorandı. Dışarıda kendi park alanı olan büyük bir yerdi. İçerisi ise gayet nezihti. Duvarları ünlü ünsüz müşteri resimleriyle doluydu. İçeride küçük bir havuz bile vardı.

Kalabalık restoranın sakin bir köşesinde oturuyorlardı. Asıl ününü kaburga dolmasıyla yaptığını söylemişti Cemal. Dolayısıyla herkes klasik et yemeklerindense yumuşacık pişmiş, çatalın dokunuşuyla bile dağılan kaburga eti istemişti. Büyük metal tabaklarda ikram edilen etin altında tadı gerçekten enfes olan sıcacık bulgur pilavı bulunuyordu. Tabağın çevresinde ise yaprak sarması, biber dolması, domates, kızarmış patates, kırmızı biber gibi görüntüyü güzelleştiren detaylar vardı. Ayrıca masanın ortasına koca bir tabak karışık et istetmişti Cemal. İkram edilen mezelerle birlikte masanın üstü iyice dolmuştu. Genç adama gösterilen hürmete bakılırsa çalışanlar onu önceden tanıyorlardı.

"Dönüş ne zaman?" diye sordu Cemal. Mavi kot ve mavi bir boğazlı kazak giymişti. Çok yakışıklı görünüyordu.

Ortamdaki müziğe ve hafif gürültüye rağmen birbirlerini rahatça duyabiliyorlardı. Bu soru tabii ki Asena'ya idi. Genç kadın ağzındaki yumuşacık eti kibarca yuttu. O da rahat bir kot ile beyaz bir gömlek giymişti.

"Yarın akşam dönerim."

"Niye erken gidiyorsun?"

Levent ve Arden ise karşılıklı oturmuşlar, kendi etlerini yiyorlardı.

Genç kız bir saatten fazladır suskun bir kocaya sahipti. Evde hazırlanırken

kendisine epeyce özen göstermişti. Siyahlar içindeki kocasına yakışabilmek için en sevdiği bordo bluzunu ve siyah kumaş pantolonunu giymişti. Dar bluz ve kalçalarına yapışan pantolonla çok güzel gözüküyordu. Bordo rengin ortaya çıkardığı sık dalgalı sarı saçlarını omuzlarına salmıştı. Ne var ki Levent onun bu seksi görünümü karşısında hiçbir şey dememişti. Tıpkı ilk karşılaştıkları geceye dönmüşlerdi adeta. İkisi pek konuşmuyordu. Diğer yandan istemeseler de yanlarında oturan çiftin konuşmalarına kulak misafiri oluyorlardı.

"İşe dönmem lazım."

"Ne işi bu?" Öylesine sorulmuş bir soru gibiydi. Yine de ciddi bakışları Asena'nın üzerine kilitlenmişti.

"Bir mimarlık firmasında işe başladım. Sekreterlik yapıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Cemal çatalındaki eti ağzına attı. "Bu konuda tecrüben var mı?"

"Var diyemem. Sekreterlik mezunuyum ama evlenince hiç işe başlamadım. Boşandıktan sonra da harçlığımı çıkarabilmek için eskortluk işine girdim."

"Sekreterlikten kazancın diğer işteki kadar iyi olmasa gerek." Cemal'in sesi kuruydu. Hâlâ genç kadının eskortluk yaparken yattığı tek erkeğin kendisi olduğuna inanamıyordu.

"İdare ediyorum."

Ardından arka plandaki müziğin eşliğinde yemeklerine yemeye devam ettiler. Arden dikkat etmemeye çalışsa da arada sırada gözü karşısındaki Levent'e kayıyordu. Aslında her zamanki gibi gözüküyordu. Bu kalpsiz adamı kıramayacağını biliyordu zaten. Ona o sözleri söylerken tek istediği aralarında oluşan o buzul erimesini yavaşlatmaktı. Kabul etmeliydi ki Levent'in varlığına alışmaya başlamıştı. O gittikten sonra evin her köşesinde onu görür olmuştu. Sebebini bilmiyordu. İyi mi kötü mü, bilmiyordu.

Böyle giderse altı sene olmadan ona olan tüm öfkesini, nefretini kaybedecekti. Peki o altı seneden sonra, böylesine hayatını dolduran bir kocası olmadan ne yapacaktı?

Yemekten sonra iki arabayla Uludağ yolunda bir kafeye gittiler. İki araba olunca Asena nezaket gereği Cemal'in arabasına binmişti. Aslında biraz da Arden zorlamıştı bu seçeneği.

Yokuş dağ yolu genç kıza tanıdık geldi. Daha evvel Levent'le kaldıkları Berussa Hotel'in önünden geçtiler. Otel yine ışıl ışıldı. Nispeten izbe ve ormanlık bir yoldan devam ettiler. Yol boyu seyrek de olsa oldukça hareketli kafeler, et lokantaları görülüyordu. Gittikleri kafenin konumu ise hepsinden güzeldi. Tüm Bursa ayaklarının altındaydı. Genç adamın her gelişinde kaldığı otelden birkaç kilometre yukarıdaydı. Camlarla çevrili kapalı kısmı oldukça sıcaktı. Zaten içeride nostaljik olarak bir odun sobası yanıyordu.

Sipariş ettikleri tarçınlı salepler çabucak geldi. Bu sefer Arden ve Levent yan yana oturmuşlardı. Tabii kızlar cam kenarındaydılar.

"Burada kurmaya çalıştığınız fabrika işi oldu mu?" diye sordu Arden. Soru ortayaydı. Daha evvel bu konu onu hiç ilgilendirmemişti. Şimdi ise sessiz ortamı biraz canlandırmak için iyi bir bahane gibi gelmişti. En azından bu suskun kocayı belki biraz konuşturabilirdi.

Gözleri kocasına çevrildi ama Levent'ten önce Cemal cevap verdi.

"Yeri bulduk. Nilüfer Organize Bölgesi'nde boş bir fabrika. Sahibinden uygun fiyata aldık. İç mimarisine başladık bile. Yakında hazır hâle gelir."

"Sonra ne olacak?"

"Makineleri alıp üretime geçeceğiz tabii. Piyasada bununla ilgili önemli bir boşluk var."

"Başa sen mi geçeceksin?"

Cemal omuz silkti. "Bakalım... Kesin bir şey yok."

"Tabii ki o geçecek!" dedi Levent sakince. Kuzenine olan güveni açıkça belli oluyordu. "Bu konuda tecrübesi yeterince fazla. Bu bölgeyi de iyi biliyor. Doğru kişileri tanıyor. Bir sürü yerle bağlantı kurdu bile. Anlaşmalar yaptı."

"Ne zamana kesin üretime başlanır?"

Cemal memnun bir şekilde gülümsedi. "Çok yok. Dört beş aya sanırım. Belki daha erken. Hızlı ilerliyoruz." Gözleri Asena'ya çevrildi. "Aslında artık tek başına biraz zorlanıyorum. İyi bir asistana ihtiyacım var." Bu sözlerde bir ima mı vardı? Gözleri hemen genç kadından uzaklaştı. "Neyse! Halledeceğiz bir şekilde."

Arden lezzetli salebinden bir yudum aldı. "Umarım her şey istediğiniz gibi olur."

"Teşekkür ederim." O da salebinden bir yudum aldı. "Aslında hiç değilse Levent yanımda olsaydı daha iyi olurdu. Niyetimiz onun da dört beş aylığına buraya gelmesiydi."

Genç kız çok belli etmese de bu sözler karşısında irkilmişti. Gözleri hafifçe irileşti. Sonra yanında oturan kocasının yüzüne baktı. "Öyle mi?" diye istemsizce sordu. Genç adam sessizce oturuyordu. Gözlerinde belirgin bir ifade yoktu. Bir elinin uzun parmakları masada duran salep fincanını çeviriyordu. "Bana bundan söz etmemiştin?" diye sordu kocasına. Kalbi birden deli gibi hızlanmıştı.

Levent dudak büktü. Bu konuyu pek önemsemiyor gibiydi. "Dediği gibi, sadece bir niyetti. Kesin değildi."

"Neredeyse gelecektin ama!" dedi Cemal hevesli bir sesle. "Gel hadi! Bugün fikrini ne değiştirdi bilmiyorum ama yine düşündüğümüz gibi yapabiliriz. Sen de burada olursan bu dört beş ay daha çekilir olur."

"Halledersin sen!" dedi Levent hafif bir tebessümle. Konuyu kapattığı belliydi. Salep fincanını dudaklarına kaldırdı.

Arden hâlâ ona bakıyordu. İçinde bir merak vardı. Demek Levent Bursa'ya gelmeyi, dört beş ay burada kalmayı planlamıştı? Bundan hiç haberi yoktu. Bunu ne zaman planlamıştı ve şimdi neden vazgeçmişti? Hem de bugün!

İçindeki büyük boşluğun sebebini anlayamıyordu. Eğer gelseydi, o dört beş ay süresince onunla aynı evde kalacakları kesindi. Tıpkı normal bir karı koca gibi beraber uyanacaklar, kahvaltıyı beraber yapıp güne birlikte başlayacaklardı. Birlikte alışveriş edip akşam yemeğini birlikte hazırlayacaklardı. Levent yemeğe yardım etmeyi seviyordu. Sonra da karşılıklı çaylarını içerlerken belki de geçirdikleri günü sohbet konusu edeceklerdi.

Ve sonra da seks...

Haftalar sonrasında iki güne sıkıştırılmış yoğun seks yerine geceleri daha keyifli ve doyurucu bir birliktelikleri olacağı da kesindi.

Bunu ister miydi?

Ondan tüm gücüyle uzaklaşmaya çabaladığı bu günlerde, evde çok ağır sözlerle durumlarını netleştirdiği bu gecede kafası karışmıştı. Kocasıyla aynı evde yaşama düşüncesi bir anda kalbini ısıtmış, içini tanımlayamadığı bir heyecan sarmıştı.

Heyecan mı? Neden?

Galiba... Galiba yalnızlıktan da sıkılmıştı. Başka açıklaması olamazdı. Nefret ettiği kocasına ve onun ailesine bile dayandığına, onların evde olmasından bile mutlu olduğuna göre başka bir açıklaması olamazdı. Mesele kesinlikle Levent değildi. Onu özlüyor olamazdı. Bu çok saçma olurdu!

Kalbi yine sızladı. Dişlerini sıktı. Bakışlarını kaçırdı. İki eliyle salep fincanını dudaklarına doğru götürürken sıcak dumanı gözlerini yaktı. Göz pınarları hafifçe nemlendi. Onu kalması için ikna etse miydi? Yanlış anlar mıydı? İki kuzen işlerin altından rahatça kalkardı işte! Madem niyetlenmişti, şimdi neden kalmaktan vazgeçmişti?

Gece hızla ilerliyordu. Asena eski konuşkan hâline dönmüştü. Cemal'le sohbeti normalleşmişti. Sanki Cemal de daha ılımlıydı. Genç kadının sorularına cevap veriyordu. Yeni yapacakları yerle ilgili geniş bir brifing vermişti adeta. Yakında Çin'e gidip CNC tezgâhları alacağından bahsetti. Levent'in de onunla geleceğini söylemişti.

Gece boyunca Levent çok konuşmamıştı. Arden aldırmamaya çalışıyordu. Alışık oldukları gibi suskundu işte. Arada sırada söz alıyordu. Cemal ve Asena'nın konuşkanlığı ortamın sessiz kalmasını engelliyordu.

Kalkma vakti gelip de araçlarının başına geçtiklerinde, "Asena'yı ben bırakırım!" dedi Cemal.

"Sana ters kalıyor. Biz nasılsa aynı eve gidiyoruz!" dedi Levent hafif alaycı bir sesle.

"Olsun. Ben bırakırım." Gözleri Asena'ya çevrilince genç kadın onaylarcasına başını eğdi.

"Senin için zor olmayacaksa?"

"Olmaz... Bu güzel geceyi tek başıma bitirmeyeyim. Beraber gideriz."

Böylece işler hallolmuştu. Asena, Cemal'in arabasına bindiğinde güzel yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Arden'le göz göze geldiler. Genç kız kuzeni açısından bazı şeylerin yoluna girdiğini görmekten çok mutluydu. Kendi suçu olan bu ayrılık artık son bulacak mıydı? Cemal bir şans daha verecek miydi?

Kocasıyla Uludağ'ın dik inişli yolundan eve doğru giderlerken yüzündeki gülümseme hâlâ devam ediyordu. Sıcacık arabada çalan hafif müzik de oldukça huzur vericiydi. Güzel bir gece geçirmişti. Bir sene önce bu günleri hayal bile edemezdi. Babasının ölümüyle yüreği kaynarken yoksulluk da ağır bir sis gibi tepelerine çökmüştü. Geceleri

uyuyamaz olmuştu. Oysa şimdi parayı dert etmeyecek kadar parası vardı. Annesinin de geliri fena değildi. Üstelik ikisinin de başlarını sokacakları güzel bir evi olmuştu.

Yan gözle ciddi yüzlü kocasına baktı. Her şeyi mahveden bu adamken her şeyi yoluna koyan yine bu adam olmuştu. Eskisine göre tek eksiği vardı.

Babası...

Gözlerini onun çekici profilinde gezdirdi. Ve eskisine göre bir de fazlası vardı.

Kocası...

"Burada kalmaktan neden vazgeçtin?" diye soruverdi birden. Bunu gerçekten merak ediyordu.

Levent ona doğru kısa bir bakış attı. "Cemal'in yardımıma ihtiyacı yok."

"Var ki senden böyle bir şey istemiş."

"Halleder. Dört beş ay uzun bir süre."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne için?" diye sordu Arden. Anlamaya çalışıyordu.

Yine kısa, sinir bozucu bir sessizlik... Aracın mükemmel ses sisteminden yayılan tatlı müzik bile sessizliğe engel olamamıştı.

"Burada kalmam için..."

Arden'in kaşları hafifçe kalktı. Ne demek istediğini şimdi anlamıştı. "Benimle... kalmak istemiyor musun?"

"Hayır..."

İşte bu kesin cevap genç kızın kalbini yerinden hoplatmıştı. Sızı dayanılmayacak bir keskinlikteydi. Onun kalma ihtimaline karşı yaşadığı heyecanı hâlâ kaybetmemişti.

"Neden?" diye sordu. "Burada evin var. İzmir'deki gibi yalnız olmayacaksın. Yemek, bulaşık seni yormayacak. İşlerini rahatça takip edersin."

"Dikkat et!" dedi Levent alayla. "Kalmamı istiyormuşsun gibi zannedebilirim." Önünde gereksiz yere frene basan bir araca korna çaldı.

Genç kız ne diyeceğini bilemedi. "Benim için sorun değil. Kalman yani..." diye geveledi.

Genç adam yan gözle karısına göz attı. "Bu da zorunlu görevlerinden birisi mi?"

Genç kız suskun kaldı birkaç saniye. "Akşam evde söylediklerim için bana kızgın olduğunu biliyorum ama çocukluk etmene gerek yok. Bu iş senin için önemliyse gelip evimizde kalabilirsin. İki medeni insan gibi bir evi paylaşabiliriz."

Bu sefer Levent suskundu. Sinyal verip öndeki aracı geçti. Evlerine yaklaşmışlardı.

"Böylesi daha iyi!" dedi sonra soğuk bir sesle. "Sana alışmak istemiyorum. Cemal kendi başına halledebilir."

Genç kız yine irkilmişti. Bu sözlerden ne anlam çıkarmalıydı şimdi? Alışmak mı? Hangi açıdan? Sadece seks mi?

Evlerinin altında garaj olmasına rağmen önünde boş bir alana park ettiler. Arkalarından Asena ve Cemal de geldi. Arden arabadan çıkıp kapıyı kapattı. Serin bir rüzgâr vardı. Uçuşan saçlarını yüzünden çekerken kabanına sıkıca sarındı. Cemal de Asena'yla birlikte araçtan inmişti.

"Gece kahvesi içer misin?" diye sordu Arden.

"Teşekkür ederim. Çok geç oldu," diye karşılık verdi genç adam. "Belki sizinkiler yatmıştır bile. Ben gideyim. Güzel geceydi. Teşekkür ederim."

Herkesle el sıkıştı. Gözleri Asena'ya takılı kalmıştı. "Yarın seni otogara ben bırakırım."

"Zahmet olmasın?"

"Biz bırakırız..." diyecek oldu Levent. Ancak Arden onun kolunu hafifçe dürtünce sustu. Israr etmedi.

Eve girdiklerinde ortam epeyce sessizdi. Oturma odasında ışık yanıyordu ama çok zayıftı. Belli ki televizyonun ışığıydı. Arden odaya girdiğince annesini koltukta otururken buldu. Yarı uykulu gözlerle televizyona bakıyordu. Diğerleri yoktu.

Lambayı yakıp ona doğru yürüdü. "Anne! Sen bizi mi bekledin? Yatsaydın ya! Geç oldu."

Kadın hemen doğrulup oturuşunu düzeltti. "Yok!" diye yalan attı. Uykulu hâlini belli etmemeye çalışarak saçlarını düzeltti. "Film güzeldi. Takılıp kalmışım." Arden'in arkasından gelen Levent ve Asena'ya göz attı. "Nasıldı geceniz? Eğlendiniz mi?"

"Güzeldi!" Bu sefer yalan atma sırası Arden'deydi. Nedense güzel olabilecek bu gece bir çeşit hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Sebebini tam anlayamıyordu.

Herkes odasına çekildiğinde dışarıda yoğun bir yağmur başlamıştı. Bursa'nın değişken havası kendisini göstermişti. Arden yatak odasındaki pencereye gitti. Henüz giyinikti. Levent odadaki banyoya girmişti. Perdeyi çekip caddeyi süzdü. Yağmur damlalarıyla dövülen caddede hiç hareket yoktu. Herkes evine çekilmişti. Araç geçişi bile durmuştu. Sokak lambalarının etkisiyle yağmur yağışı adeta bir şiir gibiydi. İri damlalar net bir şekilde görünüyordu.

Kocasının odaya geri döndüğünü hissetti. Gözlerini kısıp camdaki yansımaya odakladığında onun eşofman ve kısa kollu tişörtüyle yatağa gittiğini gördü. Başını çevirip baktı. Gerçekten de öyleydi. Örtünün altına girip başını yastığa yaslamıştı bile.

Nasıl yani?

"Yağmur başladı..." dedi yavaşça. Perdeyi geri çekti. Aklı karışıktı. Bu yatış tarzı sevişmeyi isteyen bir adama ait değildi.

Ama neden?

Genç adam telefonundaki mesajlarına son kez bakarken başını salladı. "Evet!" dedi ilgisizce. Gözleri hâlâ telefonundaydı.

Arden kararsızca durakladı. Belki de bu tavrı yatağa girdiğinde değişirdi. Onun sevişmek gibi bir fırsatı kaçıracağını sanmıyordu. Kaçırdığı hiç olmamıştı.

Banyoya doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra dişlerini de fırçalamış olarak dışarıya çıkmıştı. Odanın lambası hâlâ yanıyordu. Levent telefonu bırakmış, bir kolunu başının altına koymuş, gözlerini de yummuştu.

Yatağın karşısında durdu. Onun banyodan çıkışı ve ardından odadaki sessizlik Levent'in dikkatini çekmiş olmalıydı. Gözleri yavaşça aralandı. Merakla Arden'e baktı. Karşısında kıpırdamadan duran Arden tavandaki ışığın altında bir prenses gibiydi. Bordo bluzu beyaz tenini ve sarı saçlarını ortaya çıkarmıştı. Gri tonlu mavi gözleri ise kendisine kilitlenmişti.

Genç adamın kaşları merakla çatıldı. "Ne oldu?"

Arden belli etmese de dişlerini sıktı. "Hiç!"

Öfkeyle dönüp dolaba yöneldi. Kayan kapıyı kenara çekti. Yatakta giydiği çiçekli pijamasına uzanmadan önce bluzunu başından çıkardı. Katlayıp rafına geri koydu. Kirli değildi. Sık yıkayıp yıpratmak istemiyordu. Kumaş pantolonunu da çıkardı. Ardından sütyenine elini attı. Arkadaki kopçasını açarken gözleri aynadan kocasına kaydı.

Eskiden olsa kendisini seyrederdi. Eskiden olsa bakışlarındaki ateş göğüslerini yalardı. Şimdi ise gözlerini yummuştu. Anlaşılan bu akşam onu sandığından fazla kızdırmıştı. Hatta... belki de kırmıştı.

Kırılmışsa kırılmıştı! Ne olacaktı ki! Ona karşı yumuşamayacağını daha kaç kere kendisine telkin edecekti? Karacanlara güven olmazdı. Bu evliliğin sınırları belliydi ve bu sınırları akşam güzelce yeniden çizmişti. Levent'in kırılması umurunda bile değildi. Gerçek buydu!

Göğüsleri açığa çıkınca içini bir ürperti sarmıştı. Akşamüstü bunları hevesle okşayıp boynunu öpen adamın şimdi böyle duyarsız olması çok can sıkıcıydı.

Eline pijamalarını aldığında kararsızca yutkundu. Bakışları yatağa çevrildi.

"Bir şey yapacak mıyız?" diye sordu yavaşça. Genç adamın gözleri yine aralandı. Karısının yarı çıplak kendisine baktığını gördü. Beyaz ve dimdik göğüsleri her şeye meydan okurcasına ortadaydı. Onları gizlemek için hiçbir çabası yoktu. "Yapmayacaksak... giyineceğim de..." diye açıkladı genç kız. Kahverengi gözlerdeki ilgisiz bakış hoşuna gitmemişti.

Levent'in cevabı kısa oldu. "Giyin..."

"Ama... ama akşamüstü özlediğini söylemiştin!" Sesindeki öfkeyi gizlemeye çalıştı. Özleyen bir adam böyle mi bakardı?

"Sen haklısın. Ev kalabalık. Riske girmeye gerek yok."

"Kapı kapalı..." diye mırıldandı.

"Gel, yat hadi! Duyulma riskini göze alamayız."

Onun kararlı sesi Arden'in yüreğine bıçak gibi saplanmıştı. Evlendiklerinden beri ilk kez istenmediğini hissetmişti. Bu ne demekti şimdi? Levent ona doymuş muydu? Bir iki sıkıcı söz söyledi diye hevesi mi kaçmıştı? Özlediğini söylerken yalan mı söylemişti? Akşam kocasına o sert konuşmayı yaparken, ona başka kadınlara giden yolu mu açmıştı?

Mecburen pijamasını giyip lambayı kapattı. Yatağın kendi tarafına uzandığında kafası iyice karışıktı. Örtüyü üzerine çekti. Hemen yanında yatan dağ gibi adamın varlığını tüm gücüyle hissedebiliyordu.

Yağmurun sesi dolduruyordu şimdi odayı.

İri damlaların çıkardığı sesler genç kızın öfkeli kalp atışlarını, düzensiz nefesini gizliyordu. Bakışları tavandayken sakinleşmeye çabaladı. Bu ilgisizliğin evdeki kalabalıktan olduğuna inanmak en doğrusuydu.

Bölüm 30

MESAFE

11 Ocak Pazar

Arden sabah erken kalkmıştı. Çok iyi uyuduğu da söylenemezdi. Gece boyunca birkaç kere uyanmıştı. Bir keresinde tuvalete gitmiş, dışarıda hâlâ yağan yağmuru izlemiş, sonra yine sessizce uyuyan kocasının yanına uzanmıştı. O gece boyunca kendisine sarılmadığı için Arden de ona sarılmamaya çaba harcıyordu.

Kahvaltıyı hazırlarken annesi yanına geldi. Genç kız dönüp annesinin yanağını öptü.

"Günaydın..." dedi mis gibi kokusunu içine çekerken. Onun çoktan hazırlanmış olduğunu görmüştü. İnce vücuduna çok yakışan siyah pantolon ve çiçekli bir kazak giymişti. Geri çekilip annesini süzdü. "Ne kadar güzel olmuşsun. Kazağın da çok tatlıymış. Yirmi yaşında gibi duruyorsun."

"Daha neler!" dedi Helin Hanım biraz utanarak. Uzun saçlarını atkuyruğu yaptığı için gerçekten de olduğundan genç duruyordu. Hafif ruj sürmüş olsa da geri kalan kısmı makyajsızdı.

"Yeni mi aldın?"

"Kocan sağ olsun. Geçen gelişinde hediye olarak getirmiş."

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Bir davası varmış. Bana da uğradı. Bursa'ya senin yanına gelirsem soğukta giyebileceğimi söyledi. İçine doğmuş sanki. Gerçekten soğuk bu şehir."

"O kadar da değil. Antalya'nın sıcağından sonra soğuk gelmesi normal. Alışıyorsun."

"Gece ne yağmur yağdı ama be!" dedi annesi biraz şaşkınca.

"Evet! Şimdi de güneş var. Bu şehir böyle!"

"İlginç!" Kadın gözlerini etrafında gezdirdi. "Yapılacak bir şey var mı?" Mutfak masasını süzüyordu. Üzerine her şey konmuştu. Bir öğrenci evine göre hem sade hem de zengindi. Anneler de düşünülmüştü. Salatalık ve domatesler de masanın ortasında yer alıyordu.

"Herkes kalkınca patates kızartacağım. Bir de soslu sosis pişireceğim. Levent seviyor. Senin yapacağın bir şey yok. Çay demlenmiştir. İçmek istersen koyayım."

"Kendim alırım," dedi kadın.

O sırada içeriye gülümseyen yüzüyle Meliha Hanım girdi. Günler sonra ilk kez gündelik kıyafetler giymişti. Siyah renkli uzun kollu bluzu göğsünü sıkmadan sarıyordu. Dizinin altına inen siyah eteğiyle çok şıktı. Saçlarını topuz yapmıştı.

"Günaydın!"

"Günaydın!" dedi anne kız bir ağızdan. Arden hayranlıkla kadını süzdü. "Bu sabah annelerimiz güzellikte bizi geçmişler..." dedi içtenlikle.

"Teşekkür ederim kızım!" dedi kadın biraz kızararak. "Kendimi iyi hissedince insan içine çıkacak bir şeyler giyeyim diye düşündüm."

"İyi görünüyorsun!" Bu sözleri Helin Hanım söylemişti. Belli ki sizli bizli konuşmayı kendi aralarında bırakmışlardı. "Hiç ağır bir ameliyat olmuş gibi değilsin. Bünyen çok sağlam olmalı."

"Bakıcım iyiydi!" dedi kadın Arden'i kastederek. Gözleri bir an için genç kızın o sevimli, insanı rahatlatan güzel yüzünde gezindi. "Bana bebek gibi baktı."

Arden utanmıştı bu sefer. Neyse ki aynı anda mutfağa Asena girdi. O da hazırlanmıştı. Saçları taranmış, makyajı yapılmıştı.

"Günaydın millet!" dedi her zamanki rahat tavrıyla.

"Günaydın!" dedi diğerleri de bir ağızdan.

Genç kadın çekinikçe dudağının kenarını ısırdı. "Size bir şey söylesem kızmazsınız değil mi?"

"Ne diyeceğine bağlı!" dedi Arden ellerini beline koyarak.

Asena hafif utangaç bir tavırla gülümsedi. "Gece birkaç kere Cemal'le mesajlaştık. Kahvaltıyı onunla yapmamı istedi. Sizin için bir mahzuru olur mu? Oradan da garaja bırakacak beni."

"Gelsin buraya!" dedi Meliha Hanım. "Hep birlikte yaparız kahvaltıyı."

Asena yine utangaç bir şekilde kıpırdandı. "Ben gitsem... daha iyi olur. Yola çıkmış bile."

Asena gitmeden önce erkekler de giyinip mutfağa gelmişlerdi. Hep birlikte onu uğurladılar. Hatta Levent küçük el çantasını bizzat kendisi aşağıya kadar indirdi. Cemal'le konuşmak istediğini söylemişti. Sonra da geri döndü.

Kahvaltılarını mutfak televizyonundan gelen müziğin eşliğinde yaptılar. *TRT Müzik* kanalı eski şarkıcılara ait videolu görüntüler sunuyordu. *Barış Manço, Erol Evgin, Sezen Aksu, Nur Yoldaş* gibi sanatçılar siyah beyaz görüntülerde nostalji yaşatıyorlardı. İlginç olan, yaptıkları müzikler hâlâ zevkle dinleniyordu.

"Gençliğimin müzikleri bunlar..." dedi Kadir Bey çayını yudumlarken. Garipti ama bu sözler sanki Arden'e söylenmişti. Genç kız bir an için adamın ciddi yüzüne baktı. Onun kahverengi gözlerini kendi üzerinde görünce hafifçe kıpırdandı.

"Hâlâ yaşlı değilsiniz!" dedi adama. Kibarca söylenmiş bir cümleydi.

"Yıllar geçiyor. Elli üç yaşımdayım..." Hafifçe iç çekti. "Çok zamanım kalmadı gibi hissediyorum."

"Saçmalama!" dedi Meliha Hanım hemen. Kaşları çatılmıştı.

Adam karısının elini tuttu sevgiyle. "Sen de böyle ciddi bir ameliyata girince, epeyce korktum. Bütün bu karmaşa içinde hayatı ıskaladığımızı düşünmeye başladım."

"Ne demekmiş o?"

"Yıllarım çalışmakla geçti." Yüzünden ne düşündüğü ne hissettiği anlaşılmasa da sesinden duygulanmış olduğu hissediliyordu. "Sizlere yeterince zaman ayıramadım."

"Hem işini hem de bizi gayet iyi idare ettin."

Adam sessizdi. Arden gözlerini belli etmeden karşısında oturan kocasına çevirdi. Levent sessizdi. Babasını avutmak için bir şey söylemesi gerekmiyor muydu? *Ne duygusuz bir herifti bu böyle!* Tamam, kendisi Kadir Bey'den çok hazzetmiyordu ama... ama... Şu anki hâli de gencecik kalbine dokunmuştu.

"Bence artık emekli olup torun bakacak yaşa geldim. Benim yaşıtlarım şimdi dünyayı geziyorlar." Karısının elini yine sevgiyle sıktı. "Gel

seninle dünyayı gezelim. Son kalan enerjimizi kendimize harcayalım. Levent şirketi idare eder. Yeterince tecrübe sahibi oldu. Peru'ya gidelim mesela. Mısır'a, Tayland'a gidelim. Ne dersin?"

Arden belki de herkesten çok irkilmişti. Bu kadar cümle içinde tek dikkat ettiği şey o '*torun*' kelimesiydi. Levent ise sandalyesinde hafifçe kaykılmış, babasının konuşmasını dinliyordu. Meliha Hanım'ın gözleri irileşmişti. Helin Hanım ise tarafsız hâliyle bu konuşmayı dinliyordu.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Meliha Hanım.

"Çok ciddiyim. Emekliliği hak ediyorum bence..." Sert bakışlı gözleri şimdi karısına karşı sevgi ve minik bir yalvarışla dolu gibiydi. "Ne diyorsun? Yaza az kaldı. O zaman emekli olurum. Tatile çıkarız. Sen de iyileşmiş olursun."

Meliha Hanım sabah sabah bu önemli konunun masaya yatırılmasından şaşırmış gibiydi. Bakışlarını kocasından ayırıp oğluna çevirdi. Ondan açık bir ifade alamayınca merakla sordu.

"Levent?"

Genç adam omuzlarını silkti. "Ben karışmam. Sizin aranızda. Ben de ilk kez duyuyorum ama siz mutlu olacaksanız böyle bir planı desteklerim." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tabii torun için bir şey diyemem. Sanırım bir beş yıl dünyayı gezmeniz gerekecek."

Arden elinde olmadan kızarmıştı. Bu sözlerin anlamı açıktı. Genç adamın böyle anlamlı bir anda acımasızca gerçeği vurgulaması hiç hoş değildi. Şu anda ne Kadir Bey'i ne de Meliha Hanım'ı üzme psikolojisindeydi. Adam son görüşmelerinin hiçbirisinde kendisine kaba ve kötü davranmamıştı. Üstelik karısına olan ilgisi genç kız nezdinde artı puanlar oluşturmuştu. Ondan nefret ettiğinden bile artık emin değildi. Annesinin dediği gibi, *bazı şeyler geçmişte kalmalıydı.*

İster istemez bütün gözler Arden'e çevrildi.

Genç kızı kurtaran yine Kadir Karacan oldu. "Neyse!" dedi hafif bir gülümsemeyle. "Daha önümüzde birkaç ay var. Bugün ne yapıyoruz bakalım? Bizi nereye götüreceksin Arden? Meliha kendisini iyi hissediyormuş. Biraz hava almak iyi gelecek ona."

Genç kız oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Hâlâ *torun* kelimesi aklında dolaşıp duruyordu. Levent'le evli kaldıkları sürece bu çiftin bir torun sahibi olması imkânsızdı. Vicdanı yine sızladı.

"Ben... Ben de çok iyi bilmiyorum Bursa'yı. Oğlunuz daha iyi biliyor."

"Hallederiz..." dedi Levent rahatça. Gözleri mutfak penceresine yöneldi. Yağmur dinmiş, pırıltılı güneşin ışıkları tül perdeden içeriye süzülmeye çalışıyordu. "Çıkar dolaşırız. Birkaç yer biliyorum."

"Ulu Cami'ye de gider miyiz?" diye sordu Helin Hanım. "Çok merak ediyorum."

"Ben de!" dedi hemen Meliha Hanım.

"Gideriz..."

Kahvaltıdan sonra bir saat oyalanmışlar, kahvelerini içtikten sonra da genç adamın geniş arabasına binip yola çıkmışlardı.

İlk durakları Panorama 1326 Müzesi'ydi. Arden de buraya ilk kez geliyordu. 1326 tarihinde Osmanlı'nın Bursa'yı fethini, 360 derecelik dairesel bir kubbe içinde görsel bir şölenle gösterime sunan olağanüstü bir yerdi. Dünyanın en büyük panoramik müzelerinden birisiydi. Kulaklarına kuş sesleri gelirken duvarlara büyük bir ustalıkla çizilmiş döneme ait renkli resimlerle görsel ve interaktif bir sunum yapılmıştı. Osmanlı'nın kuruluş dönemi büyük bir ustalıkla boyanmıştı. Kalabalık pazarlardan ormanlara, yeşil çayırlardan güreş meydanlarına ve Bursa Kalesi'nden düşmanların kovuluşuna kadar hiçbir şey eksik edilmemişti. Adeta o dönem insanın içine işliyordu.

"Çok güzel!" diye kendi kendine fısıldadı Arden. Kale önündeki pazar yeri, sayısız insan figürü, akarsular müthiş bir gerçeklikle boyanmıştı.

"Gerçekten öyle!" dedi annesi de. Helin Hanım da hayranlıkla izliyordu. Kalabalığa uyum sağlayarak kubbenin içinde çepeçevre ilerliyorlardı. "Gel fotoğraf çekilelim. Senin telefonun daha iyi. Ondan çek."

Bu konuşmaya yanlarındaki Levent de şahit olmuştu. Anne kıza yaklaştı. "Ben çekerim. Siz poz verin," dedi.

Arden'in telefonunu alıp sırtlarını panoramik manzaraya dönen anne kızın birkaç fotoğrafını çekti. Meliha Hanım da onların fotoğraf çekildiğini görmüştü. Hemen yanlarına yaklaştı.

"Durun, ben de istiyorum!" İleride ne olursa olsun bu an artık iki aile arasında bir hatıra olarak kalacaktı. Meliha Hanım bir iki pozdan sonra kocasını da çağırdı. "Kadir! Gel!"

Tabii bu bir rica değildi. Bir kenarda onları izleyen uzun boylu baba isteksizce o üçlünün yanına gitti. Karısının ince beline sarılacakken Meliha

Hanım onu ustaca ortalarına aldı. Böylece gelin ve kayınpeder yan yana gelmişti. İri yapılı adam kollarını koyacak yer bulamayınca mecburen birisini karısının diğerini de Arden'in beline atmıştı.

Levent birkaç fotoğraftan sonra çevrelerinden dolaşan birinden yardım istedi. Yirmi yaşlarındaki genç telefonu eline aldı. Levent de karısının diğer yanına geçti. O da kayınvalidesinin ve güzel karısının omuzlarına atmıştı ellerini.

Sanki belirli bir süre sonra ayrılmayacaklardı! Sanki bu iki aile arasında bir husumet yoktu. O günü kendi hâline bırakmışlardı. Kadir Bey bile daha keyifli gözüküyordu. Meliha Hanım'ın, acı ve yorgunluk belirtisi göstermeden onlara uyum sağlaması adamı fazlasıyla mutlu ediyordu.

Oradan çarşıya gittiler. Arabayı bir kapalı otoparka bırakmışlardı. Ulu Cami'de namaz sonrasıydı. Öğlen namazını kılanlar çoktan dağılmıştı ama caminin içi yine de kalabalıktı.

Erkekler genel bir alışkanlık üzerine, caminin en ön sağındaki **'VAV'** harfinin karşısında namaz kılmak istemişlerdi. Bu camii ziyaretini yapan erkeklerin, Hızır Aleyhisselam'la omuz omuza namaz kıldıkları inancı üzerine gelişmiş tarihi bir kültürdü. Onlar abdest alıp namaza hazırlanırken kadınlar da diğer turistler gibi caminin içini gezip o ruhani kokusunu içlerine çektiler. Dakikalarca incelenecek, özlemle seyredilecek o kadar çok dini eser vardı ki!

Camiden çıktıktan sonra, dışındaki banklardan birinde dinlenmek için oturdular. Erkekler ayaktaydı. Hava güzel olduğu için etraf çok kalabalıktı. Birkaç tur otobüsü ülkenin değişik şehirlerinden birçok yerli turist getirmişti. Bir otobüs dolusu yabancı turist bile vardı. Mutlu kuşların sesleri etraflarını sarmıştı. Camii ve çevresi adeta bir panayır yeri gibiydi. Meliha Hanım hâlâ yorgun gözükmüyordu. Dışarıda olmayı özlemiş gibiydi. Yüzü keyifliydi.

"Size İnkaya'da gözleme ısmarlayayım mı?" diye sordu Levent.

"Orası neresi?" diye sordu Helin Hanım.

"Uludağ yolu üzerinde bir yer. Orada 600 yıllık bir çınar var. İnkaya Çınarı diye anılıyor. Türkiye'nin en yaşlı ağaçlarından birisidir."

"600 yıl..." diye hayretle tekrarladı kadın. "Hayret!"

"Basit bir çınar değil. Otuz beş metre yüksekliğinde, üç metre çapında devasa bir şey. Dallarının kalınlığı bile birkaç metre. Kırılmasın

diye altlarına destek koymuşlar. Görünce hayran olacaksınız. Gölgesinde de havadar, güzel bir kafe var. Gözlemesi harikadır."

"Gidelim o hâlde!"

Arabalarına doğru giderlerken Arden elinde olmadan sordu. "Bursa'yı bu kadar iyi tanımanın sebebi bir kadın mı?" Yan yana yürüyorlardı. Sesinde hafif bir iğneleme vardı.

Levent yan gözle ona baktı. "Neden öyle düşündün ki?"

"Hayatının yarısı yurt dışında geçmiş. Buraya da arada sırada geliyorsun!"

"Amcamlar burada yaşıyor. Eskiden sık gelirdim."

"Bir kadın olmadı mı yani?"

Levent hafifçe burun kıvırdı. "Çocuktum o zamanlar. Burada birlikte gezdiğim tek kadın sensin."

Arden de ona baktı. "İnanayım mı?"

"Sen bilirsin. Senin için ne önemi var ki?"

Arden hemen başını çevirdi. "Hiçbir önemi yok. Sadece merak ettim," diyerek geçiştirdi.

Arabaya binip de İnkaya'ya çıkarlarken yine Berussa Hotel'in önünden geçtiler. Tarihî çınar çok ötede değildi. Dün önünden geçmişlerdi ama karanlıkta hiç dikkat etmemişti. Genç adam mucizevi bir şekilde uygun bir park yeri buldu. Çınarı ilk gördükleri an ise gerçekten çok özel bir his oluşturmuştu. Birçok kişi devasa çınarın gövdesinin önünde fotoğraf çekiliyordu. Çevreye serpiştirilmiş masalar ve sandalyeler neredeyse tamamen doluydu. Güneşli hava insanları buraya çekmişti. Bir bahar havası kadar sıcak değildi tabii. Üstelik çınar ağacının devasa dalları güneş ışıklarını epeyce engelliyordu. Bazı müşteriler kafenin verdiği sıcacık şallara sarınmıştı.

Sirkülasyon çok olduğu için devasa kır kafesinde boş bir masa ayarlamaları zor olmadı. Kocaman bir demlik çay masada yerini aldı. Ayrıca patatesli peynirli gözlemelerden de istendi. Soğuk havada sıcak gözleme ve çay çok iyi gelmişti.

"Arden?" diyen bir ses duyunca hepsi birden başlarını o yana çevirdiler.

Ayakta uzun boylu bir adam duruyordu. Genç kız onu hemen tanıdı. Çabucak ayağa kalktı.

"Mustafa hocam!" dedi saygıyla. Güzel yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi.

Adamın gözleri masadaki diğerlerine de kaymıştı. Levent de doktoru tanıdığı için hemen babası gibi ayağa kalkmıştı.

"Ooo!" dedi adam keyifli bir sesle. "Hastamız da buradaymış. Çok iyi görünüyorsunuz Meliha Hanım."

Ameliyat ettiği kadını aradan geçen günlere rağmen hemen hatırlaması ve daha iyisi adını unutmaması zekâsının belirtisiydi.

"Teşekkür ederim hocam! Çok iyiyim. Sayenizde!" dedi kadın içten bir tebessümle.

Ardından erkekler el sıkıştı. "Oturmaz mısınız bizimle?" diye sordu Kadir Bey.

"Rahatsız etmeyeyim. Arkadaşlarla gelmiştik. Tam ayrılıyorduk, Arden'i gördüm." Gözleri bir an Helin Hanım'a kaydı. Sarışın kadın omuzlarına sardığı kendi şalıyla gerçekten çok dikkat çekici gözüküyordu.

"Annem, Helin!" dedi Arden. "Hocam ve Meliha Hanım'ın kalp ameliyatını yapan Doktor Mustafa Kocabek."

"Memnun oldum!" dedi Helin Hanım.

"Ben de memnun oldum. Ne kadar benziyorsunuz birbirinize!"

Kadın hafifçe gülümsedi. Belli ki bu gizli bir iltifattı.

Doktorun gözleri Meliha Hanım ve Kadir Bey'in arasında gezindi. "Yarın kontrole geliyorsunuz değil mi? Öyle hatırlıyorum."

"Evet, saat dokuzda orada olacağız."

"Güzel..." Sıcak bakışları Meliha Hanım'ı süzdü. "Gerçi çok iyi görünüyorsunuz ama son bir kontrolden zarar gelmez. Sanırım size İzmir yolu gözükecek."

"İnşallah!" dedi kadın. "Kızımı özledim."

"Neyse ki burada da pırlanta gibi bir kızınız var."

Arden'i kastettiği belliydi. "Kesinlikle!" diye onayladı Meliha Hanım. "Onun desteği ve bakımı olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Şanslısınız!" dedi adam içtenlikle.

"Sizin çocuklar?" diye sordu Meliha Hanım. Bunu normalde hiçbir erkek merak edip sormazdı ama söz konusu bir kadınsa, en merkezi yerden soru sormayı görev bilirdi.

"Hiç evlenmedim!" dedi doktor sıkıntılı bir gülümsemeyle. "Gençken çok yoğundum. Kimse kahrımı çekmezdi. Şimdi de yalnızlığa mahkumum sanırım."

Hâlbuki gür saçları ve yakışıklı çehresiyle hâlâ pek çok kadını etkileyebilecek bir tipti. Fizik olarak da çok iyiydi. Bir gram yağı yoktu. Bu sözler bir tevazu eseri olmalıydı. Belki de gönlünü kaptıracağı bir kadın bulamamıştı.

"Ben gideyim!" diye devam etti adam. "Arkadaşlar bekler. Yarın görüşürüz."

Doktor Mustafa gittikten sonra onlar da fazla oturmadılar. Güneş hızla batmaya hazırlandığı için ısısını iyice kaybetmiş, yine serin ve nemli bir hava etraflarını sarmaya başlamıştı.

Meliha Hanım ise artık yorulmuştu. Ne kadar olursa olsun yeni ameliyattan çıkmış bir kadındı. Fakat mümkün olduğunca yorulduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Kadir Bey'in gözleri ise sürekli karısının üzerindeydi.

"Eve dönelim mi artık?" diye sordu karısına. "Kendini daha fazla yorma."

"İyi olur!" dedi kadın biraz utangaç bir sesle.

Eve döndüklerinde hava kararmıştı bile. Çok yoğun bir trafik vardı. Yedikleri gözlemeler yüzünden karınları da toktu. O yüzden hiçbiri yemek istemeyince Arden yaptığı taze çayın yanında birkaç çeşit bisküvi koyarak geceyi tamamladı.

Genç kız bir ara Asena'ya telefon açmıştı. Onu Antalya'ya kadar Cemal'in götürdüğünü öğrenince hem şaşırmış hem de sevinmişti. Asena'nın sesinden onun da mutlu olduğunu, aralarında bir şeylerin değişmiş olduğunu şıp diye anlamıştı.

Ertesi sabah hastaneye gidileceği için herkes erkenden odalarına çekildi. Helin Hanım da onlarla birlikte hastaneye geleceğini söylemişti. Arden artık derslere katılmak zorundaydı. Onun yerini kendisi almak istemişti. Belki bir yardımı olabileceğini söylemişti.

Genç kız bir süre daha oyalandı. Mutfağı toparlamak fazla vaktini almasa da yatağa dönmek için acele etmiyordu. Gidip de Levent'le karanlık bir boşluğun ortasında bulunmak istemiyordu. Onun mesafeli tavrını tüm gün çekmişti. Şimdi de yatak odasında mesafeli davranacaktı. Buna emindi. Annesi iyi olsun olmasın, yarın İzmir' e geri dönüyordu.

Bir daha kim bilir ne zaman gelirdi! Annesini de alıp giderse bir daha gelmesi haftaları bulabilirdi.

Sevişmeyecekler miydi? Bu son geceyi birbirleriyle değerlendirmeyecekler miydi?

Kendi kendisine kızdı. İstediği de bu değil miydi? Onu haftalarca görmemek işine gelmez miydi? Arada sırada görmek anlaşmalarını daha çekilir yapmaz mıydı?

Sonunda isteksizce yatak odasına gitti. Ev sessizdi. Misafir odasında uyuyan annesinden hiçbir ses gelmiyordu. Misafir yatak odasının da kapısı kapalıydı. Orada da bir sessizlik hakimdi.

Büyük ihtimalle kendi yatak odası da öyle olacaktı!

Kapı aralıktı. Sessizce içeriye girdi. Lamba yanıyordu. Gözleri yatağa çevrildi. Genç adam çoktan yatağa uzanmıştı. Atleti esmer cildini ve kaslı kollarını ortaya çıkarmıştı. Elindeki telefona bakıyordu.

"Yatmadın mı?" diye sordu öylesine.

"Seni bekledim."

"Niye?" Heyecanlanmıştı ister istemez. Kapıyı kapattı. Bir an öylece durdu.

Levent elindeki telefonu kaldırdı. Ona gösterdi. "Araba ilanlarına bakıyordum."

"Araba mı?" Bir şey anlamadan dolaba doğru yürüdü. Önünde durup sürgülü kapısını yana kaydırdı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Eli bluzuna gitti. "Neden?"

"Bence sana bir araba alma zamanımız geldi," diye mırıldandı Levent.

İşte bu ilginçti! Genç kız irkilmişti. İnce parmakları bluzunun düğmelerinde takılı kalmıştı. "Anlamadım?"

"Ehliyetin var mı?"

"Tabii ki yok!" Bluzunun düğmelerini çözüp başından çıkarıp aldı. Güzelce katlayıp dolabına geri koydu.

"Tamam! Bir dahaki gelişimde seni bir kursa yazdırırız. İstersen kendin de bir iki yer araştır. Beni bekleme."

Bu da elbette hemen değil de haftalar sonra gelebileceğine ilişkin bir mesajdı. Genç kız dişlerini sıktı. "Araba almanı falan istemiyorum ben. Metroyla işimi hallediyorum. Böyle gayet iyiyim." Eli pantolonunun düğmesine gitti. Çabucak çözüp aşağıya indirdi.

Levent sessizce onu süzüyordu. Pantolonunu da katlayıp dolabına koyan genç kız şimdi iç çamaşırlarıyla duruyordu. Gözleri yuvarlacık, seksi kalçalarında gezindi. Beyaz iç çamaşırıyla teni mükemmel uyum içindeydi. İncecik bel kavisinin altındaki bu gösterişli kalçalar her erkeğin nefesini keserdi.

"Başlangıçta ikinci el ortalama bir araç alırız. Ufak tefek kazalar olsa bile üzülmezsin. Sürmeyi iyice öğrenirsin. Sonra sıfır alırız."

Arden sıkıntıyla ona döndü. "Araba istemiyorum dedim sana! Neden bu kadar inatçısın?"

"Araba bir ihtiyaç! Araba şart!"

"Benim için değil. Bunu sana borçlu kalayım diye yapıyorsan hiç gereği yok." Sonra biraz öfkeyle ekledi. "Ya da ailene iyi davranayım diye!"

Levent hafifçe gülümsedi. "Bundan daha iyi davranabileceğini sanmıyorum. Hakkını teslim etmem gerek. Araba hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Annem seninle olmaktan çok mutlu. Babam bile senin yanında eski gerginliğini taşımıyor. Bana borçlu olmana gelince, aklıma bile gelmedi."

"Gelmese iyi olur. Minnetimi her türlü gösterdim. Ailene karşı veya sana karşı! Memnun kaldılarsa ne mutlu bana! Sana da... Sana da oral seks bile yaptım." Bu itirafın ağırlığı altında ona sırtını döndü. Eli sütyeninin kopçasına gitti. Parmakları titriyordu. Çıkarıp rafta bir kenara koydu.

"Sevmediğin bir şey yapmak zorunda değilsin!" diye mırıldandı Levent. Sesi oldukça soğuktu.

Arden sessiz kaldı birkaç saniye. Ne diyebilirdi ki? Ne derse, bir itiraf niteliğinde olacaktı. Yalan atabilirdi. Bu gururunu birazcık kurtarabilirdi.

Sonra yavaşça ondan yana döndü.

O keskin bakışlar altında çıplak göğüsleri o kadar hızla gerilmiş, uçları o kadar hızla sertleşmişti ki kendisine çok kızdı. Bedeni ona hızla ihanet ediyordu.

"Artık... sevmiyor değilim!" dedi yavaşça. Yalan atmak istemiyordu. Öfkesi geçmişti. En azından ona karşı olan öfkesi! Asıl kendisine kızıyordu. "Tadını, dokusunu, sertliğini seviyorum ama... ama sadece bana ait olması şartıyla." Gözleri kocasının gözlerindeydi. Yaptığı oldukça açık itiraftan utandığı için yanakları kızarmıştı. Levent'in anlamadığını görünce merakla sordu. "Ona dokunan... başka bir kadın yok değil mi?"

Genç adam anlamıştı sonunda. Kaşları hafifçe kalktı. "Tabii ki yok!" dedi gerçek olduğu belli olan bir tonla. "Niye öyle düşündün ki?"

"Buraya sık gelmiyorsun..." dedi genç kız. Dudağının kenarını ısırdı. "Kim bilir karşına ne güzel kadınlar çıkıyordur?"

"Oldukça çıkıyor..." diye hafif bir alayla onayladı kocası.

Arden elinde olmadan irkilmişti. Onun karşısında sadece iç çamaşırıyla durduğunu unutmuş gibiydi. Hiç utanmadığı için bu normaldi aslında. Neden utanacaktı ki?

"Canın çekmiyor mu?" diye yavaşça sordu.

Genç adam hiç düşünmedi bile. "Senden daha güzeli karşıma çıkmadıkça öyle bir şey olacağını sanmıyorum." Sesi o kadar kuru, o kadar ilgisizdi ki Arden bu özel iltifata sevinsin mi üzülsün mü karar veremedi.

"Şimdilik... sana yetiyor muyum?"

"Amacımız da bunu denemek değil miydi?"

"Soruma cevap değil bu?" diye inatla diretti Arden.

"Dediğim gibi, senden başka kimse olmadı. Evlendikten sonra hayatımdaki tek kadın sen oldun."

Buna inanmak o kadar zordu ki! Yine de inanıyordu. Levent her şey olabilirdi ama yalancı değildi. Yalanın gölgesinde gezindiği zamanlar olmuştu. Mesela annesine gidişleri, ev eşyalarını yenileyişi, bıraktığı çek ve kim bilir bilmediği daha neler! Bunları gizlemiş, artı puan almak için hiçbir çaba harcamamıştı. Bu evin kiralık olduğundan bile artık emin değildi. Levent onun için satın almış olabilir miydi? Annesi bunu ağzından kaçırmıştı. Yoksa Meliha Hanım mı yanlış biliyordu?

Genç adamın bugüne kadar attığı tek yalan babası hakkında söylediklerıydi. İyi kalpli babası asla hırsız değildi!

Aklı annesinin söylediklerine gitti. Babası hakkı nda neden öyle garip konuşmuştu? Bilmediği şeyler neydi? Bunları annesiyle yalnız kaldıkları bir anda kesinlikle konuşacaktı. Canı çok acısa bile!

Ve şimdi de bu yakışıklı şeytan ona araba almaktan bahsediyordu. Çıkarı ne olabilirdi? Zaten en ufak bir dokunuşuyla kendisini ona teslim etmiyor muydu? Yatakta ne öfkesi ne de nefreti canlı kalıyordu. Ona oral seks yaparken aldığı keyif, genç adama verdiği keyifle doğru orantılıydı. Zorlama olan hiçbir şey yoktu.

"Madem tek kadınım..." diye cesur olmaya çalışarak mırıldandı. "Neden benimle sevişmek istemiyorsun?" Genç adamın suskunluğunun

üzerine üstüne gitti. "Sakın bu evde başkaları duyacak diye çekindiğini söyleyerek kendini avutma. Ben bu endişeyi duyabilirim ama sen hiçbir şeyden çekinmezsin. Bugüne kadar çekinmedin. Sana dün söylediklerimin içinde seninle sevişmeyi sevmediğim yoktu."

"Başka bir erkekle de aynı şeyleri hissedebileceğini, sevişmelerimiz olmasa daha iyi olacağını söyledin. Ben de sana biraz alan açayım istedim."

"Unut dün dediklerimi!" Genç kız yatağa doğru yürüdü. Tepesindeki ışığın altında bir Venüs kadar güzeldi. "Ben aramızdaki anlaşmaya uymaya ve devam etmeye hazırım. Başka bir erkek de istemiyorum. Yarın... Yarın gideceksin ve kim bilir bir daha ne zaman geleceksin! Bu gece sevişebiliriz. Bu evlilikten ikimizin de aldığı tek zevki heba etmemizi istemiyorum."

Levent sessiz birkaç saniye onu süzdü. Gözleri gergin göğüslerinde gezindi. Sonra iri mavi gözlerine kaydı. "Seninle sevişmek... benim tek zevkim değil!" dedi ağır ağır. Sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi dudakları kıpırdandı ama sonra vazgeçip sustu.

"Yani?" Arden onun söylemediklerini merak etmişti. "Başka ne var ki?"

Genç adam öylesine mırıldandı. "Yaptığın yemeği, kahveni, çayını seviyorum mesela... Kızsan bile hemen yumuşamanı, ufacık şeylerden zevk alışını seviyorum. Güzel gözlerinle bana nefretle bakışını da seviyorum..."

"Sen mazoşist misin?" Arden şaşkınca onu süzüyordu. "Dünden bugüne olan soğuk davranışlarına bakılırsa o kadar da sevmiyorsun!"

"Sen öyle olmamı istediğin için!"

Genç kız gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Güzel göğüsleri yine çekici bir şekilde gerildi. Gözleri açıldığında kesin kararlı gibiydi.

"O hâlde şimdi de... bu gece benimle sevişmeni istiyorum," dedi inatçı bir sesle. Kavisli kaşları hafifçe havalandı. "Anladın mı? Var mı bir itirazın?"

Levent birkaç saniye onu süzdü. Biçimli dudakları hiç kıpırdamayacak gibiydi.

"*Ama araba şart!*" dedi sonra yavaşça.

Bölüm 3

ARABA ŞART

12 Ocak Pazartesi

Arden sabah herkesten önce uyanmıştı. Gün yeni aydınlanıyordu. Uyandığında hâlâ çıplaktı. Kocasının kocaman vücudu altında hırpalanırcasına tatmin edilip yine o koca vücuda sarılıp uyumak çok iyi gelmişti. Zaten bir önceki gece huzursuzluktan çok iyi uyumuş sayılmazdı. Anlamıştı ki ne kadar nefret duyarsa duysun galiba ait olduğu kollar bu kollardı. O ilk erkeğiydi. Galiba mazoşist olan kendisiydi. Sekse bağımlıydı! Bu öpücüklere, vücudunu ezberleyen bu dudaklara, içinde en derinlerine ulaşan o güce ihtiyacı vardı.

Kadın olmayı seviyordu. Onun kadını olmayı seviyordu!

Yatakta yavaşça doğrulup sırtüstü yatan kocasına baktı. Gür saçları dağınıktı. Köşeli çenesinde, pürüzsüz yanaklarında sakalları uzamıştı. Dudakları uykudayken bile sert görünüyordu. Kaslı göğsü, dümdüz karnıyla çok güzeldi.

Neden bu kadar çekiciydi sanki?

Garipti ama ondan başka hiçbir erkeğin kendisine dokunmasına izin verebileceğini sanmıyordu. Kader nasıl bir plan kurmuştu da bu hâle düşmüştü?

Duvardaki saate baktı. Günün ilk ışıkları fosforlu kadranın üzerinde geziniyordu.

Daha vakti vardı.

Elini yavaşça uzattı. Genç adamın üstündeki örtüyü iyice kenara çekti. Sonra parmakları bacaklarının arasına doğru kaydı. Usulca aradığını buldu. Avucunun arasına alırken gözleri kocasının yüzüne gitti.

Okşamanın keyfini çıkarırken onun ne zaman uyanacağını merakla beklemeye başladı.

Galiba elindeki haylaz ondan önce uyanmıştı. Gittikçe sertleşmesi üzerine gülümsedi. Levent'in gözleri de aralanınca gülümsemesi arttı. Şimdi avucu daha da sıkı bir baskıyla genç adamın uykusunu açmaya çalışıyordu. Gözleri elindekine çevrildi. Yeterince sertleşmiş gibiydi. Sahibi uyusa da olurdu. Usulca kocasının üzerine tırmandı. Kasıklarını doğru konuma getirerek ona biraz daha zaman verdi. Hafifçe sürtünüyordu. Elleri kocasının göğsündeydi. Onun da kocaman elleri kendi göğüslerine kapanınca vaktin geldiğini anladı.

Hiçbir çaba harcamadan, sadece doğru bir baskıyla birleşmelerini sağladı. Çoktan hazırdı zaten. Gözlerini yumdu. Bu hissi, bu sahiplenilmeyi seviyordu.

Bu sefer tüm işi kendisi yaptı. Kocasının alevli gözleri kendisini yiyip bitirirken ve kocaman elleri göğüslerini hoyratça sıkarken üstünde kıvranıp durdu. Kalçalarını kıvırdıkça içindeki canavara ve dolayısıyla kocasına da zevk verdiğini biliyordu. Uzun saçları savrulup duruyordu. O kadar hızlı hazır oldu ki kendisini tutmayı bıraktı. İnlemelerini bastırmaya çalışarak zevkin doruklarına ulaştı.

Aldığı hazzı tarif etmek zordu. Hiç bitsin istemiyordu. Onun henüz rahatlamadığının farkındaydı. Bunu fırsata çevirerek hareketlerine devam etti. Birkaç dakika sonra kalçalarına kayan eller artık daha güçlü çekmeye başlamıştı. Arden bu sert çekişlerin sonunda yine hazır olduğuna inanamıyordu.

"Levent!" dedi şaşkınca. Bu bir yalvarıştı. Sonra dudaklarını sımsıkı kapattı. Canı acıyormuşçasına gerildi. Güçlü inlemesini engellemeye çalıştı. Yine alabildiğine bir zevk âlemine yükselirken bu sefer kocasını da yanında çekip götürdü.

Bir dakika sonra ikisi için de zevk âleminden dünyaya dönüş gerçekleşmişti. Genç kız kocasının göğsünün üzerine yığılırcasına kapandı. Hiç gücü kalmamıştı. İki yana açık bacakları bile ağrıyordu. Nefesini düzenlemeye çalışarak gözlerini yumdu. Yanağının altında genç adamın sıcak tenini hissediyordu. Şu anki yaşadığı huzuru hayatı boyunca yaşamamıştı. Hâlâ kalçalarını okşayan eller bazen sırtına doğru çıkıyordu. Terli bedenini sakinleştirmeye çalışır gibiydi.

Saniyeler geçiyordu. Evin dışında artık hareketlenme başlamıştı. Pencerelerin izolasyonları çok iyi olsa da belli belirsiz araç sesleri geliyordu. Başını kaldırıp kocasının kahverengi gözlerine baktı.

"Güzel miydi?" diye merakla sordu.

"Evet..."

Genç kız utangaç bir şekilde dudağının kenarını ısırdı. "İki defa boşaldım ben..."

"Biliyorum."

"İşin sırrı sende mi, yoksa ben gerçekten azgın bir eskort kız mıyım?"

"Ne önemi var?"

Arden onun yakışıklı yüzünü süzdü. "Aklımı karıştırıyorsunuz Avukat Bey!" dedi yavaşça. Kocası sessizdi. Genç kız iç çekti. "Benim hazırlanmam lazım. Derse geç kalmayayım." Aslında o anda o huzurlu andan, sıcak kollardan, bedeninde gezinen parmaklardan uzaklaşmayı canı hiç istemiyordu.

"Seni bırakırım."

"Hayır, ben metroyla giderim. Sizin için erken daha." İsteksizce doğruldu. Genç adamın üzerinden yana kaydı. "Sen uyu. Ben duş alacağım."

Yataktan kalktığında yine olanca güzelliğiyle kocasının gözleri önünde durdu. Onun kendisine böyle ateşle bakmasından hoşlanıyordu. İki günlük soğukluk ise hiç hoşuna gitmemişti. Ciddi olması başkaydı soğuk olması bir başka.

"Gitmeden görüşür müyüz?"

Genç adam da çıplaklığından hiç utanmadan sırtüstü yatıyordu. "Annemin muayenesinden sonra seni çaldırırım. Dersin müsait olursa görüşürüz."

"Hocadan izin alırım belki..."

"Zora sokma kendini."

Aslında çok uzun zaman önce kendisini zora sokmuştu. O gece ona o tuzağı kurduğunda tüm hayatı zora girmişti. Ne yapacaktı bu adamla? Her şey tepetaklaktı. Ona karşı olan hisleri resmen fırtınalarla doluydu. Onunla olmuyordu ama... galiba... onsuz da olmuyordu.

Bu acımasız avukata, bu müşfik kocaya fena hâlde alışmıştı.

Duşunu alırken banyonun kapısı açıldı. Levent çıplak bir hâlde içeriye girdi. Sonra gayet teklifsiz bir şekilde duş kabininin cam kapısını

yana çekti. Duşun altında vücudundaki sabunları durulayan Arden'in yanına sokuldu.

Arden elinde olmadan gülümsedi. "Ne yapıyorsun?"

Genç adam cam kapıyı çekti. Şimdi onun da vücuduna sular geliyordu. "Karımla duş alacağım."

"Sadece duş mu?" diye iğneleyen bir sesle sordu genç kız.

"Biraz zorlarsam fazlası olabilir mi?" Elleri şimdi göğüslerine kapanmıştı.

"Ben de tam çıkıyordum. Hiç vaktim yok..."

"Hiç mi?"

"Maalesef!" Onun da elleri genç adamın kollarında, göğsünde gezindi. Sonra en sevdiği şeylerden birini yaparak aşağıya indirdi. Heyecanlanmış organını sevgiyle avuçladı. "Bir dahaki gelişinde yaparız."

Levent çok üstelememişti. "Peki!"

"Ve bu benim..." dedi Arden avucundakini hafifçe sıkarak. Güzel gözleri şimdi ıslak ortamda gri gibi duruyordu. Kocasının gözlerinin derinliklerine baktı. "Başka bir güzel karşına çıkarsa... benim olduğunu hatırla." Kıskanç bir kadının söyleyebileceği olağan şeylerdi. Kıskandığını artık kendine itiraf ediyordu. Sonra isteksizce ekledi. "Ve benden bıkıp... beni aldatmaya niyetlenirsen de... haberim olsun."

"Kızmaz mısın?" Üstlerinden akan suyun etkisiyle onun da saçları ıslanmış, gözleri daha koyu olmuştu. Belki de bu bakışlar genç karısının dokunuşlarından etkilenmişti.

"Başkasından duyarsam kızarım. Bu evlilikte sana tamamen sahip olmadığımı biliyorum. Bana sadık olmak zorunda değilsin."

"Öyle mi?"

"Sadık olman... daha çok hoşuma gider tabii!" Arden bir an durakladı. Kaşları hafifçe kalktı. "Bana bir oyun yapmıyorsun değil mi?" Merakla kocasının bir şey belli etmeyen yüzünü süzüyordu.

"Ne oyunu?"

"Sana alışmamı, seni sevmemi sağlayıp sonra yüzüstü bırakarak benden intikam almaya çalışmıyorsun, değil mi?" Bu teori annesinin teorisinin zıttı olsa da gerçek olabilirdi.

"Çok saçma bir fikir!"

"Öyle mi?"

"Evet, öyle! Beni hiç sevmeyeceğini söylemiştin yanlış hatırlamıyorsam?"

Öyle mi demişti? Kendisi hiç hatırlamıyordu.

"Zaman çok vicdansız!" dedi genç kız yavaşça. Sesinde belirgin bir sıkıntı vardı. Hatta biraz üzgün gibiydi. "Sana kızgınlığımı korumakta zorlanıyorum. Bu iyi adam, bu iyi âşık tavırların..." Hafifçe yutkundu. "... aklımı cidden karıştırıyor."

Levent birkaç saniye onu süzdü. Genç kızın göğüslerini okşayan elini havaya kaldırdı. Yüzüne dökülüp güzel gözlerini kısmen gizleyen bir tutam saçı kenara çekti.

"Yani zamanla beni sevebilir misin?" Parmakları şimdi de narin omuz kemiklerinde geziniyordu.

Arden hafifçe gülümsedi. "Böyle bir şey olsun istemezsin. Kaçtığın diğer yapışkan kadınlar gibi olursam eminim hiç hoşuna gitmez. Zaten ben de babamı hapse attıran adamı sevecek değilim. Kendimden nefret ederim sonra."

"Babanın suçuydu!" diye zayıf bir fısıltıyla mırıldandı Levent.

İşte yine aynı noktaya dönmüşlerdi!

Genç kız elini onun hâlâ sertliğini koruyan organından geri çekti. Parmak uçlarında yükselip kollarını kocasının boynuna doladı. Kasıklarını yasladığı sertlik yeterince kızmasını engelliyordu.

"Bu konuyu açmayalım yine. Aramızdaki barışın kırmızı çizgisi olsun. Birbirimizi olduğumuz gibi kabul edelim. Sen beni kollayıp koruyan adamsın. Sevişmeyi sevdiğim adam! Bu yeterli. Ben seni sevmek istemiyorum."

Dudaklarını uzatıp genç adamın keskin çizgili dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Anlaştık mı?"

Levent gülümsedi. Arden o gülümsemedeki burukluğu hissetmedi. "Anlaştık!"

"Güzel!" Göğüsleri ona yapışmışken, kasıklarına sürtünen sert baskı içini ürpertirken ondan ayrılmak çok zordu. Kollarını indirdi. Yeniden ayak tabanlarına basıp hafifçe uzaklaştı. "Gerçekten geç kalacağım. Beni kolayca tahrik ettiğin için sana çok gıcığım."

Kaçarcasına banyodan çıktı. Bornozuna sarınıp yatak odasına geçti. İyice kurulanıp iç çamaşırlarını giydi. Camdan gördüğü kadarıyla yağış

yoktu. Böyle havalarda sabahları çok serin olurdu. Sıkı giyinse iyi olacaktı.

İç çamaşırlarıyla banyoya geçip saçlarını kurutmaya başladı. Gözü geniş duş kabinine kayıyordu arada sırada. Oradaki iri gövde de işini bitirmek üzereydi. Durulandığını gördü. Buhardan dolayı çok ayrıntı seçemese de o heybetli vücudun tüm ayrıntıları aklındaydı zaten.

Duşunu bitiren kocası kabinin kayan kapısını çekti. Arden hemen dönüp kapının arkasından onun bornozunu aldı. Genç adama doğru uzattı. Teşekkür eden genç adam ıslak bedenine bornozunu giydi. Sonra gelip saçlarını kurutan karısına arkadan sarıldı. Dudakları boynuna gömüldü. Bu duyarlı öpücükle Arden gözlerini kapatmıştı. Elleri göğüslerine kapanınca iç çekti.

"Levent!"

Genç adam hemen hem ellerini hem de dudaklarını geri çekmişti. "Tamam! Tamam! Biliyorum kızıyorsun!"

"Kızmıyorum!" Aynadan gözleri kesişti. Arden yavaşça dönüp ona baktı. "Aksine hoşuma gidiyor!" dedi hafif bir sıkıntıyla. "Hoşuma gittiği için durmalısın."

"Sana her dokunuşumda bir şey olacakmış gibi gerilmene gerek yok. Birbirini seven çiftler bazen keyif için de birbirlerini okşayabilirler."

Arden gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

"Öyle! Bazen küçük bir dokunuş, küçük bir öpücük, seksten daha doyurucudur."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu ama benim sorduğum o değildi."

"Neydi?"

"Biz birbirini seven bir çift miyiz?"

Levent duraklamıştı. Sonra hafifçe gülümsedi. "En azından bir çiftiz. Belki de beş yıl boyunca senden başka kadına bakmayacağım. Bu güzel vücuttan, teninin bu şahane kokusundan kendimi uzak tutmak zor geliyor."

"Ya birbirimizi sevseydik?" Genç kızın gözleri merakla kısılmıştı.

Genç adam hiç düşünmedi bile. "O zaman sen de bana dokunmaktan hoşlanırdın!"

Arden yalancı bir kahkaha attı. "Seni deli! Zaten sana dokunup duruyorum. O koca şeyine sen bile benim kadar dokunmuyorsundur!" Ona iyice sokuldu. Küçük elleri genç adamın bornozunun içine girdi. Geniş

göğsündeki kasları sevdi birkaç saniye. "Aslında... sana dokunmak çok güzel!" diye yavaşça itiraf etti. "Pürüzsüz cildin, parfümsüz bile güzel kokan tenin, çekici kasların... Sanırım şanslı bir eskort kızdım ben. O yüzden o gece senden hiç tiksinmedim. Sana karşı olan tüm..."

Dudaklarını sıktı. Devam etmek istemedi. Artık ona olan nefreti veya yüreğini yakan öfkesi kendisini bile rahatsız ediyordu. Bunu vurgulamanın da anlamı yoktu. Bu adamı sevmeyebilirdi ama bu vücudu, kendisinde oluşturduğu bu hissiyatı seviyordu.

"Tüm nefretine rağmen mi?" diye onun yerine tamamladı Levent.

"Bunları konuşmayalım artık." Ellerini isteksizce çekti. "Hazırlanmalıyım. Geç kalacağım."

"Tamam, ben seni bırakırım."

"İnan gerek yok. Ben kendim giderim."

"Bırakacağım..." diye inat etti Levent. Ondan uzaklaşıp banyodan çıktı. Belli ki itiraz kabul etmiyordu.

Arden saçlarını kuruttuktan sonra odaya geri döndü. Levent çoktan giyinmişti. Beyaz gömlek ve siyah kot pantolonuyla çok yakışıklı görünüyordu. Tıraş olmamıştı. Kirli sakal da yakışıyordu ona.

Genç kız kırmızı boğazlı kazağını giydi. Ardından lacivert pantolonunu giyip dudaklarına hafif bir ruj sürdü. Parlak saçlarıyla, mükemmel fiziğiyle ve o sevimli yüzüyle gerçekten çok çekici olmuştu. Dönüp kocasına baktı.

"Ben hazırım Avukat Bey!"

Evde henüz herkes uyuyordu. Ne de olsa hastane randevusuna epeyce vardı ve vakit de çok erkendi. Birkaç dakika sonra genç adamın evin önüne park ettiği arabaya binmişlerdi. Hava gerçekten soğuktu. Gökyüzünde çok az bulut vardı. Diğer yandan gece epeyce nem yapmıştı. Araçların üstü yağmur yağmış gibi ıslaktı.

Levent'in dikkatli sürüşüyle okulun önüne tam vaktinde geldiler. Aslında metroyla gelmek daha hızlıydı. Genç adam ise sanki beraber oldukları süreyi uzatmak için elinden geldiğince yavaş sürmüştü.

"Telefonumu sessize alacağım ama hep yanımda olacak!" dedi Arden. Emniyet kemerini çözmüştü. Gözleri kendisine bakan kocasına çevrildi. "Hastaneye gelince beni çaldır. İmkân olursa mutlaka gelirim."

Genç adam başını eğdi. "Tamam..."

"Tamam..." Gülümsedi elinde olmadan. Bir ayrılık öpücüğü neden aklından geçip duruyordu ki? Tabii bu imkânsızdı. Çevrede onu tanıyan birisi çıkabilirdi. Etrafta hareketlilik artmıştı. "Görüşürüz..."

Araçtan inip kapısını çabucak kapadı. Etrafına bakındı. Şimdilik tanıdık kimse yoktu. Hastanede çalışan bazı kişiler şartlar gereği evli olduğunu öğrenmişlerdi. Neyse ki arkadaşlarının hiçbirisi henüz bilmiyordu.

Gerçi bu aşamadan sonra öğrenseler ne olacaktı?

Karacan ailesinden kimse bu evliliğin sır olarak kalmasını önemsemiyor gibiydi. Çok ilginçti! Nedendi acaba?

Ücretsiz PDF Kitap Aşsivi -

Bölüm 32

GERÇEKLER

12 Ocak Pazartesi

Doktor Mustafa, Meliha Hanım'ın evine gidebileceğine karar vermişti. Günün haberi buydu.

Arden onun mutlu gözlerine bakıyordu. Haklıydı elbette! Evine gidiyordu. Yuvasına! Orada güzel kızını görecekti. Kocası, oğlu ve kızıyla eskisi gibi mutlu günleri olacaktı. İyileşmesi daha kolay ve hızlı olacaktı.

İçi sızladı.

Kendisi ise yine yalnız ve soğuk günlerine dönecekti. Havalar ısınsa bile o soğukluk gitmeyecekti.

Kocası olmayacaktı! Annesi olmayacaktı!

Levent bir daha kim bilir ne zaman gelirdi! Annesi de öyle!

Gözleri Doktor Mustafa Kocabek'le konuşan annesine kaydı. İkisi de gülümsüyordu. Annesi doktora ne soruyordu acaba? Ya da ne anlatıyordu? Yakışıklı doktor gülümseyerek onu dinlerken annesinin gözleri ne de güzel parlıyordu öyle!

Doktor onları uğurlamak için hastanenin çıkışına kadar gelmişti. Bu da ilginçti. Hepsi kapının önündeydiler.

"Önce anneni eve bırakacağız," dedi Levent. "Eşyalarımızı toplayıp oradan İzmir'e döneceğiz."

Genç kız bu sefer durgun gözlerini kocasına çevirdi. Kalbi değişik bir hisle doluydu. Sanki buruktu. Sanki... Sanki onu özleyecekti. Bu yakışıklı adam, tuzak kurduğu o nefret edilecek adam değildi artık.

Evlilik böyle bir şey miydi?

Sevmediğin birisini bile özletiyor muydu? Yoksa bütün korkusu yine yalnız kalmak mıydı?

"Dikkatli sür!" dedi kendisini toplamaya çalışarak.

"Sürerim..."

"Bir daha... ne zaman gelirsin?"

Levent olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. "Gelmemi istiyor musun?"

"Bana sürücü kursu bakmak için gelmeyecek miydin?"

"Sen beni bekleme! Çevrenden araştır. Parası önemli değil. En iyi sürücü kursu olsun. Bizzat sürüş eğitimlerine katılacağın bir kurs olsun. Ben geldiğimde de seninle birlikte pratik yaparız."

O sırada Meliha Hanım yanlarına yaklaştı. Elini gelinine uzatmıştı. "Biz gidelim artık. Sen de dersine geç kalma." Onun elini öpmesine izin vermeden kendisine çekti. Öz kızı gibi sarıldı. Geri çekildiğinde gözlerinin içine bariz bir sevgiyle baktı. "Her şey için teşekkür ederim. Sen harika bir kadınsın!"

Arden de o tatlı gülümseyişiyle ona bakıyordu. "Benim için bir zevkti!" dedi içtenlikle. "Bir an bile sıkılmadım. Keşke gitmeseydiniz. Bu hafta sonuna kadar annemle, benimle kalsaydınız."

"Çok isterdim ama... kızım gözümde tütüyor."

"Evet, bunu anlıyorum."

"Sen gel bir hafta sonu bize!"

Arden açıkça şaşırmış, hatta hafifçe de irkilmişti. O sırada arkada bekleyen Kadir Bey'e gözü kaydı. Adam sessizce iki kadının konuşmasını izliyordu. Karısının teklifine ne itiraz etmişti ne de homurdanarak tepkisini belli etmişti. Öylesine bakıyordu.

"Teşekkür ederim ama..."

"Dersleri çok yoğun anne!" dedi Levent o duraklayınca. "Çoğu hafta sonu ben varken bile çalışıyor. Gelmesi mümkün değil."

Arden kalbine bir bıçak saplanmış gibi nefesini tuttu. Dudakları kasıldı. Levent onun İzmir'e gelmesini istemiyordu anlaşılan! Tuzak kuran kötü karısının kendi özel hayatına, ailesine karışmasını istemiyordu. Bu evliliğin gidişatını biraz değiştirmiş olsalar da hâlâ eski anlaşmaya bağlı olduğunu belli etmişti. Birbirlerinden olabildiğince uzak olmaya karar vermişlerdi. Bu zorunlu evliliğin en önemli şartı buydu. Ailelerin huzuru için ne kadar az görüşürlerse o kadar iyiydi.

"Doğru!" dedi gülümsemeye çalışarak. "İlk senemiz hep ezber maalesef. Çok konu var."

"Bir iki gün dinlensen bir şey olmaz. Gelmek istediğinde söyle, Levent seni getirsin."

Genç kız bir şey demedi. Şimdi sıra Kadir Bey'deydi. Karısının omzu üzerinden bakıyordu ama veda sırası gelince bir adım öne çıktı. Kocaman elini uzattı.

"Misafirperverliğin için teşekkür ederim," dedi ciddi sesiyle.

Arden de aynı ciddilikle cevap verdi. "Görevimdi..." O da elini adamın eline mesafeli bir şekilde uzattı. Garip ki Kadir Bey onun elini hemen bırakmamıştı.

"Bir ihtiyacın olursa... ne olursa... beni arayabilirsin."

İşte bu ilginçti. Öylesine söylenmiş bir söz müydü? Adam kendisinin, oğlunu tuzağa düşüren kadın olduğunu unutmuş muydu? Bir torun sahibi olmasını engelleyecek kötü kadına bu samimi teklifi kazara mı yapmıştı? Belki de herkesin önünde, en azından Doktor Mustafa ve annesinin önünde iyi birisi gibi mi gözükmek istiyordu?

"Teşekkür ederim. Bir ihtiyacım yok şimdilik."

"Telefonum sende yoktur büyük ihtimalle ama seninki bende var. Sana mesaj atarım. Kaydetmeyi unutma."

Arden iyice şaşırmıştı. Başını eğebildi sadece. Yan gözle kocasına baktı. Babasının ne sözlerine şaşırmış gibiydi ne de ılık tavrına... Neler oluyordu böyle? Yoksa kendisine oyun mu yapıyorlardı? Levent'ten erken boşanması için nabız mı yokluyorlardı?

Ayrılma vakti gelmişti. Doktor onlardan izin isteyip hastaneye geri döndü. Levent de park yerinden arabasını alıp geldi. Hepsi bir araca bindiler. Levent annesinin binmesine yardım etmek için dışarıya çıkmıştı. Kapıyı kapatıp Arden'in yanına geldi.

"Sanırım seni yine öpemeyeceğim!" dedi alçak sesle.

Arden'in göz pınarları sızlıyordu. Neler oluyordu böyle? Kalbi niye ikiye ayrılmıştı? Gözleri neden buğulanmıştı? O sevdiği adam değildi ki!

"Sabah... yeterince öptün!" dedi üzgünce. Bir yandan da aklı onun, İzmir'e gelmesini istememesiyle doluydu. Canı acıyordu.

"Evet..."

Genç kız yutkundu. "Ama ben seni öpebilirim!" Ona doğru yaklaştı. Kollarını tutarken parmak uçlarında yükseldi. Dolgun dudaklarını

kocasının pürüzsüz yanağına dokundurdu. Burnuna dolan o parfümü bir daha uzun bir süre koklayamayacaktı.

Bakıştılar bir an. Sonra Levent yavaşça geriye döndü. Beyaz *SUV* araca binip motoru çalıştırdı. Hareket ederken gözleri bir an karısına kaydı. Arden ciddi bir şekilde duruyordu. Sadece hafifçe elini kaldırmıştı.

Genç kız o gün derse dikkatini vermeye zorlanıyordu. Neyse ki son saatlerde hocalardan birisinin acil ameliyatı çıkmıştı. O gidince öğrenciler de evlerine iki saat erken dönmüşlerdi.

Arden de metroyla eve gitti. Sokağın köşesindeki büyük marketten ekmek ve yumurta aldı. Et reyonuna gidip gezindi. Biraz oyalanmak ona iyi gelmişti. Annesi hâlâ evde olsa bile nedense eve girmek istemiyordu.

"Hoş geldin kızım!" Annesi oturma odasındaydı. Onu görünce şaşırmıştı. "Erken geldin!"

Ev sessizdi gerçekten. Annesinin izlediği televizyonun kısık sesinden başka bir şey yoktu. "Hocanın acil ameliyatı çıktı. Bizi gönderdiler." Gülümsemeye çalıştı. Elindeki poşeti kaldırdı. "Bak ne aldım?"

Kadın poşetin içini tam olarak göremiyordu. "Ne o?"

"Pirzola! Hem de süt kuzu pirzolası. Marketteki et reyonunda çalışan çocuk bunun yeni geldiğini ve kaçırılmaması gerektiğini söyledi. Pişirmeden bile yiyebilirmişiz."

"Öyle mi?" Gülümsemişti.

"Yalnız kalışımızı kutlayalım! Öyle değil mi? Anne kız nostalji yapmış oluruz."

Annesinin gülümsemesi devam ediyordu. "Gidişlerine sevindin mi?"

Arden bakışlarını kaçırdı. "Biraz rahatladım doğrusu." Mutfağa doğru yöneldi. "Karacan ailesi sınırlarımı zorluyordu. Sen sıkılmadın mı?"

Annesi de peşinden gelmişti. "Ben de sıkılırım sanmıştım ama hiç de öyle olmadı. Meliha Hanım çok tatlı bir kadın çıktı."

Arden elinde olmadan parlak gözlerle ona döndü. "Öyleydi değil mi? Hasta olarak hiç eziyeti olmadı."

"Gayet mutluydu burada. Seni de seviyor gibi gözüküyordu."

"Öyle mi?"

"Bana karşı da oldukça iyiydi. Hepsi öyleydi."

"Niye iyi olmasınlar ki? Senin hiçbir suçun yok. Ayrıca bu hâle düşmemizin sebebi onlar." Markette nazikçe dövülmüş pirzolayı çıkarıp bir kenara koydu. Kasap pişirmeden önce oda koşullarında dinlenmesini

söylemişti. Ekmeği ve yumurtaları da kaldırdı. Bir sandalyeye oturan annesi sessizdi. İşini bitiren genç kız ona döndü.

"Pişirmek için henüz erken, değil mi?"

"Bence de erken. Aç değilim pek."

Arden huzursuzca kıpırdandı. "Seni arayan oldu mu? Benim telefonum amfide çekmiyor bazen."

Kimi kastettiği belliydi. Annesi başını eğdi. "Meliha Hanım aradı. Eve varmışlar. Teşekkür etti. Sen derstesin diye aramaya çekinmişler."

Genç kız belli etmese de rahatlamıştı. Hafif bir nefes aldı. "Anladım..."

Bu sefer annesi sordu. "Kocan aradı mı?"

Arden omuz silkti. Yüzü yine bulutlanmıştı. "Aramaz o. Öyle bir huyu yok. Hem niye arasın ki?"

Kadın hafifçe gülümsedi. "Doğru! Kendisinden nefret eden bir kadını niye arasın ki?"

Arden kalçasını mutfak tezgâhına yaslarken kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözleri dalgınlaşmıştı. Hafif bir nefes aldı. "Öyle!" dedi yavaşça. "Niye arasın ki?" diye tekrarladı.

"Bence sen arayabilirsin?"

Arden'in başı öne düştü. "Ben niye arayayım?"

"Can sıkıntısından olabilir. Çok vaktin olduğu için olabilir. Onu merak ettiğin için de olabilir." Olgun, güngörmüş bir kadının bilgeliği vardı sesinde.

"Onu merak etmiyorum," diye mırıldandı. Sesiz geçen birkaç saniyenin ardından başını salladı. "Ama evet, fazladan biraz vaktim var. Yemeğe kadar."

"Güzel, ara onu hadi."

Arden elini cebine attı. Telefonunu çıkardı. Kocasının numarasını çevirmeden önce kendisine bir mesaj geldiğini gördü. Levent'e olan kızgınlığından gün boyu eline telefon almamıştı. Tüm gün telefonunun çalmasını beklemiş, çalmayınca da alıp bakmak bile istememişti.

"Ben kayınpederin. Eve sağ salim geldik. Misafirperverliğin için teşekkür ederiz. Numaramı kaydetmeyi unutma."

"Kadir Bey mesaj atmış!" dedi. "Teşekkür ediyor."

"Kibar adam."

"Ne demezsin!" Yine de adamın numarasını rehberine kaydetti. Öyle çok fazla kişi olmayan rehberinde kocasını buldu. Ezbere bildiği numaraya tıkladı. Birkaç saniye sonra telefon karşıdan açıldı.

"*Alo!*"

"Merhaba! İyi akşamlar..." dedi genç kız. Kocasının kalın sesini duyunca kalp atışları gereksiz yere hızlanmıştı.

"*İyi akşamlar Arden...*" Genç adam onun arayışı karşısında şaşırmış gibiydi. "*İyi misin? Bir sıkıntı mı var?*"

"Hiçbir sıkıntı yok!" Dişlerini sıktı. Aslında vardı tabii! "Sen aramayınca ben arayayım dedim. Kazasız belasız varmışsınız neyse ki!"

Kısa bir sessizlik oldu. "*Evet, geldik. Gelir gelmez de bir toplantıya girdik. Hâlâ toplantıdayız.*"

"Hımm. Kolay gelsin o zaman. Neyse ki baban bana mesaj atacak zamanı bulmuş." Sesindeki hafif kızgınlık belli ki karşıya sağ salim erişmişti.

"*Sana mesaj atarken beraberdik.*"

"Yine de sen bir arasaydın daha iyiydi. Ne bileyim, en azından o mesajı sen atsaydın!"

Genç adamın gülümsediğini hissetti. "*Bunları cidden mi söylüyorsun?*"

"İnsanın karısını rahatlatmak istemesi normal değil mi?"

"*Gerçekten merak mı ettin?*"

Arden dişlerini sıktı. "Aslında hiç merak etmedim ama... ama annem ısrar etti diye arıyorum." Gözlerini annesinin ayıplayan yüzünden kaçırdı. "Neyse! Kapıyorum ben! Sana iyi çalışmalar."

"*Aslında...*" diye başlayan genç adamı duyunca telefonu kapatmaktan vazgeçti. "*Aslında karımın gerçekten merak ettiğine inansaydım, belki bu hafta sonu da gelip ona olan özlemimi giderirdim.*" Genç adamın tok sesi sakin ve değişik bir ifadeyle doluydu. "*Belki o da beni özlemiştir diye düşünürdüm.*"

Arden'in tüyleri diken diken olmuştu. Kalp atışları yeniden hızlandı. Duruşu değişti. "Seni niye özleyeyim ki?" dedi yutkunarak. Annesi kaşlarını çatınca hafifçe kızardı. "Gelip gelmemek sana kalmış. Bu konuda bir şey diyemem. Ev senin evin."

"*Hımm... Demek öyle!*"

"Öyle!"

"*Beni özleme ihtimalin yok mu yani?*"

Genç kız bilinçsizce gözlerini yumdu. Onu daha şimdiden özlemişti. O kocaman bedenini, ciddi suratlı yakışıklı yüzünü, evi dolduran güçlü kişiliğini özlediğine inanamıyordu. Bu sefer özlemi sekse değildi. Bu sefer onaydı! *Kocasına!* Kalbinde yer edinmeye başlayan o kötü adama! Vicdansız avukata!

"Benim için... sadece kötü bir alışkanlıksın!" dedi fısıltıyla.

"*Evet, bunu söylemiştin. Hepsi bu mu?*"

O sırada arka planda, Levent'e çok yakın bir yerden bir kadın sesi duyuldu. "*Levent! Geliyor musun?*"

Arden bu sesi tanımıyordu ama olduğu yerde irkilmişti. Kocasının yanında bir kadın mı vardı? Toplantı demişti ama... ama ne tür bir toplantıydı bu? Çok genç bir kadın sesi olduğu açıkça belliydi. Üstelik kocasına adıyla seslenmişti. Sekreteri olsaydı adıyla seslenemezdi.

"*Bir dakika Selda! Geliyorum...*" diyen Levent yine ona dönmüştü. "*Arden! Gitmem lazım. Sonra yine konuşalım mı?*"

Aynı kadın sesi telefondan yine genç kadının kulağına kadar geldi. "*Arden kim?*"

"Konuşacak bir şey yok!" dedi düz bir sesle. Kalbindeki sızlamanın acısıyla yüzünü buruşturmamak için elinden geleni yapmıştı. "Sen işine bak. Gelirsen görüşürüz."

Onu beklemeden telefonu kapattı. Bir an elindeki siyah telefona boş boş baktı.

Annesi kızının güzel yüzündeki fırtınaları görmüştü. Önce tedirgin, sonra heyecanlı, sonra da hayal kırıklığıyla dolmuştu. "Ne oldu?"

"Hiç..."

"Söyle hadi!"

"Bir toplantıdaymış." Gözlerini annesine çevirdi. "Yanında bir kadın vardı. *Selda* diye seslendi ona..."

"Olabilir!"

"Kadın da ona adıyla seslendi!"

"Yani?"

"Levent'in benden önce bir ilişkisi varmış!" diye devam etti Arden. "Asena söylemişti. *Güzellikte dünyada ilk beşe girer,* demişti. Biz evlenmeden önce ayrılmışlar. Ama... Ama aynı kadın olmalı!"

Helin Hanım gülümsedi. "Kıskandın mı yoksa?"

Arden öfkeyle telefonunu cebine attı. "Kıskanmadım! Sonuçta nasıl evlendiğimiz belli! Fakat aramızda bir anlaşma yapmıştık. Sadece sözünü tutmasını isterdim. Başka bir kadın olursa bana söyleyecekti."

"Olduğunu söyledi mi?"

Arden gözlerini kırpıştırdı. "Söylemedi ama..."

"Sen gerçekten kıskanmışsın!" Annesinin sesinde buna hiç şaşırmamış gibi bir ton vardı.

"Her şey bir yana... O benim resmen kocam. Kıskanmasam bile üzerinde bir sahiplik hakkım var. Kendimi açtığım, bana dokunmasına izin verdiğim tek erkek." Üzgünce yutkundu. "Ve evet! Onu kıskanıyorum. Elimde değil."

Helin Hanım onun üzüntü dolu ifadesi karşısında hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. "Ben bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim. Eğer gizli saklı bir şey yapıyor olsa telefonda onun adını anmazdı bence! Öyle değil mi?"

Arden de duraklamıştı o an. Bu sözler hiç de saçma değildi. Öfke içindeyken bu aklına gelmemişti.

"Ama... madem öyle, niye o kadının yanında?"

"Bunu kendisine sor istersen?"

Arden omuz silkti. "Sormam hiç! Umurumda değil. Kendisi anlatırsa anlatır. Zaten bir daha kim bilir ne zaman göreceğim. Bir ay sonra olsa iyi! Aptal adam. Onu özlediğimi söylersem bu hafta sonu gelebilirmiş. Ne diye söyleyeceğim? Özlemedim ki!"

Mutfakta şimdi ağır bir sessizlik vardı. Arden'in sözlerinden sonra Helin Hanım sandalyesinden kalktı.

"Ona duyduğun öfkenin ateşini biraz söndürebilirsen, aslında kocanın çok iyi bir adam olduğunu görebilirsin." Eliyle çevreyi işaret etti. "Sırf bu ev, senin üstüne başına aldıkları değil. Gözleri nasıl hep senin üstünde, göremiyor musun?"

"Daha neler!" Dudağının kenarını ısırdı. "Onun benden tek istediği... cinsellik."

"Tek istediği o olamaz! Elbette iyi bir evlilikte cinsellik de önemlidir. Evliliği sağlam bir masa gibi düşün. Bir bacağını cinsellik oluşturur. O olmasa, en sağlam masa bile devrilir. Mutlu bir evlilik için çiftlerin yatakta iyi anlaşmaları çok önemlidir."

Arden meraklı, kısılmış gözlerle ona bakıyordu. "Ama ondan nefret ediyorum ben! Hoşlanmam... Hoşlanmam hiç normal değil!"

Helin Hanım kızının kızarmış yanaklarına, çekinik mavi gözlerine baktı. Sonra iç çekti. "Şu nefret yalanını bıraksan artık! Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Güzel bir evliliğin var. Yakışıklı ve seni hep koruyan bir kocan var. Yatakta da mutluysan, ne var bunda? Bak kızım! Seninle bu konuları hiç konuşmadık. Bana hep yaşın küçük gibi geliyordu. Hep erteledim. Zamanın değiştiğinin farkına varmadım. Senin büyüdüğünü görmezden geldim. Fakat gerçek bu! Sen büyüdün! Güzelleştin. Bir erkeğin dikkatini çekecek kadar gösterişli oldun."

"Onun istediği de bu işte! Güzel sarışın!"

"Öyle mi? Demek sadece güzelsin diye? Evleneli kaç ay oldu peki? Beş mi?"

"Altı!"

"Çoğu erkeğin ilgisi ilk birkaç aydan sonra tükenir. Hatta cinsel isteği bile biter."

Arden öfkeli bir nefes aldı. "Anne! Sen nereden biliyorsun ki bunları? Sen anlayamazsın!"

Kadın hafifçe kızardı. "Demek anlayamam?" Gözleri süzüldü hafifçe. "Babanla mutlu bir evliliğimiz mi var sanıyordun?" Kısa bir süre sustu. "Bunu sana söylemekten utanıyorum ama... bizim evliliğimizde o güçlü masanın bir bacağı uzun süredir yoktu. Neredeyse hiç olmadı!"

Genç kız gerçek bir şaşkınlıkla irkilmişti. Gözleri irileşti. Dudakları zorlukla kıpırdadı. "Anne?"

"Gerçek bu! Baban garip bir adamdı. İlk zamanlar onun ilişkiden hemen sonra koşarak banyoya gidişini, pislik çukuruna düşmüş gibi aceleyle temizlenişini garip bulmuştum ve önemsememiştim. Çok tecrübesizdim çünkü. Böyle şeylerin normal olduğunu sanıyordum. İnsan hâliyle kocasının ilişkiden sonra kendisine sarılmasını, yaşananların güzel bir şeymiş gibi hissettirmesini istiyor. Hiç öyle olmadı. Ben de yıkanıp temizlenmeden o yatağa girmezdi. Seksin zevkli olduğunu söylüyorlar ama ben bunu hiç tatmadım."

"İnanamıyorum buna!" dedi Arden bir rüyada gibi. "Hiç mi?"

"Hiç!"

Genç kızın gözleri yaşarmıştı. "Anne! Ama ben... ben doğdum?" dedi şaşkınca.

"Bebek yapmak için ne aşka gerek var ne de güzel bir cinsel beraberliğe!" Sesi buruktu.

Arden şaşkınca, garip bir hayal kırıklığıyla annesine bakıyordu. Sonra gidip o güzel, çekici kadına sarıldı. Bu kadar güzel bir kadının cinsellikten hiç nasibini almamış olması çok acıydı. Kendisi ise bir kere bile tatminsiz kalkmamıştı yataktan. Levent ne yapıp edip onun zevk almasını sağlıyordu. Hatta gecede birkaç kere yaptıklarında bile aldığı hazzı eksik bırakmıyordu. Sonrasında ise terli bedenleriyle ya uyuyup kalıyorlardı ya da birlikte duş alıp çıplak olmanın erotizmini yaşıyorlardı.

Birkaç saniye sarmaş dolaş kaldılar. Geri çekildiklerinde Arden'in aksine annesinin gözleri gayet kuruydu. Belli ki öyle bir hayata, öyle bir kocaya alışmıştı.

"Ve Asena!" diye devam etti Helin Hanım. "Onun da bu sebeple boşandığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben... Ben sadece anlaşamadıklarını biliyorum." Sonra kocasına o tuzağı kurdukları zaman kuzeninin kendisine söyledikleri aklında gezindi.

Neyse ki boşandığım sümsük kocam ne seksi severdi ne de böyle garip huyları vardı. Karşılıklı oral seksten nefret ederdi. Onu çıplak görmüşlüğüm bile pek yok.

İnanamıyordu! İki güzel kadının kocalarından yana böyle şanssız olmaları çok saçma değil miydi? Bir erkek karısından ne beklerdi ki? Asena oral seks yapmaya bile hazırken bunu istemeyen bir erkek ne cins bir şey olabilirdi? Levent bunun için kendisini hiç zorlamazdı ama dudaklarının arasına aldığında da keyifli nefeslerle eşlik ederdi. Sonuna kadar devam etmeyi bile kendisine bırakırdı. Ağzına dolan tattan o güne kadar hiç iğrenmemişti.

"Seks de bir anlaşamama konusudur..." diye mırıldandı Helin Hanım. Kalktığı sandalyesine geri oturdu. "Şimdiki gençler haklarını biliyor. Bir erkekten ne isteyeceklerini de biliyorlar. Ben öyle değildim. O yüzden Asena gibi cesur olup boşanmak aklıma bile gelmedi. Zamanla alıştım. Başımda bir kocam ve başımı sokacağım kiralık da olsa bir evim vardı. Antalya'nın kenar mahallelerinden birindeydi. Seksen metrekareydi. Sen o evde zorlukla doğmuştun. Baban yanımda değildi."

"Fakat... Fakat bu çok saçma! Neden?" Bitkince masanın yanındaki sandalyelerden birisine oturdu. Gözleri üzgünce annesindeydi.

"Baban erkek bir evlat isterken kız olacağını öğrenince çok sinirlendi. Benimle doktora kontrole bile gelmezdi. İşini bahane ederdi. Senin doğmana yakın Bulgaristan'a gitti. Tırgovişte'ye bağlı küçük bir kasabada ailesine ait bir miras işi vardı ama sanırım kısmen de üzerindeki evlilik baskısından kurtulmak istiyordu. Evlilik, baba olmak ona göre değildi. Ben ise hâlâ ona inanıyordum. Onu bekliyordum. Bir gün aniden kanamam başladı. Komşu kadın ebeydi. O olmasaydı belki sen, belki ben veya belki ikimiz de ölmüştük. Seni doğurdum ama neredeyse iki üç hafta yatakta yattım. Sütüm azdı. O zamanlar gelirimiz iyi değildi. Beslenemiyordum ve baban da hâlâ yoktu. Telefonla erişmek zordu. Sofia halan olmasaydı açlıktan ölürdüm belki. Asena da küçücüktü. Onların da paraya ihtiyacı vardı."

"Bunları bana niye hiç anlatmadın?"

"Zamanını bekliyordum. Gözümde hiç büyümedin."

"Babam ne zaman geldi?"

"Senin doğumundan üç ay sonra geldi. Hâli hiç iyi değildi. Miras kavgası olmuş. Para bölüşülürken tabancalar ateşlenmiş. Baban kendi kuzenini vurmuş. Bir süre tutuklu kalmış ama akrabaları şikâyetlerini geri çekince hapisten çıkmış. Tabii miras parasının yarısını da kan bedeli olarak bırakmak zorunda kalmış. Geldiğinde iyice değişmişti. Sinirli ve saldırgandı. Önceleri sana hiç ilgi göstermiyordu. Güzel bir kızı olması umurunda değildi. Benim ısrarım üzerine seni nüfusa kaydettirdi. O yüzden altı ay geç kayıt oldun."

"Bu sayede de Karacan ailesine o tuzağı kurabildim!" diye sayıklarcasına mırıldandı Arden. Bunların hiçbirisini bilmiyordu.

"Evet..."

"Ama... Ama babam beni severdi!" diye itiraz etti genç kız. "Sen de onu severdin! Mahkemede Kadir Karacan'a yalvardın!"

Annesinin başı öne düştü. Sessiz kaldı birkaç saniye. Belli ki en doğru kelimeleri düşünüyordu.

"Baban mirastan kalan parayla küçük bir iş kurdu. Sofia halana ait paraya da el koymuştu ama zavallı kadın bunu bilmiyordu. Babanın hiçbir şey alamadan, kanundan kaçarak Türkiye'ye geldiğini sanıyordu. Baban benden çenemi kapalı tutmamı istedi. Hiçbir şey söylememem için sıkı sıkıya tembih etti. Halan o kadar saftı ki hiç şüphe bile duymadı. İşi hangi parayla kurduğunu bile sormadı."

"İnanamıyorum! Bahsettiğin gerçekten babam mı? Öz kardeşini mi dolandırdı?"

Helin Hanım ağır ağır mırıldandı. "Para hırsı... kardeş mardeş tanımaz. Para, kişiliği zayıf herkesi bozabilir. Para, hırsı olan herkesi kötü yollara itebilir."

Arden'in tüm vücuduna ateş basmıştı. Duydukları beyninin içinde bir oraya bir buraya çarpıp duruyordu. Annesi son cümleleriyle bir şey mi demek istiyordu? Bir gerçeği daha mı açıklamak istiyordu?

"Yani... babam?.." diyebildi sadece.

Kadın gözlerini onun gözlerinin en derinlerine dikti. Yavrusunun yaşadığı karmaşanın farkındaydı ama onun mutluluğu için gerçekleri gögüslemesi gerektiğini biliyordu.

"İlk zamanlar babanın yeni işi iyi gitti. Sonra nedense sıkıntıya girdi. Yaşlı bir ortağı vardı. Onunla kavgalı ayrıldı. Adam babanı dolandırıcılıkla suçladı. Mahkemeye verdi. Hiçbir şey çıkmadı tabii. Ben bile babana yürekten inanıyordum. Sonra bir mucize eseri Karacanların bayisi olduk. Çok iyi satışları vardı. Kâr marjları çok iyiydi. En azından baban bana öyle olduğunu söylüyordu. Kısa sürede iyi para kazandık. Ev aldık. Araba aldık. Ben mutluydum. Baban sana daha çok ilgi gösteriyordu. Güzelliğinden, güçlü kişiliğinden gurur duyuyordu. Erkek evlat sahibi olamamıştı ama sen çoğu erkek evlattan daha güçlüydün. Açığı kapatmıştın. Babanla aramızdaki tek ortak ilişki, senin varlığındı. Sen doğunca benim tüm hayatım zaten sen olmuştun. O yüzden uzun bir süre babanın... yaptıklarını görmezden geldim."

Arden nefesini tutmuştu. Gözleri iyice yaşarmıştı. "Anne! Karacanların haklı olduğunu söyleme bana sakın!" Annesi sessizdi. Genç kız korktuğunun başına geldiğini anlamıştı. "Babam onları gerçekten dolandırdı mı?" diye kalbi yırtılırcasına sordu. Şaşkınlıktan neredeyse haykırmıştı.

"Son mahkemede sen de vardın! Bir sürü delil öne sürdüler. Hepsi de gerçek kanıtlara dayalıydı. Yine de ben ilk zamanlar buna ihtimal vermiyordum. İyi kazanıyorduk. Baban neden böyle bir işe girişsindi ki? Muhasebeciyle kâğıt üzerinde oynamalarını gerektirecek bir şey olamazdı. Babanla tutukluyken görüştüğümde, benden karar mahkemesinde ne yapıp edip Kadir Karacan'ı ikna etmemi istedi. Gerekirse yalvarmamı söyledi! Hatta... Hatta güzelliğimi kullanmamı bile istedi. Erkeklerin güzel kadınlara dayanamayacağını söylemişti."

Arden'in güzel mavi gözleri şimdi kopkoyu olmuştu. Laciverte dönüşmüştü adeta. İçleri ıslaktı. Birer damla yaş güzel yanaklarından aşağıya süzüldü. Konuşacak hâlde değildi.

Bunları başkası söylese yalan olduğunu yüzüne doğru haykırırdı!

"Mecburen yalvardım. Tüm gururum incinmişti..." diye devam etti annesi. "Kocaman şirket sahibi adam! Beni dinlemedi elbette. Adalet yerini bulsun istiyordu. Ben olsam ben de dinlemezdim. Başka şeyler keşfetmiştim. Evde... Evde kilitli bir depo vardı. Sen de biliyorsun orayı."

"Babam hurda elektronik malzemeler olduğunu söylerdi."

"Gizlice kaçırdığı, bozuk olduğunu söylediği malzemelerdi. Meğerse el altından onları satıyormuş. Sağlam malzemeleri garanti kapsamında yenileriyle değiştiriyormuş. Tutukluluğu kesinleşince muhasebecisi bir kamyonla eve geldi. Sen okuldaydın. Telaş içindeydi. Depoyu boşaltıp delil kalmamasını sağladı. Sonra duydum ki o da yakalanmış. Babanla aynı hapse girdi. Savcılardan birisi beni aradı. Orada ikisi kavga etmişler. Baban muhasebeciyi ağır yaralamış. Adam öldü sonra. Birkaç gün sonrasında da baban banyoda çarşafla kendini asarak intihar etmiş."

Ortamı o kadar koyu bir sessizlik sarmıştı ki, Arden'in şah damarından geçen kanın sesi duyuluyordu adeta. Genç kız gözyaşlarını istemsizce sildi.

"Bunları... Bunları bana niye hiç anlatmadın?" dedi içli bir sesle. Olanlara inanamıyordu. "Ne kadar da acı çekmişsin! Ben hiç... hiç fark etmedim." Hıçkırdı. Gözyaşları şimdi iyice hızlanmıştı. "Ne kadar aptalmışım! Babam benim gözümde dünyanın en özel insanıydı."

"Hakkını yememek lazım. İlk birkaç sene hariç, sana gerçekten de aşırı düşkündü. Belki de bu hayatta paradan sonra sevdiği tek şey sendin."

"Ama bu aptalca göz boyama yüzünden bir ailenin hayatını mahvettim!" dedi Arden inlercesine. Masanın üzerindeki peçetelerden birkaç tane alıp gözlerini sildi. "Anne! Sen haklıydın! Ben oğullarına tuzak kurdum! Zorla hayatlarına girdim. Onları dolandırdım. Babamdan ne farkım kaldı şimdi?"

Yeniden ağlamaya başlamıştı. Helin Hanım yerinden kalktı. Sevgi dolu bir şekilde kızına sarıldı. Onun ağlamasına izin verdi. Bu konuşmayı yapmak kolay olmamıştı ama kendisi de epeyce rahatlamıştı. Üzerinde büyük bir yüktü. Bu yükün bir kısmını da Arden çekmişti. Yapılmayacak hatalar yapmıştı.

Neyse ki her şey neredeyse mükemmel bir hataya dönüşmüştü. Levent kızının başına gelebilecek en iyi şeydi! En iyi erkek, en müşfik koca, kanatları en geniş koruyucu melekti.

Bir süre sonra Arden başını annesinin göğsünden geri çekti. Kadının ev kıyafeti gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Anne? Ne yapacağım şimdi ben?" diye acı dolu bir sesle sordu. Annesinin anlattıklarından dolayı en ufak bir şüphesi bile yoktu.

Demek Levent hep doğruyu söylemişti! Mesleği gereği acımasız davranmışsa bile asla haksızlık etmemişti. Üstelik evlendikleri andan itibaren de kaybettikleri her şeyi yavaş yavaş geri vermeye başlamıştı.

Araba şart, diyen o alaycı adam aylarca onu koruyup kollamıştı. Okuması için altı yılını garanti altına almaya uğraşmıştı. Boşanma konusunda ısrar etmeyişinin sebebi de bu muydu? Arden'e güzel bir gelecek sağlamak için mi sessiz kalmıştı? Hiç borcu olmadığı hâlde vicdanen bir çeşit borç mu ödüyordu?

Annesi sessizdi.

"Ondan boşanmalıyım!" diye fısıldadı Arden. Kalbi acıyla kasıldı. Bu düşünce, babası için duyduklarından bile derin bir acı vermişti. "Onu özgür bırakmalıyım..."

Kimden bahsettiği elbette belliydi.

Bölüm 33

EV ÜSTÜNE EV

12 Ocak Pazartesi

"Saçmalama!" dedi annesi. Onun göz pınarlarındaki yaşları ince parmaklarıyla okşarcasına sildi. "Niye boşanacakmışsın?"

"Yaptığım haksızlığı görmüyor musun?"

Kadın başını salladı. "Artık çok geç değil mi?"

"Nasıl geç?"

Helin Hanım bu konuda çok şey söyleyebilirdi. Kuşkulandığı, ümitlendiği, olmasını hayal ettiği çok şey vardı ama şimdi bunları vurgulamanın sırası değildi. Arden kendisi keşfetmeliydi. Çoğu göz önündeydi zaten. Sadece öfkesine, nefretine yenik düşen kızının artık bulanık sudan çıkıp güzel gözlerini açması gerekiyordu.

"Kocan seni geçmişe dönük herhangi bir şey için suçluyor mu?"

"Hayır!" Allak bullak olmuş zihnini toparlayıp düşünmeye çalışıyordu. "Ona kurduğum tuzaktan bile bahsetmez!" dedi soluk bir sesle.

"Ben, Kadir Bey ve kayınvalidenle bu evde epeyce yalnız kaldım. Bana karşı bir kere bile olsun terbiyesizlik yapmadılar. Nasıl evlendiğinizle ilgili en ufak bir iğnelemede bulunmadılar. Bir kere bile olsun hırsızın karısı muamelesi görmedim. Sana da öyle davranmadıklarını görebildim."

"Anne? Ne anlatmaya çalışıyorsun? Böyle söyleyince vicdanım daha da sızlıyor! Ben onlara çok kötü davrandım."

"Yaptığın elbette hiç hoş değildi ama artık kimse bundan sıkıntı duyuyor gibi görünmüyor."

"Herkesin kabullenmesi bir şeyi değiştirmez. Duymadın mı adam ne dedi? Torun istiyor. Bunun için oğlunun benden boşanmasını beklemek zorunda!"

"Torun zor bir şey değil!" dedi kadın gayet sakin bir sesle. "Aslında ben de bir torunum olsun isterdim."

"An... Anlamadım?" derken adeta kekelemişti Arden. Nemli gözleriyle o kadar güzeldi ki!

"Levent'ten bir torunum olsa çok üzülmezdim şahsen. Adam film yıldızı gibi! İkinizin bebeği çok güzel olurdu!"

Anne kız bakıştılar bir süre. Arden'in nemli gözlerindeki şaşkınlık yavaşça olumsuz bir şekle büründü. "Bu olamaz!" dedi başını iki yana sallayarak. "Bizim evliliğimizin amacı belliydi. Zaten zorla tüm geçimimizi onun üstüne yıktım. Şimdi de bir bebeği dayatarak evliliğimizi omuzlarına yük olarak veremem. Bebeğimiz güzel olsa bile kendisine ısınamayacak bir babaya, bir dedeye sahip olacak belki."

"Yine de düşünülebilecek bir konu. Belki de sandığın kadar tepkili olmayacaklardır." Kadının gözü duvardaki saate gitti. Sonra kızının dağınık aklını biraz meşgul etmek istedi. "Hadi kalk, soframızı hazırlayalım. Ben salata hazırlayayım, sen de eti pişir."

"Ondan boşanmam gerektiğini biliyorsun!" dedi Arden inatla.

"Bu senin kararın elbette! Karışamam. Ben çalışıyorum nasılsa. Bakarım kızıma." Eğilip onu alnından öpmüştü. "Bu arada... Sana bir şey sormak istiyorum!" dedi sonra çekinikçe.

Arden gözlerini son kez silerek ayağa kalktı. "Neymiş?" dedi burnunu çekerek.

"Şu senin doktor..." dedi Helin Hanım utangaç bir gülümsemeyle. "Mustafa Hoca... Sabah yanıma geldi. Biraz laflad ık."

"Eee?"

"Sence iyi birisi mi?"

"Hangi açıdan sorduğuna bağlı." Meraklanmıştı ister istemez. Annesinin utangaç gülümsemesini iyi bilirdi.

"Yarın öğleden sonra boşmuş. Buraya yabancı olduğumu öğrenince beni gezdirmeyi teklif etti. Akşama da yemek yiyebilirmişiz." Arden anlamamış gibi bakıyordu. Belki de sindirmeye çalışıyordu. Kadın çok önemsemiyormuş gibi devam etti. "Hayır demedim ama diyebilirim de. Telefonunu verdi. Yarın haber vereceğim. Ne dersin?"

Arden yakışıklı kalp cerrahının annesine olan ilgisini fark etmişti ama elbette bu kadar hızlı ve girişken olacağını hayal bile etmemişti.

Yıllarca kadınlığını yaşamamış olan annesi bir başka erkeğin yanında içgüdülerini geri kazanabilir miydi? Bir erkeğin bakışlarından, elini tutmasından, yanında oturmasından kendisinin Levent'le hissettiği gibi haz alabilir miydi?

Ama ya fazlası olursa?

Daha neler! Annesini bir erkekle yatakta hayal bile edemiyordu. Zaten bunun için ne uygun yer ne de geniş zaman bulabilirlerdi.

Yine de bu düşünce sandığı kadar iğrenç gelmemişti. Hele zavallı annesinin anlattıklarından sonra.

"Bence... Bence olabilir!" dedi o da önemsemiyormuş gibi. "Mustafa Hoca çok iyidir. Sana arkadaşlık edebilir. Yaşlı yaşlı gezersiniz!" Elinde olmadan kıkırdamıştı.

Annesi de gülerek onun kolunu çimdikledi. "Seni öldürürüm kız!"

O gece birçok şey berraklaşmıştı. Arden içine derin bir huzurun yerleştiğinin farkındaydı. Özellikle kocasının sandığı gibi biri olmaması, körpe yüreğini fazlasıyla mutlu ediyordu. Bazı şeyler de karanlık bulutlar gibi yüreğini sıkıyordu.

Ertesi gün dersi yoğundu ve anlatılanları anlamakta zorlanıyordu. Not alsa da bunu otomatikman yapıyordu. Aklı karışıktı. Bu yetmezmiş gibi bir de annesini düşünüyordu.

Öğlen yemekhanede yemek yerken arkadaşları da aynı masaya geldi. Yanına oturan Sami gülümseyerek genç kızın gözlerine baktı.

"Geçen hafta yoktun. Dün de bir ara kayboldun. Merak ettik seni!" dedi rahat bir tavırla. Çoğul konuşmuştu ama özellikle kendisinin merak ettiği belliydi.

"Bir işim vardı." Arden çatalına biraz pilav aldı. Karnı aç değildi. Sırf yiyormuş gibi görünmek istediği için yapmıştı bunu.

"Hafta sonu arkadaşlarla Cumalıkızık'a kahvaltıya gideceğiz. Orada kahvaltı çok harika olur. Sen de gelmek ister misin? Evden alırım seni."

Genç kız gözlerini Sami'nin yüzüne çevirdi. Aslında yakışıklı çocuktu ama kendisi için hiçbir çekiciliği yoktu. Onun gülümseyen dudaklarına gitti gözleri. Bu dudakların kendisini öptüğünü düşününce midesi bulandı. Bakışlarını hemen kaçırdı. Cinsel yönü güçlü bir kadın olabilirdi belki ama anlaşılan her erkek onda aynı hissi uyandırmıyordu.

"Teşekkür ederim. Hafta sonu da bir işim var." Nazik olmaya çalışıyordu.

"Yapma ya! İşini ertelesen ne olur?" Delikanlı elini onun koluna koyup hafifçe sarsmıştı. "Çok eğleneceğiz. Belki oradan da sinemaya gideriz. Gel hadi."

Arden kolunu çekerek onun elinden kurtardı. Bu temas daha da midesini bulandırmıştı. Zaten aç değildi, şimdi bir lokma yiyecek hâli bile kalmamıştı. "Gelemem Sami! İşim var gerçekten. İzmir'e gideceğim."

"İzmir mi?"

"Evet!"

"Hasta falan mı var?"

Genç kız hafif bir nefes aldı. Onun iyi niyetle sorduğunu düşünmeye çalışıyordu. O yüzden elinden geldiğince sabırlı olmaya uğraşıyordu.

"Evet, gitmişken hasta ziyareti de yapacağım." Sandalyesini geri itip masadan kalktı. Yemek tepsisini eline aldı. "Sana afiyet olsun. Hafta sonu da iyi eğlenceler."

Kararını vermişti. Annesi cuma gecesi otobüsle Antalya'ya dönecekti. Bu durumda kendisi de tamamen yalnız kalıyordu. İzmir'e gidip gerekeni yapmalıydı. Gidip Karacan ailesinden özür dilemeliydi. Onlara çektirdikleri için bir şey yapamazdı elbette ama bundan sonrası için belki iyi bir şeyler olabilirdi.

Boşanmak gibi!

O akşam annesi eve geç geldi. Arden için aslında bir nebze iyi olmuştu. İyice düşünüp taşınmıştı. Sakin kafayla neler diyeceklerini planlamış, nasıl özür dileyeceğini kafasında kurmuştu. Aldığı kararı annesine söylemeli miydi? Boşanmak şüphesiz her şeyi değiştirecekti. Bu konforlu evden çıkması gerekecekti. Levent'in çaktırmadan arttırdığı maaşı da kesilecekti. Pek fazla kullanmadığı kredi kartı kullanıma kapanacaktı. Belki geceleri çalışacağı bir iş bulabilirdi. Devlet bursuna yeniden başvurabilir miydi acaba?

Annesi mutlaka bu kazanımlardan vazgeçtiği için kızı adına üzülecekti.

Fakat doğrusu buydu! Yıllarca bir yalanın içinde yaşayamazdı. İşini ciddiyetle yapmaya çabalamış bir avukatı artık dolandıramazdı. Meliha Hanım gibi tatlı bir kadını bu yalanla üzemezdi. Torun isteyen bir adamı yıllarca hayallerinden uzak tutamazdı.

O gece annesine aklından geçenleri söylemeye niyet etmişse de bundan vazgeçti. Çünkü annesi olacak güzel sarışın çok keyifli bir şekilde eve gelmişti.

"Biraz geç kaldım galiba!" dedi utanarak. Kabanını çıkarmış, kendisini kapıda karşılayan kızına bakmıştı. Gerçekten lacivert elbisesi içinde çok güzeldi. "Özür dilerim."

"Saçmalama anne ya! Ne özür dilemesi? Kocaman kadınsın. Görünüşe göre eğlenmişsin de!"

Helin Hanım gülümseyerek başını salladı. "Mustafa..." diye başladı kadın ama sonra kızından çekindiği için sözlerine biraz resmiyet ekledi. "Mustafa Bey gerçekten çok eğlenceli birisi. Bir insan bu kadar mı keyifli olur? Ben doktorları hep suratsız, duygusuz insanlar sanırdım."

Arden gülümsedi. "İşleri gereği biraz ciddi olabiliyorlar ama normal yaşamda onlar da bizim gibi insanlar!"

Oturma odasına geçmişlerdi. Kadın kendisini koltuğa attı. "Ah! Çok eğlendim ama çok da yoruldum. Bizden geçmiş mi ne? Ayaklarıma kara sular indi."

"Çok mu yürüdünüz?"

"Epeyce! Bir sürü yere gittik. İtfaiye'de çay içtik. Osman Gazi ve Orhan Gazi türbelerine gittik. Tophane'de kebap yedik. Yarın da Hacivat Karagöz Müzesi'ne gideceğiz. Sonra Allah bilir nereye!"

"Yarın da mı buluşuyorsunuz?" İşte şimdi epeyce şaşırmıştı.

"Senin okulda olduğunu söyledi. Eve kapanmam saçma olurmuş. Öğlen gelip alacak beni."

Arden ne düşüneceğini şaşırmıştı. Annesi ve Mustafa Kocabek mi? Acaba... Acaba aralarında bir şey mi gelişiyordu yoksa sadece arkadaşlık mıydı?

Helin Hanım hafif bir endişeyle sordu.

"Gidebilirim, değil mi?"

Arden elinde olmadan onun bu çocuksu hâline kıkırdadı. "Bana niye soruyorsun anne? Gidebilirsin tabii! Ben buna sadece sevinirim. Yalnız dikkat et, adam çok yakışıklı ve dolayısıyla çapkın. Hastanede kalbi onun için atan bir sürü kadın personel var. Yirmilik kızlar dahil!"

"Tahmin ederim. Çok hoş adam. Bana karşı çok efendiydi!" Annesi başını koltukta geriye atıp gözleri yummuştu.

Genç kız masumca iğneledi onu. "Ne yani? Göğüslerini mıncıklamak falan istemedi mi?"

Annesi hızla başını kaldırdı. Güzel gözleri irileşmişti. Sonra yalandan bir kızgınlıkla kısıldı. "Arden!" dedi.

"Kahve yapayım bari!" Genç kız kıkırdayarak mutfağa kaçtı. Annesi hâlâ gençti. Ruhu ve bedeni hâlâ bir şeyler hissedebilirdi. Levent'in kendisinde uyandırdığı içgüdüleri annesi de yaşayabilirdi. Buradaki sorun, Mustafa Hoca melek kalpli annesi için uygun bir erkek miydi? O meleğin kalbini kırma ihtimali var mıydı?

Ertesi gün de çabucak geçti. Annesi gece yine saat on iki gibi eve gelmişti. Bu sefer daha da eğlendiği gözlerinden belliydi. Sinemaya bile gitmişlerdi. Arden boşanmak istediğini ona söyleyip mutluluğuna çentik atmak istemiyordu.

Cuma gecesi gelip çattı. Anne kız bir taksiyle otobüs terminaline gittiler. Kalkış saatine yirmi dakika vardı. Annesinin küçük valizini bagaja verip dışarıda beklemeye başladılar. Muavin bekleyen yolculara henüz binmeleri için bir uyarıda bulunmamıştı.

Mustafa Hoca'nın o gece nöbeti vardı. O yüzden Arden onun hızlı adımlarla peronlara bakarak geldiğini görünce şaşırdı. O da mı bir yolcu gönderecekti acaba? Yoksa annesi için mi gelmişti. Emin olamadığı için el sallayıp adamın dikkatini çekti.

"Hocam!"

Doktor Mustafa onu görmüştü. Yüzünde hemen ferahlamış bir ifade belirdi. Çabucak terminaldeki en güzel iki kadına doğru yöneldi. Tabii ki bakışları çevrede sanki başka kadın yokmuş gibi annesine kitlenmişti.

"Geciktim diye çok endişelendim!" dedi adam tatlı bir tebessümle. "Trafik çoktu. Park yeri de doluydu."

Helin Hanım'ın bu ani gelişten mutlu olduğu o kadar belliydi ki gözleri parlıyordu. "Nöbetin var sanıyordum."

Ah! Tabii ki sizli bizli konuşmayı da geçmişlerdi. Arden gözlerini ikisi arasında gezdirdi. Ne bekliyordu ki? Annesi tüm haftayı bu tatlı doktorla geçirmişti.

İnşallah adam veda ederken annesini dudağından öpmezdi!

"Ben gidip kestane şekeri alayım bari!" dedi annesine. Onları yalnız bırakmak istemişti. Hem kendisi için de iyi olurdu. Bu baygın bakışmalar utanmasına sebep oluyordu. "Hemen gelirim."

Terminalin içindeki satış büfelerindeki kestane şekerleri, yolcu sirkülasyonundan dolayı sürekli taze kalıyorlardı. Fiyatları da şehir merkezine göre daha ucuzdu. Üç kutu aldı. İkisi annesine diğeri Asena'yaydı. Annesi birisini çocuk baktığı aileye verirdi artık.

Otobüsün kalkış saati yaklaşınca anons yapıldı. Muavin de sesli olarak ayaktaki yolcuları uyardı. Sigara içenler çabucak birkaç nefes alıp sigaralarını kenardaki çelik çöp kovasına attı. Tüm yolcular yavaşça otobüsün kapısına yöneldi. Ayrılık vakti gelince Helin Hanım sıkıca kızına sarıldı.

"Yine gel anne!" dedi Arden. Dudağının kenarını ısırmıştı. Tabii geldiğinde kalacağı yer büyük ihtimalle şimdiki gibi konforlu olmayacaktı.

"Gelirim kızım."

Doktora dönen bakışları âşık bir genç kızınkinden hiç farklı değildi. Doktor Mustafa da huzursuzdu. İnsanları kesip biçmeye alışmış eli Helin Hanım'ın elini yumuşakça tuttu. Sanki bir an avucunda okşamıştı. Sonra kadını kendisine çekip yanağından öptü.

"Bence de yine gel..." dedi içten bir sesle.

"Gelirim inşallah!" demişti kadın gülümseyerek.

"Haftaya Antalya'da bir seminer var. Katılmayı düşünmüyordum ama... belki de katılırım. Gelsem görüşür müyüz?"

Helin Hanım'ın yüzündeki ifade mutluluk değil de neydi? "Gündüzleri çocuk bakıyorum ama bir akşam... görüşebiliriz sanırım."

"Güzel!"

Annesi otobüse binip yerine oturdu. Mahzun bir edayla camdan onlara baktı. Araç hareket ettiğinde de gülümseyerek el salladı. Arden'le doktor da el sallamışlardı. Otobüs uzaklaştıktan sonra Doktor Mustafa genç kızı evine kadar bırakmayı teklif etti. Arden bu nazik teklifi reddetmedi. Bir yandan da işi gücü bırakıp tüm hafta annesiyle vakit geçiren, nöbeti olduğu hâlde annesini uğurlamaya gelen doktordan biraz bilgi alabileceğini umuyordu. Yoldaki konuşmaları çok uzun olmasa da amacına erişmişti.

"Annen çok iyi bir kadın!" dedi adam ciddi bir sesle. "Çok da eğlenceli..."

"O da sizin için aynısını söylemişti hocam!"

"Öyle mi?" Doktorun sevindiği, dudaklarının kıvrılmasından belliydi. Oysaki Helin Hanım gittiğinden beri yavrusunu kaybetmiş bir kedi gibi sıkkındı. "Bir daha ne zaman gelir acaba?"

"Bilmem ki!"

"Bursa'yı sevmiş mi?"

"Sevdiğini söyledi. Sayenizde de epeyce yer gezip görmüş."

"Elimden geldiğince memnun etmeye çalıştım. Sen okuldayken evde yalnız kalmasını istemedim. Sence bir sakıncası olmadı umarım?" Sesinde ürkek bir merak vardı.

"Anneme bir şey diyecek durumda değilim. Kendi hayatı. Ona zaman ayırdığınız için sadece teşekkür edebilirim."

Adam hafifçe yutkundu. "İnan bana..." Susup derin bir nefes aldı. "Hayatımda ilk kez bir kadının yanında bu kadar rahat, bu kadar keyifliydim. Annen olağanüstü bir kadın. Çok şanslısın."

"Öyleyim..." diye onayladı Arden.

"Aslında keşke hep burada senin yanında kalabilse! Sana destek olurdu."

"*Ev üstüne ev olmaz* der hep. Aslında Levent'le çok iyi anlaşıyorlar ama annemin kendince prensipleri var. Bizde kalmak istemez. Yeni bir ev ve yeni bir iş bulmak da çok zor bu zamanda."

Doktor başını salladı. "Doğru..." Kısa bir sessizlik oldu. "Senin de kocanla ve ailesiyle çok iyi anlaştığını söyledi. Bana da öyle gelmişti gerçi. İyi bir aile. Levent Bey çok düzgün bir genç. Adam gibi adam."

"Evet, özel birisidir..." diye onayladı Arden. Sesindeki içtenlik çok belliydi.

"Kayınvalideni aradım bugün. İyileşme süreci iyi gidiyormuş."

"Çok şükür iyi hocam. Sizin sayenizde tabii."

"Hayır, senin sayende. Ben sadece ameliyat ettim. Sonraki bakımı çok önemliydi. Yemesi, içmesi, yatış şekli bile. Korsesini takmayı da hiç eksik etmemişsin. Biraz çocuk gibi bakıldığını söyleyip mızıldandı ama belli ki gördüğü ilgiden çok mutluydu."

"Elimden geleni yaptım."

"Ve seni çok seviyor!"

Genç kızın gözleri akan trafikten hocasına doğru çevrildi. Bu son cümle yüreğini sızlatmıştı. Eğer bu doğruysa, her şeye rağmen seviyorsa, o da elinden gelenin fazlasını yapmalıydı.

Sevdiği adamı kaybetme pahasına bile olsa!

Evet! Artık inkâr edecek hâli yoktu. Levent Karacan denen o asık yüzlü, mahkeme suratlı avukatı seviyordu. Hem de öyle böyle değil!

Onu

özgürlüğüne salıverecek kadar seviyordu. Ne zaman sevmeye başladığından emin değildi. Belki onu mahkeme salonunda gördüğü o ilk anda olmuştu. Çok genç olmasına rağmen yakışıklı bir erkeği fark etmeyecek kadar kör değildi. Takım elbisesinin içinde uzun, ciddi ve çok gösterişliydi. Mahkemeden sonra babası mahkûm olunca, bu sefer ondan nefret ettiğini telkin etmişti kendisine.

O tuzağı kurduğu gecede bile ona karşı yeterince öfkeli olamamıştı. Nefretini unuttuğu çok anlar olmuştu. Öylesine güzel bir erkeği çırılçıplak görme imtiyazı ise aklını başından almıştı. Alkolü suçlamak boşunaydı. Levent'in de dürüstçe ısrar ettiği gibi genç adamı okşamıştı bile! Geniş omuzlarında, kaslı göğsünde, adaleli kalın kollarında ellerini gezdirmek keyif vermişti. Sabunlama bahanesiyle o muhteşem organını bile sevmişti. Avucunda sertleşip güçlenmesi içgüdüsel olarak hoşuna gitmişti.

Ve o sabah hayatının ilk cinsel tecrübesini yaşarken de hiç korkmamıştı. Hiç tiksinmemiş, hiç rahatsız olmamıştı. Nefret ettiği adam tarafından kendisine tecavüz ediliyormuş gibi hissetmemişti. Kaç kadın ilk defasında öylesine zevk almış olabilirdi ki? Öyle çekici bir bedeni üzerinde taşırken belki de ona daha ilk görüşte âşık olduğu için kendisini serbest bırakmıştı.

Gözlerini yumdu üzüntüyle!

Aşk güzel şeydi!

Onu her hatırlayışında kalbinin hızla çarpması demek bu yüzdendi! Ona kurduğu tuzak yüzünden vicdan azabı çekmesinin sebebi de demek buydu! Kendisine her dokunuşunda direnemeyişi ve kollarında ateşli bir kadına dönüşmesi de bu yüzdendi! Sırf bu yüzden onun bir ev tutmasına ve istediği zaman gelip hayatına dahil olmasına izin vermişti. Bu yüzden onun geldiği hafta sonları hep çok mutluydu. O gittiğinde ise kalbinin bir parçasının koparak ardında dayanılmaz sızılar bırakması da bu yüzdendi.

Aşk gerçekten güzel şeydi!

Keşke daha önce anlayabilmiş olsaydı! Gerçi ne değişecekti ki? Evet, Levent bu evlilikten kârlı çıkmış gibi gözüküyordu ama neticede zoraki bir evlilik yapmıştı. Kendisine belli etmese de yaptığı şey için karısına kızgın olması çok normaldi.

Levent bu hafta gelmeyecekti. Gelecek olsaydı telefon açar söylerdi. Zaten son konuşmalarında bu konuyu bir karara bağlamamışlardı. Genç adam onu özlediğini söylerse gelebileceğini ifade etmişti. Bunu niye istemişti ki? Onu özlediği itirafını şimdi bile yapamazdı. Kendisini sevmeyen bir adama onu özlediğini nasıl söylerdi? Peki neden söylemesini istemişti? Kendince biraz intikam almak için mi?

Hocası onu evinin önüne kadar bıraktığında teşekkür etti. Adam apartmanın kapısından içeriye girmesini bekleyecek kadar centilmendi. Dalgınca asansöre binip dairesine çıktı. O gece ev gerçekten bomboştu. Annesi de gidince yalnızlığı tüm yüreğiyle hissetmişti. Özellikle kocasının yokluğu çok belirgindi. Annesini ne kadar severse sevsin, bir erkeğe olan tutkusuyla aynı olamıyordu.

Oturma odasındaki koltukta birkaç dakika sessizce oturdu. Kafasını toparlamaya çalışıyordu. Şimdi kalbini bir korku sarmıştı. İzmir'e gitme niyeti hafifçe sallanmıştı. Onlardan özür dilemek, kocasını kaybetmek, âşık olduğunu öğrendiği bu anda hiç keyifli bir gelişme gibi durmuyordu.

Sonunda telefonu eline aldı. Vicdanı öne çıkmıştı.

"*Alo?*" dedi karşısındaki ses. Kocasının sesi gayet zinde geliyordu.

"Levent! İyi akşamlar!" dedi yavaşça.

"*Arden? Hayırdır bu saatte?*" Genç adamın sesi endişeli gibiydi.

Genç kızın gözü duvardaki saate kaydı. Annesini on birde bindirmişlerdi otobüse. Şimdi ise saat gece yarısını yeni geçmişti.

"Özür dilerim. Saatin bu kadar geç olduğuna dikkat etmedim."

"*Sorun değil. Sen iyi misin?*" Karısının sesindeki durgunluğu anlayacaktı tabii ki!

"Ben iyiyim. Annemi yolcu ettim az önce."

"*Ah! Tamam!*" Genç adam biraz rahatlamış gibiydi. "*Onun için mi sesin üzgün çıkıyor?*"

"Üzüldüm tabii."

"*Yine gelir. Hatta Bursa'ya yerleşse güzel olmaz mı? Benim yokluğumda sana göz kulak olur.*"

"Gelmez! Antalya'daki evini seviyor."

"*Sen sor yine de. Bizde kalmak istemezse yeni bir ev alı... yani kiralarız. İsterse bir iş de buluruz. Daha kolay, çocuk bakımı kadar yormayan bir iş.*"

Arden sessiz kaldı birkaç saniye. Sonra hafif bir nefes aldı. Göz pınarları sulanmıştı. Kocasına yaptığı tüm kötülüğe rağmen adamın hâlâ iyilik için uğraşması yüreğini parçalıyordu.

Allah'ım! Bu adamı ne kadar da çok seviyordu! Onu kaybetmek istemiyordu!

"Seni... Seni bunun için aramadım ben!" dedi hafif titreyen sesiyle. Kocasının merakla durakladığını hissetti.

"*Ne için aradın peki? Arden? Bir sıkıntı mı var? Yarın geleyim mi?*" Endişesi sesinden belli oluyordu.

Genç kız yutkundu. "Gelsen... iyi olurdu..." dedi yavaşça. Hüngür hüngür ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Gelmek için hâlâ o şartın geçerli mi?"

"*Hangi şart?*"

"Seni özlememle ilgili olan?"

"*Sorun değil. Acil bir şeyse...*"

"Seni özledim!" deyiverdi Arden birden. Onun sözünü kesmişti. Göz pınarında birer damla yaş belirdi. Yanağından süzülerek tertemiz cildinde kendisine bir yol buldu.

"*Ne dedin?*" Levent şaşırmış gibiydi.

"Ve sana başka bir şey daha söylemek istiyorum."

"*Nedir?*"

"Yarın... İzmir'e ben gelsem... beni karşılar mısın?"

"*İzmir'e mi? Ciddi misin sen?*"

"Evet... Sana ve ailene söylemem gereken özel şeyler var." Karşıdan belirgin bir sessizlik kulağına doğru yayıldı. Levent düşünüyor olmalıydı. İhtimalleri tartıyor olabilirdi.

"*Hamile misin yoksa?*"

Bu da güzel bir ihtimaldi. Hem de çok güzel bir ihtimal. Bu adamın çocuğunu doğurmayı o kadar çok isterdi ki! İleride babası gibi yakışıklı, uzun boylu olacak bir erkek çocuğuna hayır demezdi. Belki de güzel bir kızları olurdu. Ne olursa olsun çok güzel olurdu.

"Korkma hemen!" dedi onun endişesini gidermeye çalışarak. "Bildiğim kadarıyla hamile değilim. Sadece yeni öğrendiğim bilgiler ışığında... önemli kararlar aldım. Sizi mutlu edecek şeyler."

"*Arden! Neden bilmece gibi konuşuyorsun? Ne oldu söyler misin?*" Genç adamın sesi hafifçe sertleşmişti. "*Sen içki falan mı içtin yoksa?*"

"Hayır içmedim. Aklım başımda."

"*Söyle o zaman! Ne oldu? Madem mutlu haber, nedir bu melankoli hâlin?*"

"Şimdi söylemek istemiyorum. Size mutlu haberi yüz yüzeyken vermek en doğrusu olur."

"*Bize derken? Benden başka annemle babama mı?*"

"Evet! Çok sevineceklerine eminim."

Levent karşı taraftan sabırsız, derin bir nefes almıştı. "*Arden!*" dedi uyarırcasına. "*Söyle hadi!*"

Genç kız akan yaşlarını eliyle sildi. Yine de ağladığını belli etmiyordu. "Yarın kocacığım! Yarını bekle!" dedi hüzünlü sesiyle.

Bölüm 34

DÖNÜŞÜM

17 Ocak Cumartesi, 16:10

Levent onu İzmir'in otobüs terminalinden gelip almıştı. Böyle büyük ve güzel bir şehre hiç yakışmayan, ruhsuz, karamsar bir terminaldi. İşlevselliği kendi hâline bırakılmış gibi görünüyordu. Emniyet kemerini bağlayan genç kız son derece bakımsız otoparkı ve çevresini süzüyordu.

"Nasıldı yolculuk?" diye soran kocasına çevirdi gözlerini.

Genç adam yağışlı ve soğuk İzmir havasına uyum sağlamak için siyah kaban giymişti. Altında koyu gri bir takım elbise olduğu gözüküyordu. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Koyu kahverengi gözlerinde dünkü konuşmalarından kalma bir merak vardı.

"Uzun sürdü. Otobüs neredeyse her yerde durdu. Sen çok bekledin mi?"

"Yarım saat. Önemli değil."

"Cumartesi de mi çalışıyorsun?" Takım elbisesini gözleriyle işaret etmişti.

"Genellikle çalışmam. Kısa bir işim vardı."

Beyaz aracını çalıştırıp terminalden dışarıya çıkardı. Şehre giden yol da geniş sayılmazdı. Bakımlı da değildi. Yağmurda küçük çukurlar açılmıştı. Sanki bu terminali birileri göz boyamak için aceleyle buraya getirip yerleştirmişti.

"Bizimkilerle konuşmadan önce bana bir ipucu verecek misin?" diye hafif bir gülümsemeyle sordu Levent.

"Hayır!" Genç kızın sesi kararlıydı.

"Endişelenmeye başlıyorum bak!"

"Sizin için endişelenecek hiçbir şey yok. Hem ben İzmir'i hiç görmemiştim. Bir bahane olur dedim."

"Gezdiririm seni ama şansına hava yağışlı. Fırtına uyarısı da yaptılar. Birkaç gün sürecekmiş."

"Çok kalamam zaten. Yarın öğlen yeniden dönmem lazım."

"Önce benim eve mi gidelim yoksa?.."

Arden bu konuyu da yolda düşünmüştü. Onun evine giderse ve geceyi onun evinde geçirirse, direncinin yok olmasından korkuyordu. Verdiği karardan cayması o kadar kolay olurdu ki! Kocasının tek bir dokunuşu yeterdi. Biliyordu ki onunla yakınlaşmamalıydı. Onun o güzel kokusunu içine çekmemeli, kalbini ısıtan gözlerinin içinde kaybolmamalıydı.

"Annenlere gidelim..." dedi yavaşça.

"Tamam. Geliyorsun diye sana yemek hazırlıyorlardı."

Arden bununla ilgilenmişti. "Yormasalardı keşke kendilerini!" dedi üzgünce. "Hem annen tam iyileşmedi."

"Kendisi istiyor. Babamla Leyla da yardım ediyor. Babam isterse kuru bir odunu lezzetli bir yemeğe dönüştürebilir. İsterse tabii. Senin için böyle çaba harcayacağını hiç sanmazdım."

Arden hafifçe yutkundu. "Hırsızın kızı için uğraşmalarına hiç gerek yoktu."

Levent gülümsedi. Böyle tatlı gülümseyince insanın kalbini etkileyici bir şekilde hoplatabiliyordu. "Babam istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Çok inatçıdır."

"Benimle evlenmene mecburen izin verdi ya?"

Levent geniş omuzlarını silkti. "Bazen istisnalar olabilir..." Bir iki saniye sonra ekledi. "Belki onun da işine gelmiştir."

Önlerine aniden bir araba geçince hafifçe frene bastı ama hiç öfkelenmedi. Büyük şehirde araç sürmeye alışkın bir adamın sakinliği vardı üzerinde.

Bir süre sessizce yol aldılar. Şimdi daha düzgün bir şehir içi otoyoluna girmişlerdi. Sağ tarafında büyük bir alışveriş merkezi gördü. Biraz daha ileride Ege Üniversitesi Hastanesi vardı. Az sonra ise devasa gökdelenlerin denizi selamladığı bir kavşağa gelmişlerdi.

Genç adam kısa cümlelerle geçtikleri yerleri tanıtıyordu. "Geçtiğimiz yer Bornova..." dedi. "Eskiden bataklık ve kıraç bir araziymiş. Şimdi pahalı bir semt oldu. Ben orada oturuyorum. Bu taraf Bayraklı ... Hızla

gelişiyor. Gökdelenler, iş merkezleri, alışveriş merkezleri, yeme içme alanları, ne ararsan var." Kavşaktan dönmüştü. Şimdi deniz kenarına paralel geniş bir yoldan gidiyorlardı. "Karşıyaka'ya gidiyoruz. Adı üstünde, İzmir merkezinin karşısında yer alıyor. Bazı konularda İzmir'den bile gelişmiştir. Orada oturan tanıdıklarım da *İzmirliyiz* demezler, *Karşıyakalıyız* derler."

Arden onun sözlerini dikkatle dinliyordu. "İlginç!"

Trafik artmıştı ve deniz de gözden kaybolmuştu. Genç adam onu çok geniş caddelerin olduğu, büyük binalarla gösterişli bir biçimde çevrilmiş, meydanları modern görünen ve insanlarla dolu bir yere götürdü. Yağışın hâlâ devam etmesine rağmen bu insanlar şemsiyelerle veya yağmurluklarla geziniyorlardı. Hafta sonunun keyfini çıkarıyorlardı.

"Bu taraf Mavişehir. Annem modern apartman hayatını seviyor."

Hava kararmak üzereydi. İçine girdikleri site devasa ve çok modern bir yerdi. Çok bakımlı olduğu hemen belli oluyordu. Kapıdaki güvenlikten peyzaj düzenlemesine kadar hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Sitenin güvenliği genç adamı sıcak bir şekilde selamlamıştı. "Bebek nasıl Raşit abi?" diye sordu Levent camı açıp.

Adam kulübenin penceresinden başını uzatmıştı. "Çok iyi. Dişleri kaşınmaya başladı bile!" dedi. Ağzı kulaklarındaydı. Kültürlü ve zengin insanlarla dolu bu sitede kendisine gösterilen değer, hatırının sorulması belli ki çok keyif vericiydi.

"Maşallah!" dedi Levent gülümseyerek. "Görüşürüz."

Genç adam aracını site misafirlerine ait yeşil ve korunaklı park alanına bıraktı. Binaların altına doğru uzanan bir yeraltı otoparkı ise biraz ileride görünüyordu.

"Raşit abinin beş çocuğu var!" dedi Levent gülümseyerek. "Askerden malulen emekli olmuş. Çocuklardan ikisi okuyor. Son çocuk yeni doğdu sayılır. Tüm okul ihtiyaçlarını site yönetimi karşılıyor. Oturduğu daireden de kira alınmıyor."

"İyi birisi gibi!"

"İşini çok iyi yapar. Karısı da evde dikiş falan dikiyormuş. Geçiniyorlar işte. Bu sitede kimse onları kendilerinden ayrı görmez. İki güvenlikçi daha var ama onlar geceleri gelip giderler."

Arden arabadan dışarıya çıkıp etrafına bakındı. Yeşillikler içinde, altı blokluk güzel bir siteydi. Depreme dayanıklı yapıldığı kesindi. Dış sıvaları bile gıcır gıcırdı. Masraftan kaçınılmadığı belliydi.

Asansörle yukarı çıkarken dışarıdaki manzarayı da görebiliyorlardı. Asansörün bir tarafı olduğu gibi camdı. "Ortak havuz da var!" dedi Levent. Aşağıdaki ışıklandırılmış havuzu gösteriyordu. Kış mevsimine rağmen içinde su vardı. "Leyla arkadaşlarıyla yüzmeye bayılıyor."

"Ya sen?"

"Genelde genç yaşlarda yüzüyor. Ben cimnastiğe devam ettim. Sen de mi?" Kızı dolaylı genç kızlarla ilgilenip ilgilenmediğini sormak için olmadığı, sadece eğlence için söylendiği belliydi.

Arden dudağının kenarını ısırdı. Adam haklıydı. Genç kızların çoğunun içinde azgın bir canavar yaşıyordu. Levent gibi yakışıklı olmaları ise o canavarı mükemmel besliyordu. Tıpkı kendisinde olduğu gibi.

"Genç bir karın olmasından memnun değil misin?" diye o da gülümseyerek sordu. "Bazı şeyleri yeni öğreniyorum ama epeyce hevesliyim bence. Gecede iki üç kere sevişecek kadar enerjim var. Genç kocamın ihtiyaçlarını karşılayabildiğimi düşünüyorum."

Levent gülümseyerek başını salladı. "Bunu inkâr edemem. Genç kızları genellikle sıkıcı veya aşırı heyecanlı bulmuşumdur. Şımarık bile sayılırlar. Ben daha olgun kadınları tercih ederim. Fakat sen benim için farklı bir tecrübe oldun. Ne sıkıcısın ne de gereksiz heyecanların var. Düzeysiz hareketlerin yok. Beni başkalarının yanında utandıracak kadar çocuksu değilsin."

"Ailenin yanında utandırdım ama!" diye mırıldandı Arden. "Tuzağa düşürdüm. Hayatını çaldım."

Levent hâlâ gülümsüyordu. "Belki de çıtır bir karımın olması için biraz şanssızlık yaşamam gerekiyordu. Üstelik senden dolayı hiç utanmadım. Seni tanıdığım için şanslı olduğumu bile düşünüyorum. Senin o enerjin beni başka kadınlardan uzak tutuyor."

"Hâlâ mı?"

Levent kocaman elini kaldırdı. Arden'in pürüzsüz yanağını yumu-şakça okşadı. "Hâlâ!" dedi yavaşça. Asansör durmuştu. Kapısı açılmadan önce genç adam eğildi. Karısının dolgun dudaklarına kendi dudaklarını dokundurdu.

Arden gözlerini kapatmıştı. *Yapma böyle! Bana bunu yapma! Senden ayrılabilmem için güçlü olmalıyım! Sana olan tutkumu böyle pervasızca kullanma!*

Bu öpücüğe ne kadar da ihtiyacı vardı! Bu adamı özlemişti. Onun her şeyini özlemişti.

Bir uyarı sesinin ardından asansörün kapısı açıldı. Dudakları yavaşça ayrıldı.

Geniş asansördeki ışıklı düğme onuncu katı gösteriyordu. Arden, kayınvalidesiyle daha evvelki konuşmalarından bu dairenin dubleks olduğunu öğrenmişti. Levent'in bir süre burada yaşadığını ve Amerika'dan döndükten sonra bağımsız bir dairede yaşadığını da biliyordu.

Zili çalmalarının ardından kapı hızlıca açıldı. Belli ki birisi onların gelişini dört gözle bekliyordu. Karşılarındaki Leyla'dan başkası değildi. Parlak gözlerle kapıyı açtığında yüzü de mutlu bir gülümsemeyle doluydu.

"Hoş geldiniz!" dedi içten sesiyle.

Abisinden ziyade gözleri yengesindeydi. Arden omuzlarına serbestçe bıraktığı gür sarı saçları ve sevimli mavi gözleriyle gerçekten ışıldıyordu. Kabanının altına giydiği gri boğazlı kazak ve siyah pantolon ise ince fiziğini daha da açığa çıkarmıştı.

"Hoş bulduk!" dedi Arden de gülümseyerek. Bu tatlı karşılama ruhundaki sıkıntıya bir nebze iyi gelmişti.

Leyla beklemediği bir şey yaptı. Daha içeri girmesini beklemeden Arden'e sarıldı. "İyi ki geldin!" dedi neşeli bir sesle.

Aynı anda kapıda Meliha Hanım belirmişti. "Dur kızım! Bırak önce içeriye girsinler!" dedi tatlı bir uyarıyla. Onun da gözleri Arden'i görmüş olmanın keyfiyle doluydu.

Genç kız içeriye gülümseyerek girdi. Şimdilik iyi karşılanmıştı. Kadir Bey hariç. Belli ki adam ona hâlâ kızgındı. Karşılamaya bile gelmemişti. Kabanını çıkardığında Leyla hemen elinden aldı. Bu sefer Meliha Hanım da ona sarılıp yanağından öptü.

"Hoş geldin kızım!"

"Hoş bulduk." Elindeki poşeti onlara uzattı. "Bu sizin. Kestane şekeri."

"Teşekkür ederiz! Niye zahmet ettin?" dedi kadın. Poşeti elinden nazikçe aldı. "Valizin nerede? Bu gece burada kalırsınız. Levent inip getirsin."

"Çok fazla bir şeyim yok. Bir gece kalacağım diye geldim."

"Biz eve gideriz!" diye hafifçe söylendi Levent. Karısıyla geçireceği tek gecenin, ailesinin evinde olması hoşuna gitmemiş gibiydi.

"Burada kal ne olur Arden abla!" dedi Leyla parlak gözlerle.

Genç kız ne diyeceğini bilemiyordu. Bu gecenin sonunda bu evden kovulmak da vardı. "Bakalım!" dedi belirsiz bir gülümsemeyle. Sonra elini küçük el çantasına attı. Oradan bir kutu çıkardı. Onu Leyla'ya uzattı. "Bu da senin. Umarım beğenirsin."

"Ay! Bana mı? Çok teşekkür ederim!" Leyla heyecanla zıplarken kutuyu alıp açmıştı. İçinden çıkan gümüş bileklik gerçekten ince işçilikliydi. Tam da genç bir kıza göreydi. " *Çok güzelll!*" dedi uzatarak. Kaldırıp annesine gösterdi.

"Zahmet etmişsin!" dedi Meliha Hanım. "Bir öğrenci için pahalı bir hediye bu."

"Olsun, biraz biriktirmiştim," dedi Arden önemsiz bir şeymiş gibi. Bu bileklik gerçekten de pahalıydı ama ne onlardan aldıklarını ne de şu küçük kızın gözlerindeki pırıltıyı karşılardı.

Leyla bilekliğini takmaya uğraşırken arkada bir hareketlilik oldu. Kadir Bey uzun boyuyla koridorda belirmişti. Üstünde bir önlük vardı. Garip ki adamı komik veya ciddiyetsiz göstereceğine çok doğal bir uyumla yakışmıştı.

"Kusura bakma Arden!" dedi adam şaşırtıcı bir samimiyetle. Genç kız işte bunu beklemiyordu. "Mutfakta kavurmanın son rötuşlarını yapıyordum. Bir saat kısık ateşte pişecek artık. Umarım beğenirsin." Ve daha da şaşırtıcı bir şey yaparak genç kızın elini tutmuş, kendisine çekerek bir baba gibi yanağını öpmüştü. "Gelsenize! Kapıda niye duruyorsunuz?"

Hep birlikte oturma odasına yönelirken Leyla künyesini takmıştı bile. Zengin bir ailenin varlıklı kızı gibi kibirli değildi. Bu mütevazı hediyeyi gerçek bir sevinçle karşılamıştı. Kolundaki altın künyenin yanında aynı değerdeymiş gibi zevkle tutuyordu.

"Künyem çok güzel. Teşekkür ederim!" dedi Arden'in yanına gelip yanağını öperek. Sonra da yanına oturdu. Ona adeta hayranlıkla bakıyordu. Genç kız bu bakışlar karşısında biraz utandı.

"Güle güle kullan..." dedi gülümseyerek.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Meliha Hanım.

"Balıkesir'den sonra sağanak yağış vardı. Çok yavaş geldik."

"Keşke dünden gelseydin. Daha çok kalırdın."

"Olsun, sizi görmem için yeterli. Zaten dün gece annemi yolcu ettim. Levent de hafta sonu gelmeyince ben geleyim dedim. Aslında ben size bir şey de söylemek ist..."

"Yemekten sonra söylersin!" dedi Kadir Bey. "Yorgun değilsen gel bana yardım et. Kavurmanın yanına püre düşündüm. Senin evde yaptığın patates püresi gibisini yemedim. Yine yapar mısın? İçine ne koyuyorsun?"

Arden elinde olmadan yutkundu. Belki de şimdi doğru zaman değildi. Özür dilemek, suçunu itiraf etmek için belki karınlarının tok olmasını beklemek daha iyi olabilirdi. Belki tepkileri çok kötü olmazdı. Şu anda iyi davranıyorlardı ama... ya sonra? Ne olacağı hiç belli değildi.

Şimdi Levent hariç hepsi mutfağa geçmişlerdi. Genç adam karısının küçük el valizini almak için isteksizce arabaya inmişti. Kendi evinde karısıyla özgürce beraber olma hayali suya düşmüştü.

Mutfak çok genişti. Genelde beyaz renkler ve modernlik hâkimdi. Zenginliğin abarttığı hiçbir fazlalık yoktu. Sekiz kişilik camdan bir masa, mutfağın bir kenarında duruyordu. Üzerinde elle yapılmış gibi duran sarmalar, barbunya pilaki, arnavutciğeri, yoğurtlu patlıcan kızartması ve atom vardı. Acı biberler nar gibi kızarmıştı.

"Aslında seni dışarıda yemeğe götürecektik ama biraz rahatsızım," dedi Meliha Hanım.

"Evde daha iyi!" dedi genç kız. Gözleri iştah arttıran masadan ayrıldı. Dinlenmek için bir sandalyeye oturan kayınvalidesine döndü. Sonra merakla sordu. "Tam olarak neyiniz var? Rahatsızlığınız ne?"

"Dünden beri dikiş yerlerim sızlıyor. Fena hâlde de kaşınıyor..." diye açıkladı kadın.

Arden ilgilenmişti. "İyileşme sürecinde kuruyan dikiş yerleri kaşınıyor olmalı. Krem sürelim yatmadan önce. Nemlendirici bir krem işe yarar. Levent'le gidip nöbetçi bir eczaneden alabiliriz. Neyin işe yarayacağını biliyorum. Ya da isterseniz Mustafa hocamı arayayım?"

"Biz dün gece onu aradık zaten," dedi Kadir Bey. Özel yapım gibi görünen kocaman bir kavurma tenceresinin önündeydi. Cam kapaktan

içini görmeye çalışıyordu. "Dediğin gibi, kesik yerler iyice kaynadığı için öyle olurmuş. Bize mesajla ilaç ismi gönderdi. Sabah gidip aldık."

"Azıcık rahatladım bu sayede!" dedi Meliha Hanım. "Azaldı epeyce."

"Sevindim." Gözleri yine masaya çevrildi. "Ama çok emek harcamışsınız. Hiç gerek yoktu."

"Gelinimiz için değer. O bize Bursa'da çok iyi baktı." Kadın içten bir sevgiyle gülümsüyordu. "Zaten çoğunu Kadir'le Leyla yaptı. Ben o kadar yorulmadım."

Arden mahcupça adama gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Kadir Bey ise sadece olgunca başını eğmişti.

"Galiba dün gece Doktor Mustafa da otobüs terminaline gidiyormuş. Bir tanıdığını yolcu edecekmiş. Zamanlama aynı gibi. Anneni yolcu ederken siz karşılaştınız mı onunla?"

"Evet!" dedi Arden elinde olmayan bir gülümsemeyle. "Karşılaştık. Annemi uğurlamaya gelmiş zaten."

"Anneni mi?" diye hayretle sordu kadın. Kadir Bey de belli etmeden dinliyordu.

"Evet! Bu hafta içi neredeyse her gün beraberlerdi." Meliha Hanım bir şey demeden bakınca devam etti. "Pazartesi hastanede biraz konuşmuşlar. Sonra her gün buluşup bir yerlere gittiler. Annemi uzun zamandır ilk kez o kadar mutlu görünce bir şey diyemedim."

Meliha Hanım gülümsedi. "Kendi kararlarını verecek kadar büyükler."

"Doktor Mustafa da hoş adam!" dedi Kadir Bey. Sanki bu ilişkiyi onaylarmış gibiydi.

"Karışmıyorum ben zaten."

Konuyu değiştirmek istedi. Aile mevzuları tehlikeli boyutlara geçebilirdi. Özellikle annesi kırmızı çizgisiyken, Kadir Bey'in onun için kötü kelimeler kullanmasına dayanamazdı.

Ancak ciddi yüzlü adam beklenmedik bir cümle kurdu. "Annen de artık özel bir hayatı hak ediyor. Zor günler yaşadı. Bundan sonra sadece mutlu olmalı."

"Evet. .." diyebildi Arden hafif şaşkınca. Sonra küçük bir nefes aldı. "Patatesler nerede?"

"Çıkardım ben. Yıkadım da..." Kadir Bey bir kenarda duran tepsiyi işaret etti. "Sana zahmet olmaz değil mi?"

"Hayır, olmaz."

Levent birkaç dakika sonra gelmişti. Aydınlık mutfakta neredeyse omuz omuza çalışan babasını ve karısını görünce dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti. Sonra o da annesinin yanına oturdu. Televizyon izliyormuş gibi görünse de arada sırada karısına bakıyordu. Genç kızın sırtı kendisine dönüktü. Gözlerini okşamaya doyamadığı güzel kalçalarından uzaklaştırmakta zorlanıyordu.

Yemek gerçekten sıcak bir ortamda geçmişti. Barbunya pilakiyi, arnavutciğeri ve atomu yapan Kadir Bey'i içtenlikle tebrik etmişti.

"Aramızda kalsın, daha kimse için böyle uğraştığını görmedim!" diye fısıldamıştı Meliha Hanım. Sofradaki geri kalanları ise anne kız ortak hazırlamışlardı. Tabii kavurma da Kadir Bey'dendi ve bir efsaneydi.

"İnanılmaz!" diye fısıldadı Arden. Ağzındaki etin tadına inanamıyordu. "Gerçekten mükemmel pişirmişsiniz."

"Afiyet olsun!" dedi adam hafif bir tevazuyla ama yemeğinin beğenilmesinden çok memnun olmuş gibiydi. "Arnavutciğeri nasıl?"

"Bayıldım. Utanmasam her şeyin tarifini isteyeceğim."

"Hepsi çok kolay!" dedi adam. "Anlatırım bir ara. Senin püre tarifini de çaldım zaten."

Yemekten sonra Arden ve Leyla bulaşıkları birlikte topladılar. Levent, annesi ve babası gibi oturma odasına geçeceğine mutfakta kalmıştı. Masayı toplamalarına yardım ettikten sonra bir sandalyeye oturmuştu. Genç kız onun bu hâline alışıktı. Bursa'daki eve geldiğinde de yemekten sonra mutfaktan çıkmaz, onun iş yapışını izleyerek otururdu. Özellikle kalçalarını izlediğini içgüdüsel olarak bilirdi.

Meliha Hanım gelininin bu eve sanki kendi eviymiş gibi adapte oluşundan, evin bir ferdiymiş gibi mutfak işlerine koşturuşundan gizli bir memnuniyet duyuyordu. Hatta onlar mutfakta uğraşırlarken televizyon izleyen kocasına doğru fısıldamıştı.

"Kabul edelim, annesi Arden'i çok iyi yetiştirmiş!"

Kocası gözünü televizyondan ayırmamıştı bile. Birkaç saniye sonra yavaşça onayladı. "Öyle! Hamarat kız!"

"Sadece hamarat değil! İstemese hiçbir şeye yardım etmez. Yan gelip otururdu. Neticede misafir!"

"Ne misafiri Meliha ya?" dedi adam biraz kızmış gibi. Gözlerini şimdi televizyondan ayırmış, karısına bakıyordu. "Evin kızı artık o!"

Bu cevap kadını şaşırtmıştı. İlk kez Arden hakkında açıkça konuşuyorlardı. "Öyle mi?"

"Salak oğlundan dolayı öyle!" diye homurdandı kocası.

"Çok sürmeyecek gibi!" dedi Meliha Hanım gizemli bir sesle. Gözleri hafifçe dalmıştı.

Bu sözler Kadir Bey'in ilgisini çekmişti elbette. Hem de gereğinden fazla. Yerinde kıpırdanıp doğrudan karısına döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Meliha Hanım hafif bir nefes aldı. "Buraya neden geldi sence?"

"Gezmeye tabii ki!" dedi kocası doğal bir ifadeyle.

"Bir günlüğüne mi?"

Adam omuz silkti. "Ne yapsın kızcağız? Tıp öğrencisi olmak kolay mı? Hiç zamanı yok. Zaten bizim için bir haftasını kaybetti."

"O buraya başka bir sebeple geldi, Kadir!" Meliha Hanım'ın sesi sıkıntılı ama kesindi. "Bundan eminim."

"Ne için?" Kısa bir an duraklarken gözleri kısıldı. Bakışlarında hafif bir hayal kırıklığı dolaştı. "Para istemek için mi?" diye sordu yavaşça.

"Saçmalama ya! Ne parası?"

"Ne bileyim! Aklıma ilk o geldi!" Sanki adam biraz rahatlamıştı. Arden'e açgözlülüğü bir türlü konduramaması onun için de şaşkınlık vericiydi.

"Para gibi bir derdi olsaydı daha ilk evlendikleri andan itibaren yakamızdan düşmezdi. Levent onun köhne bir evde oturduğunu söylediğinde sen bile kızmıştın. O evi almaları için sen akıl vermiştin. Yoksa kiralık ev bakıyordu aptal oğlun. Onun senden öğreneceği daha çok şey var. Neyse ki arabayı kendi akıl etti."

Kadir Bey'in bakışları bir an için oda kapısına yöneldi. Mutfaktan belirsiz sesler geliyordu. Şimdilik kapıda kimse görünmüyordu.

"Niye geldi peki?" diye alçak sesle sordu. Sesindeki merak barizdi.

"Senin sevineceğin bir şey için."

"Bilmece gibi konuşma Meliha! Zaman kaybettirme." Adamın sesi hafifçe sertleşmişti. Sonra... Sonra yavaşça yüzü değişti. Gözleri anlamaya çalışır gibi kısıldı. "Yoksa?" dedi nefes almakta zorlanır gibi. "Yoksa bir torun mu?" Ardından bu ihtimalin güzelliğiyle gözleri parlamıştı.

Meliha Hanım gayet ciddi bakıyordu. "Oğlunun mecburen evlendiği kızdan bir de torunun olsun mu istersin yoksa?"

Kadir Bey başını salladı. "Ne var ki? Baştan kızmış olsam da Kemer'deki otelde bize diklenişi çok hoşuma gitti. Sonra açgözlülük yapmadan yakamızdan düşüşü, kendisini geriye çekmesi kafamı karıştırdı. Bursa'da bizi misafir edip tek bir terbiyesizlik yapmaması ise ayrı bir olay. Senin doktorunu o buldu. Evde sana mükemmel bir şekilde baktı."

"Deli divane oldu memnun kalayım diye..." Meliha Hanım hafif bir tebessümle onaylamıştı. "Numaradan değil, içtendi."

"Farkındayım... Onu seviyorsun değil mi?"

Kadının gülümsemesi daha da arttı. "Evet, otelde ilk gördüğüm o sabahtan beri beni kendisine çekiyor. Onda... Onda tarif edilemeyecek kadar özel bir hava var. Nasıl desem?.." Gözünün önünde genç kızın doğal hâli canlanmıştı. "Sevimli... Etkileyici... Sıcak... ve... ve büyülü!"

"*Büyülü orman!*" diye mırıldandı Kadir Bey. "Adı o anlama geliyormuş."

"Onun için çok uygun. İçine girdiğinde gerçekliği değiştiren, insana kararlarını sorgulatan güzel bir orman!"

Adam sabırsızca başını eğdi. "Peki sence neden böyle birden apar topar geldi?"

"Bu hafta annesiyle telefonlaştım..." diye açıkladı kadın. "Çarşamba günüydü sanırım. Anne kız aralarında kısa bir konuşma yapmışlar. Çok açıklamadı ama Arden'in babasıyla ilgili bazı şeyleri öğrendiğini söyledi. Canı çok sıkkınmış."

"Babasının gerçekten dolandırıcı olduğunu mu?"

"Bilemem ama içimden bir his öyle olduğunu söylüyor."

Adam burun kıvırdı. "Levent'e daha en başta gerçekleri açıklamasını söyledim!" dedi oğlunu suçlayarak. "Elimizde bir sürü belge vardı. Adliyeye sunmadığımız faturalar, fotoğraflar bile var. Mevcut deliller bize yetiyordu. Sırf adliyede ağlayan o küçük kız daha da perişan olmasın istemiştik. Nereden bilecektik ki karşımıza çıkıp oğlumun geleceğiyle oynayacağını!"

"Yapma Kadir! Geçen hafta Levent sana, *acaba Arden'e her şeyi anlatsak mı baba*, dediğinde bu sefer sen, *kesinlikle olmaz*, dedin."

"Kızı biraz tanıyınca daha fazla üzülsün istemedim." Kendisinden utanır gibi bir hâli vardı. "Bir gençlik hatası yapmış olabilir. Üstelik çok zekice bir planla! Neticede elimizden bir şey gelmedi. İstemesek de evlendiler."

"Kızmıyor musun artık?"

Adam sinsice güldü. "Tabii ki hayır! Ondan daha güzel gelin mi bulacağız? O Selda kibirlisinden bile daha güzel, ışık dolu. Oğlanı parmağında oynatıyor. Aylardır başka bir kadına baktığını görmedim. Bu evlilikle bizi devre dışı bırakıp çapkınlığa koşacağını sandım ama öyle olmadı."

"Boşansalar üzülür müsün yani?"

Adamın kaşları kalktı. "Niye boşansınlar ki? Zaten aralarında beş yıllık bir anlaşma yok mu? Altı ayda bile oğlan ne hâle geldi. Gözü ondan başkasını görmüyor. Bence Arden'in büyüsüne çok dayanamaz."

"Ama... Ama Arden bunun bitmesi için geldi Kadir!" diye üzgünce mırıldandı Meliha Hanım.

"Ne için?"

"Boşanmak istediğini söyleyecek."

"Ne?"

"Yaptıkları için pişman oldu. Şimdi de hatasını telafi etmeye uğraşıyor."

"Saçma!" Adam oturduğu yerden hızla ayağa kalkmıştı. Onun böyle bir anda ateşlenmesi ve hatta öfkelenmesi Meliha Hanım'ı şaşırttı. Belli ki kocası Arden'e kendisinin bile bilmediği kadar değer veriyordu. Kadir Karacan, kendisinin bile farkında olmadığı bir dönüşüm yaşıyordu.

"Ben eminim..." dedi kadın üzgünce. Odada kapana kısılmış bir kurt gibi dolanıp duran kocasını süzdü.

O sırada mutfakta kahveler hazırlanmıştı. Önce Levent girdi odaya. Ayakta duran babasını ve beyazlamış yüzünü görünce şaşırdı ama bir şey demedi. Belki de annesi onu kızdırmıştı. Kızdırmaktan ziyade şoka sokmuş gibiydi.

Arkadan gelen Arden elinde kahve tepsisini tutuyordu. O da Kadir Bey'i ayakta görünce şaşırdı. Adam hemen karısının yanına geri dönüp oturmuştu.

Leyla ise elindeki tepside, küçük tabaklarda kestane şekeri getiriyordu. Kahveler dağıtıldıktan sonra herkesin önüne birer tabak ve çatal bıraktı.

"Yağmur hâlâ dinmedi!" dedi Kadir Bey. Yüzü asıktı. Arden zaten genelde onun asık yüzünü gördüğü için pek şaşırmadı. O da Levent'le yan yana aynı koltuğa oturmuştu. Leyla ise şimdi rahatça uzaktaki bir koltuğa oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu. Yaşı küçük olduğu için kahve istememişti.

Levent kahvesini dudaklarına götürürken babasının neden böyle bir konuyu açtığını düşünüyordu. "Bu sene kurak geçti. Su kesintileri vardı her yerde."

"İklimler değişti..." dedi adam. Bir yandan o da köpüklü kahvesinden bir yudum almıştı. Gözleri Arden'e çevrildi. Genç kızın sessizce oturuşuna alışkındı ama aklı karısının söylediklerinde olduğu için bu durgunluğun arkasındaki fırtına onu rahatsız ediyordu. "Ehliyet işini ne yaptınız?"

Arden irkilmişti. Ehliyet mi? Kadir Bey oğlunun ona bir araba almak istediğinden haberdar mıydı? Kızmış mıydı acaba? Hırsızın kızına bu kadar masrafı çok görüyor olabilirdi.

"İlgilenecek vakit olmadı..." dedi genç kız dürüstçe. "Zaten gerek de kalmayacak gibi." Boşanınca araba almak istemeyeceklerdi normal olarak.

"O niye?"

Arden bu sefer huzursuzca kıpırdandı. "Aslında benim size bir şey söylemem lazımdı. O zaman siz de sebebini anlarsınız." Güzel gözleri kocasına çevrildi. İşte şimdi tam sırasıydı. Herkesin önünde rezil olacağı o konuşmayı yapacaktı. Tam ağzını açmıştı ki Kadir Bey araya girdi.

"Bence geciktirmeyin. Ehliyeti en kısa sürede halledin. Sonra da bir araba bakarız."

Bakarız mı?

Bu cümleye odada şaşırmayan tek bir kişi bile yoktu. Adam gayet rahat devam etti.

"İlk araban benden olsun. Düğün hediyesi veremedik. Gider birlikte bakarız. Şehir içinde rahat kullanılabileceğin bir şey olsun." Arden iri gözlerle bakıyordu. Adamın sözlerini bir rüyadaymış gibi dinlemişti. Kadir Bey hemen konuyu değiştirdi. "Aklıma gelmişken, bizim Cemal'le sizin şu Asena arasında bir şey mi var?"

Kalbi söyleyecekleri karşısında deli gibi çarpan Arden'in, konunun sürekli değişmesi karşısında ağzı hafifçe açık kalmıştı. Tüm cesaretini toplamışken bu yapılır mıydı?

"Kuzenim... Cemal Bey'den hoşlanıyor sanırım," dedi yavaşça. Sonra üzgünce ekledi. "Tabii onlar da benim yüzümd.. ."

"Sadece hoşlanma mı?" diye yine onun sözünü kesti Kadir Bey. "Asena hoş kız gibi geldi. Cemal de iyi, çalışkan bir çocuktur."

"Kesinlikle katılıyorum ama..."

"Evlenirler mi sence?"

"Bi... bilemiyorum..." diye kekeledi Arden.

"İki kuzenin iki kuzenle evlenmesi ilginç olurdu," derken gülümsemişti adam. Bu da şaşırtıcıydı.

"Evliliği bilemem de..." dedi Levent. Bu konuda bazı bilgilere sahip olduğu belliydi. "Cemal sanırım yeni şirkette sekreter olarak çalışması için Asena'ya bir teklif götürmüş. Kuzenin Bursa'ya taşınabilir."

Genç kız irkilmişti. Şaşkınca mırıldandı. "Bundan hiç haberim yoktu."

"Daha yeni! Asena düşünmek istemiş. Taşınmak büyük bir karar."

Genç kız kendi derdinden kuzenini son birkaç gündür arayamamıştı. İyi kalpli Asena'nın mutluluğu yakalamasını o kadar çok isterdi ki!

Kahvesinden bir yudum aldı. Gözleri kestane şekerine uzanan Kadir Bey'e kaydı. Cesaretini toplamalıydı. Büyük ihtimalle bu gece kötü bitecekti. Belki evden kovulurdu bile!

"Benim size bir şey..." diye bir çabayla başladı.

"Bizim kapıcı Raşit'in hanımı yine hamileymiş!" dedi Meliha Hanım birden.

"Yok artık!" dedi Kadir Bey. "Altıncı mı bu?"

"Evet..." Gözleri Arden'e çevrildi. "Bebek sever misin Arden?"

Genç kız konuların değişme hızından şaşkındı. "Çok severim. Daha şimdiden hayalim çocuk doktoru olmak."

"İnşallah! Çok iyi bir doktor olacağından eminim."

"Teşekkür ederim. Umarım öyle olur."

Meliha Hanım gelinine gerçek bir inançla bakıyordu. "Bana çok iyi baktın. Sende insan sevgisi var. Tam da bir doktora gerekli olan şey!"

Ve oğlunuzu sarhoş edip benimle evlenmesini sağlayacak kadar kötüyüm!

Arden hafifçe gülümserken gözlerini kaçırdı. Bunlar kadının aklından geçmiş miydi acaba? Kendi aklından kesinlikle geçmişti.

"Neyse! Çayı ne yaptınız? Demlediniz mi?"

"Demledik, on dakikaya oturur..." dedi Arden. Yine huzursuzca kıpırdadı. *Ha gayret! Söyle şunu işte!* "Bu arada ben..."

"Sen satranç oynamayı biliyor musun Arden?" diye bir soru sordu Kadir Bey.

"Evet..." dedi cansızca.

"İyi misin?"

"Oldukça..."

Levent de irkilmişti. Kaşları hafifçe kalktı. "Bana satranç bildiğini hiç söylememiştin."

"Sormadın ki!"

"Bilseydim eve bir takım alırdım. Karşılıklı oynardık."

Genç kız hafifçe kızardı. Satranç oynamaya pek vakitleri olmuyordu ki! Genç adamın ne elleri ne de dudakları onu rahat bırakıyordu. Eve geldiği o kısa zaman diliminde, çoğu zaman ya gezerek ya da sevişerek vakit geçiriyorlardı.

"Hadi oynayalım!" dedi Kadir Bey. "Kızım!" diye Leyla'ya seslendi. "Şu bizim figürlü satranç takımını getirir misin?" Sonra bakışları Arden'e çevrildi. "Osmanlı benim, Bizans sensin ama! Tamam mı?"

"Tamam..." diyebildi Arden sadece. Belki satranç kısa sürerdi. Çayları içmeden önce veya içtikten sonra konuşurdu artık. Onlardan özür dilemesi geciktikçe, sanki bunu yapmaya olan cesaretini kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

Kayınpeder ve gelin arasındaki satranç karşılaşması umulandan uzun ve keyifli geçti. Ortaya bir sehpa koymuşlar, karşılıklı oturuyorlardı. Çekilen tekli koltukta oturan Arden aslında dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Bir sandalye çekip yanına oturan kocasının bacağı kendisine değiyordu. Levent dikkatle satranç karşılaşmasını izlerken Arden bu yakınlıktan garip bir biçimde etkileniyordu. Tüm gece sevdiği adama bakmamaya çalışmış, kalbini onun yakınlığından uzak tutmuştu. Levent kendisine âşık olduğunu öğrenirse çok gülerdi mutlaka. Buna izin veremezdi.

Dikkati dağınık olduğu için ilk karşılaşmayı kaybetti. Ancak ikinciyi ve rövanşı zor da olsa almıştı. O sırada çay servisi Meliha Hanım'a kalmıştı. Kadın onların satranç oynamasından ve vaktin tehlikesiz konuşmalarla ilerlemesinden memnundu.

Dördüncü bardak çayına uzanan Kadir Bey kaybetmiş olsa da hiç sinirlenmemişti. Bu doğasına aykırı bir şeydi aslında. "Tebrik ederim. İyi oynuyorsun. Levent'i bile yenebilirsin sen."

"Lisede turnuvalara katılıyordum," dedi genç kız. Nedense şimdi bu zeki adamı yendiği için utanmıştı. "Birkaç birinciliğim var."

"Belli! Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Meliha öğrenmek istemedi hiç. Levent de pek sık uğramıyor buraya. Eskiden hafta sonları gelirdi. Şimdi sana geliyor."

Arden nazikçe gülümsedi. "Bana o kadar da sık gelmiyor."

"Aslında daha sık gelmeli tabii ki! Karı kocalar ayrı olmamalı."

"Biz pek normal karı koca değiliz, biliyorsunuz."

"Saçma! Normal karı koca nasıl olurmuş ki? Sizin herhangi bir çiftten farklı, yapmadığınız ne var?"

Arden kızarmıştı. Bu son cümle o kadar geniş anlamlıydı ki! Belli ki aynı yatakta yatmalarından ve fazlasından bahsediyordu.

Levent ise Arden'in utandığını hissetmişti. Gülümseyerek sandalyesinde geriye yaslandı. "Babama biraz daha konuşma fırsatı verirsen, senden torun isteyecek!" dedi hafif bir alayla.

Adam gözlerini kısarak oğluna baktı. "Ne var ki bunda? Bence güzel bir evliliğiniz var. İkiniz de birbirinize yakışıyorsunuz. Altı tane belki çok ama en az iki torun yapıverseniz, fena olmazdı yani."

Meliha Hanım kocasının cesareti karşısında önce irkilmiş, sonra ciddi olduğunu görünce elinde olmadan kıkırdamıştı. Onun Arden'e karşı olan zaafı, elbette Levent'te ve kendisinde de vardı.

Ve Arden şaşkınca asık yüzlü kayınpederine bakıyordu. "*Si... siz ciddi misiniz?*" diye sordu kekeleyerek.

Adam omuz silkti. "Altı da olabilir tabii! Paramız var. Hepsini iyi yetiştiririz. Anneleri gibi zeki çocuklar olurlar." Yan gözle oğluna baktı. "Sen alınma oğlum! Bazen aptal oluyorsun!"

Genç adam da biraz şaşkındı ama yine de sırıttı. "Alınmadım! Öyleyim sanırım. Özellikle Arden'in yanında."

Arden gözlerini kırpıştırdı. Ne yana bakacağını şaşırmıştı. Kıkırdayan kayınvalidesine mi, keskin gözlerle bakan kayınpederine mi, gülümsediği zaman her zamankinden daha yakışıklı olan kocasına mı?

"Ama... Ama bir bebek olursa..." diye başladı.

"Her şey çok güzel olur..." dedi Kadir Bey.

Genç kızın gözleri şaşkınca irileşmişti. "Ama o zaman boşanamayız! Evlilik anlaşmamız?" dedi yavaşça. "Sadece beş yıl..."

Levent onun sözünü kesip rahatça düzeltti. "Altı yıl Arden. Anlaşmamızı altı yıla uzatmıştık ama bana kalırsa... bir ömür boyu da olabilir!"

Bölüm 35

ÖMÜRLÜK AŞK

17 Ocak Cumartesi, 23:10

Arden gerçekten donup kalmıştı.

"Bir ömür mü?" diye sayıklar gibi tekrar etti. Gözleri irileşmiş, nefesini tutmuştu. Güzel dudakları kurumuştu adeta. Ne diyordu bu adam?

Levent omuz silkti. "Olamaz mı yani? Güzel bir evliliğimiz var. Baştan kötü başladık ama sonra hiç de kötü devam etmedik. Ben senin yanında rahatım. Daha da açık olmam gerekirse... epeyce mutluyum. Beni eğlendiriyorsun. Öfken bile hoşuma gidiyor. Bana olan nefretini kazara unuttuğunda, o parlayan ışıltılı gözlerini seviyorum. Dudaklarındaki sevimli gülümsemeyi, bazen benden daha olgun oluşunu, evliliğimizi cehenneme çevirebilecekken kendinden ödün verişini, aileme karşı nefretini koz olarak kullanmayışını seviyorum."

Şimdi odada derin bir sessizlik olmuştu. Arden gözlerini kırpıştırdı ama birkaç damla yaşın güzel gözlerinde yuvalanmasına, sonra da aşağıya doğru süzülmesine engel olamamıştı. Bu güzel sözler, kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı.

Leyla bile bu konuşmayı ilgiyle dinlemişti. Her şeyden elbette haberi vardı. Ağabeyinin güzel sarışına söylediği sözler odadaki herkes gibi onu da şaşırtmıştı. Anlaşılan bu gece unutulmayacak bir gece olacaktı.

Kadir Bey bir erkek olarak bu itiraflar karşısında diğerlerinden daha az şaşırmıştı. Oğlunun bu kıza karşı neler hissettiğini anlayacak kadar iyi bir babaydı. Meliha Hanım ise önce şaşırmış, sonra Arden'in gözlerindeki yaşları görünce garip bir üzüntüye kapılmıştı. O güzel gözlerin sulanması çok dokunaklıydı. Daha önce Arden'in öfkeli gözlerini görmüş, zamanla

üzgün, mesafeli, saygılı bakışlarıyla karşılaşmış, çoğu zaman da o gülen, o ışıltılı gözlerine alışmıştı.

Ama hiçbir zaman ağlarken görmemişti.

Genç kız dudağının kenarını ısırdı. "Ben... Ben sizden nefret etmiyorum ki!" dedi ağlamasını durdurmaya çalışarak. "Hiçbirinizden! Aslında sizin benden nefret etmeniz gerekiyor! Onca yaptıklarımdan sonra eve bile almamanız lazım!"

"Geçmişe bakarsan gelecek körü olursun!" dedi Kadir Bey yavaşça. "Bazen hata sandığımız şeyler bize mutluluk getirebilir."

"Bir kitapta okumuştum!" dedi Meliha Hanım da. Yandaki sehpadan bir peçete alıp gelininin yanına gelmişti. Koltuğun kenarına oturup genç kıza bir anne şefkatiyle sarıldı. Gözlerindeki yaşları bizzat kendisi sildi. "Kitapta, *bazı hatalar mükemmeldir,* diyordu. *Bizi biz yapan hatalarımızdır. Onlardan ders alırız, onlarla geleceğimizi şekillendiririz.*"

"Ama ben zorla ailenize girdim!" diye fısıldadı Arden. Hüngür hüngür ağlamamak için dudağını ısırmaktan neredeyse kanatacaktı.

"Çok da zorla sayılmaz!" dedi Levent. "Ben pek itiraz etmedim hatırlarsan!"

Arden'in nemli gözleri kocasına bakamıyordu bile. Çekinikçe mırıldandı. "Kaçamayacağın bir tuzaktı!"

"Saçma! Kaç yaşında adamım! Bizim camiada büyük bir olay olmazdı. Neticede ortaokul çağında bir kız da değildin. Liseyi bitirmiş, gösterişli bir güzeldin. Kimse beni suçlamazdı."

"Ama bana kızdın! Öfkelendin!"

Levent geniş bir nefes aldı. Söyleyeceklerinden hafif utanç duyan bir adamın bakışları vardı. "Kızdım çünkü daha seni ilk gördüğüm anda etkin altına girmiştim. Bana gülümseyişin, gözlerimin içine ışıltılarla bakışın, beni sıkmadan ilgi gösterişin, farkında olmadığın sıcaklığın hoşuma gitmişti. Bunların sahte olduğunu öğrenince hâliyle çok kızdım."

"Özür dilerim!" diye fısıldadı Arden. Gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı.

"Ama senden çok kendime kızdım! Selda'dan sonra bir daha ciddi bir ilişki istemiyordum aslında. O sabah, polisler gelmeden önce aklımdaki tek şey sendin. Beraberliğimizi nasıl sürdürebiliriz diye planlar yapıyordum. Başta saçma planlardı. Seni alıp İzmir'e götürmek gibi... Benimle yaşaman gibi... Seni bırakmak istemediğim kesindi."

Arden iri gözlerle, anlamaya çalışarak kocasına bakıyordu. Elini tutan kayınvalidesinin elini güç almak ister gibi bırakamıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınca.

Genç adam gülümsedi. Gözlerindeki ışık farklıydı. Arden, zaman zaman kendisine yönelen o ışığı görmüştü ama kendi karanlığı içinde bunu hep yanlış anlamıştı. O güzel kahverengi gözlerdeki parıltıyı hep o çirkin karanlıkta boğmuştu. Üstelik bir erkeğin gerçek aşkını keşfedemeyecek kadar gençti.

"Gerçi aklımda evlilik yoktu ama şartlar o yöne evrilince nedense hiç korkmadım. Öncesinde ne Selda'da ne de başka bir kadında buna razı olabilirdim. Sen farklıydın. Sen özeldin!"

Arden zorlukla nefes alıyordu.

"İnan bana her şey normal olsaydı ben de Cemal'in Asena'yı bırakamadığı gibi seni bırakamazdım. O sabah seni hayatıma sokmaya kararlıydım."

Daha fazla şey itiraf etmek istiyor gibiydi ama bu kadar kalabalıkta çok da rahat olamıyordu.

"Ben... Ben daha o sabah pişman olmuştum!" dedi Arden üzgünce. Gözleri çekinikçe bakıyordu. "Hiç beklediğim biri gibi çıkmamıştın. Gece boyunca senden hoşlanmamak için çok çaba harcadım. Alkollüyken bile nazik ve tatlıydın. Sana numara yapmadım. Sana olan tavrım sahte değildi. Öfkeme yenik düşmeseydim, içimdeki acıyı boğabilseydim, her şeyden vazgeçecektim. İçinde bulunduğumuz maddi sıkıntılar ise..." Utanarak sustu bir an. "... bize ödemeniz gereken bir diyet varmış gibi hissettiriyordu. Ben babamın... babamın nasıl birisi olduğunu bilseydim... asla böyle bir işe girişmezdim. Sizleri asla üzmezdim."

"Buna eminiz zaten!" dedi Meliha Hanım. Sanki kendi öz kızı gibi Arden'in saçlarına küçük bir öpücük kondurmuştu. "Küçüktün ve kalbin kırıktı."

"Annem bana her şeyi o zaman anlatmalıydı. Gerçi yine inanmak istemezdim. Babam beni severdi. Meğerse bana hep farklı bir yüzünü göstermiş. Annemin çektiklerinden, bizi içine çektiği çukurdan hiç haberim olmadı."

"Olamazdı da zaten!" dedi Kadir Bey olgunca. "Leyla'nın da bizim yaptıklarımızdan haberi olamayacağı gibi. Çocukların sorumlulukları iyi

bir evlat olup okumak, hayatını kurtarmakla sınırlı. İki yıl önce olayları tam kavrayamayacak kadar küçüktün daha!"

"Annem bana anlattığında inanmakta zorlandım ama hatırladığım bazı şeyler onun doğru söylediğini ispatlıyordu." Nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi herkesin yüzünü tek tek süzdü. Göz pınarlarındaki yaşlar yeniden yoğunlaşmıştı. "Gerçekten özür dilerim. Bilseydim hiç yapmazdım ama yemin ederim, yanlış bildiğim zamanlarda bile vazgeçmeyi çok düşündüm." Bakışları kocasına kaydı. "Seni özgür bırakmayı çok istedim. Bir yanım hak ettiğini düşünüyordu. Babamı açımasızca hapse attıran adama yakın olmak istemiyordum. Bir yanım ise... eve gelmeni dört gözle bekliyordu. Bursa'da bana kızdığın, benden uzak durduğun o gün tam bir cehennem gibiydi."

Başı önüne düştü.

"Kendi cehennemimi kendim yaratmışım..." dedi yavaşça. Ne kadar üzgün olduğu sesinden de çökmüş omuzlarından da belli oluyordu. "Sizi de cehennemimin içine çektim. Hayatınızı mahvettim. Otelde yanınıza geldiğim sabah sizi üzdüğüm için kendimden nefret ettim. Geçinebilmek adına sizden para istediğim için kendimden tiksindim."

"Saçmalama!" dedi Meliha Hanım. "Evlilikle elde ettiğin bir sürü hakkın vardı. Hiçbirisini talep etmemen bizim de kafamızı karıştırdı. Komik denilebilecek bir rakama karanlığa karışman hiç mantıklı değildi. Pahalı ve zor bir eğitimi olan zeki bir kızın daha açgözlü olmasını beklerdik."

"Oğlumuzu tuzağa düşürebilecek kadar zeki bir kız!" diye ekledi Kadir Bey. Küçük bir tebessümle bakıyordu. "İlk anda kızdıysam da otelde bizi karşına alıp öfkeyle diklenmen çok hoşuma gitmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse öfkeli ama çok güzel bir melek gibiydin. Ailemize yakışacak kadar mücadeleci, ruhumuzu karmakarışık edecek kadar farklı, her şeyi kabullendirecek kadar özel bir kızdın."

Arden şaşırmıştı. "Ben mi?" diye sordu bilinçsizce.

"Evet, sen!" Adam hafifçe öne doğru eğildi. "Bak kızım! Annen mahkeme koridorunda yalvardığında ona ister istemez biraz sert davrandım. Bunun farkındayım ama sebebi başka. Baban... Baban güzel bir karısı olduğundan söz etmişti ve... ve..." Adam açıkça yutkundu. "Neyse işte! Annenin amacını farklı anlamıştım. Onun da kişiliksiz birisi olduğunu sandım. Sinirlendiğim için de olaylar istemediğim kadar katı

ilerledi. Levent'le ne yapacağımızı, seni, anneni konuşmuştuk. Haciz işlemleri başladığında bile çok dert etmedik çünkü böyle insanların kıyıda köşede bir miktar parası mutlaka olurdu."

Gözleri oğluyla kesişti bir an.

Levent önce sessizdi. Gözleri karısının üzerindeydi. "Tabii babanın intihar edeceği aklımıza gelmedi..." diyerek babasının yerine devam etti Levent. "Biraz yatıp çıkacağını hepimiz biliyorduk. Ortak iş yaptığı muhasebeciyle kavga edeceğini ve adamın ölümüne sebep olacağı aklımıza bile gelmezdi. Zaten mahkeme sürecinde bile cezaevinde sürekli huzursuzluk çıkaran birisi olduğunu söylediler. İşlediği cinayetten sonra dengesinin iyice bozulduğunu öğrendik. Bunalıma girip kendisini banyoda asması içinde bulunduğu çıkmazdan kaynaklanıyordu."

Arden sessizdi. Bu suçlamalardan uzak, iyi niyetli açıklamalar kendisini sanki daha derin bir çukura çekiyordu. Hiç çıkamayacağı bir çukur!

"Sizin böyle zorda kalacağınız aklımıza gelmedi!" dedi Kadir Bey. "Suç benim... Araştırmalıydım ama iş güç içinde unutulup gittiniz. Ta ki seni o sabah otelde görünceye kadar! Tabii ki yaptığın hiç hoş değildi ama düşündükçe sana hak vermemek de elde değildi."

Sessizlik odanın içinde acımasız bir katil gibi dolaşıyordu. Herkesin gözünün içine bakıyor, ilk konuşacak kişiyi bıçaklamak istiyor gibi ortamı geriyordu.

Arden kocasına baktı. Hemen yanındaki sandalyede oturan genç adam uzanıp onun küçük elini tuttu. "Arden!" dedi yavaşça. "Her şey geçmişte kaldı artık! Biz de hatalar yaptık. Hayat her zaman mükemmel değil. *Kader insanları farklı yönlere savurabiliyor.*"

"Senin kaderinde benimle zorla evlenmek yoktu!" diye fısıldadı Arden.

"Peki bundan neden memnun olduğuma dair bir fikrin var mı?"

Genç adamın ironik sorusu havada asılı kalmıştı. Arden hariç herkes gerçek sebebin çoktan farkındaydı. Sadece sözlere dökülmemiş bir gerçekti bu.

"Ailenin... ısrarlarından kurtulduğun için mi?" Genç kız hâlâ gözüne perde indiren o masumiyetinin, o saflığının, o güzel içtenliğinin etkisindeydi.

Levent sandalyesinde hafifçe öne doğru eğildi. Elinde tuttuğu küçük eli sevgiyle okşuyordu. Karısının gözlerinin içine büyük bir gizemle baktı.

"Bir ömür boyu seninle evli kalmak isteyen adam var karşında. Bundan ne anlıyorsun?"

Kadir Bey ve Meliha Hanım karşılıklı bakışıp gülümsediler. Onlar anlamaları gerekeni çoktan anlamışlardı. Bu genç kızın anlaması için ise biraz daha çaba gerekiyordu.

"Ne anlamam gerektiğinden, bunu hayal etmekten korkuyorum!" dedi genç kız yavaşça. "Tüm yaptıklarıma rağmen benden boşanmak istemiyor musun?"

"Hayır!"

"Yani istersen karşı koymam!"

"İstemiyorum... Aslında uzun zamandır seninle yaşlanmayı planlıyorum." Burun kıvırdı. "Belki altı tane çocuk da biz yaparız. Bu yeni aklıma geldi!"

Arden elinde olmadan nemli gözlerle güldü. "Altı mı?" Gözleri ışıldamıştı bilmeden. Levent'i hayran bıraktıran o ışıltılı güzelliği yine belirgin olmuştu. "Gerçekten bana kızmıyor musun?"

"Sana olan hislerim kızgınlıktan çok farklı!"

"Ama sana söylemediğim bir şey daha var! Gizlediğim!" Utançla bakıyordu.

"Umurumda değil!"

"İçkine uyku ilacı atmıştım..." dedi yine utanç dolu bir sesle.

"Tahmin ediyordum bunu zaten. O pazartesi kan tahlili yaptırmıştım. Sonuçlarda hepsi çıktı."

Genç kızın gözleri utançla irileşti. "Biliyor muydun?" Kocası sessizdi. "Ve yine de benimle evlendin? Mahkemeye verebilirdin!"

"Yine de bir şey değişmeyecekti. Yaşın küçük olduğu için kanun seninle evlenmemi isteyecekti."

Genç kız yutkundu. "Yaşımın gerçekte küçük olmadığını da biliyordun!" dedi yavaşça. "Kimliğe geç yazıldığımı öğrenmiştin!"

Levent gülümseyerek onayladı. "Bunu öğrendiğimde rahatlamadım değil. Fakat o kapandan çıkmayı canım hiç istemedi."

"Şaşırtmıştın beni!"

"Ben kendime daha çok şaşıyordum! Seni bırakmak istemiyordum. Sana kızdığımı kendime telkin etsem de aklım hep seninle meşguldü. Evlendikten sonra bir süre özlemine dayandım. Seni unutmaya çalıştım. Bursa'ya seni özlemediğimi, önemsemediğimi kendime ispat etmek için

gelmiştim. Ne var ki seni görür görmez her şey eskiye döndü. Daha o an kalbimle inatlaşmayı bıraktım."

Arden genç adamın gülen gözlerinde kaybolmuştu adeta. İlk kez bir gerçeğin farkına varmıştı. Hangi erkek kendisini aldatan bir kızla ömür boyu evli kalmak isterdi? Onunla yaşlanmak, ondan çocukları olsun isterdi? Altı rakamı bile gözüne sevimli gelmişti. O kadar da çok değildi!

"İşte hepsi bu!" dedi Levent kesin bir sesle. "Ne senden boşanmak istiyorum ne de sensiz bir hayatı. Beni sevmen şart değil. Çoğu zaman iyi anlaştığımızın sen de farkındasındır. Gerekirse anlaştığımız gibi altı yılı tamamlarız. Eğer bir sorunumuz olmadığına kanaat getirirsek devam ederiz. Ne dersin?"

Arden'in nemli gözleri bu güzel itiraflarla kocaman olmuştu. Dudakları belirsizce kıvrıldı. Hafifçe gülümsemişti.

"Bunu çok isterim..." dedi yavaşça.

Levent rahatlamış gibi hafif bir nefes almıştı. Aslında Meliha Hanım ve Kadir Bey de aynı nefesi ciğerlerine çekmişti.

Arden biraz utanarak biraz da muzipçe sözlerine devam etti.

"Böylece... Böylece sana olan aşkımı kanıtlamak için epeyce bir sürem oluyor! Çok çalışacağıma söz veriyorum."

Bölüm 36

O ERKEK

26 Nisan Pazar, 14:20

Levent oturduğu kafede sabırsızlıkla bekliyordu. Parmakları masanın üstünde tıngırdayıp duruyordu. Bir bacağı da huzursuz bacak sendromunu andırırcasına sallanıp duruyordu. İkinci çayını içmişti. Yanında oturan Asena da genç adamın suskun, ciddi yüzü karşısında oldukça eğleniyordu.

"Arden'den daha gerginsin! Rahatla biraz!" dedi gülümseyerek. Aynı kuzeninkine benzeyen sıcacık gülümsemesi genç adamı bir nebze rahatlattı. Masanın üzerinde duran çay bardağını kaldırdı ama boş olduğunu görünce gerisin geri bıraktı.

"Gideli on beş dakika oldu!" dedi huzursuzca.

Masanın diğer tarafında oturan Cemal de gülümsüyordu. "Yahu alt tarafı bir direksiyon sınavı bu! Ölümcül bir ameliyat değil ki!"

"Kazanamazsa üzülecek!"

İşte gerçek bu kadardı! Karısının üzülmesine bile dayanamayan tutkulu bir koca vardı karşılarında.

"Yine girer!" dedi Cemal.

"Durun yahu!" diye itiraz etti Asena. "Arden direksiyon sınavını da geçecek. Yazılıdan yüz aldı. Onun isteyip de başaramadığı bir şey görmedim ben. Okulda bile notları çok yüksek. Sene sonunda sınıf birincisi olacağına eminim."

"Araba sürmek bir yetenektir!" diye kısaca açıkladı Cemal.

"Ona sürmeyi ben öğrettim!" dedi Levent gözleriyle imtihan pistini tararken. Sesi kuzenini tersler gibiydi. Direksiyon sınavında kursiyerler

daha önceden belirlenmiş mahalle arası güzergâhlarda tur atıyorlardı. "Arden sürüş konusunda çok yetenekli ama ya gıcık bir hocaya denk gelirse?"

"Meraklanma! O tatlı gülümseyişle adamın aklını başından alır!" dedi Cemal sırıtarak. Sonra elini uzatıp Asena'nın elini tuttu. Genç kadına sevgiyle gülümsedi. "Tıpkı çirkin kuzeninin benim aklımı başımdan aldığı gibi!"

"Çirkin sensin!" dedi Asena yalandan bir ters bakışla. "Neden seninle evlendim ki sanki?"

"Senden daha güzel olduğum için! Ayrıca seni senden daha çok sevdiğim için!"

Son cümlesi o kadar tatlıydı ki Asena elinde olmadan kıkırdadı. "Şebek!" dedi alçak sesle. Levent onların oynaşmalarıyla hiç ilgilenmediği için oldukça rahatlardı.

O sırada yanlarına birileri yanaştı. Erkek olanının elinde bir tepsi ve üstünde tavşankanı çaylar vardı. Doktor Mustafa Kocabek'ti bu. Yanındaki de elbette Helin Stoyan'dı. Arden'in bahtsız annesi. Belki de bahtı açılıyordu çünkü yanındaki doktor bu sarışın kadına gerçek bir aşkla bakıyordu. Hem de herkesin yanında! Kimsenin görmesine aldırmadan!

Doktor tepsiyi masanın üzerine bıraktı. "Daha gelmediler mi?"

"Hayır!" dedi Levent endişesini belli etmemeye çalışarak.

"Gelirler şimdi. Güzergâh epeyce uzunmuş."

Genç adam masaya konan çay için doktora teşekkür etti. Bir tanesini aldı. Kendi endişesini kimsenin paylaşmıyor olması biraz canını sıkıyordu. Arden gerçekten iyi şoför olmuştu ama bazı şeyler şansa da bağlıydı. Ya yoldan dikkatsiz bir kamyonet çıkıp ona çarparsa? Ya acelesi olan bir kurye onun önüne çıkıp heyecanlandırırsa? Aklına binlerce kötü ihtimal geliyordu.

Sonunda Arden'in bindiği araç uzaktan gözüktü. Levent yerinde hafifçe doğrulmuştu. Araçların modelleri genellikle aynıydı ama keskin gözleri plakayı epeyce uzaktan net olarak okumuştu. Sınav aracı yaklaştıkça daha da emin oldu. Diğerleri de geldiğini fark etmişti.

"Neyse! Önemli bir hata yapmamış ki hocalar onu yolda indirmemiş!" dedi Asena. "Beni ilk sınavımda indirmişti hoca."

"Neden?" diye sordu kocası. Cemal'le evleneli sadece on gün olmuştu. Balayından yeni gelmişlerdi.

"Önüme bir intihar kedisi çıktı. Koşarak caddeye atladı. Aniden fren yaptım diye hoca sınavda bıraktı."

"Saçma!"

Genç kadının sesi neşeliydi. "Belki de kurs yerine ait casus bir kediydi, bilemiyorum ama kaldım işte. Neyse ki Arden açısından her şey iyi görünüyor."

Arden araçtan inmişti. Komisyon üyeleri iki kişiydi. Genç kızla bir şey konuşup el sıkıştılar. Onlar gidince Arden bu sefer araçtan inen kurs öğretmeniyle konuştu. Bir şeyler anlatıyordu hafif bir gülümsemeyle. Eliyle güzergâhı gösterince bir sıkıntı varmış gibi oldu.

"Kaldı herhalde!" dedi Levent canı sıkkın bir halde. Ayağa kalkmıştı.

Arden hocasının da elini sıktıktan sonra gözlerini onlardan yana çevirdi. Sınav yerini gören bir kafenin dışarıdaki masalarında, kalabalık bir grup olarak oturduklarını biliyordu. Kocasının endişeli bir şekilde ayakta beklediğini görünce heyecanla el salladı. Sonra koşarak caddeyi geçti. Gözleri pırıl pırıldı.

"Kazandım!" diye şakıdı onlara yaklaşırken. "Geçtim!"

Ve bir çocuk gibi koşarak kocasının güçlü kollarına bıraktı kendisini. Ayakları yerden kesilmişti. Gözleri aynı hizadayken kocasının ne kadar sevindiğini de en yakından görebiliyordu.

"Demek geçtin?"

"Sana demiştim! İyi şoförüm ben! Hocam iyi! Ama gerçek hocam! Yani sen!"

"Kaldın zannettim. Ne konuşuyordunuz orada öyle hararetle?"

"Beni tebrik ettiler. Önümüze bisikletli bir çocuk atladı. Emniyetli bir şekilde kurtardım tabii. Sürüş hocam bile çok mutlu oldu."

Levent de korktuğunun başına geldiğini ama bir sorun çıkmadığını öğrenince en az hocası kadar mutlu olmuştu. Karısının tüy gibi bedenini isteksizce yere indirdi. Böylece Arden de çevresini saran herkesin kendisine sarılıp tebrik edişini keyifle karşıladı.

Sınavdan sonra herkes bir yerlere dağıldı. Helin Hanım tabii ki yakışıklı doktorla ayrıldı. Onlar da aralarındaki ilişkiyi ilerletmişlerdi. Bunca hafta geçtiği hâlde ikisi birbirlerinden hiç bıkmamışlar, sürekli telefonla konuşmuşlardı. İki gün önce gelen annesi yine bir süre yanında kalacaktı. Antalya'daki bebeğe ise ziyarete gelen anneannesi bakacaktı. Bunu fırsat

bilen Helin Hanım, Bursa'ya gelmişti. Hem de âşık bir genç kızın ruh hâliyle!

Cemal'le Asena da aile ziyaretine gideceklerini söyleyip oradan ayrıldılar. Sonunda yalnız kalan ikili el ele arabalarına yürüdüler. Parmakları sımsıkı birbirine kenetlenmişti. Tepelerinde parlayan güneş mutluluklarını taçlandırır gibiydi. Tam bir bahar havası vardı.

"Ne yapalım şimdi?" diye sordu Levent. Karısının sarı saçlarında oynaşan güneş ışıklarını, güneşten daha sıcak gelen o güzel mavi gözlerini süzdü. "Bir başımıza kaldık."

"Mudanya'ya gidelim!" dedi Arden parlak gözlerle. "Hava çok güzel. Sahilde yürüyelim. Sonra Meral Abla'da çupra yiyelim."

"Hımm! Olur. Kalamar da yiyelim. Çok güzel yapıyorlar."

"Sonra da eve gidip sevişelim!" Genç kız muzip gözlerle bakıyordu. "Bu sabah iyileştim. Perhiz bitti. Annem de nasılsa gece on birden önce gelmez."

Levent bununla ilgilenmişti. Keyifli bir şekilde gülümsedi. "Bak bu harika olur."

"Ehliyeti de aldım. Artık ödül olarak uzun ve doyurucu bir sevişme isterim. Günün kahramanına yapabileceklerinizi çok merak ediyorum Avukat Bey."

"Aklımda şimdiden birçok plan var."

"Sevindim..." Yine çapkınca baktı. Kararsız gibiydi. "O zaman... acaba yemeği iptal edip doğrudan eve mi gitsek?"

Levent aniden durmuştu. Gözleri parladı. "Bu harika bir fikir! Aç değil misin?"

"Açım ama... başka bir şeye!" Yaşam dolu bir şekilde güldü.

Beyaz aracın önüne gelmişlerdi. Levent aracın kapısını açtı. İkisi de eve bir an önce varmanın heyecanıyla bindiler. Güçlü araba çabucak dönüş yoluna fırlamıştı. Çok mesafe yoktu zaten.

Evden içeriye girdiklerinde her yer sessizdi. Yatak odasına geçtiklerinde genç kız kapıyı sıkıca kapattı. "Ne olur ne olmaz! Annem çıkıp gelebilir. Onda da anahtar var," dedi. Sonra kendisini kocasının kollarına bıraktı. İnce bedenini kocaman vücuda sıkıca bastırmıştı. Kollarını da boynuna dolamış, öpülmeye hazır dudaklarıyla gözlerinin içine bakıyordu. "Seni çok özledim ... " diye fısıldadı.

Genç adam da sıcacık gözlerle onu süzüyordu. "Neden?" diye sordu masumca.

"Hainlik yapma adam!" dedi Arden uyaran bir tonla.

"Ben avukatım. Beni aydınlatman lazım."

"Buraya her gelişinde nedenini söylüyorum zaten! Ailenin yanında bile utanmadan itiraf ettim."

Genç adam onun dolgun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. İnce beline sarılan ellerinden birisi aşağıya kayıp kot pantolonun üzerinden kalçasını kavramıştı.

"Olsun! Yine söyle!"

"Sen gerçekten gıcıksın. Gıcık ve şımarık!" Kollarından kurtulurken elinden tutup çekti. "Gel önce bir duş alalım. Sınav heyecanından ter attım. Temizlenip mis gibi kokmam lazım. Sonra sana ne kadar bayıldığımı söylerim, sen de bana beni ne kadar sevdiğini söylersin. Daha sonra da üzerimde bildiğin her şeyi uygulamana izin veririm."

Onun ağzından o istediği cümleyi alamayacağını anlayan genç adam, birlikte banyo yapmanın hayaliyle çabucak pes etti. "Anlaştık!"

Soyunma işlemini banyonun içinde gerçekleştirdiler. Giysiler yerdeki ayak havlusunun üzerine düştü. Parmak uçları birbirlerinin en sevdikleri yerlerini yoklarken kıyafetleri usul usul yere düşüyordu. Sonunda çırılçıplak kaldılar. Gülümseyerek geniş duş kabininin içine girdiler. Genç adam suyu açarken duştan inen o ilk soğuk damlalar kendisine dokunmasın diye Arden kocasının arkasına geçmişti. Kocaman gövdesine sımsıkı sarıldı. Dudakları pürüzsüz sırtına dokunuyordu. Su ılıyıncaya kadar binlerce öpücük vermişti bile. Bir eli de çapkınca öne kaymıştı. Yakaladığı sertliği hiç bırakmadan kocasının yakınlığının, teninin keyfini çıkardı.

"Haklıydın, biliyor musun?" dedi muzipçe.

"Hangi konuda?"

"İlk gecemizde seninle banyoda çıplakken, bir erkek vücudu görmekten hem çok korkuyordum hem de sana bakmadan yapamıyordum. Vücudunu çok beğenmiştim. Bir avukat olarak çok seksiydin."

"Öyle mi?"

"Gözlerimi ve ellerimi senden uzak tutamıyordum. Sabunlanma bahanesiyle her yerine dokundum."

"Sarhoş bir adamdan faydalanmaya utanmadın mı?"

Sırtında gezinen dudaklar, önde sıkı tutuşlarla okşamasını sürdüren el genç adamın gücünün zayıflamasına sebep olmuştu. Sanki o geceki gibi sarhoştu. Bu kıza asla direnemiyordu. Bu sarışın afet tüm direncini alıp giderken erkeksi dürtülerini de tavana çıkarıyordu.

"Amacım karşısında fedakârlık ettiğimi söylüyordum kendime..."

Genç adam ona doğru döndü. Belinden tutarken kendisiyle birlikte suya doğru çekti. Arden ise hâlâ elini aşağıdan çekmemişti. Avucuyla zor sardığı organın daha canlanıp güçlenmesi hoşuna gidiyordu.

"O gün de böyleydi!" dedi hafif bir gülümsemeyle. Şimdi sular geniş duş başlığından coşkuyla akarken ikisini de ıslatıyordu. "Sarhoş olmana rağmen, uyku haplarına rağmen elimde taş gibiydi."

Genç adam gözlerini kendi göğsüne değen beyaz, dik göğüslere indirdi. "Sarhoş ve uykulu olabilirim ama karşımdaki çıplak kadının ne kadar güzel olduğunu bugün gibi hatırlıyorum. Sabah uyandığımda sevişmelerimizi hatırlamadığım için kendime kızmıştım. Yeni bir sevişme için seni uyandırdığımda unuttuğum her şeyin intikamını almak istiyordum."

"Aldın da! Daha önce seviştiğimizi sandığın için biraz hoyrattın."

"Biliyorum... Senin ilk defan olduğunu bile fark edemedim."

"Ama çok güzeldi... Bunu senden hiç gizlemedim. Bir kadının ilkinin önemini bilemezsin. Sana olan öfkeme rağmen, o erkeğin sen olman ve yaşattığın olağanüstü şey ne aklımdan ne kalbimden çıktı. Haftalarca unutmaya çalıştım. Tabii o zamanlar sevişmeyi bu kadar sevdiğimi, azgın bir kadın olduğumu hiç bilmiyordum."

Genç adam gülümserken onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Öyle olman hoşuma gidiyor."

"Sadece sana ama!" diye fısıldadı Arden. "Sadece sana!" Sonra heyecanla ekledi. "Hadi çabuk yıkanalım. Bir an önce kollarında olmak istiyorum."

Yine de acele etmediler. Birbirlerini sabunlarken ağırdan alıp heyecanlarını zirve yaptırdılar. İkisi de birbirine dokunmaktan hoşlanıyordu. İkisi de vücutlarını birbirine dokundurdukça özel bir haz alıyordu. Bir yandan gözleriyle bile birbirlerini okşuyorlardı.

Bir telefon sesi duyunca içinde bulundukları ritüelden isteksizce kurtuldu. Genç kız istemese de kocasının güvenli yakınlığından uzaklaştı. Kendi telefonunun sesiydi bu. Kabinin kayar kapısını kenara çekti.

Yerlere su ve sabun damlatarak kenarda duran pantolonuna uzandı. Islak eliyle dikkatli bir şekilde cebinden telefonu çıkardı. Ekranına merakla baktı. Sonra kocasına sessiz olmasını işaret etti.

"Alo?" dedi yavaşça.

"*Arden, sınavının iyi geçtiğini duydum!*" Bu kalın sesi iyi tanıyordu.

"Evet... Başardım!" Sevinçli hâlini adamdan gizleyememişti. Gözleri yine kocasına çevrildi. Aralık camdan genç adam onun çıplak vücudunu aç gözlerle izliyordu. Dik göğüsleri, düz karnı ve bacaklarının arasına doğru açık bir ateşle kaymıştı.

"*Tebrik ederim!*" dedi Kadir Bey. "*Biz de burada sıkıntıdan patladık. Müsaitseniz bu hafta sonu sizinle olmak istiyoruz.*"

Arden'in kaşları kalktı. "Tabii ki! Ne demek!"

"*Birlikte bir kutlama yaparız. Yarın da çıkar sana araba bakarız. Ne alacağına karar vermişsin diye duydum. Aracın bizden, unutma!*"

"Ama..." diye itiraz edecek oldu genç kız.

"*Hiç itiraz etme! Biz yola çıktık bile! Sorun olur mu?*"

Arden gözlerini kırpıştırdı. Yola mı çıkmışlardı? "Ta... Tabii ki olmaz!" dedi kekelercesine. "Bekliyoruz."

"*Tamam! İki saate oradayız.*"

Genç kız telefonu kapattı. Şaşkınca kocasına baktı. "Kim geliyor?" diye sordu Levent.

"Babanlar..." dedi ona. "Bize geliyorlarmış."

Genç adam da şaşırmış gibiydi. "Yarına mı?"

"Hayır! Bu akşama! Yola çıkmışlar bile! İki saate burada olurlarmış." Sonra muzipçe gülümsedi. "İyi ki görüntülü aramadılar."

Genç adam bir an düşündü. Sonra onu kendisine çağırdı. "Hadi gel bakalım. İki saat bize yeter. Vaktimiz var. Hemen durulanıp çıkalım."

Arden yeniden duş kabininin içine girdi. Kapıyı çekip kocasının çıplak vücuduna sarıldı. Başını kaldırdı. Sular süzülen yüzüyle çok güzeldi. "Baban bana araba alacakmış yarın!" dedi yavaşça.

Genç adam gülümsedi. "Daha önce alacağını söylemişti zaten. Bence mahsuru yok. Patron o!"

"Ama büyük bir hediye bu!"

İtirazı samimiydi. Levent bir kere daha bu tokgözlü kadına hayran oldu. Evlendiklerinden beri ona sürekli bir şeyler almaya çabalamaktan yorulmuştu. Neden çoğu kadın gibi kendisine verilenlere atlamıyordu?

Kadınlar kendilerine bir şeyler alınmasına, değerli hediyeler verilmesine sevinirlerdi. Hatta çoğu belli etmeden bunun yolunu hazırlardı. Arden ise tam tersiydi. Numara yapmadığı da gün gibi açıktı.

"Sana yakışacağını düşünüyor. İnan bana babam herkesi sevmez. Senin kadar sevdiği çok az insan var. Sadece karım olduğun için değil tabii. Seni sen olduğun için seviyor."

"Artık bana gerçekten kızgın değil mi?" Genç kız bunu da içtenlikle sormuştu. "Samimi ol! Doğruyu söyle!"

"Saçmalama! Sen onun oğlunu adam eden büyülü güzelsin. Senden dolayı çok mutlu. Bunu tam olarak belli edemese de!"

"Torun da istiyor ama..."

"Okuduğun okulun zorluğunu biliyoruz. İkisini bir arada götürebileceğine karar verinceye kadar hepimiz bekleme niyetindeyiz. Eğer öyle bir şeye karar verirsen de hepimiz sana yardımcı olacağız. Belki inanmayacaksın ama babam şirketin merkezini Bursa'ya çekmeyi düşünüyor."

Arden irkilmişti. Kendisini biraz geriye çekti. "Ne?"

"Annem Bursa'yı seviyor. Bursa'dan daha çok, seni seviyor. Babam da burada açılan yeni şirketi bahane edip merkezi buraya almak istiyor. Neticede bu yaz kontrol bana geçecek."

"Yani..." Arden heyecanlanmıştı. "Yani artık her gün benimle mi olacaksın?"

Genç adam sırıttı. "Benden sıkılmazsan eğer!"

"Deli!" diye çığlık attı genç kız. Yerinde sevinçle zıplamıştı. "Ciddisin, değil mi? Şaka yapmıyorsun?"

Genç adam onu tutmaya çalışıyordu. "Dur! Kayıp düşeceksin şimdi!" Sıkıca kendisine çekti. Arden'in göğüsleri patlarcasına onunkilere yapıştı. Genç kız yeniden kollarını onun boynuna dolamıştı.

"Söyle hadi! Şaka olmadığını söyle!"

"Çok ciddiyim. Karacan erkekleri şakayı sevmez!"

Arden mutlulukla uzandı. Dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Kısa ama kocaman bir öpücük verdi.

"Öyle mutluyum ki!"

"Garip ama ben de!"

"Gıcık!" dedi Arden tatlı bir öfkeyle. Sonra parlak gözleri iyice parladı. "Hamile kalırsam ve doğumdan sonra annen de bebeğe bakmama yardım ederse... Çok beklememize gerek kalmaz!" dedi heyecanla.

"Öyle mi?"

"Mesela önümüzdeki dönemin başında hamile kalsam, okuluma gidiş gelişimi pek zorlamaz. Dönem sonu doğum olsa, tüm yaz en sıkıntılı kısmını aşmış oluruz."

"Acele etmeye gerek yok. Seneye de planlayabiliriz."

Arden kaşlarını kaldırdı. Sonra merakla sordu. "Sen çocuk istemiyor musun yoksa?"

"Seninle bir bebeğimizin olması çok hoşuma gider. Kız veya oğlan olması önemli değil. Çok isterim ama sadece senin yorulmanı istemiyorum. Okulla birlikte yorucu olacağı kesin. Hiçbir anneanne veya babaanne, çocuğun kendi annesinin yerini tutamaz. Bu işin uykusuz geceleri de var. Ayrıca..." Eli karısının tazecik kalçasında gezinirken bu sefer eğilip o öptü güzel dudaklarını. Yine küçük ama tutkulu bir öpüştü. "Ayrıca ilginin benden bebeğe kaymasını kıskanabilirim. Daha karısına doymamış bir adam var karşında."

Arden keyifle güldü. "Kıskanç! Bebek oluncaya kadar benden bıkarsın belki!"

"Ben senden bir ömür boyu bıkmayacağıma eminim."

Arden hemen erimişti. "Yaa!" dedi biraz uzatarak. "Hukuk fakültesinde size böyle sözler öğretmediklerine göre bir yerden mi ezberledin, yoksa doğaçlama mı yapıyorsun?"

"Güzel karım tarafından içimdeki romantik erkeğin ortaya çıkarılışı çok oldu. Aylardır senden başka bir kadını ne düşündüm ne istedim!"

Arden kısa bir an durakladı. "Ya Selda?"

"O kim?"

"Gıcıklık etme de söyle! Onun benden önceki sevgilin olduğunu biliyorum. Bir keresinde seni aradığımda o kadının sesini duydum. Üstelik sen de adıyla seslendin. Gecenin o saatinde senin yanında ne işi vardı?"

Levent onun gözlerindeki kıskançlığı görünce huzursuz olacağına mutlu oldu. Hafifçe sırıttı. "Gece değildi, akşamdı. Selda'nın babası bizimle iş yapıyor. O saatte sekiz on kişiyle toplantıdaydık. Sen arayınca izin isteyip çıkmıştım. İşin doğrusu barışma umuduyla bir süre peşimde gezdi ama geç kalmıştı. Çünkü bu kalp... seni... sevmişti bir kere!"

Arden'in nefesi kesildi. Akan suyun altında âşık gözlerle kocasına bakıyordu. Onun yalan söylemediğini içgüdüsel olarak biliyordu. Yalan

kendi işiydi. Ne oyunlar edip bu yakışıklı erkeğin sahibi olmuştu! Artık akıllanmıştı. Artık yalanla işi olmazdı. Kocasına karşı hep dürüsttü.

"Beni seviyor musun gerçekten?" diye sordu.

"Şüphen mi var?"

Nazlı bir şekilde mırıldandı. "Söylemiyorsun hiç! Duymaya da ihtiyacım var!"

Genç adam birkaç saniye onun pırıltılı yüzünü süzdü. Sonra hafif bir nefes aldı.

"Yağmur can bulduğu buluta sevdiğini söylüyor mu? Ya da kurumuş toprak, serinleyip beslendiği yağmura?.." Sevgi dolu gözleri içtenliğinin deliliydi. *"Çiçek hayatını güzelleştiren toprağa ve bal arısı da mucizeler yarattığı çiçeğe sevgisini söylüyor mu? Benim sana hissettiklerim sevgiden de öte! Bunu sadece iki kelimeyle ifade edemem. Ben kuru bir toprak gibi sana ihtiyaç duyuyorum. Sen benim ferahlatan yağmurumsun. Kalbimdeki büyülü çiçeksin. Tatmaktan bıkmayacağım balımsın."*

Arden donup kalmıştı. Gözlerini kırpıştırdı. Bu kadar güzel lafı hazmetmek zordu.

"Ağlatacaksın beni!" dedi içli bir sesle. Gözleri gerçekten sulanmıştı. Neyse ki üstlerinden omuzlarına doğru akan damlalar bazen yüzlerine de sıçrıyor ve hain gözyaşlarını kamufle ediyordu.

"Gerçek bu!"

"Ben... Ben senin kadar güzel konuşamam!" dedi Arden duygulu bir sesle. Bakışları o an aşkla doluydu. "Ama en basit hâliyle, seni çok sevdiğimi söyleyebilirim. Sen benim katılaşmış, öfkeli kalbimi kolayca darmadağın ettin. Aklımı karıştırıp ruhumu çekip aldın. Senden uzak kalmayı, hoşlanmamayı çok istedim ama... beceremedim. Sevginin ötesi nedir bilemiyorum ama eğer varsa... işte ben o noktadayım."

Bakıştılar bir an. Sevgileri gözlerinden açıkça belli oluyordu. Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. İspatlama aşamasını da çoktan geçmişlerdi. İlk macera birbirlerini tanıyıp güvenmelerini, her şeye rağmen sevmelerini sağlamıştı.

Şimdi dudakları daha uzun bir macera için buluşmuştu.

Uzun süren öpüşmelerinden sonra kurulanıp yatak odasına geçmeleri bir dakikalarını almadı. Genç kız ıslak saçlarına sardığı bir havluyla kendisini yatağa bıraktı. Davetkâr bir şekilde bacaklarını açarak kollarını kaldırdı.

"Gel yakışıklı avukat! Karını mutlu et bakalım."

Genç adam yatağa doğru sokuldu. Gözleri hayranlıkla karısını izlerken dizleri üzerinde yatağa çıktı. O ince kollara doğru kendisini bırakırken koca gövdesini de bacaklarının arasına yerleştirmişti.

Dudakları yeniden birleşti. Genç kız bu öpüşmelerden de çok zevk alıyordu. Bir şerbet içermişçesine bir erkeğin dudaklarını tadacağı hiç aklına gelmezdi. Bir sene öncesine kadar böyle şeyleri hiç ilgi çekici bulmazdı. Şimdi dudaklarını iştahla ve hatta bazen hoyratça öpen, emen bu dudaklara kendisini bırakmak çok zevkli geliyordu.

Levent'in dudakları geri çekilip bir süre boynunda gezindi. Arden'in nefesleri hemen sıklaşmıştı. Boynu hassas bölgelerinden birisiydi. Bir süre sonra o dudaklar göğüslerine inince daha da heyecanlandı. Minik uçlar iştahlı dudaklar altında büyüyüp geriliyor, genç adamın ağzını keyifle dolduruyordu. Dudaklar göbeğine doğru kayınca ne olacağını anladı. En hassas bölgesi oradaydı işte! Daha da aşağıda! Tam da... Tam da genç adamın dilinin dokunduğu yerde!

Dayanamayarak inledi. Bu an, otelde birlikte oldukları o ilk anı hatırlatmıştı. İnce bacakları güçlü ellerle iki yana nazikçe açılmışken, inlemeleri engellenemez olmuştu. Elleri genç adamın saçlarına karıştı.

Çalan telefon sesi, genç kızın kulaklarına hayal meyal geldi. Öylesine büyük bir keyif içindeydi ki içinde bulunduğu zevk denizinden zorlukla çıktı.

"Levent!" diye fısıldadı. Genç adam öpüşlerine devam ediyordu. Eli genç adamın gür saçlarında gezindi. "Levent! Telefon!"

"Bırak çalsın!" dedi öpüşleri arasında genç adam.

"Dur! Olmaz!" Yüzünü mis kokulu kıvrımlardan ayıran genç adam bir an karısına bakmıştı. "Annenler olabilir!" dedi Arden nefesini düzenlemeye çalışarak. "Arabayla geliyorlar. Başlarına bir şey gelmiş olmasın?"

"Öyle olsa beni ararlar. Senin telefonun çalıyor."

"Tamam ama yine de önemli bir şey olabilir. Hadi telefonumu getir banyodan!"

Genç adam bir iki saniyelik duraklamadan sonra isteksizce doğruldu. Dizlerinin üstünde geri gidip yataktan indi. Banyodaki telefon hâlâ çalıyordu. Onu alıp geri geldiğinde neredeyse kendiliğinden kapanma sınırına gelmişti. Telefonu karısına uzattı.

Arayan genç kızın annesiydi. "Alo?" dedi Arden nefesini düzenlemeye çalışarak. Telefonun hoparlörünü de açtığı için kocası da konuşmayı duyuyordu.

"*Arden, kızım!*"

"Efendim anne?" Levent yine yatağa uzanmış, genç kızın göğüslerine dudaklarını uzatmıştı. Arden uyarı dolu çatılmış kaşlarla ona baktıysa da sonuç alamadı. Genç adam onlarla oynamaya devam ediyordu.

"*Önemli bir şey oldu da! Size söylemek istedim.*"

Arden endişelenmişti. "Kötü bir şey mi anne?" Boştaki eliyle küçük bir çocuğun kafasına vurur gibi göğsünü emen adamın kafasına hafifçe vurdu.

"*Yok! Kötü değil! Endişelenme ama sana bir şey söylemem lazım. Biz şimdi Gemlik'teyiz. Bursa'ya dönüyoruz. Siz neredesiniz? Bir yerde buluşabilir miyiz?*"

Arden gözlerini yumdu. Kocasıyla eğlenceli geçirmeyi umduğu bu saatler galiba çöpe gidecekti.

"Tabii!" Gözlerini açtı. "Evde buluşalım. Ne zamana gelirsiniz?"

"*Yarım saate oradayız diyor Mustafa!*"

Yarım saat mi? Yutkundu. "Tamam! Bize uyar. Kadir Bey'le Meliha Hanım da geliyor." Henüz onlara anne ve baba demeye dili alışmamıştı.

"*Öyle mi? Tamam, güzel olur!*"

Telefonu kapatınca kocasıyla bakışları karşılaştı bir an. "Hızlandırabilir miyiz?" diye tereddütlü bir sesle sordu. "Duş alıp hazırlanacağız daha! Yoksa sonraya mı bıraksak?"

Levent hafifçe gülümsedi. Gözlerinde şeytani bir ışık belirmişti. Bakışları çıplak vücudunda gezindi. "Geri dönemeyecek kadar çekici görünüyorsun gözüme!"

"Ama çok az zamanımız var. Geceye bıraksak daha iyi değil mi?"

"Ben bu hâldeyken olmaz!" Dizleri üzerinde doğrulup açık bacakları arasına yanaştı. Arden onun nasıl heyecanlanmış olduğunu açıkça görebiliyordu.

Ve yine telefon çaldı!

Levent'in dudaklarından zor duyulan bir küfür çıktı. Bu sefer arayan kimdi acaba?

Arden yeniden telefonunu açtı. "Alo?"

"*Arden, nasılsın?*"

"İyiyim Cemal. Ne oldu?"

"*Yok bir şey. Annemlerdeyiz. Senin ehliyet sınavında başarılı olduğunu söyledim. Az önce de amcamlarla konuştum. Size geliyorlarmış. Bursa'ya doğru yola çıkmışlar. Biz de size gelmeye karar verdik. Benimkiler de seni kutlamak istiyor. Tüm aile bir arada! Çok güzel olmaz mı?*"

Arden yutkundu. *Tüm aile mi?* Gözleri kocasının atletik göğsünde, hâlâ heyecanını koruyan çekici organında gezindi. Açık bacakları arasına yanaşmış, son hamle için beklerken kendisi için düşünmek, telefona cevap vermek çok zordu.

"Bu... Bu harika olur!" dedi zorlukla.

"*Güzel! Yemek yemeyin sakın. Bir şeyler yapmak için de uğraşma. Hep birlikte bir yere gider yeriz. Bir iki saat sonra görüşürüz.*"

Telefonu kapatan Arden ne yapacağını bilemeden ekranına baktı. Başka arayacak kimse kalmış mıydı acaba?

"Umarım sondur!" diye mırıldandı gülümseyerek. Kocasının seksi görüntüsü yataktan hemen çıkıp giyinmesini engelliyordu. "Ne yapacağız? Giyinelim mi?" diye sordu. "En fazla yarım saatimiz var."

"Sonra tüm gece kasığımda ağrıyla mı oturayım?" Genç adam sıkıntılı bir sesle cevap vermişti. "Biraz hızlı olabiliriz!"

Genç kız gülümseyerek onayladı. Ellerini uzattı. "Ağrı çekmeni istemeyiz tabii. Yazık ona!" Bacaklarını iyice açıp kocasını açıkça davet etti. "Zaten ben hazırım bile! Hadi gel bakalım güçlü kaplanım!"

Bölüm 37

PIRILTILI GÖZLER

26 Nisan Pazar, 21:20

Levent ilgiyle konuşmaları dinliyordu. Bursa'nın nezih lokantalarından birindeydiler. Uzan Et Lokantası, her zamanki gibi hareketli ve bol müşteriliydi. Kendilerinin oturdukları büyük ahşap masa cam kenarındaydı. Ovaya bakıyordu. Henüz binalarla dolmayan bu bölgede tek tük olan binalar pencereden bakınca denizdeki gemi etkisi veriyordu.

Masadaki kalabalık aile kendisinde hoş bir etki bırakmıştı. Eskiden olsa bu kadar kalabalık bir aile içinde olacağı aklına bile gelmezdi. Bu gerçekten güzel bir duyguydu. Gözleri masada oturanlarda gezindi.

Kendi annesi ve babası tam karşısında oturuyorlardı. Babası otobanda uçmuş olmalıydı. Aramasının üzerinden iki saat geçmemişti ki eve girmişlerdi. Annesi çok sağlıklı, babası da keyifli görünüyordu.

Cemal ve Asena ise eve onlardan yarım saat önce gelmişlerdi. Tabii ki yanlarında annesi ve babası vardı. Ramazan Bey ve Suna Hanım da keyifli görünüyordu. Ehliyeti için Arden'i tebrik ederken artık daha samimilerdi.

Son olarak Doktor Mustafa ve Arden'in nazik, iyi kalpli annesini süzdü. Onlar herkesten önce gelmişlerdi. Aralarında belli bir çekim olduğu çok açıktı. Doktor gözlerini kadından neredeyse ayıramıyordu. Bu tavır kendisine tanıdık geliyordu çünkü aynı dert kendi başında da vardı. Arden'i izlemek kendisi için bir keyifti. Daha evvel bu kadar estetik, bu kadar dikkat dağıtıcı ve cinsel çekiciliğini sevimli gülüşüyle kat kat artırabilen bir kadın tanımamıştı.

Arden'in annesi acil olarak ne söyleyecekse birden söylemekten vazgeçmişti. İkisinin de yüzü güldüğü için sıkıntılı bir şey olmadığı açıktı. Yemeğe gideceklerini öğrenince Arden'in tüm ısrarlarına rağmen ne olduğunu söylemediler. Yemek masasında açıklayacaklardı. Tabii Levent ne olabileceğini iyi kötü tahmin ediyordu.

Şimdi herkes keyif içinde konuşup aynı keyifle lezzetli yemeklerini yiyorlardı. Genç adam yan gözle yanında oturan Arden'e baktı. Onun mutlu olduğunu görmek kendisini de gerçekten mutlu ediyordu. Üstelik bu bakışı hissedip kendisine çevrilen o mavi gözlerdeki aşk, herkes tarafından görülebilecek kadar belirgindi.

Kendisi de onu ilk gördüğü günden beri seviyordu. Bunu çoktan anlamıştı. Bursa'ya gelip de o soğuk havada, saçları dalgalanırken gördüğünde genç kızı sevdiğini hemen anlamıştı. Hava soğuk olabilirdi ama kendisinde bıraktığı etki sıcacık olmuştu. Onu bir daha bırakmak istemediğini kesin bir şekilde fark etmişti. Tek sorun kendisinden nefret eden bir kadını ikna etmekti.

Biraz zor olmuştu ama sonunda başarmıştı. Birlikte yaşayabileceklerini, aynı evi ve aynı yatağı paylaşabileceklerini, sadece birkaç gün için eve geldiğinde bile huzurlu bir evlilik yaşayabileceklerini ona ispatlamıştı. Bu zaman diliminde Arden'in kendisini sevebileceğini pek zannetmese de hayal etmekten de geri kalmamıştı.

Karısının güzel yüzüne bakarken gülümsedi. Çok şükür ki karısı ona gerçekten sevgi dolu bakışlarla, genç adama ait olduğunu belli eden bir ışıltıyla bakıyordu.

Babası çatalının kenarıyla önündeki su bardağına hafifçe tıklayınca genç adamın dikkati dağıldı. O da herkes gibi babasına baktı.

Kadir Bey o gece bazılarının pek alışık olmadıkları kadar gülen bir yüze sahipti. İçkisiz lokantada bir şişe alkol almış gibi keyifliydi. Bu doğaldı çünkü gerçekten bu topluluk sıcacık görünümüyle herkese keyif veriyordu.

"Evet, herkes sessiz olsun!" dedi Kadir Bey. "Şimdi hepimiz için önemli bir konudan bahsedeceğim."

Levent merakla babasına bakıyordu. Ancak fırsat bu fırsat, karısının küçücük elini tutmuştu. Sevgisini aktarırcasına sıktı.

"Bu çok önemli konuyu bana güvenip dile getirmemi istedikleri için doktorumuz Mustafa'ya ve dünürümüz Helin'e çok teşekkür ederim. Biz

yoldayken beni arayıp çok önemli bir görevi bana tebliğ ettiler. Ben de zevkle kabul ettim."

Masada konudan haberdar olmayan herkes biraz merakla ve hatta şaşkınca konuşmanın gidişatını bekliyordu.

Kadir Bey'in gözleri doğrudan Arden'e dönmüştü. Arden de merakla bakıyordu elbette. Kayınpederinin niye doğrudan kendisine baktığını anlayamamıştı.

"Arden ailemize sıra dışı bir şekilde girmiş olsa da hepimizin kalbinde önemli bir yere sahip oldu. Gerek güzelliği gerekse yaşının ötesinde olgunluğu ve haylaz oğlumu adam eden kişisel özellikleriyle özel birisi olduğunu kanıtladı. İki farklı aileyi birbirine sevgi dolu kalbiyle bağladı."

Adam birkaç saniye sustu. Konunun nereye gideceği hâlâ belli değildi.

"Şimdi de ailemize değerli bir katılım daha olacağını umarak, bana verilen görevi yapmak istiyorum."

Levent tahmin ettiği şeyin gerçekleşeceğini anlamıştı. Yanında oturan karısına çevirdi bakışlarını. Onun nasıl bir şok yaşayacağını merakla görmek istiyordu.

"Arden! Gelinim! Kızım! Bir süredir annen ile doktorumuz arasındaki arkadaşlığın güzel bir yola girdiğinin hepimiz farkındaydık. Eminim sen de bunu görmüştün ve iyi bir evlat olarak annenin adına mutlu olmuştun. Şimdi ise bu mutluluğu büyütüp daha özel bir şekilde taçlandırmak istiyoruz. Bu ikilinin başlarında bir büyük olmadığı için bu görevi ben üstlendim."

Adam yine bir saniye sustu. Boğazını hafifçe temizlerken sanki Arden'e, konuyu anlaması için zaman tanıyordu.

Genç kız ise hâlâ tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı.

"Bu vesileyle ben, Allah'ın emri peygamberimizin kavliyle, annen Helin'i kalbi güzel kendisi özel doktorumuz Mustafa'ya istiyorum. Senin de rızan olursa bu iki güzel insanın evlilik bağıyla hayat boyu mutlu olmalarını arzu ediyorum..."

Masaya derin bir sessizlik çökmüştü. Sanki lokantanın tümünde bu sessizlik vardı. Devasa et lokantasındaki herkes sanki Arden'in cevabını merakla bekliyordu.

Arden'in dudakları hafifçe kıpırdadı. Levent onun yüzündeki derin şaşkınlığı keyifli bir gülümsemeyle izliyordu.

"Evlilik mi?" diye şaşkınca sordu Arden. Gözleri annesi ve doktorun üzerinde gezindi. Annesinin ne kadar mutlu olduğunun günlerdir farkındaydı. İkisi arasındaki ilişkiyi onaylamıyor değildi ama... ama evlilik?

"Evet..." dedi Kadir Bey.

Helin Hanım ile Mustafa Bey ise işkence kadar ağır bir baskıyla, büyük bir endişeyle Arden'in cevabını bekliyorlardı.

Mustafa Hoca dayanamadı.

"Annene çok iyi bakacağım Arden. Onu çok seviyorum. Bu kadar kişi içinde söylemeye hiç utanmıyorum. Onu gerçekten çok seviyorum. Onu daha ilk gördüğüm andan beri aklımdan atamadım. Buradan Antalya'ya geri döndüğünde sanki bir parçam da gitti. Ben kendisiyle evlenmeye çoktan karar vermiştim ama onu korkutmak istemedim. Biraz zaman tanımak istedim. Bana alışması ve... ve sevmesi için. Hislerimizin karşılıklı olması beni dünyanın en mutlu adamı yaptı. Bunca yıl evlenmeyişimin sebebi meğerse annenmiş. Onun gibi özel bir kadın bekliyormuşum. Şimdi de tüm hayatımı onunla geçirmek istiyorum. Senin rızan olması onun için çok önemli. Garip gelecek ama benim için de önemli. Biz seni bir çocuk olarak görmüyoruz. Biz seni hayatımıza yön verecek önemli bir parçamız olarak görüyoruz."

Arden bu sözler üzerine iyice şaşırmıştı. Annesinin gözlerindeki endişe dolu mutluluğu, sevilen bir kadının içgüdüsel utancını hissedebiliyordu. Herkesin içinde aşkını ilan eden bir adamdan daha başka ne istenirdi ki? Mustafa Hoca'nın okuldaki pozisyonu, öğrencilerine sevgi dolu yaklaşımı, bir doktor olarak hastalarıyla olan ilgi dolu ilişkisi, onun zaten özel birisi olduğunu herkesin kalbine kazımıştı.

Belli ki güzel annesinin de kalbine güçlü bir şekilde kazınmıştı!

Sonunda hafif bir nefes aldı genç kız. "Benim rızama ihtiyacınız yok ki!" dedi yavaşça. Sonra hafifçe ve annesi adına mutlu bir şekilde gülümsedi. "Yine de bana sormanıza çok sevindim. Elbette ki ben mutlu olmanızı çok isterim. Annemin artık sevgi dolu bir hayat sürmesini istiyorum. Bunu ona kim verirse bilsin ki kendi kazancı daha çok olacaktır. Öğretmenimin, Mustafa hocamın bunun farkında olduğuna eminim. Annemi mutlu edebilecek kişinin o olmasına da ayrıca seviniyorum. Benim yapabileceğim tek şey ise..."

Gözleri yeniden Kadir Bey'e kaydı. Levent ise yaptığı bu olgun konuşmadan dolayı karısının elini sevgiyle sıkmıştı.

"... *Hayırlısı olsun demektir.*"

Herkes adeta rahat bir nefes almıştı. Masadaki huzur ve mutluluk bir anda ikiye katlanmıştı.

"O hâlde nişan yüzüklerimizi şimdiden takabiliriz," dedi Kadir Bey.

Bu cümleye Arden kadar annesi de şaşırmıştı.

Doktor Mustafa elini cebine attı. Bir kutunun içinden iki yüzük çıkardı. Erkek için olanı desenli ama sade, diğeri ise üzeri pırlanta kaplı çok zarif bir yüzüktü. Birbirlerine kırmızı bir kurdeleyle bağlıydı.

"Bunları günler önce almıştım," dedi Mustafa Hoca biraz utanarak. "Daha günler öncesinde annenle evlenmeyi aklıma koymuştum. İyi ki almışım!" Gözleri sevdiği kadının üzerindeydi. "Umarım beğenirsin! Nikâhtan önce de büyük taşlı bir tane alırız!"

Kadın hayranlıkla pırlanta yüzüğü süzüyordu. "Hayır!" dedi şaşkınlığını atamadan. "Bu... Bu çok güzel. Çok zarif!"

"Zevkli adamsın!" dedi Kadir Bey keyifle. "Seçimlerinden belli!"

Levent de karısının elini alıp dudaklarına götürdü. "Ben de zevkli adamım!" dedi kendisini överek. Arden gözlerini kocasına çevirmişti. Biraz da utanmıştı. Genç adam da belirgin bir sevgiyle karısını süzüyordu. "Daha bu pırıltılı gözleri ilk gördüğümde bile hayatımın değişeceğini anlamıştım. Neyse ki kader bize çok yardım etti."

"Sizin kaderiniz bizim kaderimiz oldu!" dedi Doktor Mustafa.

"Evet!" diye onayladı Meliha Hanım da. Gözleri önce Arden'le oğlunun üzerinde, sonra Cemal ve Asena'nın üzerinde gezindi. Ardından hayatlarını birleştirmeye hazır diğer çifte çevrildi. "İyi ki diyeceğimiz zincirleme o kadar çok şey oldu ki, aylar öncesinde böylesine güzel bir aile mutluluğunu yakalayacağımızı hayal bile edemezdim."

Gerçekten de büyük bir aile olmuşlardı. Yüzükler Kadir Bey'in elinden takıldı. Kurdeleyi de bir garsonun koşarak gidip getirdiği makasla kestiler. Kendi masalarının çevresinde olan herkes bu sevimli nişan seremonisini izlemişti. Yüzükler takılıp da kurdele kesildiğinde kendilerini hiç tanımayan o müşteriler de gülümseyerek alkışladılar.

Nişan pastası bile hazırdı. Yan masalara dahi ikram edildi. Vakit yavaş yavaş ilerliyordu. Lokanta yavaş yavaş boşalıyordu. Gelirken üç araçla gelmişlerdi. Yemekten sonra herkes geldiği arabaya bindi. Cemal ailesiyle onlara veda edip oradan ayrıldı. Doktor ve yeni nişanlısı da kendi

araçlarına binmişti. Helin Hanım'ı evine kendisi götürecekti. Geri kalan Karacan ailesi ise Levent'in şoförlüğünde yola çıktılar.

Heyecan büyüktü. Herkes sessizdi ama o özel gecenin keyfi yüzlerine yansımıştı. Kulaklarına dolan hafif müzik, gecenin o saatine çok uygundu. Eve doktorun aracıyla birlikte aynı anda vardılar. Mustafa Hoca sabah erkenden bir ameliyatı olduğunu söyleyerek içeriye girmedi ancak ayaklarını sürüyerek sevdiği kadından uzaklaştığı o kadar belliydi ki! Orta yaşa gelmiş bir doktorun yıllar sonra aradığı aşkı bulması gerçekten güzel bir izlenim bırakıyordu.

Lokantada içtikleri ikram çayına rağmen Arden evde yeniden çay demledi. Bu güzel gecede herkesin hemen yatacak kadar yüreği yoktu. Helin Hanım'ın heyecanı hâlâ belli oluyordu.

Bir ara mutfağa, kızının yanına gelmişti. Biraz utangaç, biraz sıkıntılıydı.

"Arden?" dedi yavaşça.

Çay bardaklarını raftan çıkaran Arden dönüp annesine baktı. "Efendim?"

"Bana kızmadın, değil mi?" diye sordu kadın sıkıntıyla.

Arden'in gözleri irileşti. "O niye anne?"

"Sanki... sana emrivaki yapmışız gibi oldu!"

Arden elindeki bardakları tepsinin üzerine bıraktı. Sonra gülümseyerek gidip annesine sarıldı. "Sana asla kızamam ben!" Bir iki saniye sonra geri çekildi. "Sonra kızacak bir şey yapmadın ki! Her şeyden önce, senin mutluluğunu ilk ben isterim. Yaptığım büyük hataya rağmen sen bana kızmamışken ben böylesine güzel bir gelişme için sana nasıl kızayım?"

"Öyle mi diyorsun?" Sesi biraz şüpheliydi.

"Evet..."

"Beni ayıplamıyor musun? Biz?.. Bu yaşta?.."

Arden bir an durup annesinin güzel yüzünü süzdü. "Onun için ne hissediyorsun? Mustafa Hoca için yani!"

"Söylemem, utanırım."

"Saçmalama anne ya! O çok yakışıklı, kalbi iyilikle dolu bir adam. Aynı zamanda maddi durumu da elbette çok iyi!"

Helin Hanım'ın bakışları bir an için değişti. "Onunla... Onunla parası için mi evlenmek istiyorum sanıyorsun yoksa?"

Arden omuz silkti. "Ben de o sebeple evlenmek istemiştim. O sebeple kocamın Bursa'ya gelip gitmesine, yatağımda kalmasına izin vermiştim."

Kadının gözleri iyice irileşti. "İnanamıyorum! Onu sevdiğini sanıyordum. Bana öyle demiştin!"

Arden mutlu bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki onu seviyorum anne! Mahkeme salonunda ilk gördüğüm andan itibaren onu sevdiğime eminim. Ne yazık ki babamın bende yarattığı karanlık dünya gerçeği görmemi engelledi. Yine de ona tuzak kuruşum, evlenmeye zorlayışım, babamın ölümü üzerine ve içinde bulunduğumuz maddi sıkıntıların zorlamasıyla oldu. İyi ki olmuş. Yoksa Levent'e yaklaşmaya cesaret bile edemezdim."

Genç kız onun ellerini sımsıkı tutmuştu. Sanki o anda kendisi büyük, annesi yaşça küçüktü.

"İnan bana maddi sebeplerle bile olsa bu evliliği onaylardım. Hayatını kurtarmaya çalışman kötü bir şey değil. Bu zor zamanlarda pek çok kadın düzgün bir hayat için sevmediği erkekle evleniyor. Fakat yine de şunu bilmeni isterim ki tek sebep maddiyatsa, evlenmene hiç gerek yok. Levent'in senin hakkında planları var. Bir daha hiç çalışmanı gerektirmeyecek planlar. Kayınvalidesi olarak, ailenin sevilen bir bireyi olarak baş tacı edileceğin planlar. Mustafa Hoca arada olmasaydı çoktan gerçekleştirecekti. Mesela seni buraya getirtecekti. Güzel bir eve yerleştirecekti. Kızınla ve belki de... torununla dertsiz tasasız yaşamanı sağlayacak planlardı bunlar. Fakat o Mustafa Hoca'nın da planları olduğunu tahmin ediyordu. Sanırım ilişkinizin farklı bir şekle dönüşeceğinden epeyce şüpheleniyordu. Sana olan ilgisinin farkındaydı. Sadece biraz beklemeye karar vermişti."

"Mustafa'nın... benimle eğlencesine vakit geçirdiğini mi sanıyordu?"

"Bilemem! Neticede yakışıklı, karizmatik, hayatı boyunca kadınlardan kaçabilmiş bir adam. Çevresinde gencecik kızlar varken sana olan niyetinden emin olmak istiyordu."

Helin Hanım gözlerini kırpıştırdı. "Öyle değil mi?" Sonra hafifçe iç çekti. "Doğru! Kırkına yaklaşmış dul bir kadını kim ne yapsın?" dedi biraz üzgünce.

Arden ona güven verircesine güldü. "Ah annem ya! Levent'in hiç öyle düşünmediğine eminim. Senin asilliğine, güzelliğine, sevgi dolu kalbine hayran. Asena da duldu ama Cemal onun için deli oluyordu. Hâlâ da deli

oluyor. Benim vurgulamak istediğim okuldaki, hastanedeki cesur öğrenciler, güzel hemşireler! Sen görülebilecek en güzel dullardan birisin. Yaşlı ise hiç değilsin. Levent'in niyeti çok iyiydi. Mustafa Hoca'yla yüz yüze konuşmak istedi önce. Ondan emin olmak, senin üzülmeni engellemek istiyordu. Ben engel oldum. Eğer onunla konuşmuş olsaydı ve bu evlilik teklifi gerçekleşmiş olsaydı, ben dahil sen de zorunluluk gereği olduğunu düşünecektin. Her şey kendiliğinden olmalıydı."

"Kocan harika birisi ama... iyi ki konuşmamış. Gerçekten öğrenseydim çok üzülürdüm. Belki evlilik teklifini kabul etmezdim."

"Biliyorum..." Annesinin gözlerinin içine baktı. "Onu seviyorsun değil mi?"

Kadının yanakları kızarırken açık bir utangaçlıkla yutkundu. "Evet... Hem de çok!"

"Ya o? Sana sevdiğini hissettirebiliyor mu?"

Kadının vücudu mutlu bir şekilde gerildi. "Daha önce hiç böyle şeyler hissetmediğini söyledi. Benden uzakken aklı hep benimle doluymuş. Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Tek bir mesajı bile yüzümü gülümsetmeye yetiyor. Her boş anında bıkmadan bana mesaj atıyor. Fırsat buldukça arıyor. Kendimi senin yaşında hissediyorum. Çok utanıyorum ama kalbimin coşmasına engel olamıyorum..."

Güzel anne, kocasından göremediği ilgiyi, sevgiyi, bir yabancıdan görmüştü. Yaşayamadığı duygusal mutluluğu bir yabancıda bulmuştu. Bu çok belliydi.

"Ben izin verinceye kadar elimi bile tutmadı, biliyor musun?" diye mırıldandı Helin Hanım gerçekten çocuksu bir masumlukla. "Ve ben izin verinceye kadar... öpmeye yeltenmedi." Yanakları kızarmıştı. "Öylesine centilmen, nazik, düşünceli ki! Tavırları yalan mı diye çok düşündüm. Bir sahtelik aradım."

"Karşında her şeyi planlayıp sana önceden yüzük almış bir adam var anne!" dedi Arden onu rahatlatmak için. "Seni sevdiği çok açık. Ben onun duygularından ziyade senin duygularınla ilgileniyorum. Sen onu seviyor musun?"

"Söylersem bana kızmayacak mısın?"

"Nedenmiş o?"

"Babandan dolayı..."

"Anne ya! Ben babamın varlığını, üzerimdeki tesirini, varoluşumun bir yanını elbette unutamam. Babamın seni kendince sevdiğini bile söyleyebilirim. Fakat babam artık öldü! İki yıldan fazla oldu. Hayat devam ediyor. Mutlu olmak senin de hakkın! Yeniden sevmeyi ve sevilmeyi hak ediyorsun. O yüzden ben her zaman yanındayım. Aldığın her kararın arkasındayım."

Helin Hanım öne çıkıp kızına sarıldı. Göz pınarları yaşlarla dolmuştu. "Teşekkür ederim kızım!" dedi içtenlikle. "İyi ki varsın! Sen hep hayatımın anlamı oldun. Senin desteğin benim için çok önemliydi."

"Bana olan sevgin başka, Mustafa Hoca'ya olan sevgin başka anne! Hiç huzursuz olma! Tıpkı benim Levent'i senden farklı sevişim gibi!"

Birkaç saniye sarmaş dolaş kaldılar. Sonra iyi anlaşan bir anne kız olarak ayrıldılar. Çayları doldurup yanlarına birkaç parça atıştırmalık eklediler.

Oturma odasına döndüklerinde ikisinin de yüzü gülüyordu. İkisinin de yürekleri rahatlamıştı.

Ve Levent de onların yüzündeki mutluluğu, rahatlamayı görmüştü. Demek ki bu ani nişanla, aralarında hiçbir sıkıntı çıkmamıştı. Çıkacağını da sanmamıştı gerçi. Bu durum genç adamı memnun ediyordu. Hayatını sevdiği kadına adamaya hazır bir erkek olarak karısının mutluluğu her şeyden önce geliyordu. O mutluysa kendisi de mutluydu.

Çayları herkesin önüne bırakıp servisi tamamlayan Arden gelip kocasının yanına oturdu. Herkes çayıyla ilgilenirken sevgi dolu mavi bakışları yanındaki uzun adama döndü.

Konuşmadan bakıştılar birkaç saniye. Bu bakışlardaki katıksız aşk elle tutulur bir hâldeydi. Elbette bu yoğun aşk zamanla yerini tutkulu bir sevgiye bırakacaktı. Tıpkı bir ateşin alevlenip her şeyi yakarcasına parlaması gibi! Sonra alevler kısmen sönecek, yerini daha güçlü olan kor yığınına bırakacaktı. Bu kor daha uzun ömürlü ve daha güçlü olacaktı. Çevresini ısıtırken içinde sakladığı güçle sevgilerini pişirecekti. Çocuklarla beslenecek, güvenle sürecek, minik dokunuşlarla yine güçlenecekti.

O odadaki herkes biliyordu ki sevgi kolay kazanılmıyordu. Sevgi için emek gerekiyordu. Çaba gerekiyordu. Saygı gerekiyordu. Sevgi tek taraflı olmuyordu. Sevildiğini bilmek de yeterli değildi. Sevgiyi göstermek gerekiyordu.

Ve bazen de söylemek!

Genç kız o etkileyici pırıltılı gözleriyle bakarken güzel dudaklarını kıpırdattı.

Seni seviyorum!

Bu derin, sessiz itirafı odada ne kimse duymuştu ne de görmüştü.

Şaşıran, mutlu olan bir kocanın ise elbette Levent gibi sırıtması normaldi. Bu güzel sözlere cevap olarak sadece gülümseyebilirdi. En fazla, her klasik erkek gibi o da kısaca geçiştirebilirdi.

"Ben de!" diyebilirdi. Bir ekleme yapmasına gerek yoktu.

Onun yerine hafifçe öne eğildi. Kalın sesiyle Arden kadar sessizce mırıldanamazdı. Dudakları karısının kulaklarına yanaştı. Mis gibi kokusunu burnuna çekerken ciddi bir avukata yakışmayacak kadar aşk dolu bir sesle fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum tatlı büyücüm... Ömrümün son anına kadar da seveceğim!"

Bölüm 38

EK SÜRE

Kapan'dan 6 yıl sonra...

Çok güzel başlayan bir törendi. Hava çok güzel olduğu için üniversiteye ait bir alanda yapılıyordu. Üstü kapalı bir amfi vardı. Ortaya güzel bir sahne kurulmuştu. Ön koltuklar tabii ki hocalara ayrılmıştı. Çoğu cübbesiyle oturuyordu. Cübbesinin içinde olup da başka koltuklarda oturan hoca çok azdı. Bir tanesi de Mustafa Kocabek'ti. O amfiye çıkmış, ailesinin yanındaydı. Bir aileye sahip olalı kısa bir süre olmuş olsa da değerini iyi biliyordu.

Mustafa Hoca'nın yanında karısı Helin vardı tabii ki. Sarışın kadın oldukça heyecanlı görünüyordu. Gözleri geniş meydandaydı. Güzel bir organizasyondu. Mezun olan öğrenciler ellerinde kırmızı bir gülle, güzel bir müzik eşliğinde meydana gelmişler ve arkadaki sandalyelere yerleşmişlerdi. Adeta bir karnaval havası vardı. Çevrede bir sürü gazeteci geziniyordu. Tabii bu organizasyonu kameraya almaya çalışan insanlar da vardı.

Doktor Mustafa eliyle işaret etti. "Bak oğlum! Ablan orada!" Kucağındaki bebek henüz iki yaşındaydı ama babasının dediğini kesinlikle anlamıştı. Onun gösterdiği yöne bakıyordu.

"Arden abla!" dedi aradığı kişiyi görünce. Sevimli yüzü aydınlanmıştı.

Genç kız da kendi sınıfında, kendi sırasında tören alanına çıkmıştı. Elinde bir gül tutuyordu. Başında kepi ve cübbesiyle uzun fiziği daha gösterişli olmuştu. Uzun ve sık dalgalı saçları omuzlarında dalgalanıyordu. O da herkes gibi kendisini izleyen ve alkışlayanlara el sallamış, kalabalığın içindeki ailesini görmeye çabalamıştı. Törene beraber gelmiş

olsalar bile ondan sonra bir daha kimseyle görüşmemişti. Nerede oturduklarını bile bilmiyordu.

Helin Hanım da görmüştü kızını. Hemen diğer tarafında oturan damadına dokundu.

"Levent! Bak! Çıktı işte!"

O da görmüştü Arden'i. Levent'in ciddi yüzü yumuşadı. Bir yandan da elindeki telefonla her şeyi çekiyordu. Karısının ne zaman meydana çıkacağını bilemediği için baştan sonra çekim yapıyordu. Yanındaki küçük kız ise yerinde zıplamaya başlamıştı.

"Annem! Annem! Baba bak! Annem!"

Küçücük eliyle annesini gösteriyordu. Siyah saçları omuzlarında savruluyordu. Yüz güzelliği tamamen Arden'di. Mavi gözleri ve güzel gülümseyişini de annesinden almıştı. Bazen sarışın olmadığına üzülse de büyüdükçe babasından bir parça almak da hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Melisa! Dur!" diye tatlı bir sesle uyardı Leyla. Hala olarak küçük kız yeğenine fazlasıyla düşkündü. "Düşeceksin!"

Aradan geçen altı yılda o da kocaman bir genç kız olmuştu. Arden'in, ağabeyiyle evlendiği yaştaydı. O sene üniversite sınavına girmişti ve yengesi gibi iyi bir derece yapmayı umuyordu.

Bir ön sırada ise Cemal ve Asena oturuyordu. Hatta Ramazan Bey ve Suna Hanım bile gelmişti. Onlar da beş yaşlarında bir kızı aralarına almışlardı. Melisa'dan iki sene önce doğan Kübra da ilginç bir şekilde babası gibi esmerdi.

Herkes meydana gülümseyerek çıkan taze doktorları alkışlıyordu. Bu güzel gençler yıllarca süren eğitimi bitirmiş, doktor olmanın son aşamasına gelmişlerdi.

"Annem en güzeli!" dedi Melisa neredeyse bağırarak.

Daha dört yaşındaydı ve fazlasıyla zekiydi. Onun tarafsız olması beklenemezdi ama elbette Levent de aynı fikirdeydi. Aradan geçen altı yıla rağmen karısına olan sevgisinde, ona olan tutkusunda en ufak bir azalma olmamıştı. Üstelik Arden büyüyüp olgunlaştıkça daha da güzelleşmişti. Yüzüne ve vücuduna sevilen bir kadının olgunluğu yerleşmişti.

"Arden abla!" diye bağırdı Kübra. Yaşı küçük olsa da sesi gürdü. İlginç ki sanki Arden o çığlığı duymuş gibi bir an durdu. Kalabalığa baktı. Sonra kendisine el sallayan o kalabalık grubu gördü. Yüzünde bir gülümseme belirdi. İçten bir şekilde o da el salladı.

Tören keyifli bir şekilde devam etti. Her şey alışılmış bir sırayla gidiyordu. Önce dekan gelip bir konuşma yaptı. Yoğun bir alkış aldı. Ardından okul birincileri tanıtıldı. Erkeklerden birinci olan gencin saçları epeyce dökülmüştü. Oldukça zayıftı. Kendisini eğitime adadığı yorgun ama mutlu hâlinden belli oluyordu. Sonra kızlardan birinci olan kürsüye çıktı.

"Baba! Annem!" diye bağırdı yine küçük Melisa. Yerinde zıplayıp duruyor, okul birincisi olan annesine doğru uçmak için adeta kanat çırpıyordu.

Önce Arden öğrenciler adına konuştu. Ardından erkek olanı. Kısa ama güzel, özgüven dolu konuşmalardı. Ardından öğrencilere belgeleri takdim edilmeye başlandı. Her öğrenciye bir öğretim görevlisi kırmızı kurdeleli rulo yapılmış belgesini takdim edecekti. Önce okul birincileri belgelerini aldı. Arden'e tabii ki Mustafa Kocabek belgesini vermişti. Tam zamanında yerinden kalkmış, daha takdim esnasında Arden'in yanına varmıştı. Onu öpüp tebrik ederek belgesini verdi. Sonra da bir hatıra fotoğrafı çekildi.

Herkesin belgesini almasını beklemek epeyce zaman almıştı. Sonunda diploma töreni bitti ve son bir konuşma yapan sunucu öğretmen törenin bittiğini duyurdu.

Kepler havada uçuşurken yoğun sevinç çığlıkları çok uzaklardan bile duyulmuş olmalıydı.

Arden'in onların yanına gelmesi uzun sürmüştü. O kadar çok arkadaşı fotoğraf çekilmek istemişti ki genç kadın herkesle birkaç dakika kaybetmişti. Kimseyi kırmak istemiyordu. Hâlâ hassas ve sevgi dolu bir kalbi vardı. Ancak bir an önce ailesinin yanına gitmek için de sabırsızlanıyordu.

Sonunda onların yanına erişebildi. Kendisini amfinin aşağısında bekliyorlardı. Hepsine yeniden tek tek sarıldı. Mutluluğu yüzünden okunuyordu. Cemal'in anne ve babasının gelmesi de onu çok mutlu etmişti. Gerçekten de bu çiftle iyi anlaşıyordu. Aralarında artık hiç soğukluk yoktu. Ramazan Bey'in aynı oğlu gibi esprili ve eğlenceli olduğunu öğrenmişti. Karısı Suna Hanım pek konuşkan sayılmasa da konuştuğu zaman gayet eğlenceli olabiliyordu. Asena'nın da onlarla çok iyi anlaşıyor olması gerçekten Arden'i mutlu ediyordu.

Artık Bursa'da oturan Kadir Bey ve Meliha Hanım ise onun en büyük yardımcısıydı. Kendi annesi de doğum yapıp bir çocuk sahibi olunca, torunlarına bakma görevi ağırlıklı olarak onların üzerine düşmüştü. Gerçi buna görev demek yanlış olurdu. Büyük bir zevkle Melisa'ya bakıp her şeyiyle ilgileniyorlardı. Emekli olan Kadir Bey artık daha sık gülüyordu. Karısıyla o istediği dünya turuna da çıkmıştı. İki sene sonra bir torunu olunca, artık tüm hayatı ailesi olmuştu. İş hayatı ona çok uzak kalmıştı.

Levent de tabii ki daha sık gülümsüyordu. Dünya güzeli bir karısı, mutluluklarını perçinleyen şahane bir çocukları vardı. Şirket merkezini Bursa'ya çekmek hiç sıkıntı yaratmamıştı. Aksine üretim, lojistik gibi pek çok açıdan müthiş fayda sağlamıştı. Avukatlık yeteneklerine şirket yönetme yeteneğini de ekleyen Levent, çok başarılı olmuştu. Onun yönetiminde şirket belki de iki misli büyümüştü. Cemal'le ortak oldukları elektronik şirketi de Cemal'in yönetiminde harika işler başarmıştı.

Mezuniyet töreninden sonra hep beraber Uludağ yolundaki o şahane manzaralı kafeye çıktılar. Herkes kendi aracıyla gidiyordu. Arka koltukta kızıyla birlikte oturan Arden onun bıcır bıcır konuşmalarını dinliyordu. Arada sırada aynadan kocasının gözleriyle kesişiyor, sonra mutlu bir tebessümle yine kızına dönüyordu.

"Anne! Sen artık doktor musun?" diye sordu küçük kız iri gözlerle.

"Evet!"

"İğne de yapacak mısın?"

"Gereken hastalara..."

"Ama geceleri artık ders çalışmayacaksın! Değil mi?"

Bu kadar küçük bir kızın bu kadar zekice sorular sorması çok hoştu. "Sanırım yine çalışacağım. Annen çocuk doktoru olmak istiyor. Eğer çok çalışıp sınavda başarılı olursam, senin gibi tatlı çocuklara bakıcılık yapabilirim. Belki iğne vurulmasını gerektirmeyecek güzel tedaviler uygularım."

Küçük kız mutlulukla el çırptı. "O zaman ben hasta olursam, bana da sen bakarsın!" Annesinin konuşmasından yaptığı en önemli çıkarım buydu.

"Bakarım... Sen yine de hasta olma!"

Anne kız birbirlerine sarıldılar. Arden kızının mis kokulu saçlarını öperken gözleri yine aynadan kocasınınkilerle karşılaştı.

Bu adamı hâlâ deli gibi seviyordu. O ciddi gözlerin içindeki aşkın hiç kaybolmaması adeta bir mucizeydi. Aradan geçen bunca yılda Levent'in ona olan ilgisi hiç azalmamıştı. Aksine artmıştı.

Kafenin sakin bir köşesinde önceden yerleri ayrılmıştı. Kocaman çikolatalı bir pasta bile siparişle getirilmişti. Güzel havanın etkisiyle kafeye epeyce müşteri gelmişti. Tabii ki kutlama pastasından onlar da nasiplendi. Bu kalabalık ailenin birbirlerine olan sevgi ve saygıları, yüzlerinden belli olan mutlulukları çevrelerindeki herkes tarafından görülebiliyordu.

Pastalar yendikten, serin meyve suları içildikten sonra bir ara Levent ayağa kalktı. Her zamanki ciddi yüzünde şimdi daha farklı bir ciddiyet vardı.

"Bir şey söylemek istiyorum..." dedi masadakilerin duyabileceği bir sesle.

Konuşmalar yavaşça kesildi.

Genç adamın gözleri herkesin üzerinde gezindi. Çocuklar bile onun ne söyleyeceğini merak ediyor gibiydi.

"Bundan altı yıl önce, bağlanmaktan korkan, hayatı özgür yaşamak isteyen, sevgiden haberi olmayan aptal bir adamdım," diye başladı Levent. Herkes dikkatle onu dinliyordu. "Ve altı yıl önce, çok özel bir kadınla tanıştım..." Şimdi gözleri güzel karısına çevrilmişti. Arden ise hafifçe kızarmıştı. "Bildiğiniz gibi ilginç bir şekilde hayatım ona bağlandı. Ardından aramızda ciddi bir anlaşma yaptık. Altı yıl sürecek, evlilikle sonuçlanan, sorumluluk gerektiren zorlu bir anlaşma."

"Pek zorlandığın söylenemez kuzen!" dedi Cemal hafif bir alayla. Bu altı sene içinde onun da Asena'yla olan sevgileri hiç azalmamıştı.

"Zorlanmadım zaten!" dedi Levent gülümseyerek. "Kendi sevgimden hep emindim. İşte bu altı yıl içinde bıkıp usanmadan karımın sevgisini canlı tutmaya çalıştım."

"Levent!" dedi genç kadın kocasını uyararak. Sesi fısıltı gibiydi. Onun neden şimdi bu konuları açtığını anlamamıştı. "Utandırma beni!"

"Bırak konuşsun!" dedi Ramazan Bey. O da alaycı bir şekilde gülümsemişti. "Belli ki limonata onu sarhoş etmiş. Ne söyleyeceğini biz de merak ediyoruz."

Levent hâlâ gülümsüyordu. "Bildiğiniz gibi ben avukatım. Avukatlar işlerini ciddi ve planlı yaparlar. Her şey nettir. Sözleşmeler, karar metinleri, uzun vadeli anlaşmalar!"

Kadir Bey de iç çekti. Kucağında torunu Melisa vardı. "Yaşlılıktan ölmeden önce ağzındaki baklayı çıkarsan artık!"

"Peki, öyle olsun." Levent gözlerini utanmış bir hâlde oturan karısından ayırmıştı. "Demek istediğim şu! Anlaşmamızın bitmesine çok az bir süre kaldı. İnanılmaz bir hızla ve güzellikle geçti. Ben de şimdiden bu sürenin biraz daha uzatılmasını hepinizin şahitliğinde sevgili eşimden talep ediyorum." Ve gözleri yeniden karısına çevrilmişti. "Ne dersin Doktor Hanım?"

Arden elinde olmadan güldü. "Bunu keşke kendi aramızda konuşsaydık!" dedi kızarmış yanaklarla. "Başka bir haber verecektin ya!"

"Evet ama herkese mutlu haberi verirken sözleşmemizi de yenilemek, karıma hâlâ âşık olduğumu söylemek işime geldi."

Cemal bir an merakla limonata bardağını kaldırmıştı. "İçinde gerçekten alkol mü var acaba?" diye mırıldandı.

Asena onu hafifçe dürttü. "Romantizmi bozmasana be adam!" diye fısıldadı. "Gör de ders al!"

Cemal suçlu bir şekilde karısına bakmıştı.

"Hangi mutlu haberi?" diye sordu Meliha Hanım. Meraklı gözleri oğlu ve gelini arasında gidip gelmişti.

Arden yerinde kıpırdandı. İçi içine sığmayan, güzel bir şey söylemek üzere olan birinin ruh hâline bürünmüştü. Güzel gözlerindeki pırıltılar yaşı ilerlese bile hâlâ capcanlıydı.

"Ben... Ben hamileyim!" dedi sonunda yavaşça.

Levent'in yüzündeki gurur ve memnuniyet çok belliydi. Aynı ifade usulca Kadir Bey'in yüzüne yayıldı. Elini keyifle masaya vurdu. "Bu harika!" dedi kalın sesiyle. O kadar memnun olmuştu ki oturduğu rahat sandalyeden neredeyse sevinçle ayağa kalkacaktı. Kucağındaki ilk torunu bunu yapmasına engel olmuştu.

İkinci torun heyecanını Meliha Hanım ve Helin Hanım da yaşıyordu. Birer sevinç çığlığıyla doğrulmuşlardı. Yerlerinden kalkıp nemlenen gözlerle iki yandan Arden'e sarıldılar. Şimdi üçü adeta tek parça olmuştu. Saniyeler sonra genç kadını sıkmamak için isteksizce uzaklaştılar.

"Bu harika!" dedi Suna Hanım da. Masanın diğer tarafından uzanıp Arden'in elini sıkıca tuttu. Sevindiği gözlerinden, yüzündeki tebessümden belliydi. "Çok sevindim kızım. Kaç aylık?"

"Dört oldu..." dedi genç kadın gülümseyerek. "Cinsiyeti bile belli. Hemen söylemedik çünkü geç fark ettik. Son sınavlar falan derken geç oldu işte. Sonra da Levent mezuniyette söyleyelim diye tutturdu."

"Bu haber hemen verilmez mi ya!" diye söylendi Kadir Bey.

Helin Hanım kızının ince bedenini süzüyordu. "Nasıl olur da fark etmedim ben? Ama hiç belli bile değil!" diye o da kendi kendine söylendi.

"Sürpriz olsun istedim!" diye gururlu bir edayla cevap verdi Levent. "Hey! Beni unuttunuz. Bu işler tek başına olmuyor. Erkek çocuk babasını tebrik eden yok mu?"

İkinci çocuğuna hazırlanan yakışıklı baba, gülüşmeler arasında tebrikleri kabul etti. Kocaman aileleri yakında bir fertlerine daha kavuşuyordu.

Levent hâlâ ayaktaydı. Gözleri şimdi ışıltılı bir şekilde gülümseyen karısına çevrilmişti. Uzanıp elini tuttu. Onu yumuşakça ayağa kaldırdı. Genç kadın itiraz edememişti. Yan masadakilerin bile kendilerini izlediği bir ortamda kocasının bu rahatlığı şaşkınlık vericiydi.

"Evet Arden Hanım..." dedi Levent ılık bir sesle. "Birbirimize tanıdığımız o süre doldu. Bana tanıyacağın ek süreye karar verdin mi?"

"İkinci çocuk da yoldayken başka çaresi yok zaten!" dedi Asena gülümseyerek.

Arden ise düşünceli bir şekilde gözlerini kısmıştı. "Bilmem ki!" dedi kocasına. "Sana ne kadar süre lazım?"

"Cömert olacak mısın?"

"Sana karşı hep cömerttim ben! Söyle bakalım."

"Altıncı toruna kadar olabilir!" diye hafif bir gülümsemeyle hatırlattı Meliha Hanım. "Sonra gerekirse biraz daha uzatırsınız. Gerçi bizim kapıcı Raşit yedinciyi halletti, sekizinciye niyetleniyormuş diye duydum."

Levent karısının gözlerinin içine bakıyordu. Katıksız bir sevgi, bitmeyecek bir aşk vardı ikisinin de gözlerinde.

"Çocuk sayısını bilmem ama... bu sefer süre belirtmesek olur mu?" diye sordu genç adam. "Ya da sonsuza kadar desek? Ben öldüğümde bile sana olan sevgim çocuklarımız, torunlarımız tarafından bilinse!"

Aşk işte böyle bir şeydi! Her zorluğu, her güçlüğü yeniyordu. Ne nefret ne de kızgınlık tanıyordu. Planlara, tuzaklara bağlı değildi. Kendi iplerini kendi elinde tutuyor, hiçbir anlaşmaya uymuyordu.

"Evet!" diye fısıldadı Arden. "Evet... Bu çok iyi bir fikir!"

Genç adam alnını karısının alnına dayadı. Herkesin içinde onu öpecek kadar saygısız değildi.

"Anlaştık..." dedi sevgiyle. "Hiç pişman olmayacaksın!"

Bu romantik anlar herkesin damarlarındaki kanı coşturup ruhlarına işlemişti. Herkes sahip olduklarının mutluluğunu yüreklerinde hissetti.

Cemal gülümserken gözleri karısına çevrildi. Sonra Asena'nın elini tuttu. Sevgileri parmaklarının arasından adeta birbirine aktı.

Mustafa Hoca da hayatı boyunca aradığı kadına çevirmişti sevgi dolu gözlerini. Helin Hanım nemli gözlerle kocasına bakarken, ona iyice sokuldu. Yıllar sonra bulduğu mutluluğu hiç gizlemiyordu. Elleri birbirine sevgiyle kenetlendi.

Ramazan Bey ve Suna Hanım da herkes gibi bu mutlu tabloyu izlerken etkilenmişti. Gençler gibi el ele tutuşmasalar da karşılıklı gülümsemeleri, yıllara yayılan sevgilerini belli ediyordu.

Henüz aşktan haberi olmayan Leyla ise ortamdaki sessiz duygusallığı diğer çocuklar gibi merakla izliyordu. Gözleri anne ve babasına kaydı. Meliha Hanım yana kaykılarak başını kocasının omuzuna yaslamıştı. Hâlâ nemli olan mutlu gözleriyle Arden ve Levent'e bakıyordu.

Leyla, bir anne ve baba için çocuklarının mutluluğunun ne demek olduğunu anlayacak tecrübeye sahip değildi. Aşkı hiç tatmadığı için önemini de bilmiyordu. Ancak önünde gerçekten güzel örnekler vardı. Belki bir gün o da âşık olacaktı. Belki ömrünü bir erkekle geçirme arzusunun ne demek olduğunu o da tüm kalbiyle anlayacaktı.

Şimdilik bildiği tek şey, aşkın tüm zorlukları yenebildiğiydi.

Aşk hevesle yeşeren, sonra da zamanla solan bir filiz değildi. Alışkanlıklarla, ortak zevklerle, tensel uyumla daha da güçlenen kocaman bir çınar gibiydi. Arada sırada sevgi dolu bir bakışla, içten bir öpücükle, sıcacık bir sarılmayla beslenmesi gerekebilirdi. Bazen de yürekleri ısıtan güzel çocuklarla meyve verirdi. Kadın ve erkek arasındaki bir uyumdu aşk! Doğanın engellenemez bir kanunuydu.

Ve âşık olmak için uğraşılmazdı. O, vakti gelince seni gelir bulur, tüm imkânsızlıkları yıkar, kendi bildiğini okurdu.